

25 MAR 1957

وَمِنْ بَيْنِكُمْ لَعَلَّ عَلَى اللَّهِ وَهُوَ

شَاهِدٌ

مُطَبَّعٌ فِي مَطْبَعِ
مُطَبَّعٌ فِي مَطْبَعِ
مُطَبَّعٌ فِي مَطْبَعِ

۳۱ ۵۹۱۵
۲۱ ش ۱۲

M.A. LIBRARY, A.M.U.

U20189

بسم الله الرحمن الرحيم

سنتی بخش شهنشاهان ہی مئی سیلان کو گاہی کری مثل مور نہان ہی ہوی سو ہو بدنام فراخ آوئی کسیر زمین کو کیا کرین ذکر او کا سبھی مج شام عصابت او کی ہی گل شاہد پرستار او کی بین ستاجدار کیا نہ شیرون کو آوئی ہی ضیع غفور و مہربان کردی ہی تو ہی تاب کی کری پر جو تھا کہ شاہ و گدا کا ہی حاجت تضع کنان اور نہ تاجا خان	بلندی خسران ہی دھی کبھی نا تو ان کو بخشی وہ کی آوئی قدرت بیاد نام بلند آوئی چرخ برین کو کیا پرستار او کا ہی ہر اک مدام کیا آوئی آہستہ باغ دہر جاندار ہی پاک پروردگار دلیر و نوا آوئی کیا ہی لیر گدا کو وہ چاہی تو دخی مری وہ بخشی جی سیرت فخر تو ہی شہی آوئی ہی کرتجا	کہ ہی کردگار غفور و رحیم کری گاہ جمشید کو وہ تبا مد و مہر و زہرہ و شتری زبردست نیامیل در پیر عیان او سیرت از پنهان کری موج ذکر او کا و زربان بہار و خزان ہی کیا لی نیاز نگہدار خلق جهان ہی دھی تو پرستی کوئی کیا کر سکی قوی ہی خداوندیت بلند وہ سب کا ہی یاری ہو سگبند	سندھ حمد خدای کریم کبھی ہی نور و دل و وہ سنگ جن و دیو انسان و حور و بی کیا آوئی پیدا یہ بالا و ست عجائب سکی تقدیر عجیبان ہی بہری و جماب و کا دیان چمن میں کیا سر و کو سرور خداوند کو ن مکان ہی دھی اگر وہ نہ توت زور و دی توانا ہی وہ آبا و زور بند گدا و شل و کی برین بان تو در گاہ میں و کی ہو پرن
مناجات بر گاہ حق سبحانہ تعالیٰ			
جمی خوار کی ہی میں نہار تو ہی او خواہو کتابیں درس مرا کہ تو روشن چرخ مراد ولی تو ہی عفا و آمرزگار دکھا ست تو ہی داور دادگر	شانی ہی اب گردش و گدا نہیں ہی کوئی اور و دس ذکر کرتے تازہ باغ مراد گنگا رہوں و عیشیا شجر جمی اپنی در کی سوا اور و	سندھ دور افلاک ہوں کری ہی یہ گشتہ شام پگاہ جمی بند رخ و الم سی چڑا پلا ہم کو جام مل آرزو پرستندہ ہوں رسل گند ہوں	میں افتاوہ ہر پیکار ہوں یہ پیر تہمین بخت گشتہ آہ نگاہ کہم مجسمہ کر چند دکھا اب بسا رکھل آرزو کہ بخش مری کہ مرنجہ ہوں

نیلانی پرچم خواہش لہلہا نہ درگاہی اپنی کہ مراد شبستان لک کو مری سب مری طبع ہو گئے وان یا لہ مری خامہ کو کہ تو کو فشان	ولیکن تباہی یہ ہر زمان تو برآمد اور کہ مجھ کو شاد چراغ خروسی منور تو کہ معانی شناسی کی ہو سکا زبان کو مری کہ فصیح لہا	کہ منکبش غیر ہر کہ ہون جہان میں کہ دل پشان بھی اپنی گنجیہ فیض سے مجھ جی شرب و گاہ سخن الہی مری ان عا ہون	ترا ایک ممنون احسان ہون نکو فکر روزی ہی حیران مجی درویش کو ہر عقل سے شبابی و کما مجھ کو راہ سخن بجی محمد طیب بن مقول

نعت سرور کائنات جناب سالت باب علیہ الصلوٰۃ والسلام

پراز شمع بخت و حق ہاں سرشیران ہی عالم جناب سر سرداران امجد ہاں سحاب سخا و حبیب کرم فرخ جہان نور ایمان میں فرزندہ رایت سوسری قدم او سنی مہراج پر چرکما پسر ہوا جب کہ قرب حضور یہ جیٹا اوسی با یکا کہ شمع کرون او کی صبا کاب بیان کری احبابضا کا کہ بیان معین اور یا و ہوا مصطفیٰ یہ منشی انتہا ہی کہ سلام	نہای محمد ہی و روز زبان بہر نبوت کا ہی آفتاب رسول خدا سیتد انہا حیم جوہ و خوش خلق و عالی نعم وہ شمع شبستان عدل البقیہ درخشدہ خورشید پیغمبری آفتاب یہ بڑا اور مسراج کا نظر او سکو آیا وہ تابندہ نور ہوئی جسکی شان عالم مطیع کہ میں جبریت و خورشان نہ طاقت تو میں تاب زبان مری دل کی برلا تو تم دعا	وہ ہم تسل مسر زمانور جہان جسکی میں ہی شمع خبر دند و دانش ربی نظیر وہ ہر جہا شایع جلال شفیع گناہان جز جبرئیل وہ ہی طلوع صان پر رگما پسر میں کی شمع شصیب بجی کہیں جسکو الیقین گرامی و اشرف ہی انسان ابو بکر و عثمان والا لہ کرون میں سخن کو بس مختصر انگہ کار ہون میں ہر حساب	فلک جسکی آکی جگہا ہی ہر میرا نور او سکا ہی دغی غلام لبان مہ و ہر روشن ضمیر وہ سرور سرفراز باغ کمال اکشایندہ عفت دہ دعا کہ جسکی کیا دین کو استوار ہو ابلوہ گرد و باغ اک صیب منور ہی جس ہی زبان میں غرض و سکی لو لاک شایع عمر او علی وہ شمع نامور یہ ہی عرض مری شام و صبح مری کہ جویم شفاعت شتاب کرم او سپہا پناہ کو صبح شام

در تعریف ابونصر محمد معین الدین
محمد کبیر شاہ یا شاہ غازی

لکھی خامہ ریش شاہ جہاں جہاندار اکبر شیعہ بی نظیر ہمایون خصال شہنا مور محبت رکھی ہی ہر درویش سی حقیقت کرون حکم کی کیا بیان خدیو زمان شاہ عالی تبار در دولت شاہ عالم پناہ یہ وہ بارگاہی کہ امیدوار	خداوند تاج و کلاہ سرور خجستہ شامل فرشتہ سرور موت ہی او سکو فاکیش سی نیلانی سکی ہم سنگ گہر گن شہ دادگر خسرو نامدار فقیر و غنی کا ہی امید گاہ نہ محروم بیان ہی کیا پناہ	فرزندہ خورشید برج مہی جہانباں میں پور و حق پروردہ شناوری دریای عرفان کا فرز و شفقت و خلقی بہت بلند جہان پروردہ کا بخش جہان بنی کام بیان کہ شتاب سخاوت میں کی کما نو بحر سی	شہنشاہ ہم جاہ و صبا جوان گرامی و درویش شاہ شمشیر حقائق شہنشاہ الا شکوہ دل او سکا ہی شل گہر صفا مروت میں کتا شہان جہاں سرور و از ان کسج کسان بیان کی ہر کوئی ہو کاب حضور او کی خجاست ہی غنی

کعب جود سلطان والا گمر جهان پر کشان دین سجدہ کنان نہ یہ ریتہ شمس ہوتا کسے عطار دہی نشی جاندار کا انکھو کو موزہ کو یہاں فخر نشان بلطف شہنشاہ عالی جناب شہنشاہ کی اوصاف میں بشمار عیشی کی ہی آرزو ہر زمان رہی اوسکی شیشہ کشورستان	گہرا رہتا ہی شام و سحر وہ ہی آستان خدیو زمان اوٹھا ناگرا اوسکی سورج مہمی سپاہی ہی میخ سہ کلکا کہ ہی نغمہ خان میں جا کر بیان فقطہ دوستان ہی نہیں کیا نہیں تاب کلک زبان نہا یہی ہی دعا اوسکی و دوزبان تہ خاک و خون ہو دشتان	لاگر کچھ ہو دوزبان برسی خطا جھکا یا میان جو سر ان شمار کو اکب میں بپس سخن کی گواہ جو میان شری گریہ طاعت ہوئی زمل فی غلامی چو کی اختیار جو دشمن ہی ان انگر عذر خواہ کری جو بیان صف شاہ زمین کیا رہ شہنشاہ شادان ہی جہاندار اکبر بیز روی بخت	کری عفو از روی لطف و عطا تو جہ بریں فی بیابا و قار کہ شعلے اوسکا ہی خندہ ساد تو اوسکو میر سعادت ہوئی تو یا مالک پر بڑا اعتبار کری اونچا شہنشاہ دین پناہ دعا پر ہی ناچار قسم سخن ترا لطف داکم گھبان رہی ہمیشہ جہان میں ہو باج و تخت

سبب تالیف کتاب

عزیزان معنی شناس کی کہ ہم محفل آراستی ہنگام شب تو جہ کا ہی جو مذکور تھا ولی ہر کسی کو میر نہیں کہا نہ زمین منہ مختصہ یہ سنگہ راہ قری مہربان یہ بولی کہ ای نشی اس نامہ کو وہ سلطان کہ ہی تاج شہنشاہ خدائی جسی شاہ اکبر کیا ہو امین دل مجاہد صوفی کار معانی شناسان فرخ نداد کہ وہ صد یہ نامہ دلپذیر پر تب یہ شہنامہ جب ہو چکا	مہیاتی سامان میں طرب تو پھر کسی فی بیان کیا یہ تاج فرخ نہیں کہ زمین کہ احوال معلوم ہو سرسیر سخن فہم و دانشور و گلدان تم اب غبتہ کی زبان میں لکھو وہ خاقان کہ ہی خضر خورشید خداوند اور نگاہ افسر کیا انکی نظر دیکھش و آبدار سخن شنایان بادین داد بہت خوب ہی بلکہ ہی نظر کیا فکر تباہ و تار بچ کا	وہ مجلس ہی رشک بہا چن کہ ہی شہنامہ تہا کتاب تو گل کہ مرد سخن سپر تھا بہشتیہ غالی وہ موسم ہی کہ زور آوار و کا جہان ہی کہ نظم ترتیب با آب تاب چراغ شہنشاہ سلطان سپر سنایہ سخن جب تو با صد طرب بجز فکر اشعار شام و سحر ہوئی سکی اس نغمہ کو شاد کام بجای ہی جو ہوں سپر ہر شمار تو پھر با تفسیر غیبی معجز	کہ ہماثل نوڑ و بخت دوز ہر اک لحظہ تہا ذکر شعر و سخن عجب نظم و کوش ہی با آب تاب کیا تہا جو سخن شہنامہ کا تمام دوسرین احوال مرقوم ہی بخلق پسندیدہ شہو عام بنام شہنشاہ گردون چناب جہاندار بخشنہ ہر عمل نیر دین کر کی شمشیر خانی طلب نتی حکم ز ہمار فکر دگر رہ نصفی سی یہ بولی تمام کہ ہی یہ نامہ شہ نامدار کہا قصہ خسرو انجم

تختین و کسلطنت کیومرث و جنگ بالشر و یوسار

سخن گوئی و شندل نہ ہونند سد کوہ میں تہا سکین گزین کیومرث کا دشمن لک دیوتا یہی عرض ہری کہ جو حکم ہو	یہ کتا ہی زیر سپر بلند بجز حرم پونٹاک ہی کچھ نہیں ارادہ او اوس تھا جنگ کا تو جان کیومرث کی جنگ	ہو اپنی جو کوئی کشور کشا سیاکتیا اوس شاہ کا اکبر غرض بچا اوس یو کا اکبر سنا اوسنی جب	شہ داگستہ کیومرث تھا خبر و شندل بدر ناموس بے لگا کہنی ای نامہ گردیوں کی فوج اوسکی

کیا او سکودین وین منی شہ کہ اب حکم کا ہون میں امیدار جو جوہ باوشہ راوہ جنگ جو سیاک ہوارزگرہ میں ملک حضور کیو مرثانی دوان شہنی بعدو کی الگ وارغیب خوار کہ تو دل کو قہرین خوشی لین دیو پاک سی پاک کر کیا اپنی آراستہ فوج کو دلیر و ہنرمند و اہل تیز درند اور چہرند اور چلند ہتیا لشکر تو وہ دیو ہی ہو اگر مہار رزم و ستیز ہوئی دیو عاجز و دوام یو مرث کی ہاتھ سی دیو سا یو مرث کی منہج شال ہوئی	کہ تا ہو کیو مرث سی کینہ خوہ جو ہو حکم جاوین پی کارزار ہو اسچہ دیو کی روہر ملا جسم اسکا تہ خون خاک ہو اشا کلکین گریہ کنان ہو اشا کوین عیان رازیب کراں جاکی یون پشاکرشی رہ دیو کسش تہ خاک کر ہو اساتہ دیو کی پھر جنگ کیو مرث کا جان دسی عویز سداتی طبع شہ نامور ہو اکی شہ کی مقابل ہی ہوئی ایک بر بادمان سخن خفا زندگی کی ہوئی نام ہو شہنشاہ آبدار مٹائی دل او کی حال ہوئی	سیاک نی جہد منی شیر کیو مرث نی او سکودین تو ہر ہاتھ سی بچہ دیو کی کیا کینہ لشکر کی کمانی شہت سیاک کا کج حال ماتم رکما کہ بس بسو ری کو کر اختیار مظفر تو ہو گا فیصل آگ کیو مرث نی جب منی یہ نہا سیاک کا اک پور ہوشنگ کیا شاہ نی او سکودین فرج کیو مرث کی ساتھ شہ قدم پار زرم شہنشاہ نامدار زبس گریہ کین ہر دلاور ہو ہزاروں ہی کشتہ جو شہر غرض دیو اور بچہ دیو ہی کیو مرث شاہجستہ نصال	کیا عس جس جاکر شکوہ بہت او کی ہمارہ لشکر دیا نہ ہرگز ہوئی ہر نیالی اوسی سپر برین کی کیا سگست دل جان کو اپنی عس کر زیادہ نہو نوہر گر زین دلیر نہ ہو منی ہو کیو نہ تو ہوش و ماتم کہ ہی او شہ کہ ستر پاپوش و فوہنگ روانہ ہو پورہ مانہ موج روانہ ہوئی دمان سی ہر وہ لایا بہت لشکر دیو سا تو مغلوب و فوجا لشکر ہو رہی جنگ کی ہر جہیں ہوس ہوئی قتل اور ہوساکر کہ ہی جہان میں ہاکر ان سیال
احوال سلطنت ہوشنگ			
چند فرخی مالک تاج تخت نہتا نام غم کا ہر کشا و تما تو شاہ جہاند اسج سیر کری خلق آتش پرستی مدام بائین و چسپ طسہ زر نکو حل مردمان کو کیا شاد کام کیا اوسنی ظاہر تہا شیرا	جہان پروری اوسی کی مہینا کیا اور یہ کام غمہ رنگ سی سپاس خداوند لایا بجا جہانداری پر تائین یک بجز میوہ و غیر برگی شجر سمور اور خباب اور پوئین چل سال باد او دوش تا	وہ ہوشنگ فرمانروای جہان کیا خدای انصاف لیل نال کہ آتش نمودار کی سنگ سی یہ ارشاد تا کید سی ہر کیا کیا جشن شہانہ تہ یک نہ چو شاک ہی نہو شہنشاہ کی اوسی پیدا بروی زمین جہانداری ہوشنگ فرمانروا	چند فرخی مالک تاج تخت نہتا نام غم کا ہر کشا و تما تو شاہ جہاند اسج سیر کری خلق آتش پرستی مدام بائین و چسپ طسہ زر نکو حل مردمان کو کیا شاد کام کیا اوسنی ظاہر تہا شیرا
دربیان جہان سلطنت طہمورت			
جہی خلق و عالم کی دیوبند مراوہ دل بادشہ سو خلق	رحمت نوازا اور تہاد اور جو ہی عہد میں اوسکی دہان	ہو اشا طہمورت شاہ جہان نہتا کام ہر دوشام و سحر یہ اوسی لگا کھی شاہ جہان	جہی خلق و عالم کی دیوبند مراوہ دل بادشہ سو خلق

که بایستی کرد و کوی لب
سید گوش در لایق و نهان با
شبه خلق پرور کاتاکا کز
و برین یوغیت مین گنجی نام
جو سر کرده و نهان صاف کج
هر چنگ بر سر و نهان کج
بیک کز سر و نهان کج
بهر از کج و نهان کج
اگر بودی جان بخشی با
شهنشاه کو لکناسکما پادشاه
پسر تاج و نهان کج

که بر خفت خلق کور و نهان
بعد شهنشاه گرون فراز
خردمند و نهان و نهان
کیا غم زرم شهنشاه نام
لوکوس کز کج و نهان
هزار و نهان و نهان
و کمانی حکم کز نهان
کیا حکمت شاه فی نهان
توسعه کز نهان و نهان
و نهان و نهان و نهان

پسر غار و نهان و نهان
هو می گفتم و نهان
و نهان و نهان و نهان
فرا هم و نهان و نهان
صفت را و نهان و نهان
و نهان و نهان و نهان
رسمی نهان و نهان
که قتل و نهان و نهان
پذیرا کج و نهان
شهنشاه فی نهان

که یوشاک مردم کو کانی
و نهان و نهان و نهان
کیا و نهان و نهان
ادب و نهان و نهان
ادب و نهان و نهان
تو و نهان و نهان
او نهان و نهان
اگر کج و نهان
و نهان و نهان
رسمی و نهان
هو و نهان

بیا احوال سلطنت محمد

بها و نهان و نهان
دیده و نهان و نهان
بیا و نهان و نهان
فن و نهان و نهان
هو و نهان و نهان
کیا و نهان و نهان
که و نهان و نهان
سکما و نهان و نهان
و نهان و نهان و نهان
بها و نهان و نهان
او و نهان و نهان
غرض و نهان و نهان
شهنشاه و نهان و نهان
ج و نهان و نهان
هی و نهان و نهان

خردمند و نهان و نهان
هر و نهان و نهان
سدا و نهان و نهان
کیا و نهان و نهان
هو و نهان و نهان
هو و نهان و نهان
نهان و نهان و نهان
که و نهان و نهان
بنا و نهان و نهان
سرا و نهان و نهان
نهان و نهان و نهان
جهان و نهان و نهان
محیط و نهان و نهان
تبا و نهان و نهان
که و نهان و نهان
بها و نهان و نهان

خدا و نهان و نهان
شما و نهان و نهان
همن و نهان و نهان
قزو و نهان و نهان
و نهان و نهان و نهان
سرا و نهان و نهان
یه و نهان و نهان
هو و نهان و نهان
بنا و نهان و نهان
بها و نهان و نهان
کج و نهان و نهان
سپه و نهان و نهان
سرا و نهان و نهان
مه و نهان و نهان
بها و نهان و نهان
نهان و نهان و نهان

سپه و نهان و نهان
او و نهان و نهان
فرا و نهان و نهان
ز و نهان و نهان
سرا و نهان و نهان
دیا و نهان و نهان
که و نهان و نهان
هو و نهان و نهان
ط و نهان و نهان
بیا و نهان و نهان
بر و نهان و نهان
نهان و نهان و نهان
سرا و نهان و نهان
غرض و نهان و نهان
را و نهان و نهان
کو و نهان و نهان

نمنا کوئی بخور دوش زمین نور خسته می و دل دور دشت فخر تو آید بهین لاجین شید اکابر جوتی او کو کربل خداوند از رنگ آفرین خود خوار میارم ازین جهان بین چو اسی پلیر که بر لب تیغ شنده وادگر بهوختت لب کس بخت و ده فرمان ازان شمر نامدا شمنش که دلیق کیا برار لگی دولت دشت می پیر گرفتار قهر آنکه هوا لکمون لگی ضحاک کی دشت	سپهر دار قراض نانی نام هزارون بزدل و گاو دشت پیر یک تنه او کا می نام حضور او کس نیست ولی تنافز به سید کبریا لگا کنی پلیس او بی ولیکن بین کتا هول شمر کما کی ضحاک کی دشت هوا جک اکتس بین کما شوا که تو می جوان و دریا شیر یک گفتا تو با پسندیده ای کسی شاه پانی بیاد جیب هری تیری گردن پیوستند	سپهری مرگ می مراد و زمین هوا شاه کی دل بین سید عود که هر معرین این ده خوش شید چو شید لایا زبان پر که آب جهاندار بخشنده در زمین در جمعیت خاطر دمان نخین کوئی چه ساشنه هوا نمیدان و جوتی کوئی تا جو نصیب و لگی کیا بخت کنار لگی کرنی بی خستیا و دیار لگی و لگی خوش هوا لگی و لگی دولتی گیر هوا شاه سی تخت شاهی هوا	شهر کامران خسرو واکلام رکی تنها سپهر در خنده جوان ایو بلند چشم هوا حاضر کن شکیل کو خبر سی سخن کوئی غالی تنها بیان کرد لطیفه طوطی که هر حداد و قول ای شو دیا و سکو گفتار کا به جواب به همین لگا لکری نامدار به تحکمی زبده تاج ویز نیز لکری شین سنجیده به بولاده آیین ناکت تو هوا و هوا و شوخی	جو گذری بر سست می سطح یکایک ای طرف کی نظر بجاه چشم ز بر رخ برین بنا و که دنیا بین کوئی شوا جهان کو کیا میخ آرم نشاط و خوشی و قهر جامد سنا جیچه شید می سخن ولی لکری سببی زوان شید کوئی و لکری بی ایو فز خفا هو کی شید می لکری یقین می کیا به زردان ک جهاندار جیچه سید خام کار ملا الفرض خاک بخت جیم	کیا ای میان بینی میان سطح که جاده چشم می هوا اسفند برابر کوئی اپنی دیکها بین که جیچه برابر می هوا جاده جهان سی هوا جیچه بر جسته هری جیچه جیچه هر لکری شید لگی کنی و انشوران زمین که جیچه سی هوا شید هوا و فخر و فخر و لکری غرض و لکری و لکری مقرر هوا جیچه شید هوا شید با و در شیان هوا هوا جیچه ضحاک کی بخت جیم کردن و لکری اسطاعت کایان
احوال سلطنت ضحاک تاناز					
که تانازان زمین و فغان شب و دراون چایا و شاد رکی است نانی شاد و ده گر از شین لکری کین انگه میزر تنها ضحاک کی بخت و ده بولاکری شاد و فرخنده که جیچه کین کین کین و لکری یمنه کور کیا جوتی راز کو جو مرا قراض نانی می شید یمنه کور کیا لکری و لکری رو دین و لکری جوتی گر اس کرم سی لکری و لکری نه خون می کور کور و لکری	که تانازان زمین و فغان شب و دراون چایا و شاد رکی است نانی شاد و ده گر از شین لکری کین انگه میزر تنها ضحاک کی بخت و ده بولاکری شاد و فرخنده که جیچه کین کین کین و لکری یمنه کور کیا جوتی راز کو جو مرا قراض نانی می شید یمنه کور کیا لکری و لکری رو دین و لکری جوتی گر اس کرم سی لکری و لکری نه خون می کور کور و لکری	که تانازان زمین و فغان شب و دراون چایا و شاد رکی است نانی شاد و ده گر از شین لکری کین انگه میزر تنها ضحاک کی بخت و ده بولاکری شاد و فرخنده که جیچه کین کین کین و لکری یمنه کور کیا جوتی راز کو جو مرا قراض نانی می شید یمنه کور کیا لکری و لکری رو دین و لکری جوتی گر اس کرم سی لکری و لکری نه خون می کور کور و لکری	که تانازان زمین و فغان شب و دراون چایا و شاد رکی است نانی شاد و ده گر از شین لکری کین انگه میزر تنها ضحاک کی بخت و ده بولاکری شاد و فرخنده که جیچه کین کین کین و لکری یمنه کور کیا جوتی راز کو جو مرا قراض نانی می شید یمنه کور کیا لکری و لکری رو دین و لکری جوتی گر اس کرم سی لکری و لکری نه خون می کور کور و لکری	که تانازان زمین و فغان شب و دراون چایا و شاد رکی است نانی شاد و ده گر از شین لکری کین انگه میزر تنها ضحاک کی بخت و ده بولاکری شاد و فرخنده که جیچه کین کین کین و لکری یمنه کور کیا جوتی راز کو جو مرا قراض نانی می شید یمنه کور کیا لکری و لکری رو دین و لکری جوتی گر اس کرم سی لکری و لکری نه خون می کور کور و لکری	که تانازان زمین و فغان شب و دراون چایا و شاد رکی است نانی شاد و ده گر از شین لکری کین انگه میزر تنها ضحاک کی بخت و ده بولاکری شاد و فرخنده که جیچه کین کین کین و لکری یمنه کور کیا جوتی راز کو جو مرا قراض نانی می شید یمنه کور کیا لکری و لکری رو دین و لکری جوتی گر اس کرم سی لکری و لکری نه خون می کور کور و لکری

یہ چوچا کہ جس طرح کچھی ہلاک
کہہ ان ایک شاہ کی راہ میں
وہ شاہ اس کا نہیں روی طر
کیا اوکھوس پوش ہر سر
گئی ٹوٹ اوکی سر دست پا
پہا میں ذات نی یوں کہا
مری دانش عقل و تدبیر
سر سر جہاں کی بھی خوبیاں
نوازش بہت و سپہ صرف
خوش خاندان سر ز نامور
وہ تبار کریش فرمانروا
ہو اکھا کی او سکھو بہت شاد کام
کہی قدر وہاں شاہ قریب
بصد لطف لیکت تیر سرفید
ز روی عنایت کہا یوں کہ
مری آرزوی کہ شام بچا
بر آوی مراد کا کیا عجب
نوازش ہی جھک کر وہاں
جو کف اپنی شہ فی بر سید
یہ کردار بد کر کی مان شکا
کیا چارہ و دشواری طلب
پہر اتنی میں اہلین پیدا ہوا
ہو اوہ لکھا جو نصیب نہیں تھا
ہو اسٹکی محاک اندوہین
کسی طرح کچا پڑی تو کر
نہیں اس کی چارہ کوئی دین
بتایا جو اہلین نے یہ علاج

بنا کوئی تدریس کی جو نہ پاک
کروں کندہ تا وہ گرجی میں
عبادت کو جاتا تھا ہنگام شب
شہ نامور کو نہتی کچھ شب
ہوا قید بہی سی دم میں با
کہ صد شکاری شاہ کشور کشا
عمل تو کری ہر شے روز گر
تو تھیں ای بادشاہ جہاں
کلیہ خورشید پرا سکودیا
ملا جب او سکھو تو شام و صبح
کبھی مرغ لا تا کہ جسے چار پا
کہ تھا خوشتر و نغزینک طعام
تو خوش لاؤ گناہ سی کل نغز
بکا لی گیا بادل پر سید
جو کچھ چاہی جیسی کر تو طلب
کہ دون ایک سر کرت شاہ
جی کا سیالی ہو با صد طلب
کہ ہو نام تیرا جہاں میں بند
تو شیطاں نی او سپہ بچی
نظر سی وہ غائب انا بکا
لگی کرنی تدریس و تجویز سب
بشکل طبیبان ہو یہ اٹھوا
نہیں دفع ہوئی یہ ہر گرد
لگا کرنی فریاد و زاری میں
شانی ہی عاجز نوازی تو کر
کہ سانپوں کو دی آدی کا تو غور

لکھا کہی پڑہ کہ ای نامدار
سکان ایک بیرون دوسترا
تسنگار پاک نی ایک چاہ
کیا جب ہر کو تو پس ہ میں
وہ شاک میر حم و بیدا و گر
ہو امیری تدریس مانت تو شاہ
تو ہو بادشہ ہفت اقلیم کا
یہ سنکر ہو اشا و منشا شاہ
خوراک اور چرمیہ و نان پا
بکا نی لکھا فقر و خوشتر طعام
بکا ایک دن بھینہ مرغ و نان
ز روی طربش کی آفرین
غرض و مری و زہر شاہ و شاہ
وہ چھک لی جبکہ کہا طعام
کیا عرض اہلین نے پر شتاب
یہ رتبہ نہیں گرچہ میرا دلے
یہ شاک بولا کہ ای نیک خو
یہ کہہ دی کہوں کہ تپا ہی سب
دی جبکہ بوسی سر کرت شاہ
جہاں دار شاک حیران ہوا
پراس در دکا کہہ نیا یا علاج
وہ اگر حضور رشتہ نامدار
تری زندگی ایتو و شوار ہی
یہ کہنی لکھا پھر ز روی نیاز
کیا شاہ فی جب بہت کھسار
تری جان کو بہر نی بھی گزند

یہ کچھ کام شکل حسین زیندار
شہ نامور سے کیا تہا بنا
کیا کندہ و وہین سر شاہ
گر شاہ آزاد و او حیا میں
سر سخت بیٹھا بجائے پدر
مبارک کچھ سخت و تاج و کلاہ
خداوند ماو سخت و وہیم کا
تعلق لکھا کہ نے شام و بچا
تھی اون دنوں بہر اہل جہاں
فرز دار خوش و اندہ بر طعام
خورش کو وہ لایا تو شاہ جہاں
یہ سنکر کیا عرض اپنی وین
حضور جہاں از سرخ ہمار
نہایت ہوا خرم و شاد کام
کہ ای شاہ شاک عالی جناب
مگر شہ کی لطف و عنایت سے
تری دلی بر لاؤں میں آرزو
یہی دلیں اہلین کے تھی ہائوس
ہوئی وہین پیدا و مسکراہ
بہت اپنی دل میں پشیمان ہوا
کسی کو ہی اسکا نہ آیا علاج
لکھا کہنی شہ سی کلا شہ بار
خرد چار سازی ہی ناچارا
کہ ای مرد فرزند چارہ سانہ
تو جو لا وہ پون کہ ای ناچار
زی پرنہ تو اس قدر درمند
لکھا کہ نے قائم خداوند تاج

آمدن سلطنت ایران بدست

ضحاک و آواره شدن جمشید بندها و شهر زابلستان بلباس دیگر و نشستن او را دختر

والی زابلستان و عقد بستن با او		
یہ ہر ملک کشور زمین پہنچی خبر رکھی تھی دو مار سیہ اپنی پاس بزرگان ایران کی جمشیدی بیان کر کی احوال ایران تمام یہ سنکر وہ زمین لشکر بیکر ان شکست سنی کمانی بھگت جنگ رنگا کوئی بھی پر نہ ہمارہ ہم کی کی لوگ ضحاک فی پر روان کون پر ہر اک کا میں تنہا یوں کہ لادی اوسی جو گرفتار کر ستدیدہ چسپہ پر فتنہ جم ہر اک سی چہا تا آوارہ آکھے غرض فتنہ رفتہ بصد رخ غم مرہ مہر سی حسن میں خوب تھی وہ ابرو تھی باتیخ بڑان تھی وہ قامت کمون قیامت یوں لبون سی جو کچھ اوسکی ہو کھا سوا خوبی و حسن کے وہ نہ جو پیش آجائی تھی کوئی جنگ برس بند رہ کی تھی زابلستان اوسی سال میں جو منوہر شاہ دلیر و ہنرمند صاحب حال ولی باب کو اوسکی انکار تھا رکھی وکیل کی اپنی جین میں سوا میں ایہ فی ایک دن کھنکھ کہ ہو وی تو پتھر آہ شاہ جم	جسی دیکھا اور تھی میں شوق جا ہوئی مخوف تھی سٹوہ آنکی کیا عرض کی کچھ شیخ زوہ الکلام کیا شاہ فی ساتھ اوسکی وان گر زبان ہو آشاہ جم بیکر کسی سمت تنہا گیا شاہ جم کما یوں شہ جم کو با و جہان ژر و گوہر و نعل افغان چون رضا مند میں مسیحی تھی بستر شب روز با خاطر پر الم نہ ہرگز جانا تھا وہ آپ کو گیا زابلستان میں شاہ جم دلارام و دلدار و محبوب تھی وہ فرگان تھی بلکہ بیکان قیامت سی بالاد و قیامت یوں وہم سیوسی تھی منور زینہا نزد تھی تھی کچھ شہا عتقن کم تو بی خوف اندیشہ بس بد رنگ خردمند و دانشور و کلمہ دان سوی زابلستان لا یا پناہ جہان میں تھی زابلستان کسی کو نہ دیا وہ زینہا رہا خوشی سی وہ ہم بستر او کھا ہوا کہا تا کہ اسی سخت و خندہ جو اور اوس سی اکل طفل فرخیم	یہ بہت ہوئی شاہ کی بہرین ہوئی پیش ضحاک حاکم سی اگر فوج سرکار جاوی او وہ جمشید ہی آ مقابل ہوا جو اقبال اور سخت برہم ہوا ہو آشاہ ضحاک ایران کا شاہ اوسی قید کر کی میان لاؤ تم ہر اک طرف کی ہر طرف را کہ بڑا تیرا اوسکا ہو میری حضور سوی اوسی کوہ آوارہ تھا پری وارم دم سی شہید تھا یہ ہمدار او رنگ اہل کا شاہ وہ زلف و ما اوسکی دام ملا کی سیکیرون اک نگہ سی ملک کہوں کیا کہ رفتار فی کیا کیا وہ چشم اوسکی خونریز فرم ام ہنر پیلو ان کی تھی اوسکو یاد پہنچی تھی پوشاک مردانہ وہ جوان تھی لوسکن تیرہ پرور تو تیر سی اوسکی بڑا چاہ پر بہت اوسکی شاہان ظلمت یہ بس عہد واق تھا باہر زبان اقل اک داری تھی دست کے تری تھی دیکھی جو طالع تو ہاں یہ شکوہ نوید سرست فزا

کما تها به دایه بی خاکستان یه فرده جو تو نی سنایا بج ده جم اتفاقا دهان چکیا یه تی آرد وی ل شاه جم ولی حاجون خانی دیا نکی که شجر کی گپا بنده جم پری او کی جشید ریو نظر یه یو چا که کوکون ایچون کمون کیا که کنتا تا و عظیم مجبوی میش با دونه بی که بو طر غمزه کو سمر کمایه که اسی با لومنی بان اوسی دره گر گنهن کیم که اوسنی تلس صرف چاکه یه که اوسنی اوسن و سرون یه سیمی دهن و به پستان اثر گرگ عشق شید کا تو بیما ای کیون بی شجر دیس و یکا کس تیار کو کیا ج طلب سوز جشید کو کیا ج جانی مین کی جرد کسی جانی بی گرامی مج غرض شوت سوز میمان کشتا اورا ب مسکو دیکما توشدا شیر جم کی که تاهن اینا کثیران جی که آیین بان کیا شید و جامه بر طلب	حضور شیدا ده الما جاب لوزار زمان سبیا جی سرا راه اک باغ تها شاه کا که اس با عین چکی که نمی وه با چا محبوب سگیا که بود و در لوسی غلب الم تو جیران هو بی سون چکی عیان تو جی سوز یازینا بهشت شت با شوکت عظیم که دل سوزی خست تیار دزا بود کلفت کردنی در باغ پری اک ایچون طلب و باغی که کشتا جی ولی و مسکو چا که مین پستان کی سانه کی و بان که ایزد مین بی جیچون گرفتار لغت هو بی دلبا تو بیما ای کیون بی شجر سجی با دیکمی بی نیک تو جی چا شید و خنده خو دیکمین ده بولی خرد جی بهشت بی خطری میرا کو که شتا به بی بی و سرون اثر عشق کا دلمین بی با خزایان جین سون با و سکی بمون جم کی که سجده کن بود و سوز شیدا طر	پس شاه فی مژده دقرو غرض اس سب سوزی اورا سون با عین تی و دلبا دزاجی کو دمان بی بهلا هو او ش جوا کی تو بر باغ کسی کام کی واسطه ناگیا عیان جم کی شکستی سوزی دیا و مسکو جشید بی جیچا پس که بخت گرشته سون خداوندی باغ کی لانتا پستان بی جی سبیا جی اگر چه ده آفت سید هی پستان سوزی مکی مصطفی می لعل و رشا و لوزار در باغ جرب هو بی جده به لوزار و سوزی رخ الاک کلی یو سینی بون کی جی اگر اس کنیه بی باک هوا اگر چاکه سوزی آرزوی سوز جو جاون این شیت و سوز پس سوزی راندا به سوز جمی بی بی و دلی و سوز سنا تها شید بی پیشتر کیا باغ مین جیچون کلی سیر کر تی ده اک جی بجکه بر و بر شک کلاب کما تها مین بی که سوزی	که با فایده سی که اسی سکر ز سنا تها خو به شک و اک سخن جو دوزات جم کی طلب گار سوز صبا کی طرح سیر کر آئی وه بهیر اذرا بادل داغ داغ کثیرا سوزی سوزی که آئی و بان در خنده تی شوکت خسوزی کیا جی بی میخانه خراب خراب پریان و گشته سون ابهی جانی دوزین جام شراب کسی باغ مین شیش شکیچین نخ خوب با سکا ای شک کلی گنهی ده و خردستان سوز و دوت جیچا شتا تقصوت کو جشید که دیک طرح غنچی کی جی سوزی گرفتار شوش و جیچون اسی جی تزلزل هوا تواس با عین ایچون شتاب سبا و ابله کو آوی سوز مین او سکی هون که خردستان جیچان او سکو دوزین که اک دخت بی شک شمشیر هو تی شاد و خردستان هو تی شاد و خردستان شیر جم کی پیرا و سوز پلا و اسی با و لارنگ

جو حکم و سن پھرہ فی کیا برسم شہان جو بادہ شہ کنہا پھر شیدہ سی جوان لگی کہنی پر یونہی شکستہ دیا شاہ جہ شیدہ بی چو آ عجب چیز ہی دہائی زمین کرمی مہن ہر زرد کو دلیر عروش کی ہنری کو زیادہ کر زنجیر کو تہی اہ کی مذکی کہتہ شیدہ جہان ہی ہی یہ ایک یہ خاطر پھر لگا رہا تو اتنی بیگن کشن کی دیوار کوئی شوق سی صبی ہر دم جو یونہی کبی کو ترسم تو فرادی نہیں سی سندھ کہ زن پشیدہ سی کرمی کا ملی ہسری ہسری کیا کری دلیری تدبیر و زور و سنسر یہ سنکچریر و ہونی شنگین کمان ہاتھ سی لگی جہ کی تو پھر دل سی چاہی خوش کو پیر و ہی اس مڑ کو پائی کمان ہی ہوا تیر جسم دم وہ پر زور تہی زین کمان لگی جی مین کہنی کیا ہتیا غرض قوت نہ جرم دیکر تصور ہون کہ پیاسہ شہاب	تو پھر جام ساقی فی جم کو دیا یہ کہنی لگی جی مین ہو خوش رہ دوسری اب تو کیا مین بجی خواہش نہ ہی ہتھ کہنی شہر جاکو میل شراب کہ دسی کرمی و کھٹ مین پی می جو کوئی کرمی کا شیر عزم دل کو بس و بادہ کر متنا ہوئی بادہ ناب کے جہاں شاہ شہان ہی ہی شہید شہر کرمی کو دل طلب پر می کو سن پھرہ کی جو نظر ملاوی لہ لہ سی لہ جسم تو کچھ مہر سی لہ شہر جم کرمی صیدا و سکون کی تیر کہن شہر سی تو اب نہت کرمی ہسری کرمی جاکری کرمی مہر ہی ان ہی شہر عزم لگی پھر کرمی مین کیا عذر ہی و بہت عاجز بصد شوق ہم تیر لہ کر یہ بات لگی ہمیا مین لگی کرمی دہ سبل ہوا زور گیا کہ زابل مین ہی جہد ہوا شہید شہر کرمی دیکھ مین کش ہوئی فرین جوان ہنر یہ پھرہ فی ایک جام شراب	کرمی نوش جمی بی بی صبر کہ ہی یہ جوان چکان بادشاہ تری اسطی ہو جی مہر طعم کہ جہادہ تو کچھ مین چاہی کہنی گزیاؤن تو بتیا ہو دل تیرہ کوروشنالی ہی جو ہو پھر قوت ہی ادکش کہنی فصاحت ہی جم ہی سخن لگی کہنی پھر مین لہ شہر کسی سی کہا یون کہ لا شہر تو دیکھا کہ بیسی کو تیر مین دو دو دو لونہی سر گرہ ماروینا طلب کی پھر مین و چکان شہر جم یو لاکہ فی زمین اگر لاکہ ان پو شجاع دلیر کہن ان ہی کرمی کو اور و زور سوالہ مری کرمی تیر و چکان دل مین افروز محبت ہو کہا پھر جمی کہنی یک خو مراد اس سخن ہی تہی مین پیاسہ جام پھر مین و زور پیر کہ مین مینا و زور کوئی کچھ سکنا تھا او کو ہو اسبق فقیر لہ شہر طلب کا جرم ہی مہر لہ مین شہر جم ہی پیر ایک کمان	ہو اور اور اندیشہ دل سی کام کیا چرخ فی لکین اسکو بناہ وہ بولا کہ تم اور و کچھ کام نظر آئی کچھ عجیب ہی طور مین بی صبر ہی ہو نہ ناب جسی کوفت ہو مینا ہی ہی تو ہو وی جوان لگی جی مین لگی می سی خوشتر ہتا جرم کمان لگی تہ ہ شکستہ جرم کہنی کفین ہوا مہر لہ چکان مری باپ سی جم کی لا شہر ملا کر ہم اپنی صفت کر ادب ہی نیاز اور و ہر مینا لگی کہنی شہید سی لہ مین جہان مہر و دہان لہ زمین قوی ہی نزدیک پھر شہر شعور زبان شہر دان لہ کر ہنر دیکھ مین لہ لہ شہر زیادہ شہر جم کی لہنت ہو کرمی کرمی تیر کامادہ کو کہ ہو وی ہم آغوش شہر کمان کہنی ایک مارا کچھ کہ مینا ہوا تھا جہان شہر دل جم فی کہنی تو و دہان تیرا پھر شہر خورشید ہوئی جہ کی اوکی جہر کہنی لگی و بہت دستا

کہو تر جو دنیا ہی پر آگئی
مرا وہ ہم آغوش ہو شوق سی
بجھو یہ کیا شاہ جہم ہی ہیں
کہا اوسنی یہ باجوہ کلمہ
جو دیکھا تھا تاج تاج ہی تاج
مگر وہ یہ ہو وصل ہی کامیاب
سنا اوسنی دایہ سی جیت سخن
یہ دایہ سی بولی جو توئی کہا
جو صورت کجی کی مقابل ہو
تو اورنگ و ہر سیم کو یاد کر
پریر و نی دیکھا جو یہ حال
یہ صحبت ہی چسپ نہر مطرب
یہ کسی لگا کہ اسی گلخزار
سوی پر نیان کی چوٹی نکلا
لگا روئی چون ابرو بی غیا
کیا شاہ جہم کو یوں تباہ
دو مار سیہ چکی ہیں کف پر
کہ اب ہی وہ گزشتہ آخر کمان
کھین ہی سیر بلائی نہر گ
کہ ہی آپ یہ جہم نام جو
کہا پر غیبت میں تو ہی بھی جہم
شہم چہم یہ بولا کہ اسی کسان
تعلق بہت ناز نہیں فی کیا
گری گا تو انکار گرا لاکھ
بہان جو کہ تہے تو بار بار
کری وصل کا جھگڑو نہ دیا
نری ہی منای مدیداری

نشانہ کردن تیر کا گراوسی
کردن اوسکو خواب میں قی
کہ میری طلب گاری ناز نہیں
نگہ کی ورنہ ایہ فی سوی جم
ہوا آشکارا باطراف رب
خوشی ہی ہو بہتر اوسکی شتاب
ہوئی اور دیوانہ وہ جہم تن
زروی کرم ہر تلوئی خدا
تو بہن باعث حیرت دل ہوئی
دل پیر المی کیا ناکہ
تو پوچھا کہ کیوں فی کی چشم نم
یہ سوخت گریہ کا کیا ہی سبب
جو دنیا میں غافل ہو گیا
تو کہی شہید جم ای شک ماہ
راہ کچھ نہیں شکیب قرار
لیا جہم کی دست تاج و کلاہ
وہ صلوت میں ہیں یو ہی ہی تر
بجز نام اوسکا سین کچھ نہ تھا
ہوا یا کہین لقمہ شیر و گرگ
ولیکن چہا تا ہی یہ آپ کو
نیوشید کہ کسے جانیں ہیں ہم
سرا با غلط ہی یہ تیرا گمان
ولیکن یہ انکار کرتا رہا
کردن کی شہسی میں نہ گز
نہیں جا بجا پیش کچھ نہ تھا
اور اوس اسی جھگڑو اقف کیا
دل جان ہی تیری طلب گار

تو جس مرفخ پال ہو مل
یہ اس گنگو سی ہی اوسکی مار
بہم گفتگو وہاں خوشی ہی تھی
کیا جم کو بچان ریون کہا
طلب گار تھی جسکی سو ہی ہی
وہ دختر کہ تھی عاشق روی ہڑ
اور اپنی ہوئی لمین من شہر
پر اپنی میں ٹان جم کی کی شہر
شہم جم کو دایہ فی پر دہی شہر
لگا کچھ نچنی نالہ پر شہر یاو
نگہ کر کی آغوشی پر نیان
کیا کسٹ شہر ہی تر خیال
متھید گان کی وہ احوال
مجھی یاد آیا وہ جاہ و چشم
کیا جو چرخ شنگہ فی نامی
جہان کا کیا شاہ ضحاک کو
نہیں ہی خبر شاہ جہم کی
خدا جانی جیتا ہی یا مگر گیا
یہ قصہ بیان جبکہ جم فی کیا
کینزوں کو کہی کیا دہائی دو
کہا میں نہیں جہم وہ بولی کہ ہا
مجھی جم جو بھی تو ہی جہم
بہت کر کے یہ عجز اور نخسا
کہ جھگو لیامین فی بچان
یہ دایہ جو مٹی ہوئی ہی یہاں
کہ جھگی خدادی مجھی اک سپر
تری شہفہ اکیت تھی ہی

ملاقات کا اوسکی ساکن ہو مل
کہ ہو جہم جہم شہر منہا
کہ دایہ ہی اپنی اوس فی جہم
کہ ای خوش ہو شوق دلوا
شہم جم شہر نا جو سہی ہی
کر کی تھی تنای بوس کنار
کہ عشق مطلب ہو جلوہ گر
وہ دایہ کو اوسنی دکھا کی شہر
اور اوسنی وہ اپنی جو دہی شہر
ہوئی زار ہی نرگس اشکبار
ہوا کس لی ہا ہی ناکہ کمان
مگر ہمیں کچھ تو فی پایا مل
نہر و دوسنی ناکہ کی تھی ہی
بزرگی و اورنگ تاج و علم
کیا ظلم اس غلطی پر فی نامی
وہ تاج و تخت یک ناکہ کو
نہیں حال سی اوسکی کچھ کس
ہوا اوسکا احوال کیا جانی کیا
تبل و من خست دایہ فی جی ہی
رہی دایہ اور وہ بہت شک
کہ تھی ہی کیا بیکر پر نیان
مگر کوسے ہر شکل ہو نہیں
وہ بولی کہ ای خضر نادر
تو تہا جان کج جھگو انجان
خبر داری ہی راز آخر سی مان
یہ سنکر شہر و زشام و سحر
اگر قمار غم تری الفت سی ہی

نارام جان ہی نہ کچھ مجھ کو تاب غرض آخر کار لایا اور ہر بہشت شاہ میری ہوئی خود کا تو مجھ سے دلا راہ و دل داری جدا کی کی ہوں درو سی بقیہ یہ کہہ لگی رونی بی اختیار نیل چہ صدی کروں بلکہ جان کیا بخت فی جب بہت انصاف مخالف مرا ایک تو بخت ہی مجھ میں دوسری سنی اندیشہ ہی یہ نہ کہ لگی کسنی وہ گلخوار کہ بدخواہ تیری نمون زینما یہ جب درمیان آئی قول و تم پر پھر وہ کی ناتھ میں جم کا تہ بند ہا عقدہ جبر طر آئین تہ ہوئی عقدہ پر بخت و دولت تہ ہوئی بیجا بانہ وہ ہنگام وہ باہم لگی عیش کرنی مدام تو کرنی لگا اوسکی وہ جوتو یہ سنتی ہی میں ہوا خشک ہوئی ہتھکڑی ہائی بیباک تو کیا راز کو تو فی عسی نہان کیا عرض و سنی کہ سن آئی پڑ ولی شیشہ رنگ تو زائیں جدا کی کی جسکا ہر نہیں فیض اوسنی پایا طور سنی آئی اوسنی بیاب جب	بدستگیر این نہ کہوں خواب مرا جذبہ دل تھی کینچ کر نہ اقبال سینے کیا زینما پر ہی چہرہ و ماہ خساری خدا کی لی مجھ سے ہو کونا زبان پر یہ لانی کہ لانی مار تو کہ مجھ سے راز نہفہ حیا یہ کسنی لکنا تب مشہ نامدار مرا دشمن جان ہ کہ بخت ہی کہ زن کا نہ ہرگز وفا پیشہ ہی کہ ہزن میں ہو فاریہ ہمار دل چاہی نہیں تھی وہ تہ تو میں ہوا میں میں شاہ جم طرف تھکر لگی اپنی تہ ادا کی جو رسم و رین تھی ہوئی شہ کی سکو و شہ کاہ عجب رنگ کی اوسکری تھی می عیش کی وہ لگی بینی جام کسی فی خبر دی کہ تہ ہر اور آئی وہ جب خترنازین اور آئی لگی سرسہرناک تو ولی رنگ روی ہی عی یان وہا حکم نہا تو فی یہ پیشہ رہ نیک کسی متوہ و نہیں کوئی جاہلوں میں ہی نہیں ہوا جلوہ گر ہر صفہ نور شہ اہستان ہوا شاد تب	خدا سی نہ خواہش تھی نام جو غنیمت تجوہ مری وصل کو کہ تجھ پر دل زار و بوانہ تنہا نہو تو تھی کہ تو خوش رات نہیں تو کروں ہی سیدہ کوچا مقرر ہی تو جو بھی تھی نہیں جو کہ تھی ہی تو وہ بات تو مجھ کی تھی ہی کیون ہوا خبر اوسکو پہنچی سہا و کسین نہیں ہی پسندیدہ عاقلان مستو ہی مجھ اب تری جان کی مگر خوف و اندیشہ ہی نامو کیا قصہ پر حرم فی اپنا تمام کیا جا کی اگر تہ تخت زر ہوئی عہد و پیمان حکم ہم سرمد زین میں ہی جانجی اب ہوا چہرہ فیروز رنگ مراد کسی روز گزری کہ وہ سیمہ ہوئی اک جوان سی گرفتار تو چین چین میں ہی از رخ شہ کیا چاک آب شرم کا پیر میں وہ ہی حالہ میں فون گلبدن کہ جا ہی چینی ہی ہیچا ہوا رکھا سینے ناموس کی سرنگا یہ دایہ فی ہی عرض ہی کیا شہ جسم بیان گیا ناگنا یہ بولا کہ خوش تر وہ فی دیا	کسی طرح تیری ملاقات ہو کہ تجھ سے ہوئی آپ کی کام جو تیری عشق میں سب بیکار نہا تو صد جیت اور بڑا غضب کوئی کو ایک دم میں ہلاک تو اقرار کرنا ہلا کیون نہیں رکھی کیون ہی پر شیدا ہی ناجو کہ رکھتا ہوں چیز سی میں اور آج میں لگی اوسکی لانی زین کہ زن سی عیان ہی از زین مستو ہی مجھ ہی زین ایمان کی سجھ اس کا کو کجای خط کیا ظاہر کی پرچی ش کی نام ہوئی ساتھ شید کی جلوہ گر ہوا ساتھ گلہ و کی پیوند جم ہوا اتصال سے واقف اب نشانی یہ بیٹا خدنگ مراد بہت کم لگی آئی پیشیں پر رہی ہی ہم آغوش وہ و زو لگا کسنی اوس کی کہ شہی جہ شہ لیا جائے ہی جیسے ہیں ہوا زرد دناوی شک چین سوا آئین میں بطر زکو کیا جھٹ و شاہ عالم پناہ شہا سینے جھکو جو شہ و یا ہوئی حالہ اوس ہی لیستان مری و لکوہ و رشاوان کیا

یہ ہی بادری بخت کی سرس کہ جو مجھ سے خوشنودہ شیر یہ سکر وہ دلدارونی لگی روا کر کہہ خونریزی جہ اوٹنا اپنی دل سے خیال نہ اپنا بچہ ملک و دیسم کو گرنہ غریبان نہ کرو پسند یہ لکھو کہ رونگی لاریزار یہ لولا کای دخت الکنہ افیت نہ جہ پر کو نگاروا یہ کہ حال کی میری طرف سے ہوئی شادوہ و غم و دست فرزان ہوا جبکہ فوسر کہا یوں کہ ای شاہ عالی شا نہینا کہ ازیشی کو پسند یہی قصد تہا یہاں کل چاہے	ہو جو گداز شاہ چم کا ادھر وژون ہوم امر و جاہ و وقا وہ بی صبر بخت کی لگی میری جان پر تو نہ کر ستم نہ لی اپنی گردن تیرے با سجھ خاک لعل رویسم کو نہ بنام ہوا می شہ از منہ غمان پس لگی کرنی غنیا مجھ ہی تری خاطر بہت خون نہ نہ گدازند اسکو بہنی ونگا کہ اسی بادشاہ نریا جناب گئی شین شید وین و ان ہوا خنجر شہدہ جہ کوہ گر خوبد گمان مجھ سے نہ بیا کہ خدمت میں حال حضور شاہ	مقرر اوسی با ندہ کر سیکاہ مجھ لطف سی اور اقلیم دی یہ بولی کہ اسی سر و نا جو جولی اپنی کشور میں گر پنا سد تخت میو سیم بہتاپن نہ سچارہ پر جو رویداد کر تو شیدہ کو محسوست کہ جدا ہوئی بسکہ گر کینان ناپن تو خاطر کو کہ چم شام و سحر اوسی بلکہ دون ملک مال و سحر میں ہی دنگا جی حضور سنا تہا جو کجایب سی ہوا کہیش چم شاہ و بدست یقین جان تیرے ملک نہ چو دلا سادہ تہا تہا شام و سحر	روا کر دن سوی صفا شاہ مرو لعل بخشی ز رو سیم دی تو جو رو تقدی کی صبی ہو و غاساتہ و سکی ہی یادہ ہمیشہ ز رو سیم بہتاپن خدا و فرجان فرین سی ہی و گر نہ می تن ہی کر جدا تو زخم گیا با ب کو پسند کہ اس کام سی تہی کی درگد زیادہ گردن و غم و وقیر و جا غم و فکر کو اتور کسوی و دل شاہ کو مطلق کر دیا جہ کا کہ سر اپنا بدست پان یہ دیکھ کر اور میں بندہ ہون ولی جہین جسے تہا خط لی جب کہ قابو کل جائے

ہندوستان و مہر فتا آمدن از راہ بدست مردمان صفا کشتہ شدن او

بہت ان باشندہ ایل میں جم رہی تہا شہ و راز نشہ مند کہ جھگڑا لگی بجالتاہ ہو واجب خبر و اسبائے وہا نسوی ہند را ہی ہوا وہ از بسکہ تہا ای بی شک خواب و آوارہ جھگڑا کہا تہا یہ وین تہا و خبر عدم سی تہا تہا سی میں کا اسی لگی خواب و نا گمان	ولی لکھ تہا او کی آرام کم کہ سچ بیا دیا ہاں کہ گزند روا کر میں سو صفا شاہ گر زبان ہوا کہ کسی گمان بیابان فرود تہا سی ہوا لگا بخت نہا سی کرنی جنگ مالا خاک میں ہا تو فی دیا کہا تہا کہ جو یونین بی خبر نہو نا مجھ ہی غم جان آں ہو تہا تہا تہا تہا و ہاں	وہ دلدار تہا تہا تہا کی پاپ کسی کما ای شہ بی لظیر نہین تہا و لکھ او تہا تہا وہ اہل سی چکر سو صفا تہا جو کہ گداز راہ کی سچ سی کہ اسی بخت کی جو تہا ہو اپہر مخاطب سی شک یہا تہا بخت ہی سر بسر یہ کہ تہا ہوا زاری وادہ جم اجل ہی کیر گاہ تہا تہا تہا	وہ تہا تہا تہا تہا تہا تہا یہ چاہیں میں لگی زریز کری گاتہ ملک کو سر ولیکن ان ہی بہت کر ما گیا بیٹہ سی میں لگی تہا بہلا تہا سی ظلم کو لکھ کہ اسی چرخ بیدار کتہک کہ سر تہا تہا تہا تہا تہا ہو تہا تہا تہا تہا تہا سو وہ لگی او کی سر تہا تہا

غرض ایک خاک کا اچھی شہر کو پچان دینی لیا کسی کا نہیں جہان مست گرد و ملت ہی ہی آہ ناپیدا ہوا وہ گرفتار بخیر و بند گیا جبکہ ہم لگی خاک کے الم ہی تمام اوکا چہرہ ہند خوشی سی دہ لکھا کہ بیدار پراپا سطح کیوں ہوا خوا کمان بادشاہی تاج و علم جواب و سکو بشیرنی دیا یہ مغرور دولت پر ہوا کر گیا خاک جھکنا خوا کروں یا قلم کو شمشیر یہ گفتا سبکی لگا جی سہم یہ خاک کی پہر سیکو کہا پہرہ سی چہ او ہی ہوا نہ دو فلک کی چہرہ سہا ہر اک ہی موجود پنا سار جلیں تن زمین کو پیچہ جنر اوسی کام تھا نکلی ساتھ اوشا یا بہت اوسنی میدا کسی خلق تھی ایک کو شہر ناز	کہ سارا و کئی تہو رسی فوج گرفتار بس و سکود وین کیا کسی نہ کسی چرخ گردنہ یا یہ کیا کوئی کچھ ثبات قرار اوسی چرخ گردن ہی پچا گرد پس پست تھی یا تہہ دو بند گرفتار خوار ہی تہا وہ سیکر ہوا خندہ زل حال دیگہ خرابی میں کیوں ہی گرفتار کمان کو دفع و جہاد کہ مجھسی نصیب جو یوں پہ گیا ذرا روز بکا ہی اندیشہ کہ دیکھی ہی تو مجھ کو اس طرح پر ووں تری تن کو پا کر کہ اس وقت مجھ کو نہیں چہرہ کہ چروا سی ایک آہ کا ہوئی ایک جہم ہی دیکھو کہ پہر تہا ہی ہی لیں نہا سدا گوش دہی کہ انہر تو رنج و الم ہی ہوئی تو سندھل تہا آہ زاری کی پہر تر کو وہ مگر ہی کمانی تر اور او میں سیک تہا نام رونا	وہ تہا سوئی خان چین پہر بحال نشان بند کران خشت ہی جو دولت پہر کی ذرا دیکھا حال حشید شاہ خبر سکی بولا یہ سچا کہ شاہ نقطہ پاؤں میں کچھ نہ پوچھی اوشا تہا تہا تہا ہی ہوا لگا کسی ظاہر چہرہ شیدی ہو اسی جی ہی گشتہ بخت کمان کمانی کمان گیر و تو پچا ہی اس تیاری نیاز بختی ہی پیش آریگا اکرو لگا کسی پہر یوں ہیدا کر زرا کہہ کہ کیا ہی تری کر قضانی یہ چاہا تو کیا خون وہ دو تھی لایا اور لگا رہ جہا تہا عیشہ میڈ فا جو ہوا چہرہ سکود وین خبر گیری سوئی ہستان نہ آچھون میں آہ و بکا یہ تھی تہا وہ خور و خواہی دو شیر تہا شاہ جہم کی کین اوشا تہا شاہ صحا کئی مطلب	کہیں آغا تھا جو گردن او و ہر کیا سوئی صحا کہ ہم کو رو طرح گل کی شادوسی پہر کی کہ تہا چرخ چہرہ کمان و کلاہ کہ میان ہم کو لایا بحال تہا بند ہی تھی سر لگی گردن اور انکھ تھی تھی لگی آہ و فزون تہا تر تہا چہرہ کمان ہی تر اربعہ ہی ہر کمان ہ تری ہر وین کار عجب تھی پہر تہا جاری نیاز وہ لگانہ تہا اسدان نیک و کہ لکھن تھی گہری داؤ وہ منظور ہی جو ہی مجھسی تو تو جھج جا ہی مجھی کر لاک شہر ہم کو کشتی سی باند تھی کربن مہری اور سر لکھا کری تر کار یوں نہر گون بہر تہا حشید شاہ جہان لگی تہا مینابیل و نہا وہ لگانہ تھی صلا و تاب اوشا تہا لگی لکھن کہا اپنی گہر میں بطاعت

خواب دیدن ضحاک و تہا سیدین ازان خواب ہولناک

وہ ضحاک نازی پس ازل دور و جوان کو وہ خوف و ہراس عرض تر کو انکی لیکر تمام	جہاں میں لگا کر ہی جو رستم طلب کی ہر روز کرتا مالک کہا تہا وہ سانپ کو چھوچھو	کئی قتل اور گاہ غار گری وہ ہوتی غریب یا چاند لگا کر ہی بیدا وہ چہرہ	ہوئی تہا وہ رستم سہروردہ دو جان پر او کی رستم گرد پہر اوسنی کہیں آگوا تہا

یہ دیکھا کہ پیدا ہوئی میں گرو وہ گرد و لاور کہ تھا فوجان سنگ کی ہاتھوں کی اندر شتاب ہوا دیکھ کر خواب ہوا ہون ہوئی دین میں ہوا اہل حرم فغان خواب میں کیسے کیا ہند مری زندگانی ہی ہونا امید تو اختر شناس کی تار ہوئی سنی ہستیا خواب کی قلم زوال اس کی دولت کا پتہ یہ اندیشہ تھا کہ میں است و یاتین دن تک ہر گرجا کہ امی شاہ اقبال را ہی ہوا فریدون کو کی شخصیت کسی معرکہ کی گاویرا ایک کماشتہ فی ہر جو اہل کشتی کہ ماری گا اک گرو گاو وہ ہوئی کہ شاہ بخوف پاک سنی شاہ کی جب یہ تعبیر جو ہوش خواہ اس کی آشی نشان فریدون کی تھی کیا حکم یون شاہ چھا کرنے	اور اوس میں ہر کل لک لک خرد سو اوس میں ایک گز گران پیش ال گز میں کینچا شتاب ہوا دیکھ کر اندیشہ بخوف پاک دل اوکا ہوا ہول ہی باہم لگی کانپی جس سنی یوار و نشا طجانی ہی ہونا امید کریں کی تعبیر کسی بیان گئی ہوش میں ہوا گیا بندم ہوئی اس کی بیداری اب سب تو ہوشی شہ نامور غریب سیا کن ہر شاہ تعبیر خواب تھی تجسسی اب تخت شاهی ہوا بصد شہادت حشر میں غرور سو پالی کی اوکو پانچ نیک مری سر پہ راہی گز گران کری گاہی آکی ہاں ہر کری گاہی کو تو اس کی ہلا ہوا اور دھرم ہی ہر بے تاب تو پتہ تخت پر پاؤں اس کی کما لگی ہاتھ دھنسن یہ تھی آرزو و یاسکو فرمان نیل پاک نے	کیا حلقہ میںون فی ضحاک پر جو مار سہر شاہ ضحاک پر اوس کی گئی کینچا بالائی کوہ کیا خواب میں نقد رک وینا لگین چوینی شاہی کیا ہوا یہ ضحاک بولا جو یہ دستان کہا اوس کی پتہ خواب جو تابان ہو چرخ پر آفتاب یہ دریافت دانشورون کی کیا ولی خوف جان میں خاموشی ابھی جان پر اپنی سچی گزند جو روز چارم ہوا شہ خفا ہوئی عمر آخرت آواز وہ متناہل کیان ہو چکا ہوا لیکن ہر گز پیدا نہیں لگی کہی یون ماضی ہوشیار یہ پوچھا ہر اوس کی کہ ظاہر غرض تجسسی چاہی گانوں پر نہ مکہ ہوش قائم رہی شاہ کی ولی چور و خواب رہی لگا کیسی لوگ چارون طرف رون کہ نسل کیاسی جسی یا و تم	ہوا اوس ہی عاجز و ہیدا کرد تو کیسے بریشان ہوا مغرور کیا سخت اوکو زبون و ستور کہ لڑان ہوا سر ہر کان یہ نہ راو کیا فتنہ بریا ہوا سقوط تو کیسے بریشان ہو جان یہ تھیر کہ ہو جلوہ گر صبح تو حاضر ہوئی ہوا انشان ہوا سخت گشتہ ضحاک کا نہ نہ راو کی بجا ہوش تھی کہ تھی تھی کہ لہ لہی ہوتی تو ناچار یون ہوا دران کی کما ہوا تو گرفتار رنج و ملال وہ فرمانروای جہان و لگا کچھ آوار اوکا ہوا نہیں فریدون ہی گاوہی شہر فریدون مر کیون ہوا شہر کری گاہی قتل و ان کر نہین پر گاہی دین تخت سی شب روز قیاب رہی لگا کریں جہت جو تاگر و جہان گرفتار کر کے یہاں لاؤ تم
ستان فریدون کی اب دستان لکڑا دہ اک آہن نام تھا گرامی تبار و خجستہ نزا کی ضحاک ناپاک کی مردمان رہی تھا وہ پوشیدہ گزین	خردمند اور نیک و جامہ تھا پدر پر پدر شاہ و منبر خزا کیا کی لکھن بکھائی جہان لکھن آجانی کا تھا کچھ کام	دستان تولد فریدون وہ متناہل میٹھا چلوٹ کی ہمیشہ تہا ایران میں سکون تو لجائی اوکو گرفتار کر اوس جاودان ہم ضحاک تھا	بجوبی کردن میں یہ قصہ بیان خطا اصل میں اس کی ہر گز تھی ولی گری سکھاتا باہرین یہ خوف تھا جہنم و سحر دل اوکا شب روز غنائی

اور او کی تھی کنگ بوجھیم کام جین ہی عیان کی شان ہی پہراؤں تین فی یہی میں کہا یہ کہہ دو میں سو ہی صحرا گیا گرفت کر کے بحال تباہ فریدون کی مان کو یہ سنجی خبر میان ہی شائی سی مل گئی وہاں کا نگہبان تاجی شہاں غرض مالک گاؤں زود تر وہاں ایک شبہ نہ نیک پورا مبادا کوئی بہانہ بچان لی یہ سوچی کہ یہ کو دیک شیر خوار وہ ناچار ہو کر بہت بچا اس کیسے لگی ایک دختہ ہون سکھانا نہیں اپنی ہون میں قبول اس جو اندر دی سب کیا روایتی البرز زون ہونی اوی چاہتا تھا بجای ہیر گئی جب گذر الغرض میں ہال ہونی کو وہ البرز سی وہ روان کہ البرز میں میان سی بچاؤں بہ نہ لجا تو ویرانی میں طعل کو خدا کی طرف سی ہونی ہیری ہونی شاہ خفا کو حیرت ہیر نگہبان کو اور گاؤں کو کر ہلاک نشان کچھ بنایا فریدون کا جب کہ لائی سی خفا کے کچھ شہر	کہ فرزانہ اس نازنک تہا نام منوہار تھا فرشتہ نشین کہ جی نہیں نہیں بنگ گیا لگا پہر لی اور سیر کرنی لگا وہیں لی گئی پیش خفا شاہ تواندیشہ دل میں ہویشہ فریدون کو لی کہ گل گئی اور اک گاؤں شیر تہی ہوئی پاس پلا یا فریدون کو شیر اس قدر بھی اور آخر ہونی جبکہ مری اور اس طفل کی جان نہ زندہ رہی شیر میں نہ تھا گئی دوڑ کر اس بنگہاں پاس بصد سچ و اندوہ و ہستہ ہون ترہی پاس بچہ جاتی ہو فریدون لی پاس اپنی کہا رہی جاک ویاں زمین میں وہ کرتا تھا شفقت بچائی فریدون کی مانگوں یا خیل مسافت کو ملی کر کی آلی ویاں کہوں پاس اپنی ہی ویرا گزندا اسکو کچھ پہنچی ایسا نہو کہ کہی میں میان کی نہیں ہیری کہ شہ میں ہی آتیں کا ہیر کیا ظلم اوسنی یہ خوف ہاک کیا ساری ایا انکو مسائب اوی لی گئی نہاںی مان نکر	ہونی وہ زون ہوش مارا فریدون کہا اپنے اوکا نام نکل گھر چلی بس بسویشہ اور دہزا گمان کو کہ خفا کی کیا قتل آخرا اوسی شاہ فی نہا اوس سہر زمین میں ہی نہا کہیں ایک بچہ پتا مرغا کہ پر مایہ تہا نام اوں گا وکا کہ بس ہو گیا سیرہ شیر خواہ تو و سواس یہ گیا ناگمان وکیں جو گین ہی تہی مدر و طفل ان فون دیوینی رہا گی رونی ویاں جاک لی خفا یہ سچہ ہی بچا رہ و لی پور اسی گاؤں پر مایہ کا دیو شیر ہونی ویاں ہی خفا ہی پور یہاں لک اس کا ویر مایہ کا وہ مصروف تھا شہر میں سوی مرغا راب ورا جا کہا اوسنی اگر کہ ای پور وہ بولا کہ ہی یہ ہی خفا وہ کہی گئی ہون کہ ای خفا یہ کہہ اوسنی گئی میں مان یہ سنکر ستم گار بد روز گا گیا پھر وہ ظالم شائی ہی مان بد اندیش تھا گرچہ خفا شاہ سکر وہ اک مرد درویش تھا	ہوا اوس سی پہل پہل کنگ عذر اوسی دیکھ کر مل ہو شاہ کام وہاں چل کی کچی در اسیرت جو پہنچی تو بچان کر بس اس کیا یہ ستم ہی بد خواہ فی کہ تہی جہاں ہی مل نہا وہ پہنچی ویاں بل سو گوا غریب کو ٹھیکہ لوکا میں وقت تھا خفا ہنس ہی شیر کی زینہا کہلی کیسے لرز ہی نہ یہاں ہو شیر تہا خفا اسکا ہم شبہ روز خفا اسکا جینی تھا کیا اوس کے آگ بہت بچا تو کہ پر ویش اسکی شام وچر کہ پروردہ ہو کو دیک لپکا نہ کہہ اوسنی ہیر کر اور فریدون پر کرتا تھا شفقت کہا تا تھا شیر اسکو صبر شام وہاں سی فریدون کی آیت جی دی مرا کو دیک دلیڈر اسی ہو دی گئی ہاں شہر مری میں گذرا ہی اسو اس جہاں اسکا البرز میں بچان وہ کہیں سی آیا سو مرغا فریدون ہی ہاں کا جو تہا مکان ولی تہا فریدون فیصل کہ کہ شہر فیصلہ صفا شہا

فردین کوه گنجی دلی پا
سرخرسی به فردین کار
جو که قوت او سکونینا هم
خداوندی زمین بود گا
آری گاهی مثل ضحاک که
که بدخواه سی سخت و دیرلی
ویندن لی صحرایین گنا
کیه شاه ضحاک فی کیون پنا
کهما سوزی ضحاک بیدار
تو کیسی که او کی شترین
زرا صبر که تو باطاعت ب
فردین سیر که شو گنین
بدگا حیر ای بدردگا
وه بولی که یکار دوارهی
بیکفتارستان به ترنین
سنو آلی احوال آب کاده گا

کسیا یوں کہ می در دین و دنیا
 رکھام دور و دین کی یاد تیر
 تو دنیا وہ دو لوگو کی بیخ و بن
 بہشت شاہ آباد او وین وین
 جہنم کو بھیجے گا ناباک کو
 ظفر مند بہشت اقلیم کی
 نہ زنجیر کی خوف و دہش کی
 ملایا اوی کیوں تیر خوف کی
 میں اچھا کی دنیا میں کی
 تری پاس شکر نہیں نہیں
 جو کہ چاہی ہو میرا ہو
 یہ پا سچ دیا اسی تان کو دین
 نہیں خوف چھاک کسی دنیا
 پسندیدہ تیری نگہ تھی
 کہ سوز نہ بڑا و سہین لین

یہ کہ تیر بندہ جی اور ملام
 یک عمر نام فی خدمت کی جنب
 لکھا کھنسی دروش ہر یک روز
 چرخنی گنا گنا کھت نتاج
 زان خوش سیر ہوئی لونی و
 ہوا الغرض ناز و نہا
 یلو چمک لای ہا و مہرمان
 وہ تھا ہوا جو کہ کھلا دوش
 وہ بولی کہ تھا کہ سی ہا و شہ
 نصیب عین ہی تر سی ہا و اگر
 کہی شاہ طاعت الہی ہتے
 خدا کی کیا ہی غمی ہی لیر
 کروں کہ دم میں غمی ہی لیر
 سبھی قوت زور تانہا کہ
 نصیب است کہ ہی لیر کہ قویا

اگر می نظر که قاعد و سیر غلام
 اوستی رحم کیا فریدن پیر
 که طفل فرخته و دلفروز
 شهن جهان می ایستخ حاج
 که می طوری اسکی خمر کو فیز
 سر کو به البر زسی الکی تب
 بهاری پدر کو تب آسمان
 یسندر فریدن بهار غریب
 رکی می ده ساندی کی کج سیر
 کو کیا خطرات بقدر ای سیر
 میسر به حساب بنای میخته
 اکیدا لڑو گلین مانند شیر
 تر قیاج و اوزرگ بهمین لون
 که به هم نبرد اوستی تو ایچون
 رکی حق سده ایچک و آاد و شاد
 که کیا اوستی کلر غایان کیا

منہج گشتہ کا وہ ہنگامہ ارضیہ کا و

انبیوی بسافر اہم کردن وافر زندان اگادہ موافقت فرمودون گردید

ستمکار ضحاک بند و زگار
 بہت مردم آذری آوی جو
 کری اکی ضحاک کا جبر
 کہیں ایک دن ظلم کہیں جو
 دل و دیکھ طرفہ بھی روند
 خبر جنگ و بھی ہی اسطرح بیان
 خروند مثل زرگان بھی
 فراہم کردن اور جاؤں ان
 وہ ایک تید محم کرین
 نہیں کا رو کو خیر خداوند

فریدون کی چاشت کیلئے
تو صبح کی غمی خلق آرزو ہوتی
خداوند ہوتا ج اورنگ کا
طلبک بزرگانِ تسلیم کو
شب و روز رہتا ہی ہم درگاہ
کہ اب وہ گیا سو ہی ہندوستان
دلاورسانِ دلیرانِ بیچہ
مشابہ و سکولاون گزنہ
گواہی پھر اپنی اور سرکین
جہان اور لطف و کرمی

کئی مل میں تہائیم خوف و ہراس
یہ ایک کشتی و ترستی کھڑو
نماش فیروز دشتی تھی انوکھ کام
یہ بولامراد شمس جان مال
مبھی یاد ہی قوی مراد پیر
اگر چہ ابھی سال بیچ دہی
یہی غم میر کرکامی دان
سفر حکمزد شمس ہی دو کا
یہ مضنون مرقوم اسلم نام
شہ خلیفہ بہت گوارے

چاہتی نہ تھی اور کسی ہوشیار
کہ یار پیدا ہوں شہ نام جو
عرض منظر وقت کی تھی ہم
بہا نہیں ہی اک کو کہ نہ دوسرا
سمجھی نہ دشمن کو نہ گزیر
ولیکن دلیری نہ کہ گدی
پری دیو دم سی فوج گرا
خیزد و کھلاں ہوں میں چاہتا
کہ ضحاک ہی تیرے دیکھنا
جہان پرور دنیا کے داری

خطرسکته با اوس ستم کار کا و لیکر ج کاوه تها اهنکار لیک که کاوه کی فرزند کو قتل کر کرای شاه من میری یاد کو ولی کس ای میری سختی و جو کر میری فرزند کو یون کلا گرفتار ستم کی ده جیران هوا لکا کهنی کاوه سی دونه ما جو بزرگان ای میری یون کہا کیا تنی میری گزند کار نکو کلی اور میری کچھ ستمی است هو کی فرین خوانه شبه که حضور خداوند روی زمین شقاوت کی با به اخر من ز فرزان بی کی جو گراہی کیا اکی کاوه منی جت و ش خدای چو چا بسواریک طلب کی میری حرم انگران یکه تها تها لکری خروش کری چاکری میری منھا کی ده کاوه تها بس کی اکی و ن غرض فتنه فتنه کسان کیا عرض می صحتی است په چھا فریدون عالی جناب	سبھون کی ناچار چھو کلا ولی و خردمند تمام و یک کہلای جی سنان کو منفر فر کا م فرمانه بیداد کو فر کجی ای دلیج فر زادتی سی دلیج کجی کلا سہ سان اول میری سان کلا کلب تھ جلد ای میری کلا کلی موان تنی میری کیا غرض سوسی فرزند کلا حضور خداوند و دیم و شت کی کئی اکی شت نام جو زبان پر وہ لایتنی کلا کیا تها بی کی میری کلا تو پر کین کل کیا تها بی تو کبار کی لکری میری کلا اور اکی کر کجا جو کلا کلا بنایا دین کی اکی اکی کلا کلی اندازن تها کلا رفاقت کر کئی کلا کلا پس کاوه بنو میری و جوان ده چھی و تها فریدون کلا تری اری دولت مود کلا کہ تھنسی ہوئی کلا	ہر اک شخص کی پھر ای ہوئی کہیں بے تھو کی تھی فرزند وہ کاوه ہوا اگر داخواہ تو ہی اری دلیج کلا کہ میری ہی اضا کلا پہر ای بھلانی کا میری نر کبار دا خون چھا کلا پڑا کلا کاوه کی میری خطری شت دلیج کلا یہ لکری تها بی کلا پہر و ن کجی کلا ہوا کاوه کلا کلا رہ کینہ سی چاک میری مگر دوستدار فریدون کلا دیا شاہ منھا کی میری جواب لکا کلا ای میری کلا کیا کلا کاوه کلا علم تھن کی کلا فریدون کا تھو کی کلا ہوئی جمع تھن کی کلا کمان تھی یون کلا جو کاوه تھن فریدون کلا توضیح کا کلا کلا اکی شت کلا کلا	انشائی اضران تھو کی یہ لکری تھو کی کلا لکا کلا لکری کلا بھاندر لکری کلا کئی نام تھو دلیج کلا لکری کا منھن میری کلا اوسی اوسا تھو کلا ہر تھو تھو کلا گرفتار عصیان کلا کیا اوسی کلا کلا اور کاوه تھو کلا حق غمت تھو کلا اطاعت میری کلا کہ دشمن تھو کلا تھو کلا کلا بس اکی تھو کلا فرادہ تھو کلا روانہ تھو کلا سوادی تھو کلا ہوا پر فریدون کلا مگر تھو کلا ادب تھو کلا بھاندر تھو کلا سجاسدہ کلا
میر میری جت و ش کیا میری کلا	سیاہ فرادان کلا کیا میری کلا	ہوا خوش تھو کلا بی کلا کلا	کیا تھو کلا بھاندر تھو کلا

زده کدست ترازو در دست خوش که بود جو کوئی بادشاه جهان شهمان کیان فی الجمله کیا پس مان کی یہ اوسنی کما وہ جاہ و خرم و کیشہ دان ہو کہ سو بنا تھی یارب بنا پسر فریدون کی تھی دو بلور بزرگ یہ زنجیر اور شہابی کربل اور تیرا شمشیر شکوہ شکوہ جان وہ پتہ کیمیا جس جگہ کیا فسریدون کو لایا اور پہر کا شخص پیدا ہوا گنگ کوئی آئی و پریش مشکل جان یہ سکر فریدون فتح نہاد ترتی بہ قبال تہما شاہ کا گلی گئی با ہم کھو و غصہ کیا ایک فی بی شک کمال کرین کی ہلاک او سکوت سیر گئی لہرہ دو نوشقا و شمشیر یکایک سنی اوسنی آواز سنگ نہ غلطان ہوا بہر و شمشیر یہ بولی کہ ہکو تھب ہی بہان جہان آفرین کی کہ اب نگاہ نہ کہ نہ نہ پہ او کی کہ نہ نہ بیابان اور کوہ کی راوی گنہ گنہ کی شتی جو بان طلب نہ ہرگز ذرا دل میں یا غلط	رکمان نام پہکا دیانی خوش تو پہلی مچکا چسپہر سنگان یہ رسم و رہنیکاری کئی کہ رکشا ہوں میں تصدیرنگ لیکن جدائی سی گریان ہو گم ہمارے رہنا تو شام و صبح لیکن مجہ نہیں کینہ و مشکل کیا حکم اس طرح او سکوت سچو گاہ ہوتا و پانی وان کہ از دہرستو کی تھی منزار فریدون کا دل جس سی خرم ہوا کہ رکشا تھا وہ ملکوتستان یہ فتنہ تیرے ہاوان گنگ ہوا پس اپنی و پریشا و شاد ظہور او کی تھا دولت جاہ کا جو ہوں اسکی محکوم ہمہ روز ہلاک فریدون تھی محال بہائی سی خیلہ سی تریوری او کما راوین ایک سنگ گنگ ہوا شاہ بیدار میں ہدیہ بداندیش حیران ہی کہ کہ ہلاک اس طرح یہاں سنگ گنگ سجالی ہی شکوہ لطف اکہ زیادہ کیا او کا جاہ و قفا سپاہ چشم شکوت و جاہ ندی اور ہو ہوشہ بان پر غصہ گئی جو خاری سب اور	علم کی جو طرح تیرے میں تھی بتا کر علم او سکوت پر زری کیا بہر فریدون فی الجمله وہا کر تو ای ماورہ مرغان وہادی کی پہرا و سکوت روانہ ہوا بہرہ و ہایجا فریدون سائنہ ہی او کو کیا بنادی تو اک گر زہ کا و اسی طرح ہر روز تھی رہ نو رہا شاہ تنہا و مان و شب یہ آواز آئی کہ دل شاد کہ فریدون کو سکھائی تو گری کہ ہو جاوی آسان و گل تمام خوشی سی او کی تھی تھی تیری بہائی دو خوشی کی نہ فریدون کو بس قتل شمشیر دیاد و سری فی لہ و سکوت کیمین ایک دن بادل صفا سکوت ہی او سکوت سلطان کیا فسون کو کیا شد فی روز رو کر سی بہر و شان ہو اگر کوہ سی ہائی گنگ لیکن فریدون سچا و بان بصد فرخی بہر شمشیر جہان و جلہ تہا شہر بغداد کا کیا و پرین رہا میں تیرا وہان ہی جہان تیری تہان	بہشت کو یہ رسم و ان میں ہو فریدون بدیبا و گوہر کری کہ صفا کی سی جل کی کیمیا نرم کہ ہوں میں ظفر پا کو ہاں اور اوسم خدا سی یہ کی تہا ہوا کا وہ لشکر کوئی ہر کا وہ غور غایت سی شادان کیا مترتب کیا اوسنی میں و و سچرچ پتھی تھی لشکر کی گرد اور امداد کی اوسنی ہائی طلب یہ فتنون بتائی تھی ویا کوہ یہ ہوا کہ ای لائق سردری بن آفرین شتابی ہی کیمیا زیادہ فریدون کو بہت ہو حسد سے گئے چشم و کیمیا نہ تاخیر کو راہ بیان و تہی نہین لازم کام میں طلب تیرا وہ کوہ سوتا و نہا کہ تاریزہ ہر نہ ہو شہاہ کا ہوا بندہ سنگ غلطان مان وہ سرگرم فریاد و افغان ہو تو صانع فریدون تھی تہا ہی کہ یہ کام سچا ہی تہا ہی گنگ صم صج وہان سی ہوا و نو فریدون کو کا وہ وہان گنگ روانہ ہوئی فوج ہی جہان ہوا سوی بیت المقدس مان

مکان و ده بنایا تنها خاک سینه طلسم یک سواد و درون مکان میلان بولی و ده بلا عظم کیا گزسی و دین او کولواک یک کاوه سی پوجا که کسای تخت بصد خرمی پیرشته نامور که ضحاک بیدار گری کمان او در لایا لشکر سیکران روی فوج توئی بی باقی بران لیا مال زر او تو طلسم کیا پیر شمشاد گیتے پناه بستان پر چهره و سیمبر وی خواهران جم نامور کاک دیو سیکر صحبت زمین هوا همی بر خدا مهران بی ای دل کی ای اب آرزو و ده بولی که گسی تنها او سکون که هندوستان کو سحر کری تجی جسکے جادو سی پی گزند که بدخواه تیر اسدا خوا رانو	کلیا تاملند او سکون پایا سینه بلاهای دشوار تر زمین جان سه دیوار از دمای عظم پیرگی گیشاه خوف و باک لگا کنی یون کاوه نیکست سرخست زرین هوا جلوه گر جو کچه شکو معلوم کی کربان زره پوش مردان جنگی یلان طلسم او در حرم نکی سیمان چنچور خمرانه چنچور اسلم لبوی شستان ضحاک شاه هوی شادمانی که و کیلک لگن کنی یون چشم کو کرکی تر گر قمار هم که صحبت زمین که بیجا سجاد و چشم شکو میلان که صیقل جان چنان کن هو تجشش کوی گیبای او دل غمزه کو و ده خوشتری و ده بی خوف هو زیر چرخ بلند تو دایم جهان میں جهان آرزو	نشت و سنی و خطای تنها کیا اوس مکانی ه شاه دیر فریدون نی هون او هم پنا و میان ایک او رنگ آینه نظر که یخت ضحاک ناری کبابی پیراک شخص مانا که کو مل گیا یو بلا سوی هند و ده شت و درون طلسم سکای لای زر هوانی خوش شاه آفاق گیر خدا کا ادا شکر نعمت کیا هو قتل جو دران مقابل هوا یو بلین که هم زمین اسیر ملا او نمایا جو می تنای و خدا او هم سیدی و سی تاملان پیرانی هوا پیر مد کا حجت یو پوجا فریدون فی ای لایا که شایکین مانه آجای تو بهم و مان سی پنچای اک سحر ولی چاهتا سی یو عالم تمام روی تیری اقبال دولت یون	فلک ہی اوسی دیکر شای تنها ولیری کو جسکی پی پنچا شمشیر که عاجز ہوئی دیو اور آردا سکمل ہی یاقوت و عمل گهر ولی اب فریدون ناری کبابی اور او شخص سی شاه فی یون فریدون کی کرنی گیشا حجت رکھائی سیمان گنج و عمل گهر تصرف میں لایا و ده زرین کجس فی خدا او در دولت کیا فریدون شستان میں داخل ملا کیا آسنے تو فی هم کو ملا اکسین کیا و ده شاه عیالیا او در هزار دمای سیه کاپرس که آیا تو ای داری تاج و تخت سوی هند ضحاک اب کیون گیا سوا او سکی یو ای اوسی رز فسون زو جادو گر و ده شمشیر و عای سی هر لیک کی صیقل تمام انگهان هو تیر اچان فریدون

نشتن فریدون بر تخت کیان و گرفتار شدن ضحاک را و تسخیر کردن ملک

هوا بیکه ضحاک کا تخت گاه هوا هم سرش و افلاک تخت هون کامران و ده پری پیران هوا و فنی افزای تخت کیان کیا پاس ضحاک کی ساراک گر کسی طرف سی لای فوج گران	نصیب شمشاد گیتی پناه که میجا جهان آرزو تخت بهم نرسے خسرو کامران فرزند خوشید تخت کیان و میان جاک اوسی لای یخبر سوی شمشاد او ای توان	سرایا گلستان هوا و ده مکان نشتان هوا غیرت صد چمن کیا شاه فی ملک تسخیر تب جو تن کند رونامی اک پهلوان که شایا شت گرد گردن بلند بزرگ او زمین پیران که خردی	هوا آزاره یکدت باغ جهان هون رشک باغ ارم خنجر هوا کا سیاب نشاط و طرب طلسم زور مال کا پاسبان جوان و ولیری قوی آجنبه ولاوری بزروری گردی

نمایان می چهره یی فرنگیان
کسی می ده با من بی گنا
قمری یو و گران جنگل نما
هوا تر می اخل شبنان من
ولی اوسنی پنهان کیا را که
نمیدن جای نه ریشه یی نه
که آب موج می که پیشه شایان
و ده همان کوئی آفت دهر
او هر که نار او می هو شنه زار
یقصد شایان که می کنی
تر می بات که می نه من ته با
ناب نظر شهرت که کردن
تو هر که نه به ره و درخت
ذرا کام کا اپنی هو چاره گر
کیا حکم ضحاک می پر دین
فریدون که شایان و تنه جهان
که او کی تر می نه به خون آبی
دیران مردان بر نا پسیر
و ده لشکر جو یون هو گی بر خلا
کیا مشهوره دلمین به زمین
هونی رات جرم تو ده و حیا
که نیکایک لیکه گی به زمین
هو می نه شکر نه کشن شکست
بلندی می به خواه آینه ز
و ده گز او کی بهر جو شایان
ملا ییچا و سکو نه خون نه خاک
اسی نیدر که که در میان

عذر او نه دولت می ده لوجان
جوان می دهی جنگت به لوجان
جو و پاک او من قتل می کو
نصرت کیا تر می یوان من
که تا کوئی لشکر من بهیل نهو
را چای می شاد و دل نه با
اوسنی کی نه که همان که چای
بر غصه یی بر افره یی
او دهر او کی بهیل من افره
تو کی شوهر من گنا پاک می
ذرا بهی من رستی ز نه با
نه خدمت بهی کوئی ز نه با
نهو کامان و نه شکر
نه بر می ترا کام و ده کام گر
که گردان که آب بر کسین
و بان ضحاک کیا دوان
طلبگاه رحمت فریدون می
که نهی بهیلانی من بهی لفظیر
تو بهی را که دلمین بهی بهی
که نه شکر من بهی بهی
هو افره آن من تر با میا
چرا می بهر با و کج زین
دل و کما هو اگر من بهی
فریدون که دیکما جو و سکو نه
توضیح که کو بهی بهی نه با
زین که گنا پاک می بهی یک
ر می بهی گز تر بهی گران

و ده سر که می لشکر و فرج کما
بچه سوم اوسنی بهان گنا
کیا بهی با بهی تر او نه تحت
سنگار بهی بهی بهی بهی
کیا یون که همان کوئی نهو
که نه شکر او را بهی بهی
ر می جو کوئی گز و ده کام
کیون خواهان نه شکر
بهی شکر من و کما لشکر تمام
هو اندر و بهی بهی بهی
تر خوف می آن بهی شکر
اوسنی که دلی بهی بهی
بهی شکر بهی بهی بهی
سنی جب که نه شکر را بهی بهی
غرض که تیار شکر تمام
ولی فرج بهی بهی بهی
سنا فرج می بهی بهی بهی
فریدون کی که کوئی بهی بهی
که تر تا نهی بهی بهی بهی
سوی خوا بهی بهی بهی
بهی اوس بهی بهی بهی
جو دیکما تو اوان بهی بهی
شکستی می بهی بهی بهی
او بهی بهی بهی بهی بهی
فریدون می بهی بهی بهی
صد بهی بهی بهی بهی
فریدون بهی بهی بهی بهی

سپه دار و تنه ز و قومان
و ده تو را طلعه و لیلان
بهی گمان تر را بهی بهی
که بهی بهی بهی بهی بهی
جوش اوسنی بهی بهی بهی
و ده که رو می بهی بهی
شبنان من شو می که می
وین بی جابا بهی بهی
هو می اوسنی بهی بهی
لکا کنی یون بهی بهی
تو بهی بهی بهی بهی بهی
که بهی بهی بهی بهی
که می ناظر شکر بهی بهی
تو ایست که می بهی بهی
روانه بهی بهی بهی بهی
نهضی بهی بهی بهی بهی
دل و کما هو بهی بهی
که نه شکر بهی بهی بهی
نمیدن بهی بهی بهی بهی
و بان جان بهی بهی بهی
که کوئی بهی بهی بهی بهی
فریدون بهی بهی بهی بهی
که و بان بهی بهی بهی بهی
مقابل بهی بهی بهی بهی
که که بهی بهی بهی بهی
که باقی بهی بهی بهی بهی
توضیح که کو بهی بهی بهی

کهین که تها که دنا و دنا بشاهی اوی سال گذشتی اگر نام کوئی رسیده یادگار هوا جبهه صفا که پرستیا پ شاهی سی مهر هوی آن کیا شاه فی او نیل طبع کرم نوازش گری شری کی خدایا مکونی جوکی شنی زینر فلک همیشه گری جو کوئی کاغذ یک	همان خا تها آرد با تمام هوا بعد او کی گرفتار خوا همیشه مکونام سی پرستار سعادت هوی شاه کی هر گاه حق و شتر عادل دادگر فرز آن کیا او خواجه وحش کیا عدل و داد لیل نهما تو نام مکونی هوی ای تنگ تو بی شک هوا که از نهما یک	کیا بند لیا کی صفا که کو یو دنیا که خند هوی بی تها فریدون بین تنی صفت کبر تو شب مداران گردان کیا عرض بین هم میانی سخت یاران تو ان چوین کشاده کیا و مانع هیچ وز جو کا فریدون کی یگان سند تو که الی که زمین میان	ر که سر مکون حسین پاک کوه ولیکن هانمین سی پرستار کیا جز مکونی نه کار در که تنی دولت مال شی و مهر پرستنده شاه افان کسیر هوا خوا و شاه همتش و فرین عیت نوازی پر باندی که فریدون سی بی ترستان فریدون کی مکونی ان نشان

تقسیم کردن فریدون ملک ابرهه لیران و شک کردن سلم و تور و کشته شدن ایرج از وین

شبه بخت ابرهه کی تهر سپور هوی جرجان با چشمه یادگار تو او مکون و مان که خدایا یو بولا که گرد جهان مهر کی تو بهت ملک میش گشت اوستی کیا کرکی بین دختر سی شامین فریدون کا پیغام کسیر کیا بجهد شت شکست و نشان پری طلعتون کو کیا که خدا فریدون کی لیران آید خیا و یا سلم کو روم و خاور و بین سوی و موم و خا و سی سلم تو یکایک لیران سلم سید بود سوی تو که که کرده و نهما ز اسوج ابراهیم خلیفه بود کیا ملک لیران کا ایچ کر شاه یها کی سی حال بی ترستی	که تها او کانا ایرج و سلم تو هوی یون تها شاهی جهان نه نایز که راه ملک و سجی جو بی مدعا او کی که زنجو ولی جبهه شتر بین یگان بچه و دشمن کسیر و ده اقبال شاه بین فی کیا کیا شاه زاده مکونش فی روم بهت مال او گنج او مکودیا که باب بین هوا پر دیرینه سا ملا تو که ملک لیران و بین سوا ایرج لیران بین با جیدو سوی کین ایرج ده مال هوا رسول ایت هیا که لای هوا که هرگز نهما یاب که چشمه که بی جای هاشم و خجگاه غذیه نمونی سی زه کو بین بد	ملکه زده ایرج ولی خرد تها سود خرد جهان یکا دسی بو کوئی مرد و ناهما صند تمام اوسی جیکه فغان شاهی هوا تو که گون سی با نکی هوا یگان سپه دار کا و ناکی تها زهر فریدون فی جرم سم فوید گنی جبهه هوی نایز هوی و نایز سپه دار لیران کرون ملک تقسیم هر ایک کو ولی ملک ریز لیران تمام و ده کرانی لکی باد شاهی قناعت کی خاور و روم پر که تها میضمون که زمین دیا او سکودانگ و نیم فر بجی او بجی ملک ایسا دیا تقسیم سی یکا کوس ناگوار	خردمند و دانشور خوش لقا فریدون بین با نایز سی هوا طلب کی او سکودانگ و لکرم تو خجست هوا و نایز سی هوا که تقسیم سی شاه جهان ایا دوان سول سبال پیام هوا خوش که دلی برانی اسید هوا شاه و تب شهر بایز ملکه اوگان او و ده و نشان که با هم برادر نمون کسیر جو مقرر کیا نشانی ایرج کی نام هوی تخت و و نیم سی کامر نه آیا پسند او سکودانگ و نه زنده ایرج سی که زمین که بجی سی او تهر سی بی خرد جهان جهان که بی سی جج و تری بصلت کیا بی انی نادر

جو نہ پڑا قورسے سرسبز بہرینک و بدترینی علی بن اگر اس کی کہ کو بسوئی پدر ہمیں تخت ایران سزاوارتی جب آیا رسول خردمند بہان کہ وہ نو بہادر فی الجہاد دور نہیں خوب یہ رقم اکوین ماہ ستم ہی جو کہ تر کر ہی اہتری یہ ہی حق میں ایرج کی خوب کو شتابی ہی ہوں سوی برائی وہ ان ہی روانہ ہو پیغامبر فرستد گان کی طرف سی یا کیا عرض بہر یوں کہ پیغامبر اگر میری تقصیر ہو دی سزا تو کہہ جیگر جو کہ کیسیر یام پیام درخت و سخناخت کیا مینی یکدست تقسیم ملک جو جیسی نہیں تو خدا ہی رو ذرا گوش دل ہی سنو میری شہ ناموری یہ سنکر جواب کیا بہر یہ راز نہفتہ عیان ارادہ کیا از رہ سرکش اگر میں ہی تیرا طرفدار ہوں وہ بہر کہ نہ جو ز حیرت من جہاندار فی بہر کیا یوں بیان تو ہی خرد اور نہیں تیرے تلب وہ مکمل ہی ہر وجہ گان	ہوا دل میں اپنی غضبناک تر بعد چاہیو تو کہ مکمل ہوں روانہ کرو اب تو ہی خوب یہ ایرج کو لاتی نہ نہارائی کیا سلم فی تب یہ اس کی بیان کیا یوں کہ اب از حیرت من کہ ایرج کو دی تخت تاج و کلا غضب ہی کہ کہ تر کو بہر تری کہ ایران سی اب دست بردار ہو قیامت کریں ایک بڑا واپ جو آیا حضور شہر داد گر درو آسنی اور شہر روی گزند و زیاں سی ہی میں نظر تو بہرینش کرون صاف صفا بیان شوق سی کہ حقیقت نام کسی حصہ جہاد و نہ تخت کیا مینون کو یعنی تسلیم ملک نہ نہار با ہم خسروانی کرو کہ قائم نہیں دور چرخ بلند فرستادہ خصمت ہو اپہر تلب کہ خلیش بہرین ہر گون کشان کہ تیر کرین آکی لشکر کشے معاون ترا وقت پکار ہوں تو کیا فکر کرتا ہی ایمان من کہ اسی تو چشم سعادت نشان جو اون سی بردار ماہو تلب فراہم کیا لشکر سیکران	لکھا پروین سلک کو یہ جواب تری ساتہ میں لسی پوئستہ یہ پیغام بھیجو کہ اسی بادشاہ رہ رہتی پروہ تاجی گر کہ سوی فریدون روانہ ہو ہو خسروا غفل کو تری کیا یہ کہ غور میں کہ متزلزل ہم کوئی گوشتہ ملک کافی نہیں و گر نہ سواران جو باکی میں بہر ایران و ایرج ہوں نور اسے ہوا و میں جہد گان لگا پوچھی یوں کہ دونوں شاہ یہ جہد ہمارا گنہ گار ہے یہ کشتی گشا شاہ عالم پناہ کہا جبکہ یہ شاہ آزادہ فی فریدون یہ سنکر ہوا اندوگم بدی کہ نہیں مینی کی زیبا مجھی اب تنہا تاج و سوار رہو راضی اب میری تقسیم فریدون فی ایرج کو کر گی کیا سلم اور تورانی اتفاق کہ قتل بہر تری باندہ ہی ہی تو میری ہی ہو و میں قابل ہوں یہ بولا وین ایرج نام جو تری بہرین و و نو بہرین مری ہی حالت بس میں ہی یہاں ساتہ و کی میں	کہ اسی بادشاہ شریا جانب پی قتل ایرج کہ کہ ستم ہوں بزرگے خسرو ہی پیچی تو بہر تری بہر و نہ تیغ و بہر یہ پیغام بھیجا سزا کو کیا دور بس دل ہی تر خدا سزاوار اورنگ و اسیر ہم عبت ہی اوی اور باقی ہو دلیران رومی و ترکان چین خبر شرط ہی و جی اسکا جواب رکھا سر کو اپنی سرستان وہ بولا کہ مان ملک کوئی نہیں کہ لایا پیام ایک شوار ہے پیام آور ان میں ہوا گناہ تو کہ کوئی زبان بہر ستادہ فی یہ بولا کہ آتی نہیں اون کو شرم فرزون تر کیا عروج و وفا نہیں کہ کہ و کہ ہو ہو ملین پلا کہ نہ خواہی نہ باندہ کر کہا با یوں کا وہ پیغام کہ میں میں ہی ساتہ و دونوں تر حسین میں ملک ہی ہوں وہ گردن شان کہ چکر تیغ کہ وہ لاؤن عمل میں جوار شاہ ہوئی تجھی اب کہ نہ جوش کیا ترک شای ہوا گوشتہ نہ فوج اسقدر ہی نہ سپاہ

پسندیده عقل مردای نکو که تاجان پرتیری نه پچی گزند سنگی گوش جان سی فیردن کی جو دنیا و دولت نیستن پایدار تو گذر این اسلج واورنگی که تیرین بولان مروه بین برگ جمعی دهرین که نه منجرت بیجا یقین بی که بهر بخت کین برادرین تیری نه خشم و کین ولی مین بی کلا و کله نامه کین تجی پر خوبی و نه صحت کین یکمکر فریدون نی نامه کین سخت شاهی سی آیا فرود کشتن بی بی لازم که شفقت سر نامه جب شاه فی مکر کی	بی بی کی که تو صلح جو اونی بو تو این رهی ز چرخ بلند نگاه کنی یون ایچ ارجمند تو خم کهای کیون دم پیشیار چرخ بر تیری اب جنگ سی سجاده و شمشیر بی ترگ نشین که کهای تاج و کلاه نیز گاه بهر شفقت کین تو بی صلح جو او محبت کین رقم و مین دول دنیا کون محبت کین ایچ رافت کین رقم او سیمین میمون کیا کلاه شاهی سیری لایا فرود نسر کین سی گذر و محبت کین تو ایچ نی توران کی بکراه	۲۵ مری سج شاهی سی اب کد ندارم جان افسر ز رهوا که زنده ای شاه و خنده یک پسته اگر بهر روزنگی حضرت باغی جان ملک بی سپاه اگر من شایع منیر من بزر تیری که سو اطمینان کین فریدن نی ایچ سی پیر کین بهت خوب جانای تیر او دور که شایع کی او کاد کین ترا کجگو دیدار حاصل بو که تم هو بزرگ ایچوانان کین که اسنی باند بی بی بندگی کینی روز و زمان جبک جا کین ایسی اسقدر رساند بر ناو کین	نزدیکه کین کچو اسلج تاج و زر قلم خسته بش شمع کا بهر نشین کچو منجی الفت تاج و تخت پلی تاج شاهی اگر جنگی نه سو اطمینان کین ای ای سینار کجی هو وی تاج و سر که بولان مروه و روم کین که ای پور ضد آفرین دنیا که نه نو ده کجا مین با بی سپر سرمه آجایی پیر زود سر قرین شتر مرادل هو بر یه ایچ ایتار بارادر بی خرد یه آیا برای پرستندگی تو بهر اسکو نصبت که تم او که تیری واسطی راه کی ناگزیر

وستان سیدان ایچ نر و سلم تو بر بی قوج برای عذر و انکاس نامه پیر خود و قتل نمودن آنها
ایچ را از روی گین سرش را نر و فریدون فرستادن و ماقم نمودن فریدون

شده روم و توران چین سلم و تور و توران مین کفر اهرام هو فریدون نی نامه بی بی کین ملک او ده ایچ تما فرخنده خو که بهر بی خطا کشته و نامدار کما تور سی کام ابر هو هو قتل ایچ کا اب ناگزیر کیا دوی دن جواونی حضور همارا ادب کچه نکر کلاه یه باین جوتی های آونی کین	که تما جنگو جا و ششم بر خرو بی خون ایچ ده باهم هو یه شکوه و دو گوئی پیشوا خرمند خوش نظر و خوبرو سوی خانه جان بر نوزنیا که ایچ سی دل بسته لشکر و گردنه هم مین تاج و سر تو بولایه ایچ سی سخت تو هو املک ایران کا تو با شاه تو ایچ نی پاش و پایر مین	۲۶ و لستی نی ایر کی طرفم خبر او نکو نجی یستی مین خوشی سی جهان مکی تیرا ملک اب جو بر یا هو ای شاه سوی قوج بهر سلمی کی نگاه هین قصد تما ملک ایران کا بهی آه اسات سی توری کدی بی ادب سی کتر بی تو شعبت وزیر با هم منجین که ای باد شاه جهان گیر	و ده تیار کر نی سی جابنم که بی قوج آتایی ایچ بهان اوسی لکلی دیوان با عز ازو جا تو ایچ پیر سلبت پر بدنام پنیا یا طرف بی میل سپاه ولی اب جی انوشیروان کا که خون رها کسکه مفرور نه بهر گسندار افسر بی تو ر بی تو و دان شاد با تاج کین بزرگ اب مین طرح مین جوج

مجموعی چای اشتیاق بخت یک تانها گفت رزم سرمه سی زرد و بیضا جو تما پیرا وکی که با هست باز بند مکر قتل مجکو خدا سی تو در زکامای خون برادر دوا کیا عجز ارج فی هر خبر پر منه صومرتن سی کی جدا مکو کند او سی اس پر تیاج می که اتی مینا کنان دمان فریدون اوسی که گریان چوا میدین تور دالی مده کون علم او که ماری نهالان شش نیم همو شسته یون ارج با نین که هو تو ارج سی اک نامو	ز کج و زکشور و فوج و سپاه ولی تیره و تانها و تکریم و با نسو و کیما گکی لایق گزیند برادر رسن یا پسند ندی مانه سی پس شرم پر مری جان پر چرم که خشترا نه ایا سر رحم سید او گمر خند و سریدون وانه کیا بهما او سکوا لای تخته شیشه لیی او سکا تا جوت و پوان و ده جو و خر خاک غلطان چوا فغان او زکامه تانها مینا جلای گل و مرو و خون تمام که سرخی کین ارج شش کین بی رزم و کین پستاند کر	نهید چیلان زمی تانها قند نه کفند ارج کی بهانی او و ده کرسی زاندر شرم و کین بست کر کی خجایی خجای یقین جان یه تو که انجام کا نهید کین که چینی شرم و کین وین کین که خجایی خجای کلبه مین که تو بی جی فریدون که چینی تانها مینا و ده باوت کوا لایا نظر ذرا شو کین یا فریدون کین بنایا تانها ارج که گشتان یه کتا تانها کینان شرم کا هو سو هو الیکین کی دگا که ایا کین کردن و ده کینان	که مین بند و شاه عالمی چا نه الفت برادر پانی است او نهام سی ارج کی مار کین لک کینی ارج که اسی نامدار بجی خجایی خجایی گریکا کرد کا کردان لایق محنت و چاکر کیا اوسی ارج کوس و شش و یانج ذر تانها و سکا کی که اسی کین ارج نامدار و ده پیچیده تانها پینان جو سر و ده لاکه مو وین یه پون سر و سکا کیا دین لیکر و کین که افسوس گریش و کین بیشی شل سی مین یه میدوا سمناب مینوهر کی دستان
تو که شدن دختر ایلین هم شیر ارج و که خدا شدن او با شنگ که او هم از شش فریدون بود و تو که شدن مینوهر و خینه خواست			
شست مین ارج کی شاه جهان کسی نه دیشاه کوی نوید خدا می اوسی یک دفعه پر و ده چشمن مین یک ده تمام جوان لاوشنگ یک تما هوئی حامله حب و شنگ فر بست شاه کوشاد وانی سونی که جیت یک ملک پرده و فر هو جب جوان و مینوهر تب کمایون نظر کی موی شیا	کیا ایتن یو چوا دوا که سی حامله یک ده آفرید کلی بدگا لوشی خون پر فریدون که مینوهر نام اوسی ساته او کی کیا که خدا توا و شش که مینوهر اک سپر سرفرا و شش نگانی هو الکین مینوهر و چوبه هنر پیلو کی کمالی ب تمه رامنوهر کی باد و شیا	کوی کین میان با هر بار دا ایسنگ کین خوش مینوهر که جی کین مینوهر مین کیا بر و شش زو کین فریدون که تانها مینوهر ملکه ده ارج کی شش تما و ده لایا با شکر پر و کین موی کما اقبال و کین سکای تانها مینوهر مینوهر کی تر لاعت کرد	شستابی سی مجکو کرد و شکا کمایون اکاب مینوهر میدوا تو پیداهوئی دختر و شش که ایا مینوهر او کو کین هنر مند و دشتور و پیلو مینوهر نام و سکا شش کی کما دعا مینوهر تانها مینوهر پیشی زرا چشم و سی کین پیرا و سکی کما مینوهر دل جانی تر و کین شش

در کج شاهی کشته ده کیا منوچهری مردمان سپاه یہ پی بنی ستم و نور کو فریدون یک کشتای کی بنیم خبر کیا مشورہ یون گنج و گمر عوض سخن ایرج کی بی بی گن صفو فریدون دینیا بر روی مادیان عالم افروز تو ذروصل اور کوہر شاہو و چیلان محمد کوہر سیم وزر کیا ہنگو گراہ سلطان آہ اگر چہ بین ہم تو سراپا خلا تشیای ہی اپنی شام و بحر کرکین و سکی تکر کہ پیہر بلایا منوچہر کو توبہ بین نظر کرتے گنبد نیلگون دیا و سکو پیغام کا یہ جو آپ مگر متنی اب بیگناہ و خطا وہ سام و دریاں قان لیر یہ مردان جنگ آد پہلوان یہاں خوش نہیں نہیں کیا عذر جو با کار و کوب گیا اس جہان کے وایج کر دلیر و قوی چون خردمان پیغامبر کی جواب پیام غرض تیر و مثل و حسب کساہر کر مینی منوچہر کو	سکے کوز رو سیم و گوہر دیا گر آتش کی کرتی تھی تھلک چکا منوچہر ہے مرد پر کار جو کہ کجی اوسی اسطون بہر نرم روان کجی بسبوی پر اوی گوہر گنج قنوج و علم جو پنجا تو کہہ کر وہر خاک پر ہمیشہ کرتی سخن افروز تو سیریز قنوج گوہر نگار صفو جہاندار گدازان کر جو سوز و دہو اسی ایسا گنا ولی تو خطا بخش ہی خسرا سوخی و راوی منوچہر کر کرین کش و سکی گنج و گمر بٹمایا سر کرسی گوہرین ہوی تیرے بدخواہ پیہر کو کہ جاہر و دنا پاک سی کشتہ تاب کیا قصد خون منوچہر کا وہ کا وہ کہ پستی پستی شیر منوچہر کی سہل پیچیدگی نہیں جاہی گوہر شاہو سہلین کی پستی چاہی ب تو پیدا ہوا ایک اور ناو بزدل و زماں شہر نیان سنا تیرے خوش و خوشی جہان سلم اور مردمان گنا جو دیکھا تو ہی مرد پیکار جو	فرہم جو ان کز نہ نشا کہ غم عد و سوزی است قوی باز و پہلوان لیر یہ سکڑت لیلانی ترس منوچہر کو ہی طلب کجی یہاں غرض ناز و گنج ہی سول دعا و شہنشاہ کی وہ تحفہ جو لایا تہا پر گوب وہ دیباہی و می خروجر کہا سلم اور نور کا یہ پیام خجالت دہ ہمین قصہ سی ہماری قصہ ہووی معنا تو بہت شہابی چلوہ کنان فریدون دیکھا جو تحفہ تمام کہا یون کہ ای پرفرخ پہر آبادہ شہ سو پیہر ہوی گر منوچہر پر ہان منوچہر کہہ پر خود و کلا وہ کہ شہا شہا شیر ویریل مجھی سنی پتی ہویم کیا کر تو بہت لیر جاہر گنج ای کول ستم تہا لیرج کی جو کہ کیا اگر ایرج نہیں تو منوچہر ہی کہ چہ تہا ہی بی کلزار خرا الیکم بہر ٹھیلرمان وہ یا سنج و تہا خنجر جوان دیر کلن و سلیتن	دیران و جینگے و مردان شہابی سیرج کا خون صفو و سکی سراپا کجی پریشان ہو اوی خوش گوار یہ لکھی کہ اسی بادشاہ جہان کہ شاید فریدون کری قیل کہ اسی خوش شہزادہ خسروی کہ شامہ کی لگی زرقی طرب وہ زرین بلقیماں کجی کہ بندی بین ہم شہزادہ ولیکن بین شہزادہ پر سے کہ دینہ سی اپنی سنی کو شہ ہم او سکی کرین کجی جہان سنا اور یون کہ شہزادہ تجی ہی سہل و مبارک قیل ہو بخندہ زن و سکی گناہ پر تن ایرج نام وری کہان سوی خا وادی گالیکر سپاہ کہ بین پہلوانی بین سنجیل پرکاری ہی سہل تہا تہا کہ ہر گز نہیں کہ نہیں سوا سکا مکافات دیکھا فرزندہ شہزادہ و مہر ہی چھوڑی ایرج کا خون ہو بس بین سوخی خردوان کیا علم اور توری آشکا یل جو ان گرد شہزادہ

اور اوکی جو لشکر میں پہلوان وہ دو دو جفا کار پیدا کر یہ بولی تہہ سرخ فیروز رنگ یہی صحت ہی کہ لیکر سپاہ	قوی زور میں تلخ زبان ہوئی سکی باج بہت خطر کہ ہم گم نہ ہیلی کرین صحت چلین ہم سوئی پھر شاہ	خبر داز ماہر جوافر دست پہر اسٹیک کی انجن سپاہ امنو چہر ہودی ویر کرین چکی ایران میں ہم صحتی	طلب کار سپکار و ناور دست پی کینہ خواہی ہوئی رازی زن شالی از ہر آئی مانند شیر نہین خوب بن مانند چنگ

جنگ منوچہر باہم تور فتح یافتن منوچہر و شستن بہت وفات میدون

کیا سلم اور توری جب یہ غم سہ اران روی ترکان میں فریدون کو بھی حیدم خم صبوی کرو تم نہ باند ہو کم منوچہر فی یون نارس کیا کیا ایس طرف دانی پوران لیلی سہر گر زوشخ و نوان صف جنگ سے تہہ جب ہوئی سوی راست گرد و لا و رقباہ بجائی تعین تہی قائم سپاہ کیا بہر کی آگی دلا و رقباہ کہ ای بی پذیر کہ تہہ تہہ دیا تور کو اوسنی پر یون جواہ لناری و مغل میں لایا پناہ یہ نہ کہ بلج پچا و سنہ دیا سنا تہا جو کہ قورسی سب کیا کرون قتل میں سلم اور تور کو کر سب جنگ کو آن موقوف ہم ہو اخیرین شت میں قوت شست سواران جنگ کے مردان کار میرا گرم باز کرین و ستیز	کہ چکر منوچہر سی کچی رزم نبرد از مایان توران میں کہ خاوری لشکر آب آوارہ کہ تا آوین باورسی بیشتر کہ اب ای جہادار کشو کشا منوچہر کو با سپاہ گران نہ پروای بیشتر افکار جان رہ صلح مند بہر سب ہوئی سوی چپ گشتا و سنج ہنہا منوچہر تہہ روق قلب گاہ وہیں نوازی دان مثل باد بہلا کام کیا گز و ششیر سی کہ پچا و ن پیغام تر اشتاب کیا غرق خون تہی ایچ کو آہ خجل ہوئی میدان سی پیر کیا منوچہر سٹکے یہ با میں ہنہا کرون غرق خون ہر مہم کو ہر جن شہر بر با میان سجد بسر کی وہ شب باشا و طر ہوئی آکی صفت میں میں سید ہوئی ایک بریا و مان خنجر	فرہم کیا شکری شمار روان سوی قلم ایران ہوئی بلانا مار و تہہ تر بلین کیا خبر بہر پینچی کہ اب سلم و تور نہین چکوز نہار تات رنگ زرہ پوش مردان ششیر زن یہاں فوج کا بھی کیا شہا وہ آگی ہو کا دیانی دشت و شام و زریان قارن لیر اودہری تہی دہ دونوں گشت قباہ دلا و رسی کہنی لگا ہوئی دخت ایچ تہی تہی آد کیا تور اور سلم فی ہر یہ کام یقین جانو تم کہ زیر فلک وہیں رزم کہ سی پیر آقا یہ کہنی لگا پیر کہ ہنگام جنگ جواب پکیا تور میدان سی پہر از رنگ سی منوچہر شاہ سحر جب بوقت منوچہر شاہ وہ دونو شنگا رہی لی سپاہ جوانوں کا نہ اور گز گران	یلان تنو مند و جنگی سوار پی کینہ خواہی شتابان ہوئی کہ ای شیر مردان جنگ آزما قریب آئی میں نہیں کچہ نبی و اجازت بھی تہی بہر جنگ جوانان جنگ اور وصف شگن سواران جنگ تہی ششیر سوار کہ تہا یک فلم سرخ و زرد و شش کہ تہی کینہ خواہی میں مانند شیر پہر رزم لای سپاہ گران منوچہر سی جاک تو کہہ دسا تور نہار سات سی ہونہ شاد کہ دونو کو نفیرین کر غلام عام رہی تم پلعت قیامت تلک حضور منوچہر و سرخ نہاد عیان ہو نزاد و گہر بدرنگ امان اوسنی پائی ذرا جان گیا بسج میں سوی آرام گاہ ولیر اندہ آسوی رزم گاہ ہوئی آکی میدان میں کینہ خواہ دلیران کا پہلو و نوک نشان

تن و جان کجاست نین تها در بیخ
ولیکن بتا نید لطف آتہ
لگی آستی با هم وہ دونو لکیم
منو چر پراج شگون کرین
شیخ کجاستی این عزم جزم
غرض سچکے اوسکو کیسہ سپاہ
لگی نصف سی رات جسد گداز
بعزم شیخ آن وہ آیا جد ہر
ولیکن نہ ز نسا را پا گذار
یہ پیچہ خبر جب منو چر کو
جہان تور بد کشیت از زم سنا
اوٹا یا اوٹین سکون بن سی
ہو ا شاہ جب تو شیر خجباب
گیا ہاگ کرد در میان حصا
نگہ بان زکا کوک گردنسا
یہ را کہ تیرا را بہت زوری
ولیکن نہ ہمار کاری پڑی
تن اوسکا کیا تیغ سیل چکا
ہوئی خیمہ زن فوج گرد حصا
منو چر نے اوسکو بیجا بیام
اگر شیر دل ہی تو ای پہلوان
یہ سنکراوی غیرت آئی وین
منو چر شاہ ولایت ستان
شہ روم و خاور ہوئی کشتہ
کیا عرض مت کینچی تیغ کین
وزیر حسد مند خصمت ہوا
شہنشاہی سب با لطف و خوش

دلان کام تہا سکو باگز در تیغ
منو چر کی غالب آئی سپاہ
کہ غالب ہی آج فوج غنیم
تہا اوسکو ہم زیر گردن کین
کیا چاہتی ہیں غفلت میں نہم
لکین ہر کپ پتہا وہ شا
جہان تیر و پس ہو گیا سہر
خبر دار پائی سپہ سر سہر
ہو اگر ہم ہنگامہ کارنا
کین گاہ سنی تب شہ ناخو
ولیر نہ پہنچا شہ سینہ نہ
لگا یازمین پر سر کین سی
سوئی مسلم آیا او دہری شتاب
ہو ا جاکل محصلو وہ نا بکا
ولیر وجو اندر و جنگ آزما
اگر بر منو چر کے آنکے
ہو شہ غضبناک پلو گوی
بہمدار کا کو ہو ایون ہلا
نہا قلعہ میں پر صبا کا گدا
کہ بس تری ترکی ہوئی آتما
تو مت جان ہی ہی شل سنگا
وہ غیرت بر زم لائی وین
مقابل ہو لکی تیغ و سان
ہو ا لشکر اوسکا ہر گندہ
غریبون پہ اٹھا وہی زمین
کہ مشمول لطف عنایت ہوا
عنایا شاہ نہ مصروف کی

ہوئی کشتہ جنگ دران ہشتار
ہوئی تور اور سلطہ جس چند
مباو کہ غالب کل اور ہی
منو چر کو ہی یہ پیچہ خبر
وہ کین کی قار کوشہ فی طلب
سواران جنگ نہ مائی ہنزا
روانہ ہوا تور سخت شعار
بنا چار جا کا کہ ہر جا ہی
ہوئی وقت شب تیغ اوان
شانی سی پہنچا سوئی زکا
جو اک تیرا پس پشت تور
جدا تیغ سی کی سر تور کا
نہ پائی ولی طم فی تاب جنگ
منو چر ہی سوئی حسن تین
سوئی از زم پر خاش مال ہو
منو چر کی کینچی وین تیغ
کر بند اوسکا پڑ کین سے
لگا کینی پیر شاہ فیروز جنگ
رہا سلم دت تلک قلعہ بند
ملا دوٹکا تجکو تہ خون خاک
مقابل می آئی اب شتاب
نخل قلعہ سی سلم جنگی سوار
کیا زخم شمشیر او سپر ہا
بہمدار خاور کا تھا الیر
سر رحم آیا وین شہر یار
غرض سلم اور تور کی فوج کو
جو تہا منصف کا وہ قائم ہا

فرخین تن سی وکی ہوئی لالہ ناز
کہ آیا نظر اوسکو اپنا گداز
سو ا سوا سلی صلت ہی ہی
کہ وہ بد نہاد ان بید اوگر
کہا ہو خبر دار لشکر سی اب
یہی سادہ پنی بی کارزار
سواران جنگی لہی سو ہزار
طرف اپنی لشکر کی اب آئی
ہوئی غرق خون پیر ہزاران
کی قتل اگر بہت کینہ خواہ
تو غالب سی اوسکی ہوئی جان
حضور مسندید وین نہ کیا
اگر زبان و مان سی ہو ا بید
گیالی کی فوج اور گیر وین
منو چر کی وہ مقابل ہوا
لگا کی سر خصم پر بید تیغ
سرخا کینکا اوسکی ہن سے
گرد قلعہ کو گر کین خوب تنگ
ہو ا تنگ زیر سپر ہر بند
پناموی آخر تو ہو کا ہلاک
خدا جسکو چاہی کری فحباب
ولیر نہ آیا سچے کارزار
کہ تن سی ہو سلم کا سر جدا
وہ آیا حضور شہ لکی نظر
کیا اونی بیان و حکم شوار
وہ لایا حضور شہ ناخو
نہ زیادہ کیا بلک کچھ مرتبا

ظفر برب هوئی شاه کی کشتی چند روز وادمان موج پر بیشایا منوچهر کو تخت پر جہانی ہر مغیر ہفتی آج کل پہر آخر فریدون جہانی کیا ہوا بہر فضل خدای کرم کیا سام کو اپنا تخت کار یکختی تھی ہر شام و ہر نامدا جہانین قوفانزداد ہوسدا	ہو اتجنا تاج شاہ جہان کیا بہر مہر و مہر و مہر رکھا او کی کرک پر پیر کہ اتنا ہی ہر دم پام چل وہ مہر و مہر گمانی لیا منوچہر ہی بادشاہ عظیم کہ تما کاروان ہلن مدار کہ ہم ای جہاندا فرج نہما یہی آرزوی ہی ہی دعا	جو نزدیک پیادہ کشتی جنگیادہ ایوان شاہی میں کہا بہر پام و مہر گمان بہت ہند کی پیر منوچہر کو فریدون جہاندا تخت گمان بہا نیند و کینا دل دا سپاہ و مہر و مہر گمان ترجی ان کی مہر گمان لکھون ان رستم کی پیر	فریدون پیادہ گیا پیشوا فریدون فی ہند شاہی کہ اپنی مہر کو سونپا تھے وہادی کہ قلم جہانین ولی نام سنگی سہی جاوون رکھا لطف احسان کی کشتی ہوئی شہنشاہ جہان کرین چاکری تیری لیل نہما کہ سنکر جہی پری ہو جوان

داستان تولد شہنشاہ فرزند چنانہ بہرام و پرورش نمودن سیر و نام نہادان و باز آمدن درمستان

شبستان میں سام کی اک پیر یکہنی لگی تجھ کو ای نامور وہین سام کی اک دیکھا او یکہنی تھی مان و مان صفا یہ سنکر ہوا سا جل شرمین مکان مان جو تھا ایک کرا ہو نہر مان حرم کیا او سے نہ سیر و کو صرف گفت ہو کوئی کاروان اتفاقا او کو یہاں سام کو خواب آیا نظر ہوا جبکہ پیرا وہ پہلوان خوشی سی بہر و کی خبر کی لپی کہا ایک فی یہ کہانی بخور سپید او کی مہرین اگر نہر نظر میں تری گوی فرزند خود ہوا بہر و سام گہری پا	تولد ہوا گلرخ و سیر مہر خدائی دیا بچہ اک طرف تر ہو خوف اندیشہ پیرا او کہ طفیل ہر گز نہیں پور سام او تھا لیکر زال کو لہن مین یکہ ایک ہر سیر و او دہر گیا او تھا آشیانی مین لیا او کو بچون کو ہی اک محبت ہو جو گذرانو شادان ہوا دیکر یہ کہتا ہی کوئی کہانی مو تو بہر و مہرین او شادمان زمان ہی البرز و دم کیے کیا تو ہی خوف خدا ہوئی او تو کیا مہرین اک نظر او پر مغرزی وہ شین و ورد کا سوی کوہ البرز آیا دوا	سفید او کی اندام پر تمام کہ ہی نہیں ستر لاکر رو رکھا او کا مان باپ نازل پیرا دیا دیو ہی یا لنگ سوی کوہ البرز آلا او جو دیکھا او کو کو دیکھ جو طرح اپنی بچہ کی با صدف وہ ہستی تھی با شرم و شرف وہ سیر و سی سال کو لیا تر او زندہ ہی اور شاد ہی ہوئی تازہ تر الفت مہر و پہر اک خواب دیکھا برز و رکھا دور آنکھوں کی فرزند کو کہ تیرا ہی بغیر شریف ہے خروشان ہوا دیکھ کر شرف خدا مہرین مان ہوئی کی لجا	لگی دایہ دیکھ کر شین سام ولی مثل خوار او کی مہرین مو تجھنا صورت کا او دیکھ کمال یہ خلقت ہی انسان کی لپٹنگ شبستان ہی انی کال او پیرا ہی سیر و او دیکھ زار لگا پرورش کرنی وہ ال کی ہوا ہو جوان بہر و فرخ نہما محبت ہی ساتھ ہی او سکوا جہان مین بخوبی وہ آباد کہ ہی پور دیند آنکھوں کا نور نظر ہی دو مہر و فرخ سیر کیا خاریون پور لکھند کو تو ناحق لیکھا با لکھن ہے یہ مہرین ہی کو سیر و نہما بہت تیری گر کر کی کہا

الکی مری حال پر رحم کر نظر کی جو سیم رخ غنی گمان یہ سیم رخ فی سام سمی بہر کہا کیا لال کو کاوان طلبی کہا یوں کہ بھی یہ اپنا پسر دینی اپنی سیم رخ فی جہنم شبابی ہی پہنچو عین مان بھی یاد کہنا تو لیں مہر غریبوں کا بسج و زندہ ہستی لگا کہی بہر سام فتح سیر کون تیری عظیم صبح مہسا یہ نو ذری ارشاد شہ فی کیا حضور مہر بہر زلال کو طلب کر کی زخم شہ سو گنا سوی گوش بخور آسمان دلیر و شجاع و قوی پہلوان کہ مری غنیت کیا زلال کو اوس حاکم شہ زابل کیا جوزابل میں پہنچاں بنو کیا سام فی ہر طرف طلب کہ وزیر بیت زلال کو سود ہر اک فن میں تم اسکو کال کر نصیحت لگا کر فی بہر زلال کو یہ لکھو دہ سام سمی دانا سیاست غرض ملک کی خوب سپہدار کا بل جو محراب تھا اور اوسلستان کا تہا دانا	کہ پل پل یوں مین جلد اپنا پیر تو دیکھا کہ ہی سام کر پیر کہ دایہ ہون میں تیری فرزند کا سوا لکھا اوسنی با صطرب یہ ہی لاف تاج واد و گنا کہ لال ہی یوں کہانی ہو نری شکل آسان کون پسر فراموش مت کیجیو بہر ترا کر دیا اوس نام نکو کہ شہرہ ہون کسی میں اپیر تلا فی مری تاک جو جرم کا کہ لی آؤ ہندج کی تو پیشوا گیالی کی سام بل مجموعہ کیا حکم بہر یوں کہی بخور نظر کر کی بولی یہ دشور یہ ہو گا سفر گزار کر بخور جہان میں تفاخر دیا زلال سپہدار اقلیم کا بل کیا تو بہر تعلیم سمی جہنم ہوئی راگی جب خواہم دہ بہر بہر لوانی کی کہ لکھو دہ بہر نہ نہ دشوار و حال کرو کہ یو بردانا و فرخندہ سوی کشور گر گساران کیا بہت خلعت فی بافی نمود سوتی اوسکی اک دختر لقا سمن بچہ نو برد و لاف نام	پندرا ہوئی اوسکی کیر کا وہ سیم رخ آیا عین شہنشاہ بہت عاجز سام فی لکھو پل و بانسی سیم رخ لی زلال کو ہو خوش بل سام سمی دین جو شکل کہی شہنشاہی بہر ہی مری لکھو لکھو یہ سن کر لال فی یوں کہ روا ہوئی اپنی بہر زلال سام خدا ہی کیا عہد کا ہوا کی جبکہ بہر شہر کی متصل وہ شہزادہ تب لی گیا اگر کیا حال و سنی زرخشاہ خدا طالع زلال کہی تو آب کہا میں طالع زلال شاہ بلند شہنشاہ فی سپاہن نری کیا سام بہر لطف بہر شہنشاہ حضور جہان لکھو لکھو بہر بہر زلال جہانگیر کو یہ کہی لکھو دہ بل نام در بتا و اسی دایہ شہنشاہ بفرمان شاہ جہان بہر زلال تجی ہی سو فیایہ لکھو ہو حکمران ملک لکھو لکھو ہوئی بہر اوس کی زری وہ ضحاک لکھو بل میں تہا گر ہو لال جہنم لکھو شہنشاہ	ہو احوال برا و سکی لطیف سنا قصہ خواہ اوسنی تمام کیا پس ہکا و دان کی ہی لی آیا حضور بل نام جو لکھو لکھو سیم رخ کو آفتاب تو بہر کہ جہانگیر کیجیو زیادہ ہی جہنم کو محبت تری ترا بندہ ہون شہر طائر بہت لکھو لکھو اپنی تہا شہنشاہ کہ جہنم کو کون کا و دان لکھو ہو خوش مہر بہر لکھو لکھو کی شہنشاہ وی لکھو لکھو شہنشاہ فی شہنشاہ محمود لکھو حقیقت لکھو لکھو لکھو جہان میں یہ ہو گا لکھو لکھو سلح و در و خلعت بہر لکھو زیادہ کیا اور ہی آفتاب مرخص ہوئی ہو لکھو لکھو فرست شہنشاہان لکھو لکھو کہ ای اوستادان لکھو لکھو کہ تربیت لکھو لکھو لکھو سوی گر گساران لکھو لکھو تو داد و دوش لکھو لکھو کہا خلق کو شہنشاہ لکھو لکھو ہوئی بل لکھو لکھو لکھو خو مند و دشور و نام در طلب لکھو لکھو لکھو لکھو

تو محراب فی پر بلف و صفا
که جای تمامم او کام
هو آکی حاضر و سرخ و بان
کو چکی بهیت سی قاب
یستند و زلال فی جواب
بیابان کی لی آونی پنهان
پدر ساجی کرید و کا تو چاک
غرض زال فی پر پلا کشتاب
وہ پیدا هو ایچ میل تن
سباو که رودایه مضایع هو
وہ کو که تمام و تیرین کل
سوی پیکر ستم شیه خوار
سجاف و تبت ال فی الجدا
یستند و زلال فی جواب
وہ رستم که تا کو ذکی فی ظمیر
طعام او سکوانی که حبسند
سه ساله هو ایچ که شیر خوار
که سطح کو دک بی ز رویند
سوی گر کسان ز نذران
یکایک دل سام آیا و بر
روان هو کی کابل سی محراب
توب آکی پنچا و بان احباب
اوراک سر ستم کی تاناز
فرودای گونوی محراب
که ای پور تکلفست کنج
هو اسام پر سخت بر جلوه
بصله لطف سام مل سیل تن

کیا زال سی زنت کو کتخدا
که پنجه کلان تمام و دوشکم
کیا زال فی ماجرا سبیلان
نیز بر دمان بل و دیو سب
که تدریز و فانی که شتاب
و بان سی و ده سیرغ لایا گیا
که پنجه کل ای جیغ و پاک
کیاست و دایه کو شتاب
جسی ویکه حیران سی مروان
کیا ملتن زال فی او سکوت
که رستم آخر شتاب و فی نام
نگه کر که بولاده سام
خوشی سی کی سوی کل بل و
بیک گل تازه خندان هو
اوسی بفت ای که ملتا شتاب
توب پر پلاج آنی که سفند
بخونی هو او اسپر و هو
نیکه که کیندی حیرت بند
بقران فرمانروای جهان
که دکی رخ ستم نامور
سوی زال آیا بلطف و خوش
گنی پیشو زال و محراب تب
هو اسام خوش و سی میکند
یہ جای تمام ستم خرم سال
تفاخر ترا بی مری آرزو
سوی راست بیما و زال
هو اسام ستم کی گرم سخن

غرض حاله شکشک شین
هو زال کو پرست و طراب
وہ بولاکه ای سرور انجن
یہ چیر و کی پیلوئی ان جب تک
وہ تدریز جس سی نه و خورق
که زال سی پر که انج و تر
که او کی پر زخم پر گیا
کیا چاک پیلوی زن طرح
بهن که رودایه کی نام شین
که لای جرات یہ پر گیا
شدید زال فی کینج کر
بعید مری شکل ہی سپر
یہ پنجه خبر که محراب کو
بجای که شکر خندان کی
که سی زنی باقی اگر شتاب
وہ که جای تمام و کشتاب
لیا تا تہ مین اپنی گریز پر
یہ کی تہی رستم فضل خدا
سر زخم تمام کی هو
محبت فی کینچا تو و پلا
وہ پنچا ولی سام سی شتاب
بست خوب تا ایک پیل بند
گنی جب که و سانی سام
او تر فیل سی پیلو شتاب
یہ که دعا کی که پر و گار
طرح چپ که محراب خند
شنا خوان که رستم هو اسام کا

گر تها رخم وقت اون هو
جلایا و ده سیرغ کا پر شتاب
شکم ملن ہی اک سچ پلتن
شکم سی نه کینچا تب تلک
رہی جان کی خیر المیران
پلا یا و ده زن کو تو سیش
که ہو تدرستی افضل آتہ
بتایا تہ سیرغ فی جطح
روان شک کرنی لگی پنهان
هو کی تدرستی شتاب
شتابی سی سچ حضور
بجای جو کینی اسی شیر
که پیدا هو اسام نام جو
که دینی ہراک کو دینار ویم
توشیر او سکود تی بز و گاو کا
تعب مین تی مردم خاص عام
رہی لوگ حیران او کی
تو مند تر سام سی هو دی کا
لڑائی تی دیون سی لیل تہا
روان هو اسوی ز لبستان
هو اشاد و رستم کو و دیگر
سوار او پر تدرستی ار جند
تو پر و مین غلیم کی و اسط
یہ بول و مین شاد و عجباب
رکی تجمکو و دایم سجا و وقار
وہ رستم ہی بیما و بان و پرو
تتمن فی دی او سک و پر و جا

کہا ہی پہلوان جہاں شاورہ
نہیں چاہتا خواب و آرام کچھ
خدا نگہ نشان گزرتی شہر لہون
کیا ایک تریب جس طرح
نہیں نال اور سامی کچھ خط
وہاں پر کمری کون لشکر کشے
وہ اس یا وہ کوئی ہی تماشکا
او دہر کا کیا قصد پر سامنے
یہ لکھ کر نہیں سام فرخ سیر
منوچہر شاہ جہاں گیک کا
لگا پوچھنی وہ کہ کیا ہی فنا
بہت خلق کو اس سی پہنچا کو
لیا ہاتھ میں گزرسام لیسر
شب تیرہ ہی اور تاتی چٹا
کہ فی الفور پیارہ دربان مرا
گیسا سوی پیل دوندہ دیر
کیا کام آخر جہاں س نل کا
سپاس خداوند جان فرین
کہا و میں اپنی نہیں کچھ عجیب
کسی طرف ہی ایک کوہ پہنند
کیکین سنگ گران قلعه سے
یہ رستم ہی تو بیان کر کی
یہ سنکر وہیں رستم نادر
ہو اسام و گیسر و اندیشہ
سپاہ گران کیسی وہ ہر کاب
سہ سال اور گاہ تکتہ ہاں مقام
کیا اوسنی رستم کو خصلت جو

جہاں جب تلک ہی تو آباد رہے
نہ عیش و طرب ہی کوں کام کچھ
نہ ہر گالان کروں فی حق
ہوئی دہ گش بر عیش ترین
نہ شاہ جہاں گیک کا محک و ڈر
رہی پرسی طاقت سرکشے
تسبم کنان سپہ نال سام
تو خصلت و ہر چاہی آرام
سوانہ ہوا پر سوی باختر
وہاں ست پیل سفید ایک تھا
کیا مردان فی لہ و دم سیا
دوان ہر طرف ہی پیل لید
چلا سوی بازار مانند شیر
تو ایوان سی اوقت باہر نچا
گر نیندہ پریان سی ہر اک ہوا
ہوا جاکے نعرہ زنان مثل شیر
تو پیلین سوی ایوان کیا
وہ لایا بجا اور خوشی کی ٹون
جو خون نریان سی علی اب
اور اوس کوہ پر ہی حصار
نریان کی سر گر آن کی
کہا زال فی یون ائی پوراب
روانہ ہوا جانب کوہا
مبا و کہ رستم کو پونچ گزند
لگک کو نیر کی پہنچا شتاب
رکھ سام فی او پنا کچھ کام
اور اوس سی کہا یون ائی

دعاوی کی پہلوان گزرتی کیا
مجھی چاہی اہل زورہ و خو
یہ گفتا سن سام شوان ہوا
ہوا نشانی کا جسم و نور
جہاں میں ہوا رستم پہلوان
کروں تازہ اہل صفاک اب
یہ ائی خبر سام کو بعد از ان
کہا رستم و زال کو یہ جو میں
گئی زال و رستم سوی بیستان
اوٹھانا گمان رات کو ایک روز
کہ پیل سفید شہ نامور
بہری اس خبر ہی رستم کی گوش
ولی حاجون فی کیا کوہ بند
نمانا اور اکشت سخت آنکی
غرض قہر کر وین قتل بند
جو مارا بنو و را یک گزرتی گران
یہ سنکر خبر زال حسان ہوا
طلب رستم نامور کو کیا
نریان کا محیط ہی ماجرا
بحکم فریدون فرخندہ خو
پیرا گندہ و وہیں ہوا خیرل
شاہ بندہ ہو سوی کوہ پہنند
یہ پونچی جب سوی ماندران
وہاں جنگ کی اوی پیش ہی
جو انان جنگ و رو پیل تن
پہر و ان نلی چارہ پہلوان
اکیلا یہ کج روان کا لباس

کہا یون بندہ کترین سام
نہیں میں طلب کار ساز و سرا
سج او سکابرنگ گستان
تو ہوا وہ محراب مست غرا
یہ پیشہ خونریز و گزرتی گران
ملا وں عدو کو تہ خاک اب
کہ پیر زور پر ہوئی دشمنان
کہتے چھوڑنا تم روہ داد و دین
کہ تہا وہ حکومت کا اونی کا
جو سنکر فغان رستم نیک روز
رہا ہو گیا بند کو توڑ کر
کیا پہلوانی فی اس میں جوش
کہا یون کہی کو دیکر جہند
لکھا یا وہیں خبر دربان کے
شتابان ہوا رستم نہ ویند
اگر خاک پر بس وہ پیل مان
ولی و میں مسرور و شادان
سر و دست باز و پہ بوسہ دیا
بیان او سکو کہ تہا یون فی فرا
نریان فی گیل تہا اوں قلعہ کو
گئی جان قالب ہی سکی
نریان کا خون کیسی ہو آئند
کہ رستم ہوا جانب نریان
سو یکدست متوقف ہوئی کسی
ہوئی گرد و اوس قحط کین
روانہ ہو اسوی ماندران
اگر قلعہ میں جاکے تو ہی برس

تو چاره گری کر سکی گردون
لجی اوشت محمود بارنگ
بی باندہ بارنگ میں سلاح
کہ ایابی اب گردان جنگ
تو ہر گونہ سی ای کی برناویر
عقب و سبکی بیلوان لیر
مقابل ہوا کو قواں حصا
ہو گوشہ آخر جو سروا پر در
عجب طرف قدر و باکی اجناس
جو دیکھا تو ہی گنگی را کا گہ
لگا کھنی یون دیکھ کر بیلوان
کیا فحش بینی یہ حصین
نیا مہر بھانال فی بیگم
کیا قوتی تیر حصین مستین
لگا اگل بقلعہ کو کر تراب
جو پہنچا یہ نامہ تو وہ بیلوان
ہوا شاہ دستم کو وہ دیکھ کر
عرض سلام فی جہت نامہ پیا
سنا کا نامہ میرستم کاجب
نسوی منوچہر آتا ہوں پر

سیسکر لگا کھنی وہ بیلوان
گرد کار تھی درین شہ
کہ بیات تھی ہاں قیصلح
وہ دولا کہ لاؤ او کی جنگ
ہوا اگر دوا جوہ او کی کثیر
خروشنہ مانند غنہ شیر
ہوئی گردم ہاں انہی کج زنا
گر نزان ہوئی سب گندار در
کہ دیکھی تھی مردمان گہی
اور او سکی ہی یواری ہر
کہ یہ کار انسان نہیں بچان
کہ ہم نہیں کجی جہن برین
دل و سکا ہوا تر موش کا گام
ہزار آفرین صد ہزار آفرین
وہ انسی تو بہر اسطر و شہ
روانہ ہوا حاجت بیستان
نثار او سکی سر پر کیا ہم در
تو بہر شوق جی شہم پر کھا
ہوئی اہل ایران تیر طب

گردہ گردان کا کی بیلوان
بجائی شہر بان تھی بیلوان
درہ شہر بیلوان نام و در
وہین کی لیکھی مردمان
ہوئی رات جسم کتا کیتہ
خیر دار ہو قلعہ کی سپاہ
بیشیر و گز و سنان جنگ
دلیر و فی تاراج در کو کیا
کیا یہ و مان ستم نامدار
سوا سکی اک گنبد زنگار
لکھا نامہ ستم فی پیران کو
جوار شاد ہو جو بجا لاغون
یہ باسخ لکھا اسی خرد من پو
نقطہ دل کو میری گلہ شن کیا
کہ دیدار کا ہی تھی شہنشاہ
کیا زال با صطط پیشوا
سوی ستم ستم فی نام لکھا
اوسی اسقدر شادمانی ہو
ہوا دل ہر اک کا یہ شیر

بیلوان میں ان ندہ لکھا
ہر اک گردتھا صحت باران
خداوند در کو یہی خیر
کیا قلعہ میں یہ کدوہ کاروان
تو بہر جنگ و سی باہوی
ہوئی اکی زلف او و کینہ خوا
سرا صبح تک گرم باز جنگ
بہت مال اسباب تھی لیا
سوی خانہ حکم اج چہار
اصد لطف خوبی ہی گنگی کا
کہ اسی نامدار بیل نام جو
سہولت بیلوان ویاں کو
تھی شہم بدست تھی بیلوان
روان نریان کو روشن کیا
جدا ہی تھی بہت ہنگام
بیلوان کو سکون میں لیا
تو ہر خدہ منہ و لہر کیا
کہ بہر تازہ گویا جوانی ہوئی
کہ سدی بدایتش تھی ہو گئی خوا
یہ باقی ہی قصہ ناما ہون پر

داستان شہین تو در بر تخت منوچہر پیر خود و وصیت گردن منوچہر اورا

جو گزری لٹا ہی ہر دست
قریب آئی تھی جی حاکم
کہ میں ہوں کر بستہ و عدم
سوی ہی تھی تو تو پیر
وہ پیدا ہوا سو فی اورین
تو تھی ہو جی پیر و سیر

تو آخرت شہان صلیح
برو گئی بخلافت کی
مسبار کجی تخت تاج و علم
نہ غیاز رہی کہ کلام
کیا خلق فی اختیار و کلام
قبول و سکی یہ کمین کو

لگی کھنی شاہ نوچ کو
یہ سکر چاند اکشور کشا
تو تھی ہو یو سیم و کینہ
جہان میں ہوئی تازہ آب و
وہ ہی مصلحت دان پاک
تجہی شہین ہی اک عظیم

کہ اسی شاہ و انشور و نام
طلب کی تو در کو کسے لگا
رعیت کو کھنا تو با و شہ
ہوئی نام موسی کی سفیری
کیا اوسنی فعلوں کو پاک
تھی اہل تو ان کجی کلام

ره کینه خواهی تو بشک بقتصد بزار و سرشته بل بوجوان یعنی فرزندان منوچهر که تا حاجت بیان یکایک بود و سر و فراز	کرئی قصه تری طوفان جنگ کری جیست از پیش کشی نندین بهلوان کنجی تنی ملکاده نو ذرتها که گریان گرفتار یاری جان گدازند	بختی با تنه سی و یکی گزند خبر کجیو سلام دزدان کو و ده اسخاذا که بود خندگار نیکه لادن خون شاه بیارتما نه جان بر بهو پیش طیر	نوحا خبر بولس بر چرخ بلند ملک بیا بیا و نسی ای ناگو کری ادری کی لیل و شب نیکه در دوتا و نه آزار تما جهان سی سفر گریانا گزیر
منوچهر کی بعد از کفر رکها سر به ویم شمشیر نه داد و دشمن که ایضا داد یکایک بوی دست نزارب ستمگان خجک که بیا حال بختی وقت طشت کی گزانتها هوئی سلطنت از نو خج پرتا او هر تو به نام ملک او را و خیر پیرانی من نام گی شاه کا خو ز دیک پنچا من کینام تو به طبع است خرت فرمانی به لایان بان بریل احمد منوچهر کی دخت هوئی اگر جو نو ذنی پیش نیل سلم کا نه موخون و س سی تم نربا کی شاه سی بکو گریه بر	هو اسخا رای فرمانی ز غفلت بچو و سمدل تناد هوئی خوف بکلمه طرب هو دلدین اپی هر اسکا حال منوچهر شاه خجسته نهاد بیان کپوب تو بهی شتاب ستمیدگان خجی مان پیشتر تا سفت بهت بهلوان فی کیا بزرگان ایران گنجی شیم تو که اپی سر بر کلاه می خدا کی به تزدیک نسی پند سر تخت شاه نشینی جلوه گر تو ای ماران خجی اندکیا کرو چا کری او کی لیدن نهاد با کوئی بی مان نغیده بر	ولیکن منوچهر کی رسم پر هوئی بزدیکه موت کی او لکها بادشاهان اطراف کو سوی سام نامه کیا اک و ان دبان پرتهاش کی بی با دگر ز بهر تخت نشانی کی تی جو نو ذنی بر یادینا روانه هو از نذران کین گزارش کیا یکا منی نامو گرفتار شاه نو ذر کو آب کرو ذر شاه کیانی هو بیان که باند بهت مین بی چا کر اوسی از لا و گاس آه یکه گدایش شاه جهان سودا کی احوال بهر پیشک	سر تخت نو ذر هو اسبلوه گر نه قائم را با خسر و نامور هو باندیکه موزر باد شاه که آوا دهر ادری ملک لو لکها به کرای بهلوان جهان کر کن خلافت بهی سام سوار بدان ریش هو ادریان کین کی سام سی جاک کی بیان شاهان هو اسعی ایران کین جهان از نو ذنی سیداد گر اطاعت کرین ملکی تهر سی اوسی قید کی چون جهان شبه بر ذر کتا مین فرمانی کرون نه پیمان شمشیر سی چسکا یا سر بچو جان ننگان کرو ذنی کی هو اگر جنگ
جنگ فراسات سر لشک با نو ذر فتح یافتن و دستن بر تخت			
شک ایکه موزر دانا یکه کبا و کتا اندر سپا پشتک س کی کنی لکایکو شاهان هرتا جیرت کده و هو مل خط سوی زم کین	سپه دار قلم توران کا کویت جی کی بوخا راجی کرای بو خوش طالع ویکو کرینا بی خون سلم او تو کا یاسخ دیا با کپو پهر کین	سر فراتها نسل سی تور یل نور مند و دیو جوان روان سوی ایران بو لکیا جو قصه نایه تو فر سپا که نایه جنگ شیران کین	اوسی جنگ نو ذر سی طوقی نه تها و سکی کپو کی بهلوان تو نو ذنی جاک کی بکینه نو کیا بهول اسین خود و خا نیر از زم و لران بو کین

گردن کی سالار ایرانی جنگ
پیرافروسیا بس منی لادین
اور پنی یہ گردان لشکر تمام
یہ بولا جنگ ای خردمند بود
یہ سنکر سپہدار افراسیاب
نیشہ دگر زو شان جنگ
سپہدار کو پر یہ پیچھے خبر
خوشی سی وہ ہر دہشتی رنہ
گئی ساتھ نوذ کی مران کار
گردن مین ہر دلیس ایریا
تھا اکل زبایان گرد افراسیاب
کری انکر محبسی اب کار کار
برادر سی اپنی یہ بولا مین
گو دا اسپیچہ سوی سیدان گیا
قباد و دلاور ہو اکشہ جب
پہلنہ وہ دیکھا تو افراسیاب
ہوئی خون منی نمی لارہ
ہو اوجیکہ خشنده پتر آفتاب
او دہر لشکر آرمی لان مین
سر دیندہ تھا وقف سیکان
ولی فوج توران ہوئی چہرہ
ہو آب تب عازم کارزار
کری ہی اگر غیرت افراسیاب
یہ سنکر وہ افراسیاب لیر
بیان کچی کیا جو ہم حرب تنبی
کین سی نوذ کی دہر نیم
کما تمانہ بدخواہ فی کوشال

گردن ملک لشکر سب بیدنگ
کہ جہنم نوذ دلاور نہیں
نہیں سپہ قارنی انا سام
یہ گفتار چنی قل دوش منی و
روانہ ہو اسوی ایران کتاب
کہ حیرت باز ہی ہوئی جنگ
کیا سام فی انا جان ہی سفر
نہتا لیلین منی کچھ اندوہ
سواران جنگی صحت چل ہزار
گردن تیران کی لشکر گوب
بریا فوج سی لیکنی خیرہ شتاب
نہ تاخیر کو راہ دی زہینار
کہ ای پہلوان جنگی ہو کر مین
ہو انا زبایان سی ہر دازنا
وہ قارن دلیہ جو اندرتب
کو ملک کو سپہ لیکنی بہن شتاب
پرتی مین ہان شہ کی آشکار
تو قارن بی جنگل افراسیاب
سپہ لیکنی آیا بی زرم دین
نہ جان کا تھا اپنی لیکنی دین
دل ایل ایران کو چنی شتاب
بکار ایہ میدان مین تاجدار
تو اگر مقابل ہو میری شتاب
ہو انا کی زرم جو مثل شیر
سنان پیرخان ضرب پیر پیر
اگر وقت بیگار تھا خاک پر
لیکن جماندار تھا پیر لال

یہ سنکر ہو احمد و شادوہ
لیکن نہ چہر کے پہلوان
نہیں جہنم نوذ کی جنگ
یہی وقت ہی جا کی لی انتقام
جو انا شہ شہ زین تنی ہزار
خزروان سما سام پہلوان
یہ سنکر ہو انا دافو اسیاب
ادہری ہی نوذ سنکر شتاب
لکنا دہ فی ناندہ سوئی شتاب
مقابل ہو مین جیکہ و نو پیا
ہو انا کی میدان مین زرم جو
سپر گاوہ کا قارن نامور
قباد اوس جو اندو کا نام
ولی خشت دیو لاد کی کچھ شتاب
سوئی تازبان لیکنی آیا سپاہ
ہو اگر مہ باز جنگ نہر
سواران جنگل کو دیکھ نہ خوا
گیا کر کی آراستہ فوج کو
ہوئی گرم پیکار جنگل و لان
ہزارون ہوئی کشتہ خشنہ
جماندار نوذ فی دیکھا جب
کہ ہر گر نہیں اسین کچھ فایدا
جسی نصرت مستوح دی کردار
ہوئی نیزنی و نوذ و سکاروان
سیتہ کنان ہوئی شاہ پر
غرض زرم تو فوج کے ہر شاہ
ملازم کوئی شکی کار کار کا

ہو انا بد سی غم کے آزادوہ
حضور راو کی حاضر مین پیرجا
یہی صحت ہی کہ کچی جنگ
شتابی سی کر کار نوذ تمام
جو اندو و شایہ شہ کارزار
سپہ کی تھی سالار با فو شان
کہ اب بخت بد خواہ آیا خوب
ہو انا زرم جنگ افراسیاب
لکھا یون کہ ای شاہ ویر جنگ
تو با ہم ہوئی پہلوان کینہ خوا
کما یون کہ ہوئی جسی آرزو
کہ سردار لشکر کا باکر و منہ
نہ ہر گر طلبکار آرام تھا
جو کما فی تو دی جان بیکار جو
ہو انا تہ بد خواہ کہ زرم خوا
کیکویہ کما تھا کہ ہی ورد
وہ مین پیر گئے سوی آرا سگا
کہ کسیر تنی مردان پیکار جو
قیامت ہوئی ایک ہر دوان
زمین بن گئی سر سیر گلستان
کہ لشکر ہو اسیدل وغیرہ اب
جو کشتہ ہو ناحی یہ خلق خدا
کری بادشاہی وہ لیل ہزار
ہو انا کار مخیر بنوک سنان
ہو انا زرم کوئی نہ کچھ کر
پیری زرم کہ سی سوئی جو انکا
وہان سی وہ دیکھ لایا اوٹھا

بهوشاه دگله و اندوه گین سران سپه کو فرا هم کسب ظفر آینی آتی نهین کچه نظر یقین بی کچه دشمنان یزید جدا هوئی تی سی و اسرارگر ولی اپنی بیرون کو خست کرد دو فرزند جوطوس و ستم تی به سالار قورن کو پوچایم بهی جنگ موقوفه روزنگ سواران کی بهین لیسای او و بهر تنها صفا و ده فریاد بهو کشته شاپور رسیدان مین فرا هم نه آینه لشکر با روان سوی پارس هوانان بهو جبکه آگاه افرا سیاب شکل کر بهو اسوی اوی دن ستیزه و بهی هوانا کو بیک گرو شمشیر خیدادگر بهو بعد از ان عای افرا سیاب بهو انازیان کشته بهر جنگ	سخن باب کایا و کیا و بهین بهمانداری بهیر اونی کما که لشکر وی اپنا زبون بر سر بهی بهمان کچا وین کی کما تو قایم بهی نام نیک بهر بهی سوی پارس اپنی بید او نهین کی افروش مین سپه که لشکر تنگ گایا بهی تمام را لشکر آسوده زیر فلک بهو ابله که قلب مین بهر که ترکان چین کی تی بهو کما بهر افروخته فوج ایران مین نه میدان مین قائم و نوز که قارون کی کشته و گان تو فوج اوی بهی ملک کوشا ولی بهر کینه تنها آسمان بهو آخر کار نوز اسیر نه نوز را و نوز و ده کوفه سر فریدون عالی جناب گریزان بهی فوج بهر جنگ	که ما متما منو چهره بی که بان که به خواه کی غالب کی سپا اگر به گسی تو که بهر جایی بهر بهتری کشته مین نهین سران سپه بی بهر شکر کما که تخم فریدون سی تکیه و تن کیا شاه فی سوی پارس گرائی مین و نوز کچا بهر جنگ که تیسری و نوز وقت بجای و ده شاپور قارن ان سپه یکایک بهی که بهر تی کشته و ده قارن کچا گریزان غرض شاه و نوز بهر افروخته بهو اسیر قارن نامدار جو کم را گسی فوج که حصا سپه دار قورن سپه کچا سوا و سی کی گریزان بهمانین بهر افروخته سیال سپه دار که بهر تی کچا بهو انازیان کشته بهر جنگ	بهی فوج ایران کچا بهی بهر خواه که بهو کما بهر اپنا تی حفاظت کی اب جاکمان نه جاون مین نه نه نه نه که بهر جنگ چاره نهین بهی مین نه ای و نوز بهر جنگ بهی و نوز که بهر افروخته که تیسری و نوز بهر جنگ گایا سوی میدان کچا بهر افروخته بهر و ستیزه و ده کینه خواه سپه دار قورن کما تی سوی ملک پارس شتابان بهو مخالف فی گایا بهر افروخته لگی بهی با هم و مان کارزار تو بهر قلعه سی و نوز نامدار اتفاق کوا و سی گایا و نوز هزار و دو صد و بهی بهو بهر اقبال کوا و سی گایا و نوز که غالب با قارن نامدار بهر کوا و سی گایا و نوز

فرستادن افرا سیاب خروان و ساسان امستستان و دشمن نوز و افروخته

سپه دار فی یاراده کیا خروان و ساسان نامدار که کینه خواهی پادشاهی مین که ما شاه حجاب فی نال کو مقابل بهی کچا بهو عدو شکسته بهو افروخته بهو	که ملک بیا جایی کما گسی بهی سالار فوج گران نوز پش بهو کچا گریزان که بهون تی تی ای نام تو با هم مبارزه بهی کینه خواه و لیکن کچا بهر کچا بهو	روانی بهی بهر بی کارزار سخی نال فی فی جیب خیم روانه بهو استان بهی شتاب بهی سپه دار کما تی خروان فی اگر محمود بهر که گریزان و نوز خروان کما	سواران جنگ آتی شتاب که به خواه کچا کچا کچا که تکیه تی نوز نامدار قریب سپه دار بهر استان یکایک بهو باران نزال بهر زمین و سی خوشی بهی تی

خیزد زان گشته بخت
گر زبان بوی اوکی ساری سپاه
هوا غصب سکنی او سپاه
گیا قصدیه کر کی ده کینه جو
گیا پیشه ای جبر سکنی زلال
ده قارن تها بر اثر دکان
جو نوز کی پر فوده می مردان
هر اک که صلاح ز سر گنج دال
ولیکن نهی ال کو سوخ تها
نمین بین کانی جو چون پاشا
تو کر کی بر اندیش کو پامال
بلند اقتدار و علی جناب
اوشی ال فی ایک نه لکما
اگر اودی ان تک توانی مرا
بر اندیش نهی ده جو افراسیاب
گیا تر نی نمی ابل کو ده نامو
ملکه اودی کی پاس اتنی سپاه
برادر نوازی کی تھی کر زو
که تر ی پر قناعت کی تو نیس
دیبا پاسخ اوسنی که ای جو
جفا پیشه تها بسکه ده شو
غرض سیتا نمین نهی خیر
کیا نامداران کو اوشی طلب
ولی جایی شاه و الا شکوه
نمین نهی نهی و ارنج
که ده دارش تخت یاران
منوچهر کی ناله می تنگ

تو آیا ساسا سپهر بیدار
پراگنده لشکر خراب تها
کیا قتل نوز کو اوشی شتاب
که لاون کپکوس دستم کو
کیا اوسنی اعزاز اونا کاک
سوا اوسنی تھی اودی پهلوان
سوا کی لگی طرف می پان
کیا زال فی دیکه خنده
کسی تاجور که جی ایران کا
کیا کون نهی می بند تاج و کلاه
ابهی ملکه یافسی نهی نکاح
بڑا بهائی تها جکا اوسنی
میضمون خنده مرقوم تها
تو افراسیاب کا شوهر یار
مکال اسکوار اوشی شتاب
یہ چاہی تها بهیاد شتاب
نهی سانه اوسنی جو بهیاد
گیا بی نظر بهائی کی رو بڑ
هوی تخت ایرانی بکجو پس
خدا کی می تود بهستان کر
برادر نوازی کی زینهار
هوا گشته اغریث نامو
کیا یون کین کماند بوب
ولی جو افراسیاب شتاب
نمین لکمی تخت فرما دی
شهنشاه باشکوشان
هوا گشته بخت سیتا تنگ

ولی حمله او هوا زال
تقا صفت کسان ال فی پیر
هوا بهیاد تھی دس دن
و بهیاد دو نوز گریزان
بخوبی اوسنی بهستان
هوا اوشی شفت کسان ال
فراسیاب هوی پر فرادان
رکماندار و لکوم کیم
ابهی طمس دستم نادان
جو شاه زبردست نهی بهم
جوان ایک تها حاکم شهر
ملکه اوده اغریث و کاتمانا
که نهی بهت کی فراسیاب
تر ی جاکری ال ایران کین
روانه بهیاد پر کی کس نامی
خبر سکنی اتنی بین افراسیاب
گیا لاجرم پیشین افراسیاب
ولیکن لگا کمنی افراسیاب
جو دشمن اوشی افق هوا
مری تاب کیا جکر زان
رکماندار بیدا و ناحی و
یہ سنگه هوا زال اندون
بدروک سی خشم کو سچ
شهنشاه نوز کی دونو سپهر
سوا اکی نسل فریدی گر
کیا زال فی جنت بیان سخن
ملکه اوده پاس و کاسپهر

نهی ساسا ساس سپهر
نیزاران کی قتل کاتن صین
کسی تها اوسنی سپاه گران
طرف سیتا کمنی شتابان
رکماندار و لکوم کیم
کیا لطف و صرف هر اک
جوانان زرم و دیکه خوا
کیا خرم شاد و غنیمت
نمین دشاهی کی شایان
منوچهر و جکی تاج و علم
منوچهر و لکمان
جو افراسیاب خلق و شیر گام
ولیکن نمین ہی کوئی با دشا
تر ی کی کار نیان کین
سوی زال اغریث نامو
سپاه گران کی بهیاد شتاب
که بهیاد کی تھی زینهار
طرح شعی کی کمانی و تاج
مرا تو جانمین مسافق هوا
نمین بکجو و جی بهیاد چاکری
کیا تکی سی بیجاری کاسپهر
زیاده هوا و سنی لکین
شتاب اوسنی نوز کا خون
نمین افش و عقل سی بهیاد
کوئی بهیاد بکجو کیم خبر
تو کمنی لگی موبدان کمن
فراری هوا بادل پر خط

جزیری کی جانب گریزانی ملکہ اودہ زو اوچن اکاچانی کہ لی آجی پوسی زو کو بہان	رومان خونی کی پنهان سزا دار شاهی ہی ذوہ لکرا داستان آمدن ملکہ اودہ زو پسر	غرض ہی پسر یک مہاسبہ سنا زان فی حکمہ یاجرا جو انر دود افشو خوش لقا تو یون قارن ناموسی کما مہوا و کون القصدہ قارن ان
حضور ملکہ اودہ پینچا و جب خوشی می بینان قارن زو مہوا جلاو گریخت شاهی زو کیا شام پوسری افراسیاب کیا خوار ہو کر جو پور شنگ ترابہائی اغری پش نامو روانوفی رکبار در کاخون رہی پرنہ کو قدر افراسیاب کیا اوسنی ہر روز و شب افر جہانین قبال جاہ و جلال	دیازال کا او کو بیغام طرف سیستان کی ہوا تیز رو ہوئی اک جہا کو خوشی نو لڑائی کی ہرگز نہ لاما دہ تا نہ عورت ہوئی کچھ خوش تہی پاس حاضر ہوا آنکر کیا فوج ایران نے جھکے زون ہو ناگوار اوسکو رام خوا جہا نکو کہ ما خوب با دہ رہا شاہ فرماندہ رانج سال	کہا یون نگاہی سوچ سیستان جب یا خداوند تاج و سر سوی ملک سیران کی سپاہ کیا بہاگ بدخواہ تو را نہیں پشنگ اوس بولا کہ تیری کا کیا تو فی اٹھائی و سکو ہلاک نہیں کام تیرا مری رو جہا نادر زو خسرو دین شاہ یل ان زو اور سب پہلو پہر آو کو پینچا پیام اہل
داستان شستن گرشاسب شاہ بر تخت و باز آمدن افراسیاب	خداوند رنگ تاج و کلاہ کہ اک طفل ابراہیم کی تاجو معاف سوسنی کی کاشان ہوا سوار ایران ان سیدر کیا چاہی تب ارک شتاب اودہ پیر جہا نہیں با صدک کہ حیران ہو نہیں کیا کردن پسر کہ ہی زبرد درہ زو فلک جو ہو جھکو منظر سوک و جوب کہ دن خیرہ بدخواہ کو پتی عوم نہ پیر کی مرگی تیرہ پشنگ مجھی چاہی سپ گر گر گام	کہ تہا باوشہ جہاں دسا کہ تیرہ ایران تسان ہی اب پنی کی نہ خواہی باندہ اب کر لگی زان سی کنی ای نامو ستیزہ ہی کار جو زان کر کیا سب اقبال مانت کو کہ جس سی گریزان ہونا ب سوی شیرمزان جنگی سوار کہ ہی یا نہیں جنگ کچھ نیا نہیں کچھ طلبکار آرام نہ و عادی باہم ہوشی ظفر تہمتن او بہلک شاد کام

دکما ستمی کو بهر ستم ولی دیان یک ستمی به چاهی کو اکی کیانی کند که ما بهی گری کی خوشتر بختی نی آخر کو اکی کند به چاهی چاوی تهنی کل غرض شش تها نام او کس کیا ز او شش بقدر کیا شش کوزین هوا بهر سو سپاو گران هاتنه دیگر کتاب کیا آب بهی بعد دور و زکی جو بهی گری زم کی آرد سپاو وکی تهنی بر دل شاک کونی غایب باد شاه دلیر ترا فریدونی کونی اگر فریدون نسب شاه فرخ نداد به ستمی بولا که ای نامو تنه ای که بهی بین سپاون دو بهی تهنی بهی تهنی	و دیان گله اسب ستمی بقدر نگار او کی تهنی ستمی لا انگ گری تا کوس کرده کو یانی غضبنا که در مردم کار شش لایا و دین به بند که اتنی ستم ستم جی شش تو اما زور آور چیت تها که ستم کوس لایا بهی چیک اصد کامیابی نی نامدا روانه کیا سوسی افراسیا ملا جا کی بس ستم گری و ده کیا چیه بی بس ستمی ولی فوج ایران تهنی کل که بهیان چکی هیت تهنی کسین هو تو دو و جهل که خیر دلیر و جوان مردی کیتبا که با نده او شش کوزین که تو چکی هوا و شاه جهان زیاده نو و زیر فلک	که ما پشت بر ما ستمی او را و سکا تها اک ستمی لکا کسنی ستمی یون گایا کی سنی ستمی ستمی خون غضبنا که بو کو دین دیان هوا چکیه دیان ستمی خون کند وکی ستمی ستمی ولیکن تهنی بهی یز و تها دیگچ بهر زال لایا ولیکن هوا مضطرب الی یه کتا تها بهر زافر ستمی هوا زال بهی یز و ستمی یه تها زال کو ستمی شام روانه کی ستمی طرف مردان کسینی کیا انگلی یون بیان هوا بهی ستمی شاد زال روان هوشنا بی ستمی مد و کار دولت بهی یز و یه ستمی بهی یز و ستمی	و ده ستمی ستمی ستمی هوا و بهی خوش بهی ستمی کند اسپر تها الی یز و مبادا تهنی بهی گری ستمی دوان کی مانند شیران تو بهی ستمی ستمی یز و لکا بهی ستمی تها یز و بهی ستمی ستمی یز و ستمی کو گچ ستمی نه لایا و تها فراق که ستمی کو دکل لایا نهی اب بهی ستمی یز و که داوان نهایت بهی ستمی که زال لایا یون الی که بهی کو بهی یز و هوا بهی ستمی شاد زال یه که بهی ای شاه فرخ مهمی ستمی ستمی یز و روانه هوا ستمی یز و
روانه کردن ستمی ایرای طلب کیتبا و بکوه لیر و آمدن کیتبا و نشانیدن الی کیتبا و لیر			
او تر کو بهی لیر ستمی کیتبا لکا کسنی دلیر ستمی که تها ستمی تها یز و گواهی جوان مرد فرخ نداد تری ستمی که مرد قاتل کوزین یه بولا تهنی که ستمی جوان مردی کیتبا و بکوه	کسینی کی بهی ستمی تھا شاهی شش لایا او تر کو زرا ستمی مجبوری نشان ستمی مکان یک تهنی ستمی بهی ستمی ستمی تو جا کر کی کو ستمی	هوا ستمی که دکان هوا ستمی که تهنی می نقص یه دیکه تهنی و ده کسینی لکا بهی که تهنی لکا بهی ستمی ستمی که داوی ستمی ستمی که بهی ستمی ستمی	و ده تها ستمی یز و ستمی کو داوی یز و و ده بولا نهی ستمی تو او ستمی ستمی بتا تهنی ستمی یز و و دیان بهی ستمی که تها ستمی یز و

یہ سکر وہ بولا کہ میں ہوں قباد	پیر پر پیر نام رکشا ہوں یاد	تہمتن فی سکر ویا پر جھکا	بجا شتر خاوند کی لاکر کما
تجی تخت ایران مبارک دلا	ہمیشہ تراخت دولت بکام	تہمتن سی بولا یہ پیر نامو	مجھی شکو اک خواہا یا نظر
دو باز سفیدای ایران سی	سر تخت شاہی بہا یا منجھ	وہم سج پیر بول شاہان	اوتو کر وہ سی آکی ہتھا بہا
ہوا اسطوف کو تراب گذر	لطیف خدای یل نامور	یہ لکڑوہان خوش کی پتر آ	کسی پیر سیہ تہمتن فی تہمتن خوب
سجھی مجھی اور مری باب کو	دو باز سفیدای شہر ناچو	بلبل آوی سوئی ایران طہین	تری سر پیر تاج شاہی کون
غرض سی ایران ہر شاہ و شاہ	روانہ ہوئی رستم و کیتا د	فلون سولا وریل باوقار	طرف سی ہتھا کر شاہ کربا
یہ سرحد میں پنچہ چلیاں کے	ہوا سترہ وہ وہی تب ان کے	تہمتن فلون کی مقابل ہوا	سوئی رزم و پیر شاہ نال ہوا
فلون کی کیا نیرہ اوپر ونا	کہ سینہ ہو رستم کا وقف سنا	وہین نیرہ رستم کی سچ میں کر	فلون کی جوار اوپر ہینہ پر
تو گشتہ فلون دلا و رہوا	گر نیرہ دیکھ ست لشکر ہوا	بصد شاد و ناوہ درو نوچا	ہوئی پیر تہمتن اوپر کان ہوا
پیر تہمتن شتر شام تک	روان شکو ہوتی تھی فلک	غرض رفتہ رفتہ ہنچے ہاں	یل نامور زال زر تھا جہاں
اوسی اوسی کہینہ بہاں کرکما	بہ شغل می ناب شاد و نا	ہوئی یکدل اتنی میں پیر چو نا	تو پیر زال فی رستم دہاں
قباد دلا و کو باکر و نسہ	سر تخت شاہی کیا جلوہ کر	کیا قصد پیر سی افراسیاب	ہوئی پیر شاہ کی بج کرکما
جو لشکر سی لشکر مقابل ہوا	سوئی رزم ہر ایک پائل ہوا	ادھر تو قارن یل نامدار	کیا سوئی میدان کی کارزار
او دہری سہا ساسا یل دین	ہوا سنا تہمتن کی کس میں	سہا ساسا کس ہوا غرق ہوا	زمین پر گرا اسے سکر کون
وہین زال سی رستم توجاں	یہ بولا کہ ای پیر لوان جہاں	مری لہین سی جاوون میں	گردن خوار خوش کو اک میں
پکارون کہ اب کی افراسیاب	مری ساتو پیر رزم چو توشا	انکر قصد جنگ میں سی لال	مقابل ہوا اوسی کی کس حال
تو پیر زہرہ شیر زہرہ وی آب	اگر سانی اوسی افراسیاب	تہمتن یہ بولا خطر یہ کہ نہیں	اوسی اسے ملی دن زمین
یہ لکھ کر گیا سوئی میدان لیر	ہوا نعرہ زن جاکی مانند شیر	کہا یوں کہ ای ترک افراسیاب	مقابل تو مجھی ہوا کرکما
اوسی دیکھ کر روان سچی ہاں	لکھا کہنی سالار ترکاں میں	بتاؤ کہ ہی کون فیہ چو نا	یہ سنکر کیا مردان فی سنا
کہ ہی پیر زال اور رستم ہی نام	رکھی ہاتھ میں اپنی ہی کریم	مقابل تہمتن کی آیا وہ ترک	زمان پر یہ گفتار لایا و ترک
کہ ای طفل آیا جو تو بہر جنگ	تو کیا احتیاج سناں خدنگ	فرار و سر پیر تہمتن دلا و نہیں	ابھی بندہ کر جنگجو لجا و نہیں
تہمتن فی ہی گرز کو رکھ دیا	ہوا بی اقا اوس سی جنگ لہا	کیا ترک فی زور ہر چند پر	رہا و وہین قائم یل نامور
کہر بند او سکا پکڑ لکین سے	اوٹھا کہ تہمتن فی بس نہیں سے	یہ چاہا کہ لجا اسی شاد شام	شانی حضور رشتہ کی قباد
گیا ٹوٹ لیکر دھواں کر	وہ چپٹ کر وہین گریڑا کپڑا	بس اتنی میں پنچہ دکی ہوا	ہوا اگر مہنگا نہ کارزار
اوہری ہی ویران ہر شاہ	لکھ کہ تہمتن کی پنچہ سپاہ	ہزار و صد شہوت جنگ چو نا	ہوا کشتہ ہاتھوئی تہمتن کی ہاں
گر بزان ہوئی ترک سالار ترک	ہوئی سرور گریڑا ترک	او تراب جیوون سی پور جنگ	کیا خستہ خاطر حضور جنگ
لکھا کرنی فرادیون باپ سے	کہ پہلی ہی کشتا میں باپ سے	کہ ایرانیون سی لکھی مصفا	مجھی کیا ہاں سی سحاف

برو القیاد و انی مان اجداد محبت صاحب و پرید ہوا بیان دسکی قوت کا کینا کو کہ پڑیہ جو تو ماہین یہی صحت استی ہو ہم کیا دیکھ دینے کو نامہ دران	وہی مرد جنگ اور پشوار نہ ہم جو پشیرا و سکاسوا کہ بس و پشور کی پیش ہون تو پشیرا تہی اوکی چوٹا و پشور ہنوں کہ یہ جو قیاد اور قیاد	بہت شین لکیران میں ہیں پشور پشور میں رستم اور سکاسوا جدا کر کی یکبارگی زمین سے ہوا سو ہوا پشیرا ہی پشور کسی حقیقت جو پشیرا جنگ	ولی نسل سیام کی اک جوان زبان و س ہی ہی اپنا کلام پکڑ لکھا تھا جمی کین سے ولی اب گذشتہ قوت و کر تو ان نامہ دوسنی لکھا بیگ سوی کیا دینے خیران
حضور چاند ریشہ گیا اگر تو فی خون یاج کیا کیا آستی پادش تو زمین بہت ہمد گد کہ جو ہی ہو کہ ہم تم نہیں غیر کینہ کہ تیری زہ پیمان محمد آوا یہ پاسخ لکھا شاہ فی پشور نہیں ہمد پیمان پشور آوا لکھا کئی رستم کہ اسی تاجدار یہ سنکر وہ شاہنشاہ نام یہ بولی وہ شاہ قوتی کہ دیکر تم زوال کو گنج و زر بصد کت ان دن نہما وہ لای تھیں میں ملک وسیع بصد کامیابی خوش و ظفر ہوئی روح خوان شہر قیاد یہ سوچا شہنشاہ کو کیا کہ طلب کر کی بولا کہ کاوش معاون ہوا دسکی شہر وہ بولی کہ ہم اسی شہر	سیددار زوران کا مار دیا منو چہر نے او سکاسوا لایا نکالی غرض اپنی چکی ہو بہت فوج کی بس تپا ہی ہو برادرین کی تپا ہی شہر پار نہ لشکر کشی کرین نہ پشور کہ ہرگز نہیں کسی غاکین متار ہی نہیں تاجا اعتبار نہ کھلے اور آستی زینہا طلب کی محراب و زوال تو کہ ہی صلح ہر شہر تپا ہی عنایت کی خلعت پیکر کروں گا قرون پراجاہ و قوا ہوئی کی شہان عالم طبع گیا سوی یکیش و اوٹر فریدون کہ ہرگز کیا پشور کہ آخر ہوئی اپنی اپنے بند عزیز و متدار بارگاہی ہی کہ فتنہ نہ پشور بار و کر اطا حاکم پشیرا پشور	پشور ہا کر کی و شاہ فی پشور ہوا پشور و ہمد چاند ریشہ ہوا پشور و ہمد چاند ریشہ یہ پشور ہی شہر تپا ہی موافق فریدون کی تقسیم غرض تپا ہی و ہمد او دہری ہوئی اپنے ملک سر نو اگر ہوئی قول و قلم کیا کر زنی میری او سکاسوا یہ بولا نہما راجو ہمد چاند غرض شاہ فی پشور تپا ہی کہا یوں کہ اسی رستم نام جو شہر تپا ہی تعلیم فی بعداران بہت تپا ہی و فی پشور یہ او دوس شاہ فی کی ہا یہ ہا سو پشور شاہ کیتی پشور شہر دا کر کی تپا ہی فریدون یہ ہوئی خداوند تپا ہی و کر سبھون پشور اکیا چین کئی و کر کی ہمد پشور	یہ اوسین لکھا تھا کہ تپا ہی محل کی تپا ہی او سکاسوا کیا فوج تو ان کو آستی نہ کینہ کو بس لکیران تپا ہی سہین کی خدا اپنی تعلیم اید ہمد چاند ریشہ پشور ولیک چاند ریشہ تپا ہی تو چاند ریشہ پشور فی پشور ملایا عدو کو تپا ہی و خون کہ و چکا آکا دوس سی ذرا سیددار زوران ہی پشور تری جسم کا یک تپا ہی و کر روا کیتی جا سجا پشور نہ فرمان ہی پشور القیاد کہ اک خلق باخاطر شادمان جہان میں خداوند تپا ہی و کر او نہیں ایک شہر تپا ہی و کر یہ ہو تپا ہی و کر سجا لای فرمان و کر ہوا سوی ملک شہر تپا ہی
داستان حاکم پشور و سبھون پشور			

همان پروردگار گشتوا لگا کردنی تعریف نذران وزیر دین بی بلا شاه جهان تو بر باد بود ملک تاج و سریر که قلمش بی اثر ملک مال کردن که خطبه پنا و مان دل چسبید کنی لگی یونیک اطاعت عین افکی تری یو ویر که آتی نیند کج میانی نظم که شکر که کدین باز اسقم می رقم او همین احوال سارا لیا که بی حکم آید کیون ناجو یادش کی زلال فی سبیا لگا کردنی تعریف نذران ولایت ستان بی شمشیر ده بولاد عا گوئی شام و حجر که ملک گیر یی پنهانی ز اسوج ای خمر و سر فراز طاسم اور جاد و نمان نهاده آئی فسون و تیر نندیق اراده قریب و منور چرخ می بینم سر به کمان که پنهان که بین بند می هم اور تو باد شاه کبری مگر کنی کوئی اوریان منحصراً اهل دیوان جهان	خداوند از رنگ وافر هوا به او یکسان زنده حافظ و یسکر کیا قصد نذران مبادا اگر بولین بی گم گیر مشقت بی لازم بی و خفا سپید بخون بسجده نذران بظاہر یولی کبی بیک که مینجیب تری و فسون گری نندین بکشی خرمی و دهر و بان ولی تری ملاقت و بین ال کو یک نامه لکها یسکر بچوب هو شاه کو ملی جاک جبال سی پلان جبلی صحر و شرب و نو همیشه تو شاه جهانگیر و بین تری کی یو جی اراده مرا و طرف بی در که کون که اسقم می بکون سنا جکی بی خانه و یوسار و تخیل و زود و تیر یی بی عرض تری و عجب فریدون سی و ن پیر طالع و فسون که تو و ن لگا کنی بکشی و نیکخواه جمعی بی خصلت که کدین غرض شاه بی پیر و نین	تو پیر شاه کاوس رخ نه لگا کنی مشغول عین طرب فصل گل بی همیشه بهار به اول طلب کار میدان زم نندین که بی کینه و ر و ن هر اک ملک بین حکمرانی کرو هو می سکنی حیران می خیر منور چرخ اهنش به نامار نه عاظم هو می نذران ده کو در او کیفی می لای کیا جایی ال کو بی طلب روانه هو بی ستانسی دهر یو لاکه اب جاد و تیر که مینش که کدین ال و یو نندیک کدین او و نین که مینش ان تو و شیم یسکر که شاه فی یون یسکر خرمین بی کیا دهر کیا تها اراده که جاد و ن حذر تو بی کرای و شمر که هر بین سی زنده بیک که ای گردان و فرخنده کردن جاک دیو و کوفه و ن طعن سی کرمیان و حکمران جو کچه عرض کنانتهای مددگار و دین و یون	هو می بند جبهه و کعبه لگا کردنی داد و دوش و ن که کدین هو ای بهت و ن که کدین بی جی نین فریدون جی کدین یسکر بی شوقی کرو که گفتار خاقان فاکسیر فریدون پیر عالی و ن با بین و ر و ن و شمشیر ده که کدین تیر و ن هو می کدین بکدین پنهانی بی نامی کی ده ملان سی جهان کدین که هر و تیر و شمشیر که کدین شاه و دود شمشیر ن گفتار و ن کیا او سی پیر و ن کیا زلال بی عرض ای و ن فریدون بی شمشیر کیا تب نرغ سو می نذران لگی کدین بی کدین ریاسخ و شاه فی نال خدا بی مراد و ن فتاحی زلال و ن بدل سوزی بی شاه کدین معاونین او کدین

رفتن کاوس برای شخیر مازندران که قمارش نبت دیوان

مل نامور ایک پہلا ہوس تو بہ زلال و ستم کو کچھو کیا لگی وہاں لشکر کی شہا جب آلی حد ملک مازندران ہوا سہمی جو ہر دم سہم گلستان سی وہ شہر کچھ نہ روانہ کیا ہو کی پھر نہ اسید شہابی مدد کو ای اہرن ہوا اگر شاہ سی کینہ خواہ اگر قہار جنگاں دیوان بھی ہو اس مکان کی خوش آئی وزیر یون فی محکم کیا ستم جہان قید تماشا بہر یزین	اوسے شاہ کاوس کی یون سعادون تری ہوگی وئی نگر یلان جہا نگیر و جنگی سوار تو پڑانہ دو جنگی پہلوان تو کہنچا اوسے س تیغ تیز زن و مرد خوش منظر خوش کسی دیو کو سوی دیکھید وگر نہ جان پہلوان کیکن ہوئی قتل ایران کی ساسی پراگندہ دل اور حیران بھی تفصا گلستان کی بہائی تہین ولی مینی او شکا نا کسا	کہ سہنچا بھی مینی نا کسا یہ کہکریا ہذا کر شہرستان بفرمان شاہنشاہ نامور زرعت کو کسیر جلا تا گیا ایک تار در شہر غارت کنان ہوا شاہ مازندران قلعہ بند کہا یون کی جانبی تنگ یون یہ سنگستان بان ہوا نا بکار ہوئی گلیو اور شاہ کاوس کہا دیوار رنگ فی شاہ سی یہ سنگ کہ شاہ فی و سہ ہوا پھر میں آخر یہاں کی خوا	کوئی آئی جو غمسی ہو کچھ خواہ روانہ ہوا سوی مازندران ایک گیو لشکر کو سہمیشتر مکان خاک میں سب ملا گیا بہت مال و زر تار آیا یون کہ غالب تہی فوج شہر ار جہند ایک شاہ ایران فی محکم یون وہ لا بہت لشکر دیو سار وہ گوڑ گستر اور طوس کہ تم خوش ہوئی اسطراف گئی کہ اگہ تہا یہاں کی مین کیو نہیں چارہ تقدیری زینا انگہان تہی بارہ ہزار اہرن

گرد و راہ پیش زلال بطرف سیستان و مخلصے یا فتن با عانت رسم

بوقت اسیری ہوئی سیستان بیان زلال سی ماجرا گیا تو بانی ستر مینی آخر کو آہ یہ پیغام برنی کسی جب خبر سو ہو قید اور ہم می جام نہر نہی محکم تاب جنگ قلم فی قضا کی یہ فتح بلند ولی دوری راہ سی ہی خط کہا زلال فی اتقی مینی یون گیا دور کی راہ کاوس تھا بہت راہ میں کی عظیم نہن یہ بولا خط کہ نہیں کرو قتل وہاں لشکر دیو کو	روانہ کیا شہ فی ال پہلوان طوف سی یہ کاوس کی کہ کیا ہوئی گشتہ یکدست ساری سیاہ تو دگر و وہین ہوا زلال زر گزارش سہ روز آرام سے کہ کبھی سہی سست باز و جنگ لکھی تری ملی بل ار جہند کہ وہاں ہری جانی تنگ می کہ میں تین سہی پھنی کی ہا تو اوس اہ سی ہی فتن سہی ہر کہ منزل او کی ہی چو قہم بتا سید حق نہر چرخ بریں پہر لاؤن کاوس و کچھو کو	کہ سہنچا وی تار زلال کر کو خبر کہ او سوقت میں ہی کلین رہی نہ باقی جو یہاں چن یہ ستم سی بولا صدقہ سہی یہ ہی وقت باری واما دکا تو بہت کو اب کام فرما شتاب خوشی سی یہ بولا بل نا جھو کہ میں سگالان ناپاک خو دور لایا جو دہا کا ہنچا رود را جو نہر دیک کی او کی ہی کیا گرا س اہ سی وی ہی پہلوان کون فصیح میں ہر ہلا کو شتاب یہ کہکریا ہوا خوش ریجے ار	سو اوس پہلوان فی تہا ان نہ لایا جو خاطر میں تیرا سخن سو میں قید تی بیخہ اہرن کہ والی ہما جو کاوس ہی کہ حق فی ستم زور بازو دیا سو ہی شہر مازندران شتاب کہ ہی جنگ دیوان می آرزو مباد کہ منالچ کر شاہ کو نہیں اوسین ملنا کو کی حیلہ نہیں آدمی کو ولی وہاں شاہ تو پھر سائن مینی چو مین طلسم رجا و ستا کو خراب دعا زلال فی دی کہ لیل ہزار

تو ہو کا سیاب ای مل نامور اگلی کسی در وجدانی سمجھ اب آؤ کی جہرائی کو جانا ہو نہیں نہ ساتہ اپنی کوئی لیا زینہا	ہر ہی ہمتن تیری منہج ظفر ستاوی تو کیا فائدہ ہو سکتے بفتح و ظفر بیان ہر آتا ہو نہیں دستان رفتن رستم براہ پر بلای	بوقت و دل مل نوجوان ہمتن نے مانگو یہ نسخ دیا غرض ہو کی خصیصہ ہی ہوتی ہوئی خوب و وادیا کی گہ کینان

ہفتخوان برای ربانی کی کاوس بطرف شہر مازندران و احوال منزل اول

ہو اکام فرسا بیابان میں دیا چور صحابین ہر بخش کو لگا و رسوئی جنگ مال ہوا پر آخ ہوا شیر جنگ زبون اکہ بخش سی ہو کی خیر نہاک اگر یہ ہو کوئی بلا آشکار	سر شام پہنچا نیستان میں گیا خواب میں مل ناچو ہر رومان کی مقابل ہوا روان او کی تن بھی انچون کہ شجوا اگر شیر کرنا ہلاک تو ہونا مقابل نہ تو زینہا	کیا میدان کو کوئی نشتاب نمایان ہوا ایک شیر زبان اوتھا شیر کی سر پاری دوو ہو اوجک سیدار وہ شیر نیر توئی کون چلتا سلاح سلب تو بیدار و ہشیار کر نہ مجھے	لگا کر وہیں سنی کہا کی سیاب طرف خوش کی زمین آیا دو چبا کر گیا او سکھ آتوں کی پت تو حیران نہایت ہوا ویکر برای کیسا تہا توئی غضب شتابی خبر دار کر نہ مجھے

احوال منزل دوم و اجسری ہلاک نمودن اژدہا بتائید ایزد تعالیٰ

ہوا امر رشتہ جب جلوہ گر خدا سے ہمتن فی کی التجا پر آہستہ کرنی لگا وہ خرام ہوا پوچھ و نہال اہور وان کیا گوڑ کو تیر سے پر سکار اگلی جب گذر شیب تہان ہوا بخش گرم خروش فغان خفا بخش سی ہو کی بولا وہ تو کیا بخش فی ہر جو دیکھ سکون تو نکایا نظر کو چپ و رست جب اگر یہ ہوئی ہمسی اسی خطا گیا خواب میں جب مل رجبند جد ہر وی تہا اژدہا کی سیاہ پرانی میں بیدار رستم ہوا	تو رستم روانہ ہوا پیشتر کہ مت کہ تو کبوندیہ سخی روا یہ سچا وہیں رستم تشنہ کام تو پہنچا سر حشیمہ وہ پہلون اور آتش بھی سنگ سی آشکار ہوا اظہا ہر ک اژدہا ناگمان کہ بیدار ہو خواب سی پہلون کہ ناحق کیا جھکو بیدار کیوں تو جاگا وہیں رستم پیل ور کیا بخش پر اونی خشم غضب تو سترق سی تیری کرو چھدا تو نکلا وہیں اژدہا کی بلند او دہر بخش ہوتا تہا س راہ وہیں گرم پیکار رستم ہوا	نظر چاہ و چشمہ نہ آیا میں نمایان ہوا ایک ہوٹان کہ بیشک ہی بخشنایش کر دکار سپاس خداوند لا یا حبا تناول کی بس بنا کر گیاب کہ شہنا و گز وہ درازی میں تہا ہوا وہ تو بیدار پر اژدہا یہ کہہ ہمتن تو پر سو گیا ولی پر وہیں اژدہا کی پلید وہ بولا و دوبار اچکا یا مجھے پیادہ سوئی شہر مازندران ہوا پاس رستم کی تہا خوش وہ جب گیا تحصیل ناگمان ہمتن فی پیکار ایک تیغ	ہوا آتش پانی نہ پایا میں کہ آیا ہمتن کی اگلی دو ان یہ دیکھ او کی دل کو پہنچا او تر بخش سی اونی پانی پیا ہوا اس میں گرم آرام خوب عصبتناک تہا تہا وہ بلا نہان و وہیں پر زمین ہو گیا وہ اتھی میں سکلا و میل ڈا نہر پر زمین ہو گیا نا پید خوش آیا نہ آرام پر رستم روان کی ہون تیغ و گزرا ہوا اچھا نشانی کو تہا ہر شر ہوا بخش شام حملہ کینان ولیری سی مائی میں پید تیغ

ولیکن هرگز نهونی کارگر که اتق مین آسوی سیدان جو دیکما که رستم نه بی شک محقق فی کتخ مین	قوی از دما کی در آشت بر دین کرکی و از دما کی کیا کام کی شش نه بیدار هوئی توئی و کی گوی مین	یه جاکا کی زخم دیگر دما زده ها که نه آتش آسوی که دما خون می کما آسوی هلو شش نه دما کی مین	که تا سود و باره تن از دما ده ناچار سوی محبت گما پروا دما کی دما کی تو کرکی کما شش نه سیدان

بیان احوال منزل سوم راه هفت خوان وطنی کردن بتا سید پروردگار

روانه هوا سنی صحرای چوب که رستم سکونت گزین بست خورشید اوکی بر لبان پیر احوال رستم فی وجهت	دما از آسوی ز ریش راه تبا کی و دما کی گزین غرض مین آسوی رستم کی گلی آسوی بیان بتا رستم	رستم مینجا ده آسوی صحرای مینجا دما کی محقق فی و سکا مین که مین مین صحرای	که سبزه بهی تما حوضان بازه نه تنها صحرای کما مین اوراک جام می آسوی جمعی ده خدا و دما لا رست
بیابان مین بهی چای یهانک ده مظلوم و خرم هوئی ده سنی تقیر جان محقق پشیم هو آسوی	جو کما چای مین سوم وجود که پیر لغزش چای رستم زبان پرده لایا مین که مین سحره کوئی دیوسا	ترخم مینجا هوئی مین خاکا که مین کی کما سنا که مینجا مین کیا او سکو و مین سحره	هو آسوی رستم ستر توین هو ارا زینمان که کما هو اتره رنگ سحره مین غضبنا که هو مین سحره
یه لولا که تو کون بی سنج یه لولا که تو کون بی سنج	زین سحره هوئی آسوی که مین سحره کوئی دیوسا	تو مین سحره کوئی دیوسا	کیا خواب مین یه لولا

بیان احوال منزل چهارم راه هفت خوان

جودان سنی بهی سحره ده طری کرکی راه تارکی جودان سنی بهی سحره یه سحره سنی بهی سحره	تو مینجا سحره سنی بهی چشمه سحره سنی بهی هو و مین سحره سنی بهی که سحره سنی بهی سحره	که مینجا سحره سنی بهی چشمه سحره سنی بهی هو و مین سحره سنی بهی که سحره سنی بهی سحره	اندر سحره سنی بهی سحره تبا و دما کی سحره سنی بهی که او لولا که دما کی سحره پیر دما کی سحره سنی بهی
تو مینجا سحره سنی بهی چشمه سحره سنی بهی هو و مین سحره سنی بهی که سحره سنی بهی سحره	که مینجا سحره سنی بهی چشمه سحره سنی بهی هو و مین سحره سنی بهی که سحره سنی بهی سحره	که مینجا سحره سنی بهی چشمه سحره سنی بهی هو و مین سحره سنی بهی که سحره سنی بهی سحره	تو مینجا سحره سنی بهی چشمه سحره سنی بهی هو و مین سحره سنی بهی که سحره سنی بهی سحره
یه لولا که تو کون بی سنج یه لولا که تو کون بی سنج	زین سحره هوئی آسوی که مین سحره کوئی دیوسا	تو مین سحره کوئی دیوسا	کیا خواب مین یه لولا

تو بس از درگه کی بر شوی او کی که وحله در کار کی اب درگی او می پستی ستم کی کشته کیا یابان این کی پیریشان جو هلاوتی کنال مو دین دون ولیکن خیمه را اوسی بنیاد پیرا کشتی که پس بگودا هوا است راحت کنان جو	سنا جیکه اولاده فی کلام سوارون که بولا که کیا کی کونی پهلوان پیشتر ستم سیاه خالک گزبان جو کیا پیر آرا ستم فی دین هوا اگر چه عاجز نیل نادر اوسی بند کوه پیرا ستم	شیرین یکدست کش کردن نه هرگز با آب پیر پیشتر سوی ستم کرد ای دین نه آیا کونی پهلوان با ستم و دین ستم پیرایه خوا کو غرض مثل دبا نه تامل لیا که پنج اولاد کو کی بند	شیرین تن سی بی اچا که ستم کیا خوت در شست فی دین و ده جنگ آن کی پنج کینه لحا قتل کی میچ ستم و ده اولاد و کاک مراری و ده جاتا تها که ای دین پنج اوسکی نزدیک کی کند شیر سی دیابانده اولاد کو
بیان احوال مترن بجز راه هفت خوان			
تو بولایه اولاد سی نامدار کسی اوسی انصاف ستم که قتل که بولا که ای پهلوان سفید جهان بی بحال تها تو بر آوی گلی ستم پیر و ده شاه کاوس گردون شب و پیر تهمتن بر او مردان مراعات تهمتن پیر کردن که سی دیوزاد و کونی آراگاه خوار و دود و صد فیل تکی بی لکا که کونی اولاد سی پل تن لکا تا چون کیو که تهمتن مقابل آنی کونی دین تهمتن کوناگاه آیا طمس بی بی کشت بی دین جهان که دستور دها بی خیمه روان پیرانی جو کی دین ولی راه دین شرمه تها حقیقا	و ده احوال که تفصیل بیان بصد جو اوسی کیا یون لکا که کونی ستم که کاوش تباوی تو که جای دیکه پیر مکان یک بی دین و ده دیا که پندار ستمی نشان کیا یون اب تهمتن تو و بی شهر تهمتن که بی سوار اوسی ای پهلوان جهان که گفتار ستم که پهلوان کون چون مین طرح ستم جهانک تعلق تها اولاد کا کشمین شب که کوه پیر که در دازه شهر مازندران فوزنده هر دیو بی الگی که ایت بی شهر نزدیک بسم که تها عمار و خنقا	هوا بی تهمتی جو زرم آور که خیمه که اولاد کو که بی زیر ستم کون ات و دین مت چاکر تو که کشته کونین هر گز ستم یضا هر کیا پیر که سی نامجو مهمان دین دیو باره پیر ولی قول و دین پیران لیا جهان قیدی باد شاه جهان که سنگ آن ستم بی جان گزار اوس مکان بی و شوار تو دهان کی پیر که پیر فلک یون ستم ستم پهلوان هوا دشت مین خیمه که نو جو پیر چا تو اولاد بی یون سکونت کونین بی جان هوا دشت مین ستم که نو دیابانده او در دها نام جو	هوا بی ستم تها که کون که دیو سفید او کاوش شاه پیر ستم بی چا و دین که دین شتم روز فرما و دهان تک ای که بی ستم پیر کیا اوس ستمی ستم که قمار بی او که ستم سها و دین اولاد کو که پیر و ده بولا که دیکه بی ستم او را کشت پیر که بی ستم سرا پیر تو که ستم اگر که پیر راه بر تو که دین تک هوا ستم اولاد کی پیر غرض اک شب و ده کینه که کشت بی افروخته جای و ده دیو سفید او بی دیکه پیر ستم او ده ستم ترین و ده کینه تها اوس اولاد کو
بیان احوال مترن ششم راه هفت خوان			

دوم صبح اولاد کو ساتھ لے یہ اولاد بولا کہ ای نامور نہ اندیشہ رستم کی ہر گر کیا تہمتیں کے ماری کہ کون دست اوی خاک پر ہر گنبد کیا ہوئی پر گر زیندہ بہت یوزاد روانہ ہوا پہل ار جند میکل ہان خواہ غفلت میں گرفت از رخیر کاوس تھا لیا گیسو رستم کو بس آن کہ وہ بولا کہ بیٹے بفضل خدا مری ماتہ ہی مرگ دیو سفید اطاعت ہی کر تو اب اختیار ہوا دیو فرمان بردار کاوین گرفتاری جتنی ایرانیان ہوا کشتہ گاتہ تھی ہی ہا بیابان میں تباہ وقت نہ پسر یہ اولاد ہی پوچھنی وہ گھا کہ سخی ہی جب پنج پر آفتاب ہوئی بات اولاد کی لپیڈ سحر جبکہ خوشیہ تابان ہوا تہمتیں کے مری میں کیچ تیغ چپے است تہمتیں پہلوان پر کیا وہ دل پر امید دبی دیو ہر بہر ہوا ہونا نخل غازی وہ مقابل ہوا دلیری سی پیر سکی نام خدا	روانہ ہوا رستم کو منشت سے یہ منزل ہی رخوت و بیم خطر چنان یوزار زنگ تہادوان گیا کہ تاپہلوان کو کرمی بہت سردیو ناپاک گندہ کیا ہوا دوان ہی تریم و شان و شاد غرض کر کی ملی را پست بلند بغلگیر سلطان ہوا اگر سے تہمتیں نے اوس دم را دیا ولی پہلوان کو تہمتا پختہ کیا تن سی از رنگ کا حیرا میں آیا ہی کر کی دین امید کہ پرخاش بہت نہیں نہ ہمار کہ پیدا ہوئی بہت تیغ نکین اونیں لکی حاضریہ کیا پر ہان تو فرمانبری ہم کیم یہ بیان وہ اولاد اور دیو تہار ہیر کہ یہ فوج کسکے ہی جھکوتا ہر اک نہ ہوتا ہی پر گر خوار احوال منزل ہمت و کشتہ شدن پیو سپید مل سلتین تہمتا بان ہوا گھا قتل کر لی اونیں سیرغ جوا یا مقابل ہو کشتہ دوان سوی خانہ و جامی پیو سپید مل سلتین کو دوان کی گیا سوی رستم گرد مال ہوا کیا زخم شمشیر او سپر را	ولی تھی کند او کی گزن میند نگہبان ہلکے رنگ بیدار رنگ دیوانہ جا کر کیا جیسو سیر تہمتیں کی تہمتا و سکی گنہ گف چنان رو دیوون کی تھی آن سہ کوہ جسوقت رکما قدم جہاں شاہ ایران گرفتار تھا شہنشاہ فی پوچھا جو احوال کہ یکدست توڑی وہ بند گرا جو سوار تھا قوم کا بند دیو خدائی دیا اسقدر جھکے زو کردن قتل اوس دیو ناپاک کو اگر جنگ کی دلیلیں ہو کچھ پوس کہا اور دیوان ناپاک کو لگا کہنی رستم سی پیر ہرن تہمتیں دوان اوس مکان ہی ہوا پیر ایک لشکر زخرد وری وہ بولا کہ ہی فوج دیو سپید اگر اوسوقت تو اونسی ہو گویا جہاں لشکر دیو تہادوان گیا ہوئی پیر خردار یکدست دیو رہی جہت زہنا ز تاب تیز پیرا جادوان تہادوہ شیکان کو کی غارتا یکتہ تہادوان اوی دیکھہ رستم ہوا خون کا ہوئی خستہ اونیں خرم ہی ان بو	وہ روبر تہا پیش بل ار جند نہیں جسبی اشاکو تاب جنگ تو خیر سی سکا وہ از رنگ دیو پیر دوسری ماتہ سی اوسکار دیا سپیک ہان سی سیر ہرن دوان پر تو توقف کیا ایک دم دوان ساتھ ولاد کی وہ گیا تو رستم کی کیسر کہا پیش شاہ کہ تھی میں جاگی دوان پان مقابل ہوا دین کر کی غیو کہ دیوون کو سچوون مانند نہ جان اپنی دی ہوئی تو رستم تو تہیر اور تیغ بران ہی ہوا کہ مت آو پیش بل ناچو کہ دیو سپید ای بل تل تن اور اک دیو ساتھ سکی ماتہ ہی ہوا کہ لافون ملٹھی تہادو ہیر سنایا سوا او کی اور اک نوید تو پیر دیو مظفر بفضل اک ہوارات کو رستم کرام گیر کو کی خواب میں کو کی بیدار تھا کیا اگر دوسرے ہم ہی کر کی غیو تو لی ہان ہی دیوون راہ گزیر نہتا نام کو رشتی کا نشان کہ دیو سپید یعین تہا جہاں پہنہ کی گیا سوی زردان پاک ولی دور گراو سخی کر کی غیو

بغل میں لیا اپنی رستم کو دبا ادھر یوں ہی تھام لیا نام جو غرض ہرگز خوش تھی ہوئی زمین پر یکایک پڑی جو نظر اوٹھایا پکڑ کر مکر دیو کو نگہ کی جو رستم کی پرہوی غار کہ باجان دیو سفید لعین یہ کہہ کر کہا پھر کہ اتنی نامدار پہرہ والا کو وہ جگر دیو کا ویا مژدہ فصیح جب شاہ کو	لگا زور کرنی وہ خانہ خراب کتاب کی بھی جانیری کیونکہ ہو ادھر اور ادھر ہی درستی ہوئی تو دیکھی زمین خوشی رستم کی تر دیا پھر تنگ خاک پر دیو کو تو کشتہ بہت پائی ہاں دیو سا ہر اک کی تھی وابستہ جان چین پہلے نعام کا ہوں میں لے میڈار بل ملتیں سنئے حوالہ کیا تو شاہ دان ہوا خسر و تاجو	۹ جوان بھی اوجہ دم کیا خوب و کسی تما او دہر لمین یوسف بہم جو کی عاجز ہوئی بہر جا یقین یہ ہوا زخم کاری لگا کیا دین چنسی اسکو ہلکا یہ پوچھا انہیں قتل کئے کیا ہوا کشتہ وہ جیسے سب کئے تھمتن یہ بولا تجھی ای جوان تھمتن جان سی بہر شاہ و شاہ لگا کہنی بہر شاہ با داؤ دین	دلیر نہ باجم ہو خوب زور کہ ہوں جان سی آج میں لے لیا جدا ہوئی یکدم توقف کیا ہوا دل قوی رستم کمر دیا سکالا بگردل کیا او کا چا جواب او سکھ اولادنی یہ یا جنم میں نہ اتنے او کی کیر کئے کہ دن حکم شہر باز دران کیا پیش کا کوس فوج نہاد کہ ای مرحبا آفرین آفرین

دہان تخت شستن کیا و شاہ در ماند ران و نامہ شستن بشاہ جاموان

جو شہر دیو و کائنات ہند نام وہ گوہر گوشت و در طوس و گوہر بل نامور رستم پہلوان رہاسات دن تک جیش طرب فرستادہ کا نام نہ ہوا و تھا شہ جادوان کی لڑائی کر کی و دلیر و جواند رستم ہی نام ہوئی ساتھ رستم کی جیجی جنگ ہمین ملک پنا حوالہ نوکر یہ ضمون بڑا جیب ہو کھڑا ہزاروں بے زبان ہو کھار جو تو نازان ہی اک رستم کمر تری ساتھ ہی بڑا کیا کیا تو جانیری سوی لڑان میں فرستادہ لیکر جواب پیام	ہوا وہ مطیع شہ واکلام وہ گر گین ہرام اور خیل دیو سیر کر سی زرتاجو و کھان رہی روز و شب مال عیش و شرب غرض نامہ شاہ وہ لی گیا کہا تھا کہ اک گرو زور آزما ہنر نگہنی ہی سدا او کا کام تو وہ دو کشتہ ہوئی سنگ تجھی خواہش خیر ہی کہہ اگر شہ جادوان کی یہ پناخ دیا قوی بازو و کبسنہ جو زند خو ہوان میں ہزاروں بل نامور کہ زندان میں بجائو زندہ کہا نہر گمری ساتھ ہو گمر کین پہر آیا حضور شہ واکلام	وہ لایا دیوان ایک رنگ ہوئی ابتدا و چپ بہر سب سہر نو ہوئے محفل انبساط سوی شاہ ماند ران میں ازل وہ شاہ ماند ران کو شتاب روان ہوئی ایران کی پنا وہ دیو پیدا اور از رنگ کہان ہی تجھی زخم کی اوٹ نہا تری حق میں بہر ہی فانی کہ دیو سپید اور از رنگ سوا او کی بکین باس مری شہا ارادہ کردن گو تو وقت دون رہائی تری ہوئی ناگمان کہ و گنا تجھی قید گرا کی بار سنا اور دیکھا تاجو چہرہ ان	ہوا او سپہ کاؤں کی جلو گہر کمر بستہ چون بندگان باد معیسا ہو اساز و برگ نشاط کیا شاہ کی ایک نامہ وان کہا یوں کہ لکھ دی سکا جوا قوی زور ہی مثل شیر شہر ان چہاں تہ قوت کا جنگی غویہ تو خاصہ ہو بیان کی اشتیاب وگر نہ ہو دشوار بہر جانیری ہوئی کشتہ تویمان ہو کھار ہزار و دو صد بل جنگل نام بس کہ مریں شیر ان کرد عنایت سچا اسکو اب یکمان تو نصیب تاجو و گنا ہر زینا کیا پیش کا کوس کیر بیان

پیرا کمرین شاه فرخنده خو
پسینگر جوهر مرشاد شاه
کلهایون بهیو گوی تو چو
سپهر گوی قلع و منیعین
وگر چندی غوث سپنجی لاریان
حضور سپهبدار مازندران
قد و جسم ای شجاع مثل بلند
شبه جادوان و درویش شیدا
اوستی کی جولان طرح تیر کی
اشاره نمین کنی گوی نمین
تتمین فی کیا خوش بجا کیا
و ده تینا بهیو دزدان
کلاهوراک گردیز در تها
کلاهورایا غضبناک به
مقابل دین پهرتمین
حضور خداوند آید و
کلهایون که بهر نمین گزرا
کیا پهر طلب رستم گردو
پسینگر دیا کوشی پانچ و
تتمین بولا که لکیمی جوا
همار تو بهیو بلکه فرمان
تویا بهر نازاری بی هر قدم
نیر باد و دی پناهی هم و
که کیجی آب رسته سازد خلک

لگا کنی تب رستم ناهنجو
هوا بند سی غم کی آزاد شاه
هماری طاعت است نه شو
که پرخاش نه بهار بهر نمین
بهیو پهر تو در مازندران
کیا جاکل یون و مان بیا
رکی بی و پس لپچی تیغ و
روان نی کی گرد و آزار ما
جز نزدیک بجا تو بهیو او
که دکلایون کچه و اینا بهیو
که بهیو چمی کارست بجا کیا
که بس گزرا است خاک
اوستی به مازندران چما
لگا کنی یون رستم گردو
کلاهوری پنجه افکن هوا
پراگنده خاطر گرفتار و
ره نشستی که تو آب اختیار
کیا جب حضور و سکی و ناهنجو
که رستم کابون کر کتیرین
کلهایون نام و سنی شتاب
که قاع هم بهی ملک و تاج و
نیر پهرانی جان رو در که هم
روان بهیو الکی شوار و

همی نامه لکچر سخی الکی بار
تتمین کی تو لیت کنی لگا
نهیچ لشکری در بی نمین
اگر کی حاضر بهیو بیا لکبار
بهیو مهر کاس جبهه بهیو
که آیا بهیو پهرای شمر نامو
قوی میل کن است بهیو
یعنی سلطنت فی او نمین و لکبار
بهت گوی و سکی ملی دیکه
کیا ایک فی اینا بجا دور
جدا بهیو گوی و سکی گهای
خبر شنکی بهیو شاه مازندران
که تو بهیو اوستی زخمی شد
درا جسی هم پنجه بهیو جوا
اوستی کیا ایک دم نمین
و کلهایون سستی او
کلاهوری جب کیا بیا
لگا کنی پهر شاه مازندران
بیه کله و ده نام و جالی کیا
که بهیو شعی بی عو می سر
بزرگوین تیری بجا کله
تتمین فی یون قش و شمر
حضور شهنشاه کاهوس

که ناهجوان یون و سکی
پهر و سنی تم و دین نامه کیا
همی پهر خبر دار کی نمین
بیرا ملک بجه بر پری بر قرار
روان تب بهیو رستم نامو
فرستاده اور ایک باکر و
عجب شای شوکت بی چون
او کلهایون انک تاد و
بیه و کلهایون حیرت نمین سبب
هوا خنده زن رستم فر
هوا دم و زور آزار ما و دین
بیه بهیو که رستم بهیو جوا
دل تو بهیو که او سکی لشکر
که و دیکه یون تیر تو و دین
کیا او سکی بهیو کوه و
که رگ و ناهنجو سستی
هوا غضب شاه مازندران
که تو بهیو لکر رستم بهیو
و ده پره که بهیو پهر ناهنجو
نوهیو جویای فرمان
که تاسو بی زندران دین
لکله کاهوس که طاعت شما
و ده آیا تو بولاز روی
روان بهیو شوق بهیو

جنگ کاهوس شاه با والی زندران

کشته شدن شاه مازندران از دست رستم ظفر یاب شدن

ایده بری اندا که شورش	او در سی سپهبدار مازندران	صف آرا بهیو جاکل نمین	هوا حشر بر پیراک آغین

کوبی دیو جو نهادمان پید شبه جادوانی کما فوج کو هو بوق اور کوس کا چرخ دو لشکر ہم حملہ آور ہوئے ہوار روز ہشتم درخشندہ جب وہیں غیب پہرہ آئی صدا کما حملہ آور ہوسا کی پیا کھڑی دکی اگی تھی پیلان رہا با تہسی گزرا و سہم ہوا یہن سلطنت لکھی اوس نیری جو دیکھا وہ کوہ گر اسنگ راہ مری ساتر جب لکھی گزرا کہ اس خیم ہو کی اب غری لگا کنی پہر بادشاہ جہان لگی ور کرنی لیکن نہ کوہ پہر پشت تھی ڈیر تان غرض لکھی گما وہ کوہ گر نکل آئی شبه جادوان سنگ یہ آواز سکر شبه جادوان وہ میں کچھ پہر تھیں تیغ گزراں ہوئی مردم امین شبه جادوان جو تھا تنگ بہت تاتہ آیا وہاں تلخ جس فتح شاہ خوشدل ہوا کنیز و غلامان ندین لب پہر اولاد کو بانٹا طوط بہت اوسکی خدمت چاکی	ہوا آکی رستم جی مائی جنگ کہ کیبار گی اب تو حکم کو کہ کیسر پریشان ہو ہوسا نہز ارون تلک کہ ستم ہو یہ مانگی عا شاہ ایران تھی کہ ہو فتح تیری بفضل خدا کہ دفعج مازندران کو تیا کیا گزری گسٹی لک تو طلب کا نیرہ وہ رستم ہوا شہ جادوان سی ہوار مجو تو حیران ہا رستم کینہ خوا ہوار زم جو شاہ مازندران ہوا شاہ مازندران سنگ کہ بطنی ہیں یہ انکی اوران ہلا بھی و ہا سٹی ہوئی سب تو خوش خرم آفرین ان تمام کہ شاہ شبه نامور تما جہان رہائی نہیں بترجی جنگ جو حکلا تو کاوش شاہ جہان کیا پارہ پارہ دسی ہمیں پریشان ہوئی تیر چرخ کس ہوا جلوہ گاہ شہ قری نہا ہوا اور یکہ دست پر لکھی سوئی شش جو دائل ہوا دستیوت و تحقیق تھی حضور چاندرا کر کی طلب یہی لائق عزت برتر	لگا جیکہ ان بزم کوک شہ ہوا گم ہنگام کشت خون ہوا گم ہو کر غبار زمین بہشت شیر گزرو سنان خند کیا رب گم ہوتی غم یہ سکر شہنشاہ فرخ نہاد تھن جوی شاہ مازندران کشادہ ہوئی راجہ سہ وہیں گینہزہ وہاں لکھا وہ فوت تھی جگہ جنگ پہنچکر ویشاہ کاوس کو تو تھی کیا زخم نیرہ رہا ولیکن چائل ہوا ایک کوہ اوٹھا لارین اوس کو کوزو پہر خروہہ رستم پہلوان خوشی سی سر رستم نامدا خردشان چون نیر سوسا وگر نہ ابھی لکھی تیغ و تبر لگا کنی کچہ اسمین لہ نہا جو کشتہ ہوا شاہ مازندران بغیر فری فتح شاہ جہان ہوئی مردم شہ دیوان تمام سپا شنایات لطف خدا دور بی بہا طعت پر گہ تھن کو دیکر کیا سرفراز کیا عرض رستم انی دشا حکومت یہاں کی اسی تیغ	مرہی کو کی پتر قاتلین ہوئی خوشی کا سیر لکھ کو کیا تہ سق جرخ تین رہا گم کچہ فشد بازار جنگ زبون ہو دیں ان جہا کیا سونی و درگشا شہ تابان ہوا مثل سیل کیا رست تہ ستم ہوا تھن کو چاکر حوالی کیا شہ جادوان بن گیا شکل یہ بولا کہ اسی شاہ فرخندہ اور اوسدم یہ لکھن یہاں سخت حیرتیں آگ یہ سکر وہ و اوران سہ اوٹھا لکھلا و ہا سٹی بہت گہر و زکیا وہاں تھن بولا کہ مان بیدر کر وں لکھی کس کی دوز ملا و اب سکو تو خون خاک نہریت چڑھی بکلی دریاں ہوا داخل شہ مازندران پرستار شاہ شہ ذوالکرام جہاندار کاوس لایا بجا نزد ملک سپان با زین ہوا پہلوان کا فزون تیار یہ اولاد ہی بندہ ہو کھواہ جہان میں سازا از است کچھ

شهنشاه فی خرم و شاد بود	ز روی حسد ایات اولاد کو	کیا حاکم شهر مازندران	خزمن کی و میل و کی تو فودش
و گه تم اورطوس عالی و قفا	و ده گودرز او گویو جنگ سوار	یه جتنی تخی گردان جنگ آزما	زرو ملک او کو عنایت کیا

داستان لشکر کشی کردن یکاوس پسر پادشاه با ماوران و هزیمت خو رو ن شاه با ماوران و وادون دختر خود در عقد یکاوس شاه

بنامید اقبال و نیروی گیت	چو مازندران سی لیا تاج تخت	تو پسر سوی ایران بفتح و ظفر	روانده بودا خسرو نام و ر
بولی ایک عالم کو یاد گئی	که با شکوت و قوتش پهنش	خند بود هانگه یکاوس گئی	بلند اقتدار و زبردست بی
کیا بدست مستخر مازندران	بهو خیل میوان پادشاه مکران	موی سر کشان شکلی اندیشه	مبادا که ناگاه سپنج گذرند
بست باو شاهان گون رخ از	بهوی گام فرسای راه دنیا	هر اک فی زرو گو و طوق تاج	حضور او که بهیجا بریم خراج
اطاعت چو سنی بنده بی گم	تو او کی ولایت کو سپنج ضر	بست کجرو اش فی سید سخی	مکان ملک ران کی اکثر فی
نه یکم مع ایشاه با ماوران	مطیع شهنشاه کشورستان	نمایان بهوی اوس جی کیشی	تو کی شاه فی اوسیه لشکر کشی
کیا اسقدر ریلو انون فی تنگ	که هرگز پادشاه یاری جنگ	و ده رکمتا تکا جتیم دی نام	صنوبرت و گلرخ و لاله فام
جهاندار او سکا بودا سکا	نه انکار او سنی کیا زمینا	بلند با عقد با هم بریم شمان	بهو ایشاه کاوس پسر پادشاه
که ملک با ماوران و قریا	مراعات کی او بری بشیار	پیام سپه مدار با ماوران	یه آیا حضور شهنشاه و ان
که شتر عیاب قلعه بین لای	یه انک قدم رنج فرمای	قبول اب مری بهائی کرو	مری حال پر مهر بانی کرو
کیا شنه فی اقبال اس با جنگ	ولیکن و ده ملدار فرخنده	یه بولی که ای خسرو نامدار	مری باپ کا کچه نمید اعتبار
و ده کم خج غلام تبه کاسه	برای دغا باز و مکار بی	نه جاو غرض قلعه کی رسیان	که هرگز نمیشد خود جانا و مان
کیا منع سودا به فی چند بار	داستان مهمان نمودن شاه با ماوران		نمانا ولی شاه نمنه زمینا

کاوس او گر قمار تو نوشت منبر یافتن رستم نام نوشتن آن پادشاه با ماوران

هو ابا کی مهمان شیکا	گئی ساقه و سکی گئی نامدار	و مان سات من فی افزار با	نه و سوس اندیشه هرگز کیا
تنای سالار با ماوران	برائی که آیا و شاه جهان	شب روز خدمت جان نر با	جو کچه شرط خدمت تملی با بجا
کهون کیا که خدمت تو کیا	شهنشاه حیل سخی غافل کیا	کیا قید پسر شاه کاوس کو	کیا بند گودرز اورطوس
هو ابا گرقار کاوش	تو را سی بهوی سوی ایران پاد	یه سکر سپه دارا فرسیاب	سپه لکی تو را سی سپنج شتاب
نور کمال کی ایران مین	کیا ملک مستخر اک ان مین	بزرگان ایران فی نهر نیکا	اطاعت کی ترک کی اختیار
گئی راجستان این شکر پان	شکسته دل و پر غم و حیا	کیا جا کی احوال سارا بیان	کری تاکه تدبیر کچه بیملوان
سنا جیکه رستم فی یاجرا	تو یوان شاه با ماوران کو گما	سنا هو کا احوال مازندران	که نیروی باز و سی میری مان

ہواشاہ مازندران ہی ہلاک گو و سواران زابلستان	لی دیویر کش تہ خوئی خاک ہتین ہی یہ لایم کہ کاوش کو	باہر از واکرام بیان ہیجد و نچوڑیگی با ماوران کا نشان
جواب نوشتن نامہ شاہ ماوران برستم وروانہ شدن رستم بہا ماوران وجنگ کردن وظیفہ یاب شدن کی کاوش شاہ		
لکھا آؤنی پانچ کہ کاوش کی پڑ ماہجیکہ نامہ کا اپنی جواب مخالفت لی پھر جمع لشکر کیا کیا پہلوان لی مبار طلب ہواشاہ ماوران غصیب سرسیمہ یون گیزان ہوئی جو دیکھا کہ بیل ہی پانچ سوی تارک سرور مصر تہمتن لی پھر وسیعہ لی کند سپہ لی کی پھر حملہ آور ہوا تباہ ویر گندہ لشکر ہوا تہمتن ہی پھر شاہ ماوران جہاندار کاوش با کرد و فر روان ہی ایران ہوا بادشاہ	انہایت ہی دشوار اب مخلص تو بہر زابلستان ہی چون جہ شہر مصر ویر کو باور کیا کہ جی چاہی جس کا مقابل ہو گئی پہلوانان ہی ناچار تہ یلان کھنڈر ہرسان ہوئی تو جو تہ پھر مصر ویر گناہ کیا گزر رستم کی جہدم ہا ہوا الغرض وہ گرفتار بند شتابان سوی فرج ہر برگیا گرفتار پھر شاہ ہر برگ ہوا ہوا آرزو مند امن و امان ہوا تخت شاهی پیر جلو گر	اگر تو ہی آؤی کا سیدائین روانہ ہو سوی ماوران غرض مہیا و گران ہر شاہ ہوا ملین ہرک کی سید خطر کیا قصد رستم کی پیکار کا پہر کا نہ سیدائین اکسوار گئی سامنی پہلوان کی لیر سچا کروہ ضربہ سکی ہا کاوش شتابی ہی کر زین ہی او کاوش گیزان سواران ہر برگ ہو نہرنا ہوا شاہ ہر برگ ہر ہوئی شاہ کاوش مخلص ساحہ کشور بصد آرزو
مراجعت فرمودن کی کاوش شاہ سمت ایران و جنگ آمدن افراسیاب والی توران و نہر میت و از دست رستم		
جب آیا جہاندار علی جناب پہد ار توران لی پھر کیا کون صاحب تاج و سرور پہر آسوی رستم افراسیاب توسا مار توران ہرسان ہوا ہوئی کشتہ تورانیا ہل تلک ہوا ملک ایرانین ہر بندہ سکان مای نادریہر تلک	سپہ لیکی ہنچا تبا افراسیاب کہا ہی پہلوانان جنگانے ما سوا اسکی دون اپنی و خوار ولیکن ہرگز ہوا کا سیاب سرسیمہ مان ہی گیزان ہوا کہ شتو کی شتی ہوئی تافلک ہوئی رکشان جہان بست انہا ہی بہت کوہ الہز تک	صف جنگا نہر ہر ہوئی یک لای رستم کو کہ کوئی مد یہ سنگ گئی در میدان یل پلین لی کے گزر گران دیکھ لی پھر گینچہ تیغ گیز کیا سوی توران پہر افراسیاب ہوئی شہ کی حکومت یو ویری کون ان کا نو کی تعریف کیا
جہانین قیامت نمایان ہوئی کری قتل یا آنکہ وقت نہر گئی اور ہوئی کشتہ اک ان ہنوا جبکہ سیدائین حملہ کن ہزار وں کی قتل تہکان چن ہواشاہ کاوش کی فتحیاب گئی کرنی جان بگا چا کری کہ تہا ہرکان زوہ قوت کا		

سودا کی ہر جانیشی لگے ولیکن تنگ لگتی تھی تمام پہرلیس سکی درخیم دیو ولی جیت ہی یہ کہ راہ فلک اگر تو ہو عازم سہی آسمان یکنی لگا اس پہر تاجور	جہاندار کا کس کی حکم سے وہ ناچار روئے کس میں مدام کیا بس دین میں گنہگار ہو نہیں تجھ کو معلوم کی تنگ نوعا ہر ہو یکست از رہنا کہ تو بچل کر مجھ ہی جن پر	غرض دیو فرما میں تہا کہ شہ کو سیطرہ کجی ہلاک کیا عرض ہی بادشاہ جہا کو اک کہ گوش کا بھی نہ ہا سنی بات جب ہو کہ راہ تو میں تجھ کو لعل و قشعہ	سرخ چہرے پر آپ کو لیلون کہا ہو کہ راہی کھانہ ہو کہ نزدیکیاں میں تھی نیک قوی زور وادائی ہوئی بال پر کیا ایک طیار پر تخت زر ہوا جلوہ گر خسرو نامور سوئی گوشت پر وازی پر شہا سرخاک پر گر پر تخت شب غرض شہنشاہین خسرو نامجو خدائی کیا رحم انجام کا روانہ کی دیو پر چار سو شہنشاہ کو لائی سوئی تنگ ہوئی کی حکم گم تری عمل کر ولیکن سبھا ذرا نہ ہا تجالت کی سرد گر بیان شہنشاہی اسی ہو ماحول نہ ہرگز ہوا مثل اس شاہ شب ز ہوتا وہ شہنشاہ لکھون کی سہرا کی کشتا
کیا پیشینہ میں درخیم دیو ولی اسکی تیر فرماستے کیا پہر حضور شہ نامور اونہیں تہ مردم کی جو گرا عقابو نکو باندہ تخت مگر قصد یہ تھا سہر آسمان جہان میں نہ نہیں پر واد تھا اگر پیشینہ میں ہا جدا چہل در غمگین خسرو را بشارت ہوئی خواب بیان کو کئی آکی دیو نے پہر یہ خبر ہوا جلوہ گر شاہ تخت ستم ہی کہ ہر بار ہی شاہ بنا خوب کیا تجھی کا زمین لگا عذر کہ فی و شاہ جہا تیرا دیدن تھا کہمان خدو ولی دیو میں چہ ہوتا کہ اسی یہ شاہ غلامق نیا	کہ گردون کی طرح سی جہا عقاب و سنی تنگ کو جی کجی کئی وز پر او نکو فاد و کہا پہر یہ شاہ قوی تخت کہ ہوزم آور یہ تیر و کان ہوئی آج گیر ابدی جوا گزرا و نکو ہنچانہ کچ نہ ہا پر گندہ دل شکستہ را کہ کہ جمع غلام توای نامجو کہ ہی پیشینہ میں تہ تاجور تو گو روز در تہ فی ہا انکہ تو دیتا ہی خواہ کو تنگ کیا پہر جو قصد سپہر دین کیا شغل داد و دین ادا پرستاری سکی انسان دیو تو پر پیش کبر شہ نامور رہی جس جہان میں تیغ و کار	بنائی و دین سنی محمد علیک کہلا یا انہیں گوشت شام و سحر رکھی ران بڑا لکی انگریز کہ اب پیشینہ میں تخت پر اٹوری تخت کو لکھی عتاب نہ ہرگز رہی سپر واز جب کہ پکڑی ہوئی تھا قوی ر شب زور و تہا و ذرا وزیر دین قصہ کی جستجو روانہ ہوئی تہ ان سپاہ علامت بہت کی آفسوس ہوا تو گرفتار خداری سہا یہ سہ شہنشاہ پشیمان ہوا کیا بسکد عدل کہ صبح شام جہان میں کوئی شاہ گیتی پنا اگر باندہ تہا جادوان بندہ سنہ قلم کی تہن رون عتاب	

داستان تولد سہراب از وطن تمینہ و خیر و اسے سنگان

کمین یکدن ستم نامدار کسی هست سی آگهی ناگهان گئی جبهه نزدیکش پیرایگی ترک با نسی او دره لیتا بهر پسران اسپ تو ده بی چادره گپاشوا او در بر قدم رنج کونکریا جهان بود و نسی لاش که کجی میری یوان پرآ یه گفتار سکر و شادان پس پرده بان کونکریا جو دیگی ده دلداری کرد که شاد و مسکانی دختر بخت دلی تری رت می یوان بخت کسی نه نون جنت تیری بجای لای برش که اطاعت غرض جبهه نورشید به ظهور یه کمکه و خجسته یوان تو لا که بجای شرط آئین و دین کوئی مهر سام و زیان کاتما تو بهر تو او کی باز نای تو او کی مقابل نهو پیل جدائی می تمیدنه گریان جیم قوی خیم مانند سام سیه که بود جبهه و شیر خور تهنش زابل سی تمیدنه ولیکن بر دستان و بان	گنیا و شت مین برای نکا سواران کان کاردان تو او سنی لکله و نران کیا جفت که ما دیانی او پیاده و سوسی سنگان گیا تهنش سی جاکری سنی کما یه ستم فی تندسی پاشخ اگر آفت برسان فی برپان میر کجی شت بعش و ط سنگان کی سلطان کما همان نمایان فی اک بت بستان تو حیران ریا ستم نامجو پر پیره و دامه پیکر بخت قرار و صبر می بیگانه بود تناسلی تری بی صبح و سنا که وار دوا اس کنین قواب مرمری باب سی سیر و نشت بو اختر شت ستم به ظهور تهنش کج دشی فی خن و ن سو ستم فی او کجوالی کیا اگر بود و دختر تو کی سنی ده بهوش سام و زیان بهت او کی خاطر پشان رکما شاد فی و سکا لای لکاپر فی سید نمین لای سیه یا قوت بیجی تری لای لکما تها که پیدا بود و نشت	بو اسیر که گور کی کما کباب تو او سوسی خن فی کما کیبی چند کشته کاک امین بهو جبهه بیدار و نه موجو جوشا و سنگان کجی خبر تری هم برن فرمان و نشت مرا خن لای تری مردان ده بود لاکه انسانه کما رکوه جمع خاطر که خن کما میا کما شت فی جاک کما سمن بر گل انام و شت یه پوجا که تو کون کما مرانام تمیدنه بی اجوان بودی و لک سکر تری کیبی تری تهنش بی دنا یه سکر تری کما فی دنا ده چاهی بی جوشی با و نشت سحر و پشاه که کما بهو او کما جوا کما کما بود لک لای و لک سیم بیان کجی کیا اثر مهر کما طلب خن لای کیا بعد از آن غرض تمیدنه کما کما و دیکه فطر و نمین کیا بهو جبهه و سار و دیلین طلب کما تری پشان غرض کما تمیدنه بی کما	کیا پنهان و سنی کار و نشت کیا گردن خن کوز پند ربانی بودی پنهان ندریکما کما شت و نشت که آیا بیان ستم نامجو خدای بی ساری سخن کما سراج سپ کما کما نه تند ی کواب کام و نشت سحر کما کما کما شرا و صفا و نقل و کما پیره و سکر و شت لک کما تری تهنش رهون کما کما خدای کما کما که لای تری خن کما که دن و تهنش که کما کما کما تهنش فی بهجای بودی حاکم و تهنش اگر تجسی بودی تو کما که بو پاس کما کما سوار او کما کما تو پیدا و نشت خن کما کما لک کما کما که دختر تو کما لک کما کما

یہ ہر کوئی چھپی چھپان صبح تراباب ہی سترم پہلوان ہوں بعد از ان مبت حلال کہ ہون کی کو حصور پر تیرا نام سکر ہر سترم کہی ہی ہی باب بنف کین ہوا تندر وہ کو دک ارجند سواران ترکان مران کا بشاوتن تن کوین تخت پر جو سترم پر ہو دی ویرن ہو اگر سہراب ہون سان پسند او سکو لیکن کیا کوئی ہوا پھر خوش جب ویرن سوار او سپہ ہر کل شیر زاد	کہ تیری پدر کا ہلاکی ہی نام ملین گز و کشتورستان فنا گوی سام نرمان زال کہ پنچادی دو طرف کی بولاوی قہر پنچ وچہ ہی یقین ہی کہ چکوہ چوچین یہ بولا نہیں بات یہ دلپسند فراہم کردن لشکر بی شمار کردن او سکو ایران کا جو نہ دنیا میں کوئی رقی تاجو کیا آہستہ طلب بعد از ان سواری کی لائق پنا یا کوئی تو شادان ہو اوہ مل نامجو	کہوں کہ میں ملکوتی ہوں کیا دلیران و گردان دی زمین سنا جبکہ سہراب فی یہ سخن وہ بولی کہ ای پور زخند سوا اسکی وہ شاہ افروسیا غرض ہی یہ بہتر کہ تو زینہار کہوں میں پوشیدہ نام پہر کہ میں لون تخت کا کردن قصد پر ہوئی فروسیا پر پھر وہ مانند ابر بہار دکھائی اوسی گلہ نشہ تمام سرشت مانتہ و سنی جسکی کہ وہ باد پاچست متا تیتا	یہ سکر سپہ چہ دی یون کہا کوئی زینہار او سکی زمین تو پھر یون لکائی پلین نہ لانا یہ زینہار میں خیال کیا جسکو سترم فی اکثر خراب لکھ باب کی نام کو آشکار نہیں جسکو ہر کسی کا خطر مساؤن میں نام نشان طلوع کا سترخت کوئی و سکا جا کرتا یہ گفتار سکر ہوئی آشکار کہ حسین ہر کہ پتا تیز کام شکم اوس سپہ نگار میں ہی لگا قوی کور و چالاک با سیتہ نہایت ہو اوس زمین سر و شاہ
روانہ شدن سہراب از توران			
بیت ایران برای جنگ کی کاوس مع ہومان بارمان و گردن اسیر را ہدار ایرانرا			
جواہر دی قصد ایران کیا لگا کہی ہون کہ اب ہی ہوں متفق او سکی توران یہ سکر ہو اشاد افروسیا کہ باند کہ نہ خواہی چست روانہ کیا فوج کو پرا و ہر یہ افروسیا و سنی کہی لگا پدری سپہ را و سپہ ہی پدر قوی زور سہراب ہی ویرن کسی جلیہ سی کہیو تم ہلاک نہ شوار شیر ایران ہو پھر	مہیار کی کا سامان کیا کردن شاہ کاوس ہی چکی نرم لگی کرنی اغوا اوسی ہر زمان سپہ اوسنی یہ پیام ہی شتاب کیا قصد ایران کوئی دست کہی اوس میں سر کرد و نامو کہ کہینو دراد ہیان اسباب نہوشنا زینہار ہمد گر یقین ہی کری ہیون کو زیر اسی ہی ملانا تیر خون خاک ہلاک باندیش آسان پھر	زور ہون مردان جنگ ایران سترخت کاوس سترم کردن کہ ہم جانفشانی کو خا تیرن کہ بدخواہ میرائی کاوس شاہ تو میں ہون فوق اب ایچون سنو نام کا او کی جہی بیان کہ سہراب سترم ہی وقت نہو کہ وہ کو کوشش ہم و سا بوقت و خا سترم نامجو جو کشتہ ہون و نو ہیگی سوا سوا فوج کی آوی بندہ یونچ	فراہم کیا لشکر سیکر ان سپہ دار اقلیم ایران کردن چوڑیگی کاوس کو زندہ آہ یہ ہی آرزو او سکو کی تباہ کردن تیری شامل سپاہ گردن کہ ہومان تہا کن و ہر باران تہمت نہ پنچانی سہراب کو کہ سہراب سترم ہون جنگ زنا اگر ہو وی کشتہ تو سہراب کو ہی کرسی طاقت کارزا روانہ کیا پیش سہراب گنج

سپاه گران کیسی هونو جوان اکیل نخل و ده مقابل هوا یہ سہرے اوس سے پوچھا کہ ہاں کردن کو اب منی تیری جدا دلیری ہی سہراب کی بعد از ان وہاں کردہ ہم کیا پہلو ان جہاں تھا گرد آفرید و کمان تو مانند مردان شمشیر زن خروشان ہوئی جبکہ چہر غرض ہوی سہراب شہر زن سناسلی مٹایا اوئی اس سے سوار سپ پرتو کی بہر دل را اسیر کند اوس پر کی کو کیا دخشان ہوا جہاں جہاں حسین تو میں من تجھی گنج دیشیا گئی قلعہ میں جبکہ ہاں زمین کہ اس زمین رہنا نہیں غراب شتابی ہی توڑا و قلعہ کو تو سہراب کا دل ہوا بقرار گیا پیش کاؤں گرد و نفا تھا شاید ہی عمین خروہ ہی مقابل ہوا جبکہ اوسکی جھیر یہ بصلحت ہی کہادی شہر یا کہ ای ملین رستم پہلو ان عد و خور تیری ہی تیغ ہونا دلیر و قوی چہ سہراب نام سواتیری ہی پہلو ان جہاں	ہوا نسوی قلعہ ایران و ان سوی جنگ سہراب کی ہوا ترا نام کیا ہی بنا جوان یہ کہ کہ کیا زخم نہ رہا روان کر کی پہلو میں کی نہاں اور اوس ہی اک مختار دستا بہر جنگ کی یاد اوسکو تمام لباس نہرا وئی کر زین تو سہراب جہاں ہاں دیکھ کر ہوئی چون کہی ناوک فلک سرخا کہ بکارہ کیس سے ہوئی مثل مردان پرواز ما سبزین ہی پہلو ہی ہ جدا تو سہراب عاشق ہوا اس میں کہ اس قلعہ میں ہی مرا اختیار پدر اور برادر ہی اوئی ہاں گریزان ہوی الغرض قلعہ گیا قلعہ میں پہر نام جو ہوئی خاطر آشفستہ پرفت کہا یوں کہ ای سر و نام دار کم از چارہ سالہ گرد ہی تو وہ لیکھا کر کی و بین ای تو غافل نہو جلد کر فکر کار یل نامور گرد کشورستان جہاں گئی ہی تیرا گزیر گران زہلوں ہی ہی پہلو ان تمام نہیں گئی کی اوسکی مقابل ہاں	کوئی قلعہ تھارا ہرین سوار سہراب کیا جبکہ اوسنی طلب دیا اوئی پنج کہ ہون میں بہت ورا وئی کیا کہین سے اوٹھارین ہی سچا وین کہ سوء پہلوئی میں ہی غلیظ سنا جبکہ گرد و لا و زنجیر شتابی ہی ہوا با دیا سوار گمان لیکھا زین ہی لہر لگی جھپٹا چو رستہ چرب ولی دخت کی کہیں کچھ نہ دلیری ہی اوسکی جب آئی نظر گر خود تار کی ہی پہ خاک پر کہا دستان کی یہ سہراب رہا اوسکو سہراب پہر کیا جو کہ جہاں تھا کیا بیان ہوا جبکہ خورشید جلوہ کنان پنیا یا کہ میں زمان کا نشان ادھر تہا یہ ہوش فوج و ظفر جوان ایک آیا ہی نور ان ولی ملین ہی جوان دلیر گئی سانی جبکہ گرد آفرید یہ سکھ ہوا شاہ اندر میں تو ایرانیو کا ہی پشت پناہ تو جلدی پنج نابلستان سوار تو انا و پر زور ہے ہوا نامہ طیار جب سہر	بھیڑ دلا ورتھا ہاں قلعہ ار کیا سانی اوئی سہراب نب قوی باز و زور مند و دلیر ہلا پر سہراب جب یں سے اوس کی کیا پر گرفتار کر بہر مند و نا شجاع و دلیر ہوا وقت پکا زندہ سہر دلیر اندائی بی کار زار ہوا یا کوئی طفل تیغ خاش جو سپر لیکھی سہراب نہ پست دو نیزہ کیا نیزہ کیوں میں تو شتاق سہراب کی زود تر پریشان ہوی سہر سہر ہی کہ ہونہندی گرا ہاں بجے ولی عہد و پناہ حکم لیا یہی صحت سے دیکھی ہاں تو آوار مرد و مٹائی و ہاں تذکی جو وہ دختر دستان او دہر کردہ ہم قلعہ ہی بہاں کر مشابہ ہی سامنہ میان قوی باز و جہت ماند شہر تو یہی ہی فتح سی ناہید تہن کو نمانہ لکھا بہر میں تو ہی سرگردہ سہراب چاہ کہ آیا ہی اک گرد تو ران یہاں ہر کا اوسکی اک شہر ہوا کیو کو شاہ کی مہر کر

پیشانی خود بخود بادشاه کسی بی بی گریه که برین خدا کی بی بی ایلی نام سمند عریض کی پیر عین زبان بود گوئی پیر سخن یسکو و دین ستم بهلوان یہ تندی گری بی بی سر ترا ویرانا ہونا گوار ہوا ستم گری بی عذر خواہ کین آج تری ستم طرب	سیر نوکی عہد ہو عذر خواہ کہ سہراب ہی ہلا و جوان تو ایرانیان پر دراز حکم تو ہرگز نجاسوی بلستان کہ اک طفل ہی ستم بدلتن پہر آبا حضور شہر خیر ان نہتین تہی محبتی خوی ز ہوا ستم پیر تجھ بی اختیار کہ چندہ ہون آئین باد بہر ہم کہین عین شریعت	تو ہو دیگا آرزو شہر کی گر کوئی پہلوان جسکی ہمین کہ پشت پناہ ویران ہی تو و کر نہ ہون دال قہر ان یہاں تک ہرسان سنان اوٹھا تخت شہر تعظیم کو بلا یا تجھی سی بی بی یہاں ہوا تو جو آرزو ہی شریل جو کہ حکم ہو رسولان بجا سہرہا نسی بیکر سیاہ گون	تہ ہونگی ایرانیان ستم کوئی گر دوس قوی تو نگہدار اقلیم ایران ہی تو ولیہ کی کین کی مانند ستم کہ فی جنگ یہاں کسی نیر کہا پیر کہ ای ستم نا محو کہ ہون تہ و تجھی سی بی پہلوان تو پیر شہر ہوا اوٹھل شہر شہر فی اشد و تہ کین سوی دشمن کینہ جو ہوا

رفیق کاوس شاہ و ستم پہلوان بجز مہم جناب باسہراب

درخان ہوا جبکہ مہر نیر یہ بدلتن با سپاہ گرن جو ہنچا و نزدیک حصین جو سہراب فی قلعہ سی کی گاہ جو یہ کثرت فوج آئی نظر کچا پیر سہراب پر پیش حصا نظر ہی مردم کی ہو کہ نہا ہمایا ہی نہر نشا طوط اوٹھا و دین راوی کی آرزو گیا و طانی سہر ستم نا محو کوئی دیکھنی کہ جو لا جہان نہو اپنی کھلا گیا اب یہاں چھو و ن جہزندہ کاوش یہ کتا تھانہی شاہ جہاں تکلف نہیں لیکن کچہ نہا سٹھ اور دیکھی بہت زخم	تو کاوس سلطان اتفاق گیر ہوا سوسی ادا زسی ان تو لشکر ہوا و اقامتین تو دیکھا کہ ہی بیکر سیاہ تو ہوا مکی پوٹل گئی سہر بفرمان سہراب عالی تار لگا کر فی حوالہ یافتہ خوشی ہی می بھل شہرین لگا پوہنی پوئیکہ کون تو اور اک شخص ناگاہ آیا اور تو زندی دیان کشتہ پایا خبر لیکر آنکھ لی گمان ملا و تہ خاک خون طین کہ دن کیا میں اکا بیا بعینہ ہی مشکل سام سوا	دلیران را نکو کی طلب چپا گر و لشکر شہر ر گیا پیر ہوا شاہ کاوش یہ ہوا نسی کھنی لگا دیکہ تو یہ سہراب لابر اسان شو گیا اوس اپر ہون ان کو جو دیکھا تو سہراب ہی کوئی بزمین نہ تھا پہلو تھمتن فی کشتہ راجہ جو دیکھا تو فساد ہی کہ جوا یہ سہراب لوگو نسی کھنی لگا عوض نہ کا جس جہا کی زبان تھما سہراب ستم جوان ہی ہیکل زور مند یہ چاہی ہی اب چن فیروزہ	یہ بود کہ تاج ہو ستم کی نہاں ہو گیا مہر گیتی فروز گئی گویو گوزا و طوس کہ ہی کشتہ لشکر جنگ جو کہ دن قتل کہ مہرین خبر کی بی ستم نا محو چپا ستم کین کھنی نا محو یہ بی و سپاہی نظر ناگاہ تو کشتہ ہوا زندہ خشت کہ مہر نہ نہیں کتب بن کوئی گئی جاسوس کاوش کا کہ دن یک لشکر کوہین تی ادشاہ ہی ستم بدلتن خدا و سکا ہی تہ نجل بلند پیر اور سہرین ہم ہو یہاں ہی سہراب ستم زخم

داستان جہن سہراب

نشان رستم از جبر و هومان و بابرمان و نه یافتن سر

سرخ مهر جهان تاب لی که تم نمی تپا شیر کو راه و و تو بخشون رمانی نمی بندی بجیاد و سربابیل بهر وین یکسکاهی جلدی بتا محکو تو سوی است سکسکاهی خیر کیا و ده بولا که در جنگل زما که ای جهان گویانی درش اگر چه بتا واقف لا و بجزیر سنی نام رستم کا و رانگمان یجی صحت ہی که اب زینما که دیو باد و شاه کاوس کی که املین و منشی کانی مایان که پیر ذرا غوری کر نگاه که پیر به سرب است ہی کمان که پیر به آونی را به لطف سی جواب او سکوا و سنی یا پیر و اگر جان کی خیر چای ہی تو کرون در نه تن ہی تر ابر جلد که کیا ہی به تند هی غرض سی جی مین ہی بهانه ہی کیا تن و کاهی مثل تنا و درخت که سکی سرباب لی اوجوان هوا غمزه دهیل و جواهن لیانیه که رزق و خندنگ عوض نه ده کی ات کمانی تر	کیا جبکه جلوده تو سرب است که واپنی از استه فوج کو و ده بولا و چون تنق مندی گمنی و مان سی لای حین که مانی مریج کی بست و و و ده بولا که خیمه ہی موس کا خداوند ہی خیمه سنج کا که ہی کف سنج در و غیش که ہی خیمه رستم شیر گیر کری جنگ و غاش خاک و پان نه بتا و ان نام لی امدار یا و سکا سر و به سرب بتا یا تنار رستم کا جو کشتان که کس نامور کی ہی به بارگاه سرب پرده رستم بهلوان که بتا نشان تهن مجی جو پیل کمانها کما پیر و تو که سستی اب مری و و کرون قیدی سستی تجکورا عبث ہی مری تبه کییه مری تن ہی کرشوق ہی سجد زیر دست جیش توانا وخت که انا و لی کی هی جنگ اور که رستم کا هرگز نیا نشان شهابان هواسوی ان که رشتنه کاوس کو صمد	جب از استه اپنا لشکر کیا بجیر دلا و کو کر کی طلب در و آلی مریج کی ہی مریج به سرب کمنی لکا ای بجیر و ده بولا که ای گرد باغ و جا که پیر سرب پرده لاله نگ که پیر به سرب است بهلوان سوا او کی جوتن کاوس کی ولی و ملین اندیشه او سی کیا و غافل و او رشتنه بهلوان که پیر که خاقان حین و ده بولا که دس گر کمان کی و ده سب کی متا هی لی بجیر هی او سنی سرب است پر کما به سکر دیا پانخ او سی و مین تو به قیدی تا که جلدی ما هوا پیر و تنار و کما ای بجیر تهنن کا خیمه ہی بهو کا مگر کیا آونی پیر و سس انکا و تهنن کی محکو خبر که نہیں به کمال لکا کمنی بهلوان بجیر به بران دیوان بیل تلنگ جهان مین هی خد او فز و بلندی ہی او سی و و و انکر جد قلمش ده کاوس سواران بیل کی میدان مین	به هومان ہی ابر رمانی کما که اکر کی است تو محسبی بهلکس ہی کو لی و لی مریج پلنگی سرب پرده گردون نظیر به ہی شاه کاوس کی بارگاه یکسکاهی محکو بتا بیدنگ سرب پرده سبکسکاهی مایان که کما ک سرب پرده تنق سستی سباد اکمین ترک جنگل مایان قیامت بهر بار و مریج سپه دیکی بهیجی اک بهلوان که نام او کمانیر جانتا که ظا هر کیا هی کچل و ران که خیمه ہی چین کی گرد کا که و ده زابلستان سی یا نہیں کرون خیمه و ف لطف و عطا نهین تیری بات کچل و پیر تو زنه راب محسبی بهلوان و ده لایاز بانه به کفار صفا تو کمنی ہی سوا لی تنق که رستم ہی و شجاع و و مقابل نهول و سکا جنگ که رستم کو مین هی انند و و زره او و روشن کیا سرب او و هر جاک سرب است کما تیر تنق کمنی مین اک ان مین

اگر با این نام و عزت ہی ہے
 یہ کد کد گیسے انتظار
 کوئی جیت اوسکا ہوا ہم پر
 چور تابی نل نرم سی جوشما
 کوئی جلد ستم ہی جا کر کو
 ووان طلوس پیش منت گیا
 کوئی اور جا کر سوی زنگ
 ولی طلوس فی جی کیا یہ بیان
 یہ سہر ب لاکہ لشکر سی ہم
 تو سہر بے یون کیا چون
 یہ سکاویں ستم نامدار
 وہ معین لادریل نام جو
 وہ کئی لکا سکی یہ داستان
 یہ سکاویں یاس افزون ہوئے
 ہوا ختم کوئی نہ وہاں کارگر
 بہم ضرب پر ضرب ہی بدین
 کہ حیران رہا دیکھ کر کہو
 عرقین ہوا زلزلہ پدن
 دلہست اپنا لگی کرنی دم
 نہ زنا رو کیا جانیں شہر
 ہم نہیں بیکہ کمان خدنگ
 پیکر کر کہر ہر بعد از ان
 تو دستا جیل کو زمین ہی ہلا
 اتوی چڑ سہر بے برفین
 یہ سہر بے لگا کئی سہر بے ہر
 تو کہ جمع خاطر کہ وقت بجا
 ہمتیام دہر بیکہ چکر تیغ کین

تو کہ مقابل ہو کاوس کے
 کتا تابی اب کوستا نامدار
 ہوا تب خروشنده شیر مرد
 تو کیوں نام کاوس بنا کر
 کہ یار انیس ہی گئی گرد کو
 تھمن سی یہ ماحر سب کہا
 بد اندیش سی لاج ہو کدینہ جو
 تو ناچار پر ستم ہیلوان
 ستیندہ ہون چلی گیسو ہم
 نہیں جی سیکو تایت تو ان
 لگا کئی ہی کوئل خاسکا
 کہ دیو سپید سیکار کو
 کہ شاید تو ہی ستم ہیلوان
 ہم جنگ پر زیر گردن ہوئے
 وہ تیری شکستہ ہوئی سہر
 شکستہ ہوئی آخر کار تیغ
 ہوئی آخر میں کس سر عود
 ہوئی خشک کدست کا تو ان
 ولیکن کینہ ہوا دل سی کم
 نہ ہرگز کوئی دیو آنا نظر
 ولی ان جنگ لگی کرنی جنگ
 لگی زور کرنی وہ و فوجا
 ولیکن سہر بے بن سہر ہی ہلا
 لیا ہاتھ میں گرز زور و تیغ
 کہ ہی جنگ کی تیغ کی تیغ
 ستر تپہ پر کی ہون رخو
 شتابان اسوی کان چین

سوا اسکی ہوئی جی جنگ
 ولیکن نہ سکا کوئی نامور
 کہ شاہو کو عیت ذرا جانی
 یہ آواز کاوس فی دجی زمین
 جواس گردی جاک ہی کدینہ جو
 کیا تیار ستم اوسدن
 مبادا چو سہلوان ہون
 پس کر زورہ خوش پر ہوا
 کہا تو تین فی اچھا جلو
 جو جسے مقابل ہو کدینہ جو
 نکستی اب پختہ کاروئی تو
 کیا کشتہ اکدم میں جنگ
 وہ بولا کہ نہ ستم زمین
 ہوی لگی نہ ستیندہ کمان
 ولیون فی پھر بیکہ تیغ
 لیا ہاتھ میں ہر عود کران
 ہوئی بارہ بارہ زور و قلم
 جدا گانہ ہر د و فوجا
 تھمن ہی یہ دین کئی لگا
 پرتخی میں سہر بے یو کمان
 ہوئی دم میں کیش ہی سہر
 کیا پٹی ستم زور اسقدر
 کیا زور اسوی ہی چند پر
 جو مار تھمن کی بالائی سر
 تھمن یہ بولا ہوا دن نام
 وہ سہر بے لگی گرز کران
 کہو کین کدینہ میں ہی ہون

نہر آنا محسوس ہو سید رنگ
 کہ تھم دین کدینہ کی خوف خط
 نہ جنگ کو روشی وریا ہی
 کہ ای نامداران ایران میں
 ہرسان خائف ہی گیسو بارہ
 کہ پہلی کروں گانہ میں کارزار
 تو پھر میں نہر دازما اوس ہون
 گیسو میمان فی کارزار
 گئی جیکہ کیسو وہ پیکار جو
 کو کدینہ ہی قتل کران میں
 نہ جنگ کو روشی ہو پیکار جو
 نہ جانہ ہم اسوی شیر و پیکار
 میں کدینہ کدینہ کدینہ
 لگی طینی با ستم نان چران
 کیا گرم باز کران و سہر
 لری تھم و جنگ و کدینہ
 رہا نہر زنا کر کو زور میں دم
 وہ سہر بے اور ستم نام جو
 کہ اس وقت قوت زور کا
 کدینہ و کمان ہی جنگ زما
 ہو پرتاک تیر بے کارگر
 کہ وہ زور کرنا اگر کوہ پر
 نہ ہرگز ہلا ستم نامور
 تو رنج ہوا ستم نامور
 قریب گیا اچھان قتل شام
 سوئی لشکر شاہ ایاد و لہ
 نہر و ان ہوئی قتل پر حیران

یہ رسم کی پیرائیں بامعین شش تابی نگار کی موری ذرا کبر شنگ آگهی آن اوستی تنهی زرم کی تاب تمتق کوشه فی کیا طلب تن و سکاچی آهی سنجی تسلای اوستی کی شہ فی کما کہ سرب ہر چہی دسلا سبادا اگر گشتہ پند وقت زم تومان پائی کی کیو زوارہ سی جبکے چکاخین تو بدخواہ پر کجی فحیاب یہ ہونانی لاکہ ای نیکو وہ پاناہیون اوسین پانیا یہ سرب کو اوستی پاسخ دیا ولیکن رسم نہیں زینہا	سبادا اگر گشتہ پند وقت زم تومان پائی کی کیو زوارہ سی جبکے چکاخین تو بدخواہ پر کجی فحیاب یہ ہونانی لاکہ ای نیکو وہ پاناہیون اوسین پانیا یہ سرب کو اوستی پاسخ دیا ولیکن رسم نہیں زینہا	سبادا اگر گشتہ پند وقت زم تومان پائی کی کیو زوارہ سی جبکے چکاخین تو بدخواہ پر کجی فحیاب یہ ہونانی لاکہ ای نیکو وہ پاناہیون اوسین پانیا یہ سرب کو اوستی پاسخ دیا ولیکن رسم نہیں زینہا	سبادا اگر گشتہ پند وقت زم تومان پائی کی کیو زوارہ سی جبکے چکاخین تو بدخواہ پر کجی فحیاب یہ ہونانی لاکہ ای نیکو وہ پاناہیون اوسین پانیا یہ سرب کو اوستی پاسخ دیا ولیکن رسم نہیں زینہا	سبادا اگر گشتہ پند وقت زم تومان پائی کی کیو زوارہ سی جبکے چکاخین تو بدخواہ پر کجی فحیاب یہ ہونانی لاکہ ای نیکو وہ پاناہیون اوسین پانیا یہ سرب کو اوستی پاسخ دیا ولیکن رسم نہیں زینہا	سبادا اگر گشتہ پند وقت زم تومان پائی کی کیو زوارہ سی جبکے چکاخین تو بدخواہ پر کجی فحیاب یہ ہونانی لاکہ ای نیکو وہ پاناہیون اوسین پانیا یہ سرب کو اوستی پاسخ دیا ولیکن رسم نہیں زینہا	سبادا اگر گشتہ پند وقت زم تومان پائی کی کیو زوارہ سی جبکے چکاخین تو بدخواہ پر کجی فحیاب یہ ہونانی لاکہ ای نیکو وہ پاناہیون اوسین پانیا یہ سرب کو اوستی پاسخ دیا ولیکن رسم نہیں زینہا	سبادا اگر گشتہ پند وقت زم تومان پائی کی کیو زوارہ سی جبکے چکاخین تو بدخواہ پر کجی فحیاب یہ ہونانی لاکہ ای نیکو وہ پاناہیون اوسین پانیا یہ سرب کو اوستی پاسخ دیا ولیکن رسم نہیں زینہا

جنگ رسم و سرب بروز دوم وزیر آمدن رسم در گشتہ

ہوا اندر تابان چور تو گن ولی زرم سرب کا دل ہوا مصر کیا تو فی اب لمین کا بہم خمل را دمی نوش پان تو کیو ہوتا اور کوئی جوان نشانی جو کچھ چاہی ہی عیان تو شاید کہ ہی نال زہر کا بھر کسی نہاد یہ لمین پان سلین بہت مینی دیکھا روز و شب جو دیکھا کہ رسم ہی بگم	تو سرب در رسم پلین سوی لغت مہر نال ہوا ارادہ آئی کا یا صلح کا بجنگ فی دمی کوشش پان یہاں آنکہ ہوتیہ کنان ولی نامہ آہی جسی نہاں یہ پلین رسم نامور نہیں ماضی کا اعتبار پان نکد جسی گفتار کہہ دوزخ تو ناچار سرب بولا و پان	پہن کر زہر رخ پر ہوا تہمت پہلے ہوا صلح جو یہ بہتری ہم تم نمون کرین عہد پیمان حکم بہم مری ملین ابو فی تیری کسینی بتا نہیں زینہا سرب چہ تہا و ہوا یہ پاسخ دیا کہ پان اسچا کہر ماندہ پشت ہیو فی تو تو نال اسو کشتی اگر	گئی سوی میدان فی کارزا کہا وہاں ہنسکر کہ ای تند کرین آئی اور شام و گاہ پیشمان پان بکنہ خواہی ہم نہو کینہ جو تو ہی زہر پھر تو کر نام کو اپنی آپ شکار پر این تہا کہ رسم ہلوان نہیں پان کو کو کر پان کہ سر گرم شتی ہون پان تو نال پان کشتی کو مانہ پان

یہ سہراب فی سن کی بی بی پنج
نشانی تو دیکھا نہ کر کی وا
وہ مہر جو دیکھا نہ کر کی وا
سیر کو کسی کی بی بی لڑکھن
بی اب بھی تیرے چہرے پر ملک
ترتبات سہراب سہل اور
تو بھی ہی لہو میں پیر جوان
گئی یہ شیریں شاہ زمان
سوی از نگہ جانی لاؤ خبر
جو سہراب سہی ہی پھر نہ خوا
کری ہی افغان و بریتاب
اوٹھا کہ سر ستم نامور
ہوا ہاتھ ہی میری کی ستم
یکہ مکر و مین کینج خنجر لیا
زوارہ فی پادہ گر بیان کیا
جگر پری زخم کاری لگا
جگر سہرے سخت ہی بار
مقابل مری جبکہ ستم ہوا
کوئی کیا کری کس کا ہفتیا
یہ احوال شکہ ہوئی فوج گہ
یہ سہراب سختہ فی پھر کہا
جکل حکوین کی کیا پناہ
نہو جاک تروپ ہی پھر نہ خوا
اگر زندہ رہتا تو ہر ایک پر
جگر خستہ فی جو کہ اوسد کہا
چو خلیص نوشدار و دود لا
لگا کسکی سنگہ شہادہ جان

کہ صدف جلی گویا شو کشتا
کہ مہر ہی باز پیر ہی بند
تو ستم فی پھر شور و ناکیا
انہیں پیر اور ہر گھوین
کردن بی بی سنی کو خنجر سی چاک
اید ہر ستم گرد تافوہ
کہ کشتہ ہوا ستم پہلو ان
کہ ستم خلی ہوا احباب
مبادا ہوا کشتہ ستم اگر
نہیں تاب کتنی یہ گزسیا
شربت پیر او مان ہی سہرے
لگی چو بی سب کہ کیا ہی خبر
ترتبات قیامت ملک یا و غم
کہ تن کی کر لی ہی گردن جدا
غم و دروسی شود و افغان کیا
نہیں کہ پیر و سہابی لڑتے
جو پیر چا تو پوشیدہ ہوئی کہا
تو پیر سان حال دس ہر دم
نہیں چارہ نقدیری زینا
زوارہ اید ہر اور ستم اور
کسی کو نہیں اس جان میں بقا
ولی التماس ایک کتا پیر
نیکینچہ سہرے ملک تیران سپاہ
مراحت کرنا میں شام و سحر
اتھن فی کیسہ پیر کیا
مگر اوس ہی چارہ ہو سہرے
مہیا ہی وہ نوشدار و دود

بہت گم گشت مراد دل ہوا
تین بی بی سہی اب طاقت
یہ بولا کہ ای جان کینا
چنچو گیکاز منار مجھ کو یہ غم
یہ سہراب بولا کہ کیا فائدہ
جو دیکھا کہ ترش زبان یاد
وہ بی بی کئی مکلف سکی ہوش
کیا حکم شہ فی کہ کیا بارگہ
تو کی جاوی تیرے پیر کو رہنا
سواران لشکر گئی جب وہ
یہ جاناکہ زخمی پیرن فوجان
زوارہ اور چاک کہ چین
مرئی ہی پیر شہی ہا می خاک
پیر شہابی ہی ستم کا ہات
کہا پیر سہرے کیا چاک
بیل سلتن کی سہرا پستان
جھی نام ستم بنائیں
کہا اوس ہی نام نہ پناہ
پیر کی جلی باب کی ہاتھ تے
لگی کوئی سیدہ و سر و مان
نہ تم گریہ و نالہ نہ کر و
کہ زہنا راب ستم ار جند
کہ مولد ملک تیران ہی
پیر بعد مری مدارا کری
کہا پیر ستم فی گودر کو
وہین کی پیش شہ نامدار
کہ جس ہی پیر سہراب پیر شہ

ولی تو ادھر کچھ نہ مال ہوا
جو کہ مولد زہ اور کمان
تو کشتہ ہوا ہاتھ ہی میری آہ
رہو نہ گاکر قنار رخ و الم
نہیں چارہ زہنا پیر شہ
کہا ہی بہت دیر ہی ہوا
اوٹھا ایک لشکر شہ و خورش
اور پیر جاو و ڈرا کی انبارگی
کہ ایسا نہیں ب کوئی پہلو
تو دیکھا کہ ستم پیر خاک
لگا زخم کاری ہوئی ناتوان
لگا کسکی یوں ستم مل تن
پیر کو کیا سنی ناحق ہلاک
لگی ورن گردن فرخ صفات
وہ بولا کہ ہی در و مجھ کو کمال
مری ان کی جی ہی نہی بیان
کہا مای خاقل بیا نہیں
کیا مری کی نہر گرجان
ازل سی یہ شہری ہی بابت
کیا دیدہ ترسی درباران
فرا صبر کو طین آب راہ دو
زہنچاوی لشکر کو میری گز
مری جانی زہی میدانش
قطعت مدام شکارا کری
کہ جاکر حصو شہ ناچو
ہوا نوشدار و دود ہوا
تو نا و زوار اور چاق و جبت

یہڑی پیر مرد و جھستہ صفات کیا کس شہسی نہ پاس کو ب سوا کی سہراب کی گفتگو کمی تھا وہ مردم ہی ہم ہی سنا جیکو گور زنی نہ بین تھنن یہ سنکر ہوا درمند کہ سہراب کا تم خسر ہوا فغان کر کی کشتا تہا یہ مہم سنی جیکو ان کی تہ کیا کو وہ حیدر و سہاب تہ جفتہ گہنا شاہ کا لوس شہم پس ہر اک کو ہی آخر ہی رہ گذر کیا عرص رستم کی اتی جدا یہی سنن خض کرنا ہوں با بیا کو رخصت و سکوت و عروہ و قا پذیر کیا مین فی تیر سخن زوارہ ہی سنن ہوں کہا	کچھ ہی بار کچھ کم ہون نہ بات رہ در غمی پانہ آونی نب سنی خوش فی وہ قفس ہی تو کہ ستر کو شجست و تاج شہی گیا پروہ پیش یل پیلین گیا آپ پیش شہا رجبند نشان ست گیا نا کم خروہوا مری ہاتھ جب مین کر فی فلم جو کچھ وہ کی سونہ بیاس کے جلا کر گیا خاک پیر سہر جو دیکھا تو ہی وہ بہت بچوس کوئی دیر جاوی کوئی زور ہوا سوہو اچھ نہیں تیار یہ لطف و کم کا ہوں مہم دار یہ سنکر لگا کئی یوں ہنر بار مجھی پہل طوڑی سی پلین کہ چون تلک لہہ ہوں کی جا	کہ کیا کیا سچھا ملا کم کہا سخنہای دشوار کہہ کر گیا سچہ اپنی زمین کہ فہم ہی جب لہی لا ورمون و ہیلون کہا یوں کہ خوشی نہ ہنر بار محل مین تہا اوسد شہ نامو ہوا سنکر سہم سپاؤ ووان جگر گوشہ کو اپنے میری ہوا غرض کہ کی تابوت مین بخش کو ہوی او کی ماتم مین چوچون کہا سخت ماتم ہی اور قمر درد سچاہ تو دانا و شیا ہے ولی یہ وصیت ہی سہراب کہ ہومان کی حرمت کہ تو کچھ ہوا اب جو کچھ کہ یوں و الم کہین جیسی گو تر کہ اب کشتہ زوارہ گیا ساتہ جہنم خط	نہان پر چو آیا سوا و سد کم اوی قید کوئی نہ بہان کر کہا جہان مین تو جہان نہ ہی ہی ہنر بار و رنگ افسر کہا سیان کیا کر و تہ جیسی شکار برآد ہوا تب چہنچہ خیر گیا بخش پرا و سکی اری کن جہان مین بہل نقل کسی کیا گیا سوی خیمہ مل نام جو خروشان گران و نا لگن ولی کچھ نہیں چارہ ای نیکر شکلیا بی و صبر در کار ہے کہ تر کون کچھ نہیں لکشتہ نہوی پرا گندہ او کی سپاہ تو میری ہی و لکھ ہوا در و غم کرون مین نہ زہار لکشتہ گیا آپ چچون ہی ہومان گذر

معاوت کا ہوں برین فتن سترم با تابوت سہراب طرف سیستان و آمدن سینہ

باقیال و ولت ہی شنگار غرض لی کی تابوت سہراب خروشان گران کی لک کہ برہ و مان شور محشر ہوا گئی جب یہ سوی تھلکان خبر کیا کچھ مردم فی بہر دور گی باب کسی ای نا جو کہا اونی ای دختر ناز مین گئی تہ چہنہ لیکر سپا	روانہ ہوا شاہ سینہ پناہ پر آگندہ دل شہر مین جب گیا قیامت ہی بر بار بزر فلک غضب کید روی زمین پیر تو تھنہ کو غم ہوا اسقدر لیکن جلی سہر موی سر کہا قتل سترم سہراب کو سپاہی سترم سترم مین سوی سیستان ہوں کوئے خوا	یل نامور سترم ہیلوان سیہ پوش ہونال پچا و مان وہ و دایہ سترم مان اسقدر کیا وفن پہ لاش کو زخاک کہا متش و مین کر کی انوختہ تو ناز مین ہی ہوا داغ داغ سوی سیستان کینچ جلد سپاہ دیشاہ فی جب اوی چوچا تو یہ لکھ اونی اک ہیلوان	گیا ہوں کی رخصت ہی سیستان ہوا ساتہ تابوت کی ہران ہوں کی دیکھ تابوت کو نوہ گر دل پیر و بر نا ہوا اور وناک گری آگ مین بادل سوختہ جہان و سکی نظر مین تہا چرخ تھنن ہی چکر تو ہو کینہ خواہ تو نہ ل مین کہا کہ سترم و روانہ کیا اور کہا یوں کہ

تتمین بی جاکر تو که پرخن کر کی بی می لین بستم پیشک سر سیه ستم هوا سر پرده دین سکی پوچی کما زال فی سوی خانه چلو مر کی گریستم کلاوشتاب گیا پیش تمینه جب پہلو یکل پاتہ اوسکا لیا زان عدم می جو پر ناہو سہراک	کہ تمینه سہ پوچی اہلیستن کر کی سر کو تری قلم وقت در پیشمان بہت دین اوسد کمال فی تمینه پرستی شبستا لکوشک گستان کیا جسی یون بی اگر کوخا تو کینچ اونی پر خمر جستان یہ تمینه سی پر کما زان تو کرستم زال کاستر	وہ لائی ہی تہ پنی فوج گرا فرشادہ پیش تمین گیا وہ بین تلی زان دودا کو بغلگیر دین ہوئی ہجر لکی گنی تمینه اسی شکم میں چون دس لک کی پتھر یہ چاکر رستم کا پیری شکم کہ تقدیر پر کچہ نہیں اختیار غرض خب سہما کی دہ ناو	دیران گردان جنگ آون ساتما جواونی سوکیر کما گیا سوری تمینه وہ ناہو کیا فوج سہراک کو یاد کر مر کی لکوشک سہ پوچی کیا کشتہ کیون فی فرزند کو کر غرق خوان سکود پیر نہیں چارہ پیش قضا نہیں گیا لکی تمینه کو پنی گہر

رستم تمینه بہ شہستان رستم پہلوان بہ تقسیم زال ز روحانہ شدش
از رستم و بعد انقضای مدت نہ ماہ ولادت فرامرز
وجان بحق سپردن تمینه بغم و الم سہراب دریک سال

وہ تمینه اور رستم نامہ قوی بازو و کلخ و لا افکا وہ تمینه رتی تھی گلین پس از مرگ سہراب سہ حال یہ قصہ تو بین کچا سستان	بہم بان لکی رتی لیل نہا تتمین فی کما فرامرز نامہ تصور تہا سہراب کا صبح نشا رہی نہ بارخ و غایکسا داستان تو کہ شدن ملک ز اوہ	ہوئی حاملہ پیرہ شکم سپر و ایک ایہ کو دودا کو دل اوسکا تہا نالان خوشک نہ غم سی تالی ہوئی ز نہا سیاوش آگی سنودا سستان	ہو ابعده نہ ماہ پیدا سپر لگا پرورش پانی وہ نقا گئی کہ تھی گئی بی فغان وہ دینی تھی جان پنی انجام سیاوش آگی سنودا سستان

سیاوش از وطن دختر شاہ بلخار و برای تعلیم و تربیت ہمراہ رستم رفتن

کوئی بیشہ رستم و دگشا پڑی ناگمان ایک دختر نظر یہ پوچھا جواون فی ای نقا کہ گریہ ز اوسکا ہا عین نہا کہ تورانی مر کی جی جوادشا کر بی سنا رشت تو پنی شک	کہ نزدیک یا جی جوئی تہا پری پیکر و مہوش و سہر تو ہی کون سیر حقیقت کیا دفسل فریدی ہی الکرا پشنگ لاورد خداوند جاہ نکو زشت خورشید ہی	گئی ایک دن بان ای شکا لباس زبور تہا شاہانہ بت ماہ پیکر یہ کنی لگے مجھی چاہتی تھی بہت جاہ مرابانہ ہی تہا اوسکی عقد کیا مجھی جب دکر اس بات کا	بہم طوس اگینوخی سوار کہ شہ رستم آن غمہ غضب کہ دختر ہونین شاہ بلخار ولیکن چاہی تہا سہراک نہ ز نہار بہائی مجھی صلح تو صاف روز اور جانی و جب

خفا بود کی تشب فی مادی گذر آیت جیونی آئی اید پیاده ہوئی چند فرسخ روان ہوئی غم سنگار بیت سیمبر جسی حکم دی خسرو نامجو کسیکو نہ ز نہار شہ فی دیا گئی قومین جیلا وین گد کرای شاہ سکی پریشان بین ولیکن دل شاہ تہا بر ملا انسی ایستائید جیلا وین ہنر پرور انکی حواس کیا سیاوش جہانگیر ہوا فی نظیر مجھی یہ تنہا ہی شام و سحر کیا عرض شہزادہ سی تنگ آ	نہ ہر گز ہوا یہ گوار سب کیا سبب ماندگی فی اثر ہوئی انکی دشت میں آیت لگی کرنی پر خاش باہر گر وہ لی شوقی سن پچہ کو پچہ کو پاس اپنی رکھا تو پید ہوا پور شک قمر ہوا سکی عکسین او قمر تہا سبب کا کہ وہ سکی خیا ہنر ہا ہی مانہ سکھا وین ہوئی پھر پھر وقت صبح و سا ہنر مند دانا شجاع و دلیر کہ حاصل کرو فی بیوتی روان ہو جی بان شاہ و طر	مکل گہری اور سبب ہوا غرض جبکہ رفتار سی گیا وہ دو دو جوان و پیل ہو بسم بعد پر خاش پایا آ گئی لگی جیلا وین کا شہ بند ہوا عقد باہم یائین قمر کی طلوع میں شہزاد سیاوش کما نام شہزادہ کا کسین اون فون سہم آید کیا شاہ فی وین سکھو طریق نہر و شکار واد سیاوش فی سہم کو پچہ کو پسند ہوا کہ سبب جا وہ بولا کہ تجھ میں نہر	شتابی سی لی مٹی راہ فر تو پھر راہ میں چوڑا کو دیا خدا نگ نگ کی وہ گماں ہو کہ پچھلی سبب شہ نادر ہوا شاہ دیوارہ شک ما ہوئی حاملہ پر وہ نہر چین منہر شہنشاہی کنی لگے لگا پرورش فی وہ مدد لقا لگا کنی ای خسرو خیر و ان غرض لگیلا وین نامجو ہنر ہا ی شاہ مانہ سکھا کہا یونکہ ای سہم نیکو ز فرمت سبب فیل اس تہمت فی پھر پاس خاطر کیا

باریاب شدن سیاوش مخصوص بزرگیت ستم و شیو افتن کن سپاہ

گیا سادہ شہزادہ کی سبب بہت لطف ضرورت و سپہ کیا حضور رانی پر شہنشاہ وقت بجاہ و شہم ہو کی یہاں سی یہ کنی لگی شاہ کا دوس جہاندار بولا کہ ہر بی سیاوش پشیش تہی چین ہوئی گرم ہوا دس جہ اونہن بان طلب کی بھد نہر شہنشاہ و سیم کا گئی تپ حیدر لیکر	حضور شہنشاہ با صد حو سیاوش خاطر کو خوش کیا رکھا او کو شغل کی و کمال سیاوش کسی حکمرانی دیا کہ ای شاہ یہ از روی مجھے سیاوش راضی اسی سیمبر سیاوش جب کہ کوئی دین وہ سمجھا کہی لغت مادر سیاوش ہی سوا کہی شہنشاہ وقت اقلیم کا کہ جن جن میں شکار و	اوس لگی پیشوا کی سبب ہنر چہا ہو کی ہوئی یہ دلی ہی تہا پر شہر کا کہ اتنی میں سوا بے چین سیاوش کو ان خوش خواہ طلب سنی شہزادہ کی پھر شہنشاہ خوش میں شہ کئی دختر خواندہ نہر چین ہوا موہا نسبی مجھو جان یہ سکر تہا ہوئی یہ مجھے توان میں کہ ایک کافیل	ہوا او کی بیکہ شہرین طرب تو سہم کو ہی آفرین کہ ملک و سکود دی اور اندر کا جہاندار کی زودہ اولین اوس کنخ اساتہ او کی کو تو یہ شہنسی لیکر اجازت گیا ایسی وکی ہو کی دین کہ سبب نسل سنی شہزادہ تری تخم سی اک پسر ای ان کہ وہ میری شہر کی ہو بطن تہا ہی تا کہ ہودی جھول

رہا سنی خاموش وہ نادار یہ کیا ذکر جو ہر شفقت کری وہ اپنی تھی کہ کول اپنی زبان کیا کو خست اکیل رہے تو بلا شای سی باب کا مزل سپاہ جہاندار کا کوسس کے جس کا ہی ہوئی سر کوڑہ مار یہ سوچا ملک زادہ نامور نہ کیا کوئی چارہ جزا فقاو لیکن نہ کہ اور کچھ آرزو کیا او کو خست بلطف طرب ہو اشد و خرم شدہ واکلا ترو گو ہر شفقت بیکر ان یہ ب نعمت و دختر رشک لہ کہا جا کی ای شاہ در می بین وہ لائی زبان سخن نامی ش تو خجواب ہو مجھے دلشاکر تو ہی بانوی شاہ کشور کشا کیا شاہزادی فی انکاجب سیاوش و بان سی شتابان غرض فتنہ اک اوسنی بر کیا خواہیدہ رخ سی رخ کو کیا یہ سنگ گدا خست و نامور کہ شاہیاساوش بہان انکی بدشاہی سی سی بی ہون نا کہا یون کہ لب از کر تھکا یہ بولی وہ سودا یہ حیلہ گم	نہ پانچ دہا شرم سی زینہار تعب نہیں گرداوت کئی یہ لنگ ولب بندہ غوربان سیاوش سی پیر چکایت کی کہ محل بھی ہو وی ار امل سر سر مری تابع حکم ہے یہ چاہی تہالی و بان سی آفر کہ تندی سختی کو دن کچھ لگے یہ ناچار بولادہ فرخ نداد اوب ہی ترا جھکواور ہی تو کہا پیر یہ کاوس سی و شب وہا او سکوا سبایش دی تمام تری و سلی شستہ لائی یہاں تجی و دن گلاب کی جین پاد سیاوش مری پاس آنا نہیں کہا پھر عین عشق تری پیش مجی بندہ سی غم کی آراو کہ بہا کس طرح مجھسی ہو کچھ خطا وہ سودا یہ فتنہ انگیز تب وہ دامن پر اگر گزبان ہوا کہ کہا رگی شور و غوغا کیا پریشان کنی بال سرتا بیا یہ احوال سودا یہ کا ویکر پچھا رہے زور پینچ سی مرا پاک عصیان دہن نا نہ کننا بجز رستی زینہار کہ باطل ہی گفتار یہ سیر	کیا سی اندیشہ مجھ کو نہیں سودا کی گئی ہیں سب حسرت و کچھ کی اسکو شرم حجاب ہوئی منقشہ پیر ہفت سال تجی بعد کاوش وور شان فیرب اوسنی ہر چند او کو دی او تھا جب تو سوا فی بندہ مبادا غصہ بنا کہ ہو جا ہی تہ پی عقد دختر جو تو کی کہا سیاوش فی بدات جسد کم کہ دختر کو میری پذیر کیا سیاوش کو پیر اوسنی و زور سودا کی اسباب شادی جلد نہ آیا وہ شہزادہ کا مگار شہنشاہ نے او کو تھپکہ کیا جوانی یہ میری دراکر نگاہ یہ سنگ لکھا کہ وہ نادار یہ کتنا تھوڑی سی اصنافی دنیا اوئی سخت ہو کچھ خیر و کمین لگی کہنی سودا یہ کر زلفان کیا پارہ پارہ گریبان کو کہیزان ہی اوسکی شایان لگا چو پنی کہ حقیقت ہی کیا کیا یہ ارادہ کچھ خوف باک منجاب یہ فتنہ ہو پیر غضب کیا اوسنی احوال سارا بیان لگا کسوٹی او کی پیرخت کو	کہ یہان جھٹی مری کچھ نہیں خدا اس سی بہتری اور تھرا جو دنیا نہیں بات کا کچھ جواب کہ عاشق ہوں میں چھ بیہ چال کرنگی میں رخ مانو ای جہان لب اپنی تہ شہزادی فی او کی کیا بوسہ پر کچھ پیر میننگ بلا کوئی سر پر مری لای یہ یہ البتہ سینے پذیر کیا تو خاطر جمع ہوئی سوا یہ کہ ملک زادہ نامور نے شہا یہ پیغام بھیجا کہ اسے نامور تکلف سی سینے میں کیا گئی پر حضور ریشہ نامدار ملک زادہ ناچار پیربان گیا نہ نہ موز زینہار ای شکاہ تو قیہ مجھے نہ کر زینہار کہ اس کا مری کہ مجھی تو چٹا سیاوش کی دامن کو کڑا نہیں بلا کیا تری سر پر لاتی ہوں باز کیا چاک چاک اپنی دامن کو لکیر کہ فی غوغا و شور و فغان رہ مکرسی اوسنی ظاہر کیا کری میری مانجھت چاک سیاوش کو شہ فی کیا طلب وہ دلا زینہا کیا سب بیان شہ نامور خیر و ناخیر

مضطرب بود شک سودا به کی اگر چه می نظورتا کینج تیغ مسبا واکه بر با کبری کچه سواد شنتان مین سی کوئی ناز مین یه سودا بهی شاه فی پهر کما نه جی ولی ولسین و هجلیه ساد ولی بات او سکی شته نامدار هوئی نگار جالمه ایک زن حضور ای کر کی طلب زد و تر شنتان کا ووس پسان بهتوب کینزان یکا یک خروشان مین کینه زن فی کا ووس سی بان کما و ده کله شت مین کینجین شتاه یه جی ساد کی مین شتاه ولی فعل و کما سیادش کا آب پون ولسه کی فی انور باهر کما یه ظاهر کر و سکی مین شتاه کما بعد یک هفته ای شهر مایه جو خرتشاسون فی ظاهر کما نیمین است گفتار نه زینهار را سکی خاموش کا ووشاه حمایت نوکر تازی مین کی آب کما یون که مین مین کی آب اگر بی گنه کار حل جامی کا خطر کیا بی ای شاه فرخ خصل خدا و در عتقار کو یاد کر سیادش کو شته فی نعل مین لیا	سیاوش کا جانشا بهی سی کری سر کو او سکی جلا بهی تیغ خلل ملک مین لای وی و ده بند نه تی مثل سودا بهی مین سیاوش کو دیکما تو بهی خطا نه آئی ذرا بی جیالی سی باز پذیر انکر تا تما کچه زینهار هوئی خوش و کچه خطا لم سخن کیا شتاه و دی کی او سی تم و تر سیاوش کا تو بهی جی نام تب و ده کر و تر و افغان پون غلانی حرم کی جی تری شتاه کیا شتاه جیت مین کی نگاه که خواب او سکی کیا مین جی کیا کام او سکی کیا مین تب طلب ابل تیغ کو و بان کیا خبر از پنهان سی آب و جی یه تخم گیان سی مین زینهار و ده سودا بهی کی شتانی کما نیمین انکی کچه بات میرا عتبار کبه چاره شتاده تها لی گناه ستیم بهی غصب غصب هو سکی ناچار تب شاه و تر و گنه نه ایذا ذرا با می کا نیمین سستی کو بهی هرگز زوال سیاوش گیا آگ مین فی خطر سر و چشم پرا و سکی بو شتاه یا	هو اشاه سوایه پسر سنگین و لکین به اندیشه مین کیا سوا او سکی تها مبتلا او نگاه بست خردتی او سکی خور زدی تو خاموش هوراز کو کر نمان یهی شته سی کتی سی صبح و مساب ای فکری مین تی و لی شتانی گلی گنی پروس سی و ده کبه جی کینزان کو بهی تها ووس خیم بهی خفته تی ایک دن انک هو سکی سیدار فرمان و ا هوئی اوس سی پید و تر پسر جانب مین سی پوچا بهی شتانی یه سودا بهی فی مین کی شته کما شنتان خاموش حیران و ا و کما ای اوسین هر و تر و پسر و مین طالع وقت کو دیکه کر کیا راز پنهان نایاک زن و ده بوئی که ای شتاه شتانی سیاوش کو بهی جی جی شتانی بدانیش از سکه سودا بهی تی کیا اور کر تها بی جی جی خیم اب یه تهم که شتاده نامدار هوئی آتش افروخته جی بان خدا بی نگهان مایه زمان نه پنچا اوس سی کچه ضرر زینهار هو سخت سودا بهی شتانی	کیا خوار اوس جیله کر کو بهی که پسر وری باب سودا بهی و ده که تی حسن مین غیر تب و تر و ا عوض سی لای و گزر اوس کی نهو خوار عالم مین کر کی فغان سیاوش کو بهی عقوبت شتاه کسی جیله سی کچلی و سکو باک که اس جل کو کردی استقامت و تر کین تاکه غوغا و ده سب سب و ده سودا بهی اور خسرو نا محو یه پوچا که یه شور و غوغای کیا کما شته فی لا و اوسین و تر یه کجی تی تب گزارش کما مری بات کا جیله مایه و تر بست اپی ولسین پشیمان و ا کما انکی طالع مین کر کی نظر گلی غور کر دی و ده شام و صبح عیان سر سبز شتاه مین شمتن سی و تر فی مین شتانی سزاوار تی قتل ابل خطا شنتان موری یکمینی سگ یه کما لیا بهی قاتل شتاب پیری آگ کی در میان اکبار اگما کینی تب شتاه مین جیوان که بی ااقب استکار و زمان سلامت و ده نکلا بهی خیم کا کما یون که تها مین جیله باک

دیک شفاعت سیاهوش کی برسانه بی بی تما کالوش سر خوشی گزراش به دین پنا غرض و سپه کی حرکت کی

داستان رفتن ملکه اده سیاوش جنگ فراسیاب و فتح کردن ملک

و ده مودالیز بکه بکیش تھے خطر ناک رہتا تھا وہ نامدار یہ پہنچی خزاون نون گمان ہو دشمنان اور کئی لگا کبھی صلح جو ہوں کی کی خواہ سیاہوش کا دوسرے یون کیا یہ مقصد رہا او کو اسباب زیر دست ہی تھی ہا جی ان وہ بولا کہ اوس نے کتر پڑن صنود شمشادہ جو ہر شناس کہ وہ آپ تکلیف ہر گز نہ رہا اوشین لغرض بکی مان وہ ان پر چو تہا حکم ان کیا نہ ہر گز رہی طاقت کارزار ولاور تہا کہ سید او کا تھا نام را ہا خوب روئے رنگ کشت خون گر نہ ان جو خوشی گذشتی کہ ہو کہ روان بلخ سی پشتر سران سپہ پاسی کہا سیاوش فی مرقوم نام کیا گذر جاؤن جیونی کرکیم ہو اگر وہ جیونی آیا ایہ پر	سیاوش کی ناحی اندیش دعا مانگتا تھا یہ لیل نہا کہ تورانی بال لشکر بیکر کہ اسی نامداران جنگ را یہ کہتی ہوں دلیخاں تبا کہ شاہ شامان کشور کشا کہ دوری ہوا بچہ فرات قوی جنگ میں اوس کی سب ہنر اور قوت میں ہر سر نہیں کیا پھر تھمن فی یہ التماس رہو بیان کا نام عیش طرب روانہ کی شاہ فی بید سو آیا پی کینہ خونی وان ہو جا کی محصور انجام کا ہو ویکملہ کا زبان کام کیا فوج ایران او کو زبون گئے تہ دل میں فراسیاب گذر آب جیونی با کہ وفر کہ جلدی کو مست کا فر ما ذرا کہما یہ کہی شاہ کشور کشا سپہ دار تورانی میں رزم تو ہر گز او دہر کا ارادہ کر	ملکہ اوی کی قتل کا قصد نہا کہ یہ حضرت ایزد و اجمال ایہ ہر بہرہ اعازم اور سیاہ بد اندیش ترکان شجرت شعا سپہ کینہ چکر بلخ ہنگ کی با مجھے بھی سوسی اور اسباب کہا شہ فی جنگو کہما سیہ تیا یہ بہتری میں آپ لیک سیاہ یہ لشکر سی اپنا ہی جنگ کہ چوہ شہزادہ نامدار ملکہ اده اور بندہ کافی میں وہ شہزادہ در سر تم نامور ہوئی فوج ایران گر تم تیز یہ لشکر سوسی بلخ پہنچا شہزادہ بہر تم فوج ہو کی پھر بیدنگ ہوئی زرم کی پھر تاب تو ان ہو بلخ میں فعل شہزادہ کا سپہ دار تورانی ہو رخوا تو لکہ شاہ کو نامدی نامدار کیا حاکم بلخ کہما شکست کہما شاہ کاوش پیچوا سیاوش بغیر مانہ جان	یہ تدبیر تھی او کو صلح و مسا شہزادہ کینہ میں ہا سی جنگو کا یہ لشکر جیانداری عا لیباب نہین عہد پیمان پر استوار کردن ونگو دار و قتل کردن جکی او کو تباہ خزا جو ہری ذرا پیش اور سیاہ بد اندیش جکی ہوں رخوا سدا فوج توران غالب مجھے بھی تخت اسی شہزادہ آبی جنگ ترکان شجرت شعا دلیہ پستی پہنچی دلیخاں پر تو بلخ میں لی و دین کا گزیر سپہ لکی داماد اور سیاہ ہوئی شاہزادہ خا ہا جنگ تو ناچار کیو زو تازیان یہ شہزادہ فی پھر ارادہ کیا کہ ملی وکی لشکر کو کہ تباہ وہ کچھ لکھی جو تہی شہزادہ اور اپنا ہوا بلخ میں بند کہ ہی سخت پیکار اور سیاہ ہو بلخ میں بہر وقت کین

آمدن سیو واما وافر سیاہ ہا یاز سیاوش خوش آزدگی کاوس طلب سیاوش

جهان سپهر تو را نمان گیاخدا زمین بج افرا سیاب بیر و چاک ای سرور ناموس یکینی نگاوس ای افرا سیاب نمایان جو ابرین یک ما کیا میری لشکر کو اونی ملک جوان یک تماشا کشی شیرین هو اولی از بسکه بر وقت نه دل برین اخوت اندیشه طلب ایونی آشور و نکو کیا ولی ایک فی عهد پیمان کیا و گرنه خرابی شری بی نظر روان بهر کیشی فی دانا کو گیا جبکه کسیر زنا محو سیاوش هوادیکه شادان او شاد و دین ادا فرسیاب هو آشتی خواه افرا سیاب ولی خست نگاری بد نهاد جنین هم کسین و دین بهین سطح صلح منظور به احوال لکلهونی فاشه تبا بخارا و خوارزم اور چای تهمتن فی جنگا لیا نام تما لکما صلح کاشه که احوال آوردی تل سی جکی بنوع که تیر معانن بی پروردگار حضور شهنشاه جو رستم کیا	گنجی که کسیر و تازیان تو ناگاه آناظر ایک خواب تجی جو برین لب پیکر نظر که سوت یکلهای بی بی خواب هوای سی میاکی اشک لالایا مر اک کو تیر خون خاک که بیلهاتما زو یکا اوش خوشان هو ابرین بی شکم میرتھی هوگی فتح و ظفر مفصل کما با جوا خواب کا سپهر تو را نسی پر یون کیا سبا و اک به جای نوع و گر سوی بادشاه اوده نا محو سیاوش او شاد و دین پهر اک برقم راسته کی دین هو اچاکی سرگرم را تم خواب تهمتن فی شکله دیا بی خواب نمین سکی کچه قول بر عتبات برقم دیهان دین و دین و گرنه ره آشتی دور روانه کیا پیش افرا سیاب سمرقند و خجالی کی سب روان پیش شاد و دین کو کیا کیی تخمی تو را لکی راس بهت لکین جوی و دین ظفر مند هوگا تو اسی شری کیا سبیلان با بر صلح کا	گزارش کیا اونی جوان جنگ هو یون سی وکی گرم فغان جو یکبارگی تو خروشان هوا که اک شت سین کلهای سبیلان و دین باد صحر هویدا پیکر کرجی لیگشی مردان او شاد و دین کو بیخواب لکاکنی دانا و افرا سیاب تبعیه او سکی ته آلی پسند هو یون سکی خاموش از شوران که هرگز نکو قصد پیکار تو پسندانی گفتار راتر شتاک فقط نامه او سکی حواله نتما و ده تحفه دیا و رنامه دیا هو یون محفل را به پیش طر سیاوش فی رسم پر یون کیا که بخواه حاجت هو اچاکی فرستاده کو دجی بی خواب تعلق بی را لکی جو کچه کمو سحر جبکه کسیر زنا و دین کیا شاد و دین کی سبیلان عوزان خوشان فی ختیا هو شاد و شاد و دین نامدا سجی شاد و دین فی پیشتر سدا او سکی خوشان سبیلان تبعیه او سکی ته آلی پسند لکاکنی دانا و افرا سیاب	سنگه او را او سکی بهر کارنگ سناجب کسیر زنا و دین هزارسان هو اولی پریشان مری فوج بی شیمان دین پهر و کسین اک فوج پیداه شهنشاه کاوش تها جان کیا چاک پهلومر ایدر رخ که عکس مونی بی تعبیه گیادل سی هرگز نخت گزین که تها دین ایک کشف سیاوش سی شای به صلح عطا کی او سی نصرت بیکیا تخا نصرت بی انواع و لکیا بی آشتی او سکی کی التجا گنجی جب کله الفرض نصرت کلی پهلون صلح با بی کیا آشتی کاتب و سبیلان که گردان خوشان افرا سیاب که اوس بی بست جزا کیا اونی مرکز خام و دین هو یون آرزوی دلی صحن دینان گردان عالی وقار تهمتن کو بیجا سوی شهر که بخواه کو خواب آناظر کما شاد و دین سی تها بی و ده هوگا گفتار راتر و دین نمین صلح منظور بی پهلون

یہ پیرستہ پہلوان کی کہا تھمن سے زار و ہبو کہا کہا کہ تامل توقف درنگ	کہ ہی جنگی مسلح بہر شما کہ حاضر رہوں گا میں آج نہ کیجو نہ راہو جو گر جنگ	۱۰ کہا شہ فی تم غدر کرتی ہو گر روانہ کیا طوس کو بہر شتاب سیاوش کو بہر ایک نامہ لکھا	تو میں رکھو چتا ہوں اور ہر جہاندار فی نسوی افراسیاب کہ تو را ہوں کو تو ہسان کی
آزاد ہ شدن بادشاہ را و سیاوش از کی کاوس و فریق نر و افراسیاب پیش آمدن او عظیم تواضع و دادن و ختر خود و ملک بخشیدن بشاہ را و سیاوش			
پیر یا نامہ شدہ کا سیاوش کی جانب دیکھتا ہوں کہ بہتر ہی ہے کرن قتل ہر ایک کو ہی یقین سوا او کی سودا یہ بھی کہ نہ نظر آوی جب یہ گزند ضرر یہ سنگدہست ہو کی اندر ہمین سجھائی ملک زادہ نام جو تو بہتری اوس سی کی لیلی نہا لکھا یوں کہ می خضر و ناہور مرا عہد ویمان ہی استوار غرض کہ نہ پیشانہ کاوس کی پہنچی جہان ہاتھ کاوس کا مہاری عزیزان خواہش ان کہ محکو عہد ویمان میں چست کہا طوس کو تاب ای نہ کرد تو مہنی کیسا محکو اپنا سپہ تو جو جانی محکو ہا قلیئم و یہ نامہ پیر بادشاہ را و کی جب کرون عرض کیا ہی تجھ پر یہ چاکا کہ محکو کری تو ہلاک کیا آخر آتش میں یہ خاک سا	ہو اول نشان از زوب کہ لا و سجا حکم کاوس شد کہ میں ہلاو کی ہی بغض یقین مری شتر جان ہی ہوشو تو بہر جان کی نہ کھڑو یہ گور و زو بہرام بوی و یون کہ ہر گز نہیں استوار عدد رہوں میں محکو پیر را و را مرا باب راضی نہیں سلح پر اگر بہر جانی قہ مان نہ ہار نہیں ہی تجھی کام کہ طوس کی رہوں میں ہی یقین سلح کیا مہنی خصلت عیش و طرب تری ہاتھ ہی صلح میری دست کہ ہوا کی محسی اب ہم نہ محبت کرون میں بطور بد زور گنج و اورنگ و ہم دون ہو اہندی غم کی آزاد تب کہ پہلی تو ای شاہ کشتہ تان خدا کا نہ ہر گز کیا خوف کا لیکن باطاف پیر و کار	سراں سپہ کو ہلا کر کہا وہ ہولا کہ خوشان افراسیاب مری عہد ویمان کا بہر اعتقاد خدا جانی کیا ظلم نہ ہا کار یہ میں ہی ایمان پیر کسب نہیں صحت یہ سرین ہو بہ دیا شاہ راوی فی بہر جو یہ کہ کہ وہ میں ایک نامہ لکھا عرض میری سجا او طوس کو نہ نہیں عہد ویمان ہی گاہ یہی قصد اب زیر جرح برین بتاؤ مجھی کو کی ایسا مکان کیا نہرہ کی حیرت میں افراسیاب ولی و وہی کی لیلی کاوس جو منظور کہ کہ تو پاس و فا کرون بلکہ فرمانہ ہی و زو تجھی بعد کاوس پیدا کر و میں عزم تو راں محکم گیا کیا شتم محکو سو واپس نہ ستارہ شمسوں کی چمکہ سلامت ما کہ نہ پہنچا ضرر	کہو سو کھیر صحت اب ہی کیا جو ہوا جان بون تو شاہ علی جہا نہ کوئی کری گاہان زیر ہار مری سپہ راوی ہلا کی باہر سپہدار تو راں کی لیلی آج کہ بہر خواہ تیر ہی افراسیاب کری گز بھی قتل افراسیاب سوی شاہ تو راں و اند کیا کہ ہو تم سی اب انکی رزم جو رکھوں راہ و سر ہم وقت گاہ کہ میں جو جاکر ہوں سن گزین کہ جا کر وں میں قمارستان لکھا اوس ہی نامی کا بہر جواب وہی جنگ پر فاش ہی طوس ہو امیری خاطر عہد سی جدا تو آتش ہی ایمان بطور طرب کرون ملک ایران کا ناہور اور اک نامہ کاوس کو یہ لکھا کیا یہ غضب تجھ کو سودا یہ وہ زہن را تو فی نہ باور کیا کیا یح کو مستح بیان ان کہ

سپهبدار توران کو عا جریک
عوض مری تو بهو خشکین
جوی سرنوشت اپنی وہ ہوئی
طلب کر کی بولا وہ خوش طبع
یکمل ملک زادہ نادار
یغز ویک شہر کی جب گیا
کیا کیستہ رستہ شہر کو
سیاوش بولا یہ افراسیاب
سپهبدار نے بہر آئینیک
تو وضع داری تو عظیم کے
تو ہی فرور پور شہر کی قبا
میر تقاخر کا سامان ہوا
جکا کر ادبی سپہ کسار
کوئی نامدار ایک بان ویشہ تہا
بہت تجسبی مہرانی شاہ
تو ہو کتخدا می ملکا زادہ اب
وہ ہستی سی جب سب کو علم
جو ویشہ فی شہزاد سنی کہا
اوی ویشہ فی ادا دل یصفا
لگا دینی سادہ او کی نرنگ شاہ
فریش ہی دخت افراسیاب
سیاوش یہ بولا کہ اب کیا گیا
طلب کر کی پر سو بدخشاہ
عجب کیا جو دی اپنی دختر
حصو سیادش بہر آیدین
تری ہو اجازت تو ای دلربا
بہر تری ہلو ہی اسی نامجو

زور وافر ملک سنی لب
تو قحیحی تجسبی سب کچھ
مشی کب کیا کھلکفت دریا
کہ کیہ شونہ ملخ گنج و سپاہ
روانہ ہوا لی کی نہ صد ہار
خوشی ہی وہ آیا وچین پیو
با مین وخواہ ولسر زنگو
تجی ویک گرو من ہوا کامیاب
کیا چش شامانہ ترسیاب
برہم پندیرہ تکریم کی
جوا نرو وانا و فرخ ہنار
کہ تہسا ملکا زادہ مہمان ہوا
ہوا وہ پرستندہ شہزادہ
سیاوش سی الکر زراونی کہا
و فرور محبت ہی شام و بگاہ
سیر کر پیش م طرک و زو شہ
تو ہو شاہ ایران کا جہ چشم
تو اونی شوی ہی پذیر کیا
کیا سادہ شہزاد کی کتخدا
لکرتا تھا کوس کو گای یاد
کہ چکا جہ کی حضور آفتاب
وگر بار سادہ او کی ہون کتخدا
لگا کہنی او کی وہ خوش طبع
کہی سب سی ترہ تو برتر مجری
وہ درد خوشی ہی بنا یون
فرگیش کی سادہ ہون کتخدا
کہ تو شاہ توران کا واما و

بخوبی بیان شستی ہی ہم
ہوا سخت ناچار و مجبور
وہ نامہ سوی خیر و نامجو
تری اب حال کی طو لیں چہا
وہ سیای چھون گئی ارشاد
او وہ شاہ اور شاہزادہ اوہر
در شہر سی تا دہر شہر ملکہ
کیا تو فی توران کو گشتا
وف و بر بط و شاہ و جام
ملکا زادہ کا پر ہوا ج خوان
لکھو وی و خوش خلق و پاکیزہ
سنی جب یہ گفتا لطف کر
غرض روز و شب پیش پائی
کہ تو ہی مل جان افراسیاب
یہی اب ہی تھروانی زین
بفضل خدا بعد کاوس شاہ
بیان ہی ہی نرنگ برائی
حریرہ کی ہی جست کلخدا
جو ویکدخ و بر سیم
کسی فی سیاوش ہی بہر کیا
تو ہو ناگراوس دخت کا کتخدا
یہ ہی برہم شامان عالی وقار
کہ مصروف ہی خیر نامجو
کہا جا کی ہو بدلی سلطان کی باب
ہوا شاہ شہزاد و نامجو
وایستہ کلخدا نے جواب
سب کی نیران میں لیل نامجو

ولی تو زرا می ہوا ہی ستر
سوی خاندن جسم لیتا ہون
روان کر چکا جب بہرام کو
تو کر و بھیا او کی تو طبع سب
گیا انور من سوی افراسیاب
پیادہ ہوئی وورسی ویکم
ہوا سر پشہزادی کی نرنگ
ہوئی تری ہی ہی فی بیان
مہمانی شست کی ہر ایک شہ
کہ تجسبی شہزادی تو ای جوان
حقائق شہو غافل و رست گو
ہوا شاہ شہزادہ جم چشم
فزون تھا سیاوش کی نرنگ
ہوا مہیسی مہمان افراسیاب
کہ اس شہر میں ہی سکین گزین
تو ہی دار شہر تاج و گلارہ
نرنگار جا وور شہر سب
کہ شہر تہا نام رنگ بہار
ہوا خوش ملکا زادہ نامجو
کہ سادہ او کی کیون ہوا کتخدا
تو دینا خوشی ہی تجی شہزادہ
کر ز طبعی شوی ہی تین چار
مری پرورش مین شال پر
پذیرا کیا شہ فی یہ انما سب
کہا جا کہ شہر سے ہون کہ
کہ نہی ہون مجی ہی شہر تاب
فرگیش کی ہون کی خبر شہ

یکم که خوشی می نگاروش تا هوئی جایی گشته خدمت کنان فرنگیش که مان فی سونپا کیا که تخراسم و آئین که جبهه نمین همگی بیان سختی چو کماؤس فی یہ خبر هوا یہ سپر کی جدائی کا درد سپہدار تورانی چلش کا	سوی خانہ شاہ از فراسیاب هوا اوکس ہر ایک شادان ہو خواہ و خیر کا سبھا اوکس فرنگیش کہ سات شہزادی سوا اسکی ہو کہ بہشت دمان کہ وہ بادشاہ زادہ نامور کہ ہر دم لگا کینچنی اہ سرد ارادہ چو کماؤس کی دھیرن	گئی لیکسی اسباب شادی تمام پہلوی طرفی ہی سبب رہاسات دن چشما ماندہ دروعل و سپان فلان زور دیاستہ فی اوکو دیار ختن گیا بلخ سی شیرلی فراسیاب تخا ہو کی شہر سی ہی سہان رکما شہ فی موقوفہ طوین	فرنگیش کے مان ہوئی شاد کام بصدا دمانی ویش طرب بصدا شہت جادہ و تو خیر و شان جنیز اوکو دمانسی ملا اسقدر کیا اُلفت سی شہر یار ختن ہوا شاہ کی دگلو آک خاطر آ روانہ ہوا کہ ستم پہلو ان لکما یونکہ ہر آتو ای نامو

رفتن شہزادہ سیاوش طرف ختن و باعث ناموافقت اب ہوا روانہ شدن

طرف دریای گنگ و طیار نمودن قلعہ سنگین و دیگر مکانات فریع

و دلپسند و حسد برین کشید و اما و فراسیاب و رخدا نیش از فرسیاب و شہر

سیاوش ملکہ زادہ نامو فرنگیش کو لیکسی باور شان تعیین مردمان کو کیا جا بجا سید گنگ اک جایی چو پشے بنایا دمان یک حصن متین ہر اک جاتسی انواع نقوش و نگا سپہدار کاؤس عالیجناب لکسی سبکی صورت و شہر جوئی پان سوا اسکی ہر نیجا بہت شان سیاوش ملکہ زادہ اسوا سپہدار توران ہوا شاد کام حضور سیاوش سر آمد کیا سیاوش ہی گستاخانہ و دشمن	گیا سوی شہر ختن شادمان کہ ہر وی جہان خج بک بپا ملکہ زادہ کو آکی دی آگے حضور اوکسی تہا پست چرخ بصدا گنگ مان چو کہ تہی پشتان سپہدار از فراسیاب بنارہ کان غیرت گلستان حضور ملکہ زادی در درون گیا چو تہا باب کہ اوکس رکما پرخشی سی فردا و کمانا تخا اُفت بہت ہی سبکی سوا یہ چاہی تہا بخت بیدا و دین	ہوا جبکہ رونق نزاری ختن خبر دو کہ سکین گزین کی پان کہ ہی اک کان شل باغ جانا بنائی درون حصار بلند کیو مرث و شہید فرخ نہاد نریمان ہم ستم و سام نزل سنی شاہ توران کی یہ جو خبر پہچہرہ گاشہر رشک چمن ہوا اون نون دس پندہر دوین طفل کی مایہ کو غور گیا لیکسی کہ شہزادہ نامو کہ شہزادہ ہوئی شادان	مخلص سپہدار تورانی ہو نہر گز خوش فی ہوئی ختن آرام ویش طرب مان ہون ملکہ زادی کی سکونت مان سکناہی چو پش خاطر فریدون نہ چہر اور کی قباد یہ چنی تہی گردان باغی حال تو ہی سبکی مان اور اہل ہنر کہ تہی حاملہ وقت عزم ختن کہ تہا صحن ہین شک شش لکا اونچی کا اوکسی نشان ہمک سپہدار توران یار مخلص ہی اُفتیم توران سے

ولی کینه بینی من پرشیده بهت سانه او سکی مزار کیا تو پنهان سکی لین منی او که تو ظاهر کیا یونکه اسی تاجه دماغ او سکا سخت منی سحر اطاعت منی نه لین سکا سخنها می باطل کو افراسیا لگا کنی یون ه توران من مناسبت یار بهر بهر به که دیکما سیاوش توران با به بهی مصلحت ای شاره چند به سکر لگا کنی افراسیا سیاوش نامه یا جاکی حب به سکر ده کرشید زید نه فریب منی اسطوخ بهر کی ده خامش با که نه پاسخ سیاوش کو اونی دیبا به جواب نه من چاهتا زیر چرخ بلند نه من لگان به بهی زینها کیا کس طرح او سکو شنه فی اراده او سنی مصمم کیا ده بولا که بهون بهر بر آسته نه که چهل لب تو بهی که بهوشیا بهی مصلحت بهی بهادون با غرض فتنه رفته به یا با تو که ای نامور بادشا به جهان ذرا بهی شفا به تو به چشم	بظاہر تہا تراخ شہزادی کا نہ آیا وہ درنگ لی پیشوا زیا وہ ہوا بغض و کین و حسد سیاوش غافل نہ ہو نہ کی میری عظیم اوسنی دورا یہی سوچا ہی وہ صبح کو سحر اور کہا میں وہ پہنچ دتا کروں سکو شائع لا زخم کہ پہنچوں اسی پیش کا دس سب حوال یہاں کا ہوا کہ کہی سیاوش کو اب کی بند کہ پیش سیاوش تو پہر جا شتا کہا پڑو کی اونی یہ با صدا یہ سوچا کہ یہ گرامی نژاد یہ شہزادہ نامور سی کہا قسم کی شہزادی پہر کہا کہ ہی بد گمان تجبی افراسیا کہ پہنچ تری جانکو کچر گوند کہ جہ پر کہی کہ ستم شہزاد خدا کا نہ ہرگز کیا خوف با کہ کہنچی تجی زیر چرخ جفا غلط شاہی ہی لگان پر دہن میں کی سخا زینہا بجا لاؤں فرمان جہا کہ ان لکھی غدر آنکا کہا یہی آرزو ہی جان تو ہون قدیم جو حاصل کروں گے	کیا تہنیت نامہ دیکھی جب بزرگی ہر دیکھی آداب بان وہ خست ہر نامی کیا کجوا نہیں سیاوش جو تہا شتر فراہم بہت کی با سنی سپا کہی ملک تو را نہیں پناہ دین اپنی دلینج لایا خیا پنے جو کوئی لاوی اپنی حضور سنی جت گفتا تو افراسیا یقین کہی رستم لاوی نہ بہانی سی و سکو طلب کیجے دلاسا اونی کی اب لایا کہ پیش شہنشاہ الا جناب روانہ تو پہنچی شتانی دتا کہ جاننا سب نہیں اب با زبان تک سخن کو ذرا آستے تو ہی ای ملکہ اودہ با تہیز سیاوش نے سکر یہ پاسخ دیا یہ سکر وہ بدکار کنی لگا فراہم کیا تو فی لشکر جو بہا کیا مینی یہ راز تجبی عیان لگا کنی کہ سبوز بہر نہا سیاوش فی سو سو حوی ولی اونی ہر بات کو رد کیا فریب و دوان ہوا کارگر ولیکن فرنگیش رنجور ہے وہ کرشید زید بہر کینہ جو	ہو شاہزادہ قورن طرب نہ لایا سجادہ شریانشان کیا بہانسی جت پیشا کر بیانی کروں اسکا کین کو وہ کہی ہی لین منی خجالت خبردار کی شاہ و الا ترا کہ شہزاد کیو بہانسی خجالت دغا سانی او کی ہی افش تو کجوت فی بہر دیبا جواب کہی ملک تسخیرت گان نہ تاخیر کو راہ آب و سنجے غرض لیکن نامہ ہوا وہ دن سر دیشم سی جاو کا شت تو باطل مری بات جو کیا وہ بولا کہ کیا واسطہ کہ کیا حقیقت ہی کیا جی مانی مری جانسی اور دل ہی خیز کہ سلطان فی دام او کچر کیا کہ تہا تہر شاہ او سکا برادر شہنشاہ توران ہوا بد گمان ولی دین اپنی تو کہی نہا کہ ای نامہ راہ گرامی نژاد کہ دسو میں کہ نہ منیج ذرا کہ تہا دشمن جان شہزاد کا کہ نامہ شہزادی فی نور تو ناچار یہ بندہ مجبور ہے روانہ ہوا بانسی لی نامہ

دماغ او سکا آب خوش نمی آید نورین چمن کجاست سنازینهار هستی شغل آتش قهر تب تو گفتا که شیشه ز جلد گر تو بشک محی قتل که شتاب گر زین هوا بوی ایران یا کرون کی بین کیونکه بهار طلی یسی و بان سی سانه دور نه ما اوسی و یکسر رسو تو شاد کام هو کار منجر به تیغ و خنک سپه دار تو را نی پیر یون کما تو بس جان کو ای می ای گاه سیاوش بی ای ناسو خنک سیاوش کوس لی گاه کراسه نهمین چاهی جلدی ای شیار که نمی کفلم غم غمستان گلی گنی یون بادل در دناک ستم بی خطایر رک کما یون نه دم کاهر و ساهی کچنه نینا مرخت کما یون کما یون کی اوسا یاز خون سیاوش سلی که دیدار آخر کی می آرزو اوسی تو بی سجما سجای پیر خدا کانه هرگز کیا کچه خطر دل به سگالان بلسان کی سیاوش پل بلیک کما مری خشم ایکه خچ پسر	سیاوش مکر او خود نمی نه هرگز پرا نامی کو ایکبار سستی او تو را نی بیات جب سیاوش نی جسد نمی خیر که جاتا من گر پیش او سب سیاوش سی بولی کای ناما که لب پنجاه چهل محکم هست سواران جنگ آزا کلهزار تو کینه و اوس طغی کلهزار هوا بس وین گر دلم جنگ سیاوش کولی خنک کما سیاوش کی نزدیک جوی گاه سپه لی کیا رحم او یون کما بجو دم خنک لاسه مروید که شند اهی کی قتل من زنده هو او کما حیران ساری سکان خوشا گران تن چاک چاک کیا قصه یون و سکی تاب قتل کما که دنیا کاهر گزین من سبار اوسی ستم و زال بی نه می نه خاطر من لایا و او سکی حضور سیاوش گنی ما هر که کما شنی تنجک و سبار تری خون پرا می ندی کما خدا تری شکیل کو آسان کی سیاوش کومیدان سبار کما که پیدا کما ای داور دادگر	جو پنجاه تو بود که ای شهریار که صفتی بهایا می زیر تخت جو جای کرمی باوشه بکمان که تاشا هزاره می بود که خوا که کما شنی شهادت ذوالکرام کمال او کی خاطر شایان بولی فرگیش نی تبیه پاسخ و یا سلامت تو بیا منظران کو که پیدا پسر پسر گاهی ستم مقابل سیاوش کی پنجاه شتاب رما ایک تن بی زنده و مان ولیری و در دناکی من بی فر کرمی تر کا او سکو کما کمزنده او سکو کما تو یون پهلوان پسر می کما سکان بر سیاوش کی تاشا پرا گنده کما و خسته جگر سیاوش تری پاس لایا برای خد بخش اسکی تو جان که نظری کرمی خنک چهره ولی بر سر رحم آینه شاه هو او سبار شیشه تیره روز امید که آیا وطن چور کر تو بهان جواب عزم پیمان سبار کما کنم می می زنان هو اندید به حکم سپه دار آیدان سیاوش هو پسر پنجاه شتاب	حضور شمشاد تو را نی بار تولیل اوسی همکما کما کما یون که هرگز بخا وینان گیا او طرف شاه یکسر سپاه هستی بهت نزدیک او سکی فرگیش سستی گران هو کما اوسی بل تو بی ای دلبر محی چور کر بیان روانه پسر روانه هوا او کما ستم پسر خیر شاه او فرسیاب هستی سسر قتل ایران شجاع و دلیر قوی بی یزد چو صحت می کما کما سلا قتل میان کما سبار جو پسر قتل کما حکم شنی و یا روان هو کی پسر کما فرگیش آتی حضور پیر که ایران می ای ای بادشاه کنوخته و خوار محکم تو بیان سجایات کو اوست کرده کما هستی گرچه زاری کنان شتاب فرگیش خسر هو نی نا امید کیمنی گنی هو کی ناری کنان خدا جان کما شنی پرا نی بلا محی باب سنی نهمین می امید غرض و ساری در کما پهلوان کما ستم او سکی مو گر کین

دیر و جوانمرد و جوانی نام کیا سر کو او بخت پر شتاب که سپردشان اوں گیا کاهی نام سپیدار و توران کو در روند شاهی و نگیش کو بانه که جو حاضر تھی اوں نہ پلٹن جو کیا سکی بران بخت شتاب که مروی سی یا بخت و رفتی فرنگیش خوا بان افسرین که شاه لیون که بجای سی جو شہ فی کما سو پیر کیسا ہوا آفتہ انگیز از روی کین	کہ فی و شہنوی سی مرا انتقام بحکم سپند ارا فراسیاب او تہا تہی ہوا اوں علی التمام لگی کرنی نفرین بیابک بلند تو کہ ضرب و شلاق اب تہد ہوئی لمین نفرین کینان سبر کہ تہا و ایہ شاہ افراسیاب کہین ہی نہ گزیدہ مستور ہی طلب گیار اورنگ پر ز زمین تری واسطی مئی بختا اسی فرنگیش کو اپنی گہ لی گیا سیاوش کی تعصیر تھی کچھ نہ	کہ کشتی قابل کی لا کر کین جوانمرد اوں کا زمین پر کین فرنگیش گریان و نا کینان کہ کہ شہوز او سوقت حاضر تہا کہ گرجای اوں کا حمل بکینان کہ طاق کھی تہا کہ لی نامجو یہ بول کہ اسی سرور بخت جو کو لی گری بخت پر تہم شہنشاہ کو ہی باغی طارگر ولی اس سی پیدا ہو جہ تہم ہوا شاہ پر ظاہر آخر یہ از پیشمان ہوا خسر و نامدار	کیا تھی شہنوی کا حکم ہوئی شہنوی و شہنوی اک گیا سیاوش کی شہنوی کی دون سپیدار اوں سی یہ بول کہ نا نہ تخم سیاوش کا ہوی نہ تہا کہ مانع ہو اس امر سی شاہ کو روا کہ نہ اندازی بچارہ زن کری خلق نفرین اوں ہی ہوسم تو بھی فرنگیش کو میری گہ تو لا نامری پاس ای نامجو کہ بد بخت کر شہوز کینہ ساز اگر شہ کی نظر و تھی نہ نا جاکا

ولادتِ کنخسرو از بطنِ فرنگیش و خواب پریشانِ مین افراسیاب

فرنگیش بیچارہ خستہ جگر کہ نام کنخسرو اوں طفل کا نلا باغ و شہنوی افراسیاب لیی شمع اک شخص آیا و مان کہ بیدار ہو خواب سنی و در ہوا خوف مید جو دیکھا نیو کہ یکجہ جھکو ہوید اہوا کھا کھنی وہ ای شہ نا جھو ہوا خوف اندیشہ او سد مج اور بے سر تھی اس طفل کو غرض اس خطری میں پناہ سیاوش کو حبسی کیا تہا ہلاک سنی بات بران بیشہ کی جب	رہی تھی بار امیران کی گہ پہر از پیشہ بران لی لمین کیا بیابان میں کک کو بھی شتاب سیاوش ہی زبانی وکی و لون شقاوت پہ ایام کی کہ نظر او تہا کا پناہ شاہ افراسیاب فرنگیش سی پو پیدا ہوا بیابان میں پکوا ویا طفل کو کہ مضائقہ کری تو مبادا او کری قتل گرای شہ نا جھو ہوئی لاک جھکو دیکھا نہیں ہی تہا و ل تا جو ز خوفناک رہا وہ سپیدار خاموش تب	جو نو ما د گزری تو پیر کی گہ کہ بیابان گزشتہ شاہ چہ مان او نہ خواب پریشا تو لکھو شہ لیی ماتہ میں تیغ الماس کا شہنشاہ ہی اور روز طر طلبہ لی بران کو و لون کیا کیا او سنی اقرار تہا کینا یہ سنگ لکھنی افراسیاب ہوا ایک تو ظلم یہ تجھ سے آہ تو ایسا تہو پیر کہ اوی بلا تری بہتری چہو شہنوی بگا وہ کھی تہا خواب پریشان م نلا یا زبان پر سخن کو ذرا	تو کہ ہو احسن میں شکس جو تو مضائقہ کری طفل کو بکینان نظر آئی یہ واردات عجیب یہ کہتا ہی وہ سرور نامدار کہ پیدا ہوا شاہ کچھ خواب جو حاضر ہوا وہ تو اوں سکی کہ اوں طفل کو اب مری پال کہ یہاں کہیں لایا دیا بیو جہ سیاوش کو تہہ کیا میگناہ تو ہو وی کہ خوار تہم خرا کہ مہلک میں ترانہ دیکھا پیرا گندہ خاطر تہا شہنوی نہ پو جہا پیر اوں طفل کا جہا

ده پروردگار که بیا بیا بیا کرم تربیت نامه شام و صبح سیاوش کی فرزند کوثر مان ولیکن پیچیده خراب همه گر لوگ کمتی بون دیوانه و بهریش کیخسرو دود لکرام غرض لیکنی دشت می دانا لگا پوچنی اوس کشته دانا سنی گفتگو طفل کی و بختی جو کوئی بیا بیا بیا پرورده نمین کچه بر دینک است سیاوش کاجو ساخته بختی سنی جب یه گفتار او کسب فرنگیش جسم که نهی دانا فرنگیش کیخسرو دینمین	هوا دوس ملک باطراف سکمائی اوسی انقض شب بیا بیا بیا ال ای می دانا که اوس دشت می کجک دانا شعور و خردی و ده بگانه یه پیران دینه فی بهیاسیام اوسی بالباس شمانی دانا و ده پاسخ لگادینی دیوانه سپه دار و نسکر لگاکنتی نه کو دین کیون ای شانه نمین کینه جوئی کار هر خط جهان بی مزار سیاوش دانا تو پیران دینه فی اوسکوشتا تو دیران پایا و شهر مکران	تو پیران دینه فی بهی دانا و ده پیران تماشه کاجو مکران نه زنده روی کودک شانه خوشی ای اوسا لیکیا اپنی یه پیران سی بولاپه کسب که دیوانه بن کر تو بهمان آینه کیا تا جو کوسلام کوشتی کما شنه فی کچ طفل فی کما که یه طفل دیوانه بی بگین کما شنه فی طفل دیوانه جو چاهو تو لیا کی اس طفل یه کمد و مکس کن چاکلی حوالی کیا بس فرنگیش که ملکر اوی کی شهید پاک	بهرمند دانا و کار آگمان لگا ایدن کنی ای شهر دانا نه گردن پیری بهیون نه کیا اوسکو پرورده مشن که دیکه و نمین اوسکو مکران زبان پریشان سخن لایو هوا کچه سپه دار شنه تب سوال او در تها و جان آینه یه بولاده پیران دینه که نمین بی کسی کام کار نه فرنگیش کی اب حوالی کرد راکبی پاس ای بی فرزند کیا گهر سی پرانی بخت جو دیکه تا تور و سید بی کچه هوی اوسکی سیایی مکران

خبر یافتن شاه عالیجناب کی کاوش

از کشته شدن شهزاده والا تبار سیاوش و طلبیدن رستم پهلوان از
زابلستان عربیت تهمتن با فوج گران برای انتقام سیاوش طرف
توران جنگ کردن با فراسیاب فتح یافتن و هفت سال توران ماندن

سنی شاه کاوش فی بیخ که رستم کوثر ایل کی آبی بیانا سیاوش کاجو سکود ایل گیا اس سبب جو بهیاسی و ده بولاک شاه آفاق گیر یه پیش بی سخت بیدار	که ترکون فی کاوشا بگین یه سنی بی ده رستم پهلوان که قاصدی جیکی بیانی کیا بیخ سنی سنی ایل تواسکا بهلا کیون فرمان کردن تن ای دیکه بجا	هوا سنی دیکه و اندو بگین روانه بوزابل سی آینه یه بولاک تها ای شنه ناد کما شنه فی سودا بخت جو کوئی که مکر و در آینه راکبی خاوشش و جهان	کیکو روانه کیا پرورین حضور چاندار کیوان جانا اوسی خوف سودا به ناکا مردان جنگ اوس سبب یه لازم نمین جو بهیاسی اکیا بهر شنه نمین پهلوان

کیا قتل و جان منی سودا کو کرون قصداست کی فرسیا دیر ان گردان ایران یا چون چو بر سر حدین تو رنیک ولی وقت پیکار کی ده چون عزیز دل شاه افرا سیاب که ز رسم نه گو کر کی اسیر لیا طوس فی خیمه پیر جب تصدق ہی شہزادی کی کج کری ہی یہ ایاج زار ہی نہ ہرگز کرون غمی پہلو وہین پر سر سر نہ سپاہ گئی جب خبر پیش از فرسیا غرض لیکی پر لشکر عیا دولت کے مقابل ہوئی جب کا کرون جاک میں ہر شکرنگ توہین مملکت نصف خوش اگر ساتھ او کی کری کا زرا یقین ہی کہ یہ پہلو ان لیر عنایت کیا اور کہا کہ ہاں کہ وہ رستم پلین ہی کما یہ بولا کہ ترک سی آنکر خوشان ہوا ہی چین فی دست ہوا گیک جنگی چہ جت تنگ پراوس ترک فی کہین چاکرین یہ بولا تو کہ تابی جبکہ طلب تہمتن ہی کہنی دگا پلیم	نہ بولا فرادہ مشہر نا تیاست کون کی بر پشیمان گئی ہر ہر رستم نامہ ار مقابل ہوا ایک گرا تکی ہوا قید ہی ہی آزاد دہان پہی جنگ پیکار یا ہشتا حضور پر لیگیا وہ دیر یہ کہنی لگا طوس سر نہ مجھی بخش اور دگدغون کسی تو اسی جانی و نمان کرون قتل کو کو با چنان روانہ کیا پیش کا دس شاہ کیا اگر یہ کوئی شال سیاب روانہ ہوا شاہ افرا سیاب ہوا گردی ہر تابان نہان کہ و شق خون سکوا پیرنگ اور ان نہ نہ چین دوش تو جان نہ ہو پلیم نہ نہا کری وقت پیکار رستم کو زرا تہمتن ہی کہ جاک جنگ جسی لوگ کہنی پیر شریان نہ ہرگز لڑی رستم نامہ ہوا اگر کہین ترک جاک د مرد کو فرامز تب بیدنگ کیا کہینہ خواہن کو زخمی ہون وہ رستم ہی آیا خبر دادہ آب یہ ہی شہر لاد کی تم اور ہم	تہمتن لگا کہنی یہ بعد از ان یہ کہکر وہین با سپاہ گران صغیر و کبیر اور پیر و جوان کہ اوس گرد کا نام آباد تھا چپ شاہ تور انکو چچی خبر فرامز پور تہمتن وین کہا طوس کوئی ای نامہ کہ تہا شاہزاد یکا بین و ستا سر رحم آیا وہ طوس دیر یہ بولا تہمتن خد کی قسم شتاب کی شج تو کہ ہر جہا شہنشاہ فی دروازی قلعہ عزیز اوس شکر کو تہا وہ سر شتابی ہی پہنچا پی کا زرا برادر جہیر ان کا تہا پلیم کہا شاہ فی دوش گر کشتہ یہ بیران فی شکر گزارش کیا کہا شاہ فی پلیم ہی جوان یراق اپنی پیر پلیم کو تمام وہین پلیم ہی میدان گیا یہ شکر وہین کہو جنگی ہوا یہ کہکر وہین گیو فی ہدین کہین کیا گیو کی نیزہ بند کیا کہ کی تیغ افشان علم ہوئی جبکہ زخمی فرامز گویو یہ شکر وہین عطیہ کی منا کہین جنگ میدانین پیر نہا	کہ شاہی و شاہنشان جان روان ہی توران پہلو سبھی شہ خون توران وہ معنی کہ حکم تہا سجا تو شہزادہ مال سر نہ نامہ مقابل ہوا او کی از روی کہ شل سیادش اسی فح کر بہت و کی غمی ہوا شکیا یہ بولا کہ اسی رستم شہر گہ جہا زرا کشور کشا کی قسم یہ شکر ادوی فح کوئی کیا کیا کوئی آویختہ کہنی سے ہوا او کی غمی بہت نہ گہ سوی پہلو نان ایران یا وہ بولا کہ کی شاہ کیوان علم تری یا تہ سی رستم نا جو کہ رستم ہی گردنہ و زرا دیر و قوی باز و وہ پہلو دو فی اور اک توسن نیز کام یہ گردان رہی دسی کما کیا سوی میدان پی کا زرا یہ چاکا کہینچا اسی زریخ کہ زین سی جہا ہوا مل چمنہ کیا نیزہ پلیم کے قلم تو پہنچا تہمتن ہی کہنی گویو وہ آیا سوی رستم پہلو نہ تہیرین یہاں جت دو ہوا

تو قف نہ اب در میان لاکم	کہا میں نے نویسی بہر جاوتم	پنجابی کہی مہی ہر گنگ	تتمن یہ ہو گئے زہر فلک
ہوا لیکہ پر در دستم کاسر	شکستہ ہو گنگ کی بس خوشیر	اور اوتسک کی تیغ ماری میں	یہ لکھ ہوا ترک سی گر گمیں
تو ناو پر زور چون پیل سکت	یہ ترک دلا ورنی چالاک دست	نہ ترکوں ہی لکھا کہی زینہا	کہا میں سستی ایسا سوا
گیا جانب قلبت ران سپاہ	اوٹھا کر اوتسی بن چچی بک گاہ	کیا بندیز ہو از روی کین	کہ بندین پلیس کے کین
یہ ہی پہلو ان باشکوہ و وقار	کہا یوں کلائی شاہ توران بار	خروشان ہوا کرتیم نامور	سر خاک ہر جا و کو ڈال کر
یلان کو تو کرتا ہی پال رنج	بامیخت زور و ملک و گنج	کہ یہ صلحت ہی بہت دلپذیر	انجی شایبخت تیغ و سیر
پہر وہاں ہی وہ گز فیروزخت	یہ لکھ سخنیهای دشوار سخت	ابا ورنی تو کیا کر گیا وفا	سیاوش کی جان پر کیا آہ
جو نکلا تو بولا یہ افراسیاب	سر چرخ روز و گز آفتاب	کہ کیسے سپہ کار ہوں ل ہوا	یہ ترسم سی کوئی مقابل ہوا
رہی سکی فاشوس پہلو ان	مقابل تتمن کی ہو و گئی وہاں	کہو کو سنا آج جیت گئے سوا	کہ ای نامداران توران یار
تو ناو پر زور و جنگی سوار	کہ تھا پلیس کمیل نامدار	سراں سپہ پی یہ پہنچ دیا	سپہدار سے بہر لکھ گما
کمری جو تتمن ہی جا کر نہر د	کسی تاب پہر کون ایسا ہی نہر	اوٹھا کرین سپہ کا سکو قلب گاہ	اوسی جبکہ رہے غم سانہ گاہ
تو کر قتل ای خسرو نام جو	ہیماں ماتہ سی اپنی ہر لکھ گاہ	تو تیری گاہ کوئی نہ نہر گما	ہمارا ہوا بقتل منظور گر
تو نگین ہوا سرور و رنج	کہا پہلو انون کی جب سخت	جواو دل زد ہا ہی کرین کار زار	ولی ہی ہو گانہ یہ زینہا
کہ ای پہلو ان رستم ارجمند	کہا شاہ فی دمان بیگانہ	گیا سوسی میدان غرض ہر لک	گیا آب ناچار بہر قصد جنگ
سیاوش کا کینہہ بالطفارت	کہا جا کی کوٹشاہ تورانی آ	یہ سنکر ہوا خندہ ن شیر مرد	تو اب جیسی ہوا مکی ہم نہر د
لگی جلدی باہم سناں ازان	ہوئی بارش تیر ہی مان	مقابل ہوا او سکی افراسیاب	یہ لکھ گیا سوسی پہاں شتاب
رہا خیر سی لیکہ جسم جوان	تو جانچی چہر کم کہ گشتان	جو مارا سر رستم نامور	سپہدار فی نیزہ اک ان کر
کہ بس گہ پڑا وہ شہر کینہ جو	یہ بیتابی اوس دم مکی آپ	لگا بر سر اسپا فراسیاب	تتمن فی نیزہ جو ہا شتاب
وہ ہر ایک جانب مٹی ہاں گیا	زمین ہی سپہدار کوئی اوٹھا	کہ بندین کر کی نیزہ کو بند	یہ چاہی تھا پر رستم ارجمند
رہا لیکہ قائم بل ارجمند	ہو خورش و صرب ہی ہند	ولی ہی ہی مارا جو گزرا نکر	غرض تیرک کی خیش کو زور دتہ
سچا لگی اپنی وہ جان کو	گریران ہوا چو میدان	سوار اور گموری پہاں شتاب	لگی ماتہ فرصت تو افراسیاب
گیا او سکی دنبال وہ نامدار	تو ہوا مکی لی دمان کی افرا	ہوا سوسی ہوا جان حملہ کنان	ولی ہی ہی پر رستم پہلو ان
فراری ہوئی سر سبزیدک	نہ تو رائیوین ہی تاب جنگ	تتمن کے شامل ہوا انکر	وہیں لشکر رستم نامور
کہ تہو مکی تاجن پشہ ہوئی	غرض اس طرح ترک گشتہ ہوئی	گئی فوج ایران دعا و گشتان	فرہ شنگھان زد ہا ہی مان
پڑی ماتہ رستم کی ایسا	کہ شہزادہ کجسر نام جو	ہوا شاہ توران کو ماتہ شہ	ہوئی فوج رستم طرف اب جب
حضور سپہدار افراسیاب	گئی لوگ اور و سکو لا شتاب	کہ تاشا ہزادی کوئی دین ہاں	روانہ کی بس دین ممان
کہہ گر زمین ہی مان کہہ حط	کہو او سکو زور ہی چھین او جو	کہاں کہی اوتسی یا سنج دیا	وہ آیا تو ایران ہی شہ کی کما

دیلمش شمر او کیو پیر دمان بهت ملک تیغیر اوسنی کیا کیا قتل ترکون کوبس جاجا تمتق بصد فرو جاده و جدل تمتق نی بهتصدیران کیا غرض گیو کو کی شخصیت زردمان اسپان بازین	که تا کوئی و سکاناوی نشان بهت گنج او تخت و افسر نه اک ترک و دمان جز عیبت ر با ملک تو رفیقان بیعت طلب کی تب گیو کو یون کیا فرامز کو ملک کر کی سپرد غلامان ترک او گنج و گهر	سپید اتر او کو کر کی تباہ سران سبکی لگا ماته زر جویشا کوئی نام او سیاب روان کیا لشکر بی حساب که ای گیو لب کی کر جستجو هو اسوی بران ناسیون گیو ایکی جب پیش کاوش	تمتق هوامک تور انکا شاه تو گنج بوئی ده سپه سر بر تو ستم اوسنی قتل کر تاشاب برنبال سلطان از سیاب تو خیر و نام بردار کو شکفته دل فرم شادان بهت خوش بهد شاه گیتی نیا

رقن گیو تباشن کخسر و نشان یافتن ملکز او معاودت طرف ایران جنگ گلپایه

یل نامور گیو جنگی سوار کیسکه نه سانه اپنی ده لی کیا هر اک سی تها بیان ترکی هر اک راه رو و جنگی جوان روان هو گیو گیو ب بعد جو دیکه تا توهر اوسنی وقت بتا وین وی اوسن خیر کانام او دها نامو امنت رخ و در نیو لب سکونت آرام تها کمین خسر و نامو کا نشان خیال گیو دل بین ایکیا کیا گیو نی رخ پیر اختیار لگی بو چینی گیو سی ای جوان کیا راه کو کم شمار افکنان کیا گیو یی ایزه نون نی بیان سایه چون جبهه و شیر مرد کسی دن سی جو گیو خواب تها اوسنی خواب بین اغرض جو کر	بفرموده رستم نامدا قطر آب تها یا که شد بر تها نشان ملکز او و جرم نشان کر سی قتل تها و شت کی در گیو روزنی خواب کیما بیان روانیه کی چند مردم او در جهان سی و دهنه او و دگر شب روز تها گیو صحر نور بیابان نوردی سی بس کا تها نه پایا تو عاجز هو اهلوان که پر چلی اب سولی ایران یا ارکما سر سولی اوسنی کو سیاب تو گشته کیون بی گیو بیان بیابان بین گیو ناگمان که پیران کی هم بین و ستادگان هو او و کی همراه جاده نور اوسنی خواب پان است کو گیو و دانی و خاشب بوئی سر بر	شتابی سی شیدزیر کی هر اک جاسی لیتا هو راه نشان او سکا کوئی تها ماته نه پنجاهی تا کوئی جا که کمین که مسکن کا اپنی تها بی نام که تا گیو کی جالی جون رخا شتابان بوئی ز جرم نین خوش گور پوشش شی و نین گیو گیو دیای چین سی گذر لگا کمنی افسوس کر کی کما ولی مردی نی اجازت نه و در چارگی جا که بوئی چند به ترکی زبان گیو نی به کما ولی به که کو بیان تها رگه خیرین خسر و کی جانی بین هم نمایان بوئی ز قه زنده شام هوئی گیو سی که ده اندیشه و ده جاگا تو او کو شایا و دمان	روان هو اسوی در یاجی چین هو اجاده و مایل نامور سکان او سکا هر گز و دها خیریش سالار توران فرین ملکز او و خیر و ذوالکرام رین سانه اب و کی صحر نه لیکن ملکز او و کمین بجای نکست و دمان ش نه مقصد کار ماته آما گهر کسی را یگان جنت هفت سال جانی بی زنه خیر نشسته کیا یک بوئی آنکه منفص مجبی شوق بی شیه تصید کا که بر سی هو اجاده گیو کم گهر فلانی جگه بی و ده رخ شیم تو کی گیو راه روان فی مقام که ایسا نه واسطه پی گزند ولی خسر و نامو کا نشان

یہ دیکھا کہ بیٹھا ہی کہ ہوا نمایان ہی یکدم سے گزارش کیا کہ افسوس کہ اسی پہلو ان مجاہدین اوپر زمین مونس حاصل کیا تب اس فوجان پر بارش بتایا بھی مان فی ہر کام ہو نام معلوم کیونکہ کہ ہی تو ہی کی خبر نہ ادا تشنہ گزین خاطر زار ہو دلیل درستی نسل و نژاد نمایان ہوا وہ نشان بیان ہوا او کی آگ کیا جہاں ہی فرشتہ لایا یہاں ہی ملک وادی کو لی گیا گئی ہر کہیں گویا پائین ابھی ہوجی سوی ایران کہ اسپان سلطان ان یا اوسی جاک لایا مل ارجند نہ تھا وہ اسپ ہی کہ ہوئی ساتھ تاید پروردگار بدنبا کی خبر نہ نام جو کہ پہنچا ایدر ہر نگاہ بیابانین پاک کی گستر بتا دین فضل خدا کی کویم کہ کہتا تھا اس قول پر سہرہ یکسر گزین ان	پہر اکبھی بجلی پہنچا وہاں عیان جہنم کی گواہی وہ گزین کی ویکو سلام پہنکے کہا اوس فوج دیکھو فی اسی سر کو ہکا بھی تو فی بچان کیو لکھا کہنچی صورتین پہلو انان ولی کس طرح تو فی جان تری شان ہی یہ ہوا شکار نشان کیا نہ پدیدار ہو کہ تہا یعنی ارش کی ویکو برہنہ ہوا جبکہ بازو سپہدار ایران توران کا قرن طرب ہاں ہی ہو کر کہ اک گرداقلہ توران کا فرستادہ گودرز کی گئی وہ بولی کہ تاخیر کیجی یہاں یہاں ہی دیگ کی خزا سیاوش کی گاہی کہ وہین کر کی لایا سیر کند روانہ ہوئی سوی ایران روانہ کیا اوسنی گلداد کو اودھر خواہین وہ ہیدار پکر گزرا و کہنچہ تیر جہاں تاجور بادشاہ عظیم وہ گرد لاوریل شیراز جو میدا غلبہ تیر کان	روانہ ہو گیا وقت سحر کہتے پڑوسی عربی کہ شاید ہی یہ خبر نہ ادا جہاں کی خبر نہ ادا یہ سنکر فوجین کہ اسی باور نہ زادہ ناجو کہ خوبی ہی رشک گشتاں جو آوین بچان تو ان شکوہ کیا فی ہی خبر کہ بازو کو اپنی ذرا کیجی سربازو کی خبر ان و وہین اپنا بازو پہنچا اوپر ہوا وہین ہجرت جلو میں ہوا گویا فرشتہ گئی جب پائی اوس فوج تو بھ گئی سیران شکار گئی جب فرشتہ کی پائین خبر پاک پہنچین ہاں بہت لگے اور تیر گام بسوی چراگاہ اسپان فرشتہ کی خبر نہ گویا کہ ضامن تھا وہ پیش کیا کر کی بغیر شقاوت ہوا آ کی آمادہ کار کہ ہو گیا خبر نہ خوش غرض خاطر تیر اسبات نہ کر کو خاطر میں لایا	کیا تھا جو دریافت اوس تاکہ کا وہ سر پر ہی کہا اپنی زمین سی ویکو گدھی سیاوش کا فرزند تو کہ ہی گویا گودرز کا تو لگا کنی ہر وہ مل نیک ہری باپ کا ایک لکے بہم کسم و طوس گودرز وہ بولا کہ اسی خبر نہ پراک اوس ہی خبر نہ سفر سیرت ہی تھا اک نشان سخن سکی خبر نہ کیجی یہ دیکھا تو شان ہوا کیا اوسکو گویا اپنی فرستادہ پیرانکی اوس ہوئی جب ہر شہد کیجی غرض گویا خبر نہ قرین سبا و کہیں مردان خود وہاں ہر اک گدہ ہوا یہ سنکر گیا گویا جہاں سوارا وہ ہر کردہاں یہ پیرانکو سنکر ہوا صد لکے ساتھ ہی مدد اوسی دیکھ کر گویا سنی ہی یہ خبر نہ رہ گیا یہ خبر نہ آفات پراک طرف گویا گودرز

پہر گئی تھی نفع و طفر
کما گئی تھی ہزاروں یون
مدد سی شہایتیری قبائل کے
ہوئی آہ میرا ہانسی دن
کما گئی کاجاکی احوال جنگ
وہ گلبا دکتا تہا بہار با
سپہ لیکٹی تو رانسی پہر کرا
پہر دیر پیران کینہ پرورد
ہر اول تہا اولاد و چون
نمایان ہوا دوری حسی علم
جگا یا دین خسرو دیو کو
ستیزندہ افواج تو رانسی ہون
ابھی تو بی بیکار دیکھی نہیں
کما پہر یہ خسرو فی اسی شیر
پہر سکرو دیا گویا بی جو آب
نہرستم سی زہار کتر پھین
اور اپنی جہی و خیر جمال
مرا خالق ہر وہ یہاں سے
یہ کہہ دین گویا چکی سوا
پیش ہی لگا کئی ہ پہلو
تو ہی گویا یا بی پیران سے
یہ کہہ اور تہا یا جو گر گرا
نہر گز ہلا گویا مرد و لیر
تو چوٹن کی کشن کی گند
وہ پیران سپہ پہر یا پیران
ولیکن خسرو ارباب جو ان
نہر ہار ہا اور چاک کر پیران

گیا پیش کینہ و نا سور
کما تو فی بیدار جگو کو کون
مخالفت کی سب فوج باکون
وہ کما یا جو کچہ با تہا ادا
ملاست کی کوئی ازو بی جنگ
نہیں سام ستم سی کم و ہا
ہوا آپت پیران سپہ روان
کہ ہر روز چلتا تہا کینہ و
تو ہی ستم گزشتن و پلٹن
تو سو ہی ونگیش فوج شیم
ہوئی جبکہ بیدار دی نا جو
تن خیل کان و ن خون
سباد کچہ کینہ پچی کہیں
کہ ونگا مدد تیری قوت نبرد
کہ ای تاجدار و تہا کینہ
نہر اور قوت من کسر من
تہمتن فی دوی کی شادان
اور اقبال شاہی مددگار
گیا سوی میدان پی کاڑ
کہ تو کو کینہ کتا یا جو ان
چو راہچلا تہا کو تو ران سے
تو لایا سپہ سپہ پہلو
راہ پشت قس قانہ و
ہوئی کالبد سپہاں کا رگ
لگا گیدی کئی از و بی کین
کہ میں ان سپہی لکڑ ہونا
عوض کسی پہنا و بی کین

کما جنگ ماجر استیسان
وہ بولان تہا یہ گوارانجے
ہوا شادمان خسرو پاکون
گیا جبکہ گلبا دیر انکی ہاں
کہ اک ہندو فتنی تن فرشت
ولیکن سپہر انکو تہا کینہ
ونگیش شمشک مہ قتا
نقصان چاکلی پنجاوہا
وہ کینہ و گیدی سوتی مٹی ہاں
کہ پیران سپہ با یا ہا
تو کئی لگا خسرو نامدا
وہ بولا کہ شاہی فوج خصل
مری تن پتہ جب تلک کان
ادبیر تو ہی او وہ کہہ خوا
تہمتن کی مانڈی کینہ
بہت ادنی ٹان مایا جے
لگا کئی پہر گویا خندہ غو
بلندی پا کر تہا تو وہ
او دسپہر تہا لیکلی نیرہ ہا
دیا یا سپہاوی ہون پتہ
یہ دزدی تو کر کی کمان
لگی ضرب گز گران اسقدر
پہر چوڑ کر لیکلی نیرہ و پیران
ہوا غرق جو پتہ سپہاں
کہ تو فی مری جگو دوی
تری سپہ لانا ہون کیا کیا
دیا اوٹن فردنی یہ جو آب

ہو کئی خسرو تہا شمشک کین
کہ چوٹن کر تاجا کر شمشک
کما مہا صند ہزار آفرین
عیان کی تہر تہا پیران
گر پیران چوٹن سپہاوی
ہو کئی یہاں تہا شمشک کین
نہر کئی تہی زہار بغیر کی
لکڑا دہ نزل گزین تہا جان
کہ پہنچی ہاں کی تو ران
بھین تاکہ لیا دوی پانہر
کہ ای پہلو ان پیران تو کانی
تو ہی فوجان لکڑی دس
یہ شایان نہیں تو کر کی زرا
کہی ہی بہت تہا پانی سپا
مدد وقت بیکار چاچی پیران
برابر غرض اپنی پایا شمشک
کہ کہہ جی غلط تو ہی نا جو
سہرنگ کر تہا ہون کیا تو
ہو گویا بل سی دجنگ آزما
سرفراز گردان ملین
یہاں سی توجا بی تہا شمشک
روانچن ہوا تہا پیران
جو مارا دلاور فی زردی کین
ہوئی سب خاک جاسی شمشک
کیا سپہاوی لکڑی شمشک
تہ خاک تہا ہون تہا کما
وہی نہیں ای ترک خانہ خزا

کیمین دوزخ تری پست جانمین بجز شمشیر مرد کیا گشته خسته گرانگی کوئی زند دس فرج من چو دمانی پراون من با گرد یه گناه جنگی دل نامور که جادو گد بخوشی ای بیخی یکسکه دهرین گوی جنگی جوان دهرین پراور فری پستی کند ولی اوس جو انکی ز جیم پر اوراک دمانی اوسکی مردمان کند اوسکی می دمانی جوان ظفر یاب هوزیر چرخ بلند بصد غنچ پیران اری کنان که ای گویو به ترک بستی رکمانی خسر و کوجو باکی شب و زحمتی نشکند و گرنه من شاه توران اگر بعد نیکی ای پهلوان غرض اسکی جان بخشی اب چو که گلگون دن اسکی خوشی جو نیکی در آسیر نیختری خون غرض گویو اوطح سی کیا حقیقت جو کچه نمی سوسیکه کیسی مردمان بی حیوان پسدا توران پهلوان و دینا تها پوز و سجد	پیر لی گینهاره کین نندین بی کوئی بی مرام هزارون اردو کو تورانی تو پیکر پست مرد میدان جماندا خسر و کولیکه دهر هو اسکی پیران کا خطیر رمانی بجی دمانی ای بیخی هو اسوی بدخواه عاکه کنان هوئی جاک گرون من پیکر کوئی زخم هوانتھا کارگر چپ رست تھی گریه کنان گیا پهری جنگ توران گیا پیش خسر و دل ارجمند و د لایا تها غدر خطا ز بان مخالف چهار زمین نهار بداندیش سی تانیه بی ضرر پی خدمت خسر و نامدا کیا چای تما قتل اندر دین هوئی اک خطا اس نیر نیکو تو لطف و کرم سی دو لگا کنی تب خسر پاک من تو پهلوان هوزیر لاله کن که حبیط خسر و فی فرمان هوئی شاه توران کوجب کیا حکم یون که گذر بان هو آپ او دهر فوج لیکه دهر ایی سانه توران تو بکا گرد	تری تاب کیا جوسید غنچ تهنن کو دیکما بی توئی مان اورا ب فوج کو تری سید غنچ گرفتار کر کی پهرای ناچار نه توران بی پهره افرا سیاه هو انا امیدانی و جان یه بولا که توئی تو پهلوان و پیران گزیران پهلوان هوئی ترکا و وقت محکمان یه دیکه و لیری گر و بلند و پیران لایا و مان کینچک مقابل تھ آیا کوئی زمینار کیا عرض ای خسر و نامجو ز روی عنایات شوقش بین فوگیش نی بی کما یون مان بخوبی و مان حکم دایه کو رمانا کوجو پیران فی خوشی کیا تو پهلوان گزیران سکارد تو پهلوان شمار اس خطا کین گزارش پهلوان پهلوان کیا که اک دمانه خوجو پهلوان رمانا اسی بندی بعد از ان رمانا پهلوان پهلوان کیا تو غم سی غنچ و سکی لیکه دهر که اس شکل کی ایک من دو هو اگر م بلع شمشیر کین ولی پهلوان افضل و لطف	مری سانه هوا کی جنگ جو که تها گئی یازده پهلوان تیر تیغ کینچون من کی بین تنجی لیلون سیدی پیران یا که رون ملک توران کینچر لگا کنی اوس مرد میدان ولیکن من کب پهلوان که دیکه زمینار یارای جنگ لگی حلی دمانی و تیر و سنان که اک دمانی کینچیتا تها کند جهان تها ملکه او دمانا مور هوئی جادو پهای و شست که دن قتل پیران بلان لگا کنی یون خسر و پاک یه اپنا کوجو ه بی بیگان کیا پهلوان اس گرانمایه کو شرا لطف کونکی لایا سجا که پهلوان سزا و لطف که اسکی طرف نی که دین یه کمانی بی منی قسم خسر و تو اب کان من اسکی سواج که تها و دی بیوی توران و دمانی گیا پیش و سجا لگا کنی انوس و سجا جد پهلوان تم قتل و کور که جانی ندی خسر و گویو مددگار تها خسر و گویو کا

طوس از طاعت کینه و رانمودن فریزر پسر شاه کاوس و میباشند بان جنگ
نیما بین طوس و گوزر و لشکر کشیدن و دوش فرمودن کاوس و طلبیدن هر دو و پیش
خود فرستادن نیز و نیز برای جنگ قلعه در پیر و تبا ه شدن لشکر فریزر و تبا شدن کینه و

و بختی بختی کوزن از ان بان بیکر گوشه نور بصری مرا سودا طوس سبب غیر کینه سزاوار و بیم اورنگ زر خوشی سی و با طوس کینه که کما اک مضع بان تخت زر بفرمان کاوش و جهان تو اب طوس کجا کی ایها نزد اوس جنگی کی ای عت بیرنج اوسکی خاطر او نمائش سزاوار و بیم اورنگ زر بیرنگ لاکه کینه و نا محو و طوس دوش نفرین کنان غضبنا که سکه بر اهلان سوی طوس جنگی کی کازرا غرض اس چشمی سوی د که تما فتح کی و نشانی درش تو کس تشبه فرج ایران کری قصه ایراکا افراسیا کوی شاه جو کچ سون لچی که ای گوزر و زنگنه ما که تو اوطوس همان سلا	یو اوسکی کینه و شهر را تو اسکی طاعت که و تبا نمی مغز و بی عقل طوس اطاعت جو خشمی تیری سیر حج خوشی و خشت جیب سیر تخت کینه و نامدار ولی طوس عقل سیدین کیا کینه طوس بولایت و دهی عقل پیش و خردی فریزر و فرزند کاوس که اباب من و کی پستند بیتیر و فرزندگی فردی غرض کی آشفته و شکمین بزرگانی گوزر کینه لگا دیر ارج باشو کت جاده کیا طوس سانی پیدر مقابل بنوین کینه و نو سپاه همین کچ بی هرگز نه و ندا پیام اوسنی هیچا گوزر جو پیچ شنه نامور کو خبر سپه کینه اب کس طوس کوی طوس گوزر بهانسی	و بختی بختی کوزن از ان بان بیکر گوشه نور بصری مرا سودا طوس سبب غیر کینه سزاوار و بیم اورنگ زر خوشی سی و با طوس کینه که کما اک مضع بان تخت زر بفرمان کاوش و جهان تو اب طوس کجا کی ایها نزد اوس جنگی کی ای عت بیرنج اوسکی خاطر او نمائش سزاوار و بیم اورنگ زر بیرنگ لاکه کینه و نا محو و طوس دوش نفرین کنان غضبنا که سکه بر اهلان سوی طوس جنگی کی کازرا غرض اس چشمی سوی د که تما فتح کی و نشانی درش تو کس تشبه فرج ایران کری قصه ایراکا افراسیا کوی شاه جو کچ سون لچی که ای گوزر و زنگنه ما که تو اوطوس همان سلا	و بختی بختی کوزن از ان بان بیکر گوشه نور بصری مرا سودا طوس سبب غیر کینه سزاوار و بیم اورنگ زر خوشی سی و با طوس کینه که کما اک مضع بان تخت زر بفرمان کاوش و جهان تو اب طوس کجا کی ایها نزد اوس جنگی کی ای عت بیرنج اوسکی خاطر او نمائش سزاوار و بیم اورنگ زر بیرنگ لاکه کینه و نا محو و طوس دوش نفرین کنان غضبنا که سکه بر اهلان سوی طوس جنگی کی کازرا غرض اس چشمی سوی د که تما فتح کی و نشانی درش تو کس تشبه فرج ایران کری قصه ایراکا افراسیا کوی شاه جو کچ سون لچی که ای گوزر و زنگنه ما که تو اوطوس همان سلا

کیا طوس عرض یون پیش که بی مور شاه خلایق پناه یہ سنکر وہ گودرز گہنی لگا کری وح کوکب سایشک شاہ بسان فریدون فرخ نصل فریزر کو بی یہ طاقت کمان تو کیون جل کا کار فرما ہوا کما طوس نے یہ کہ ای سخت ترا باب تما مغس و ناتوان بہاری جو کی بندگی انتہا توس گمش جانی کہ پڑ نہا مرا باب تما کا وہ نیک مرد فرزند کا دیانی درفش یہ طاقت کیا اور تری تاب کیا اگر تو ہی مرد بجاع و دلیر کری تیر جوش سی شیر گذر کہ ناحی ہم کینہ آور نہو جی دیکھنی لاف سکر لگا کنی شاہ نشہ نا مجھ میں باب در کرنا ہون نیک بلند ایک در پرن نہیں میل کری فتح جو ہر مبارک دین کہ اور اس تدبیر بہترین فریزر کو شہ فی حضرت کیا ہوا ہر دم ہوئی تھی آتش ولیکن در در نہ آیا نظر شہنشاہ فی بعد و سکی بارگاہ	کہ ہون چاکر دہندہ باگاہ وہ ہی ارث تخت تاج کل سیاوش مہین رنما شاہ ندی ہاتھ سی رسم اکبر تنگادر کو در بادی جھوٹین کمان یہ دلیری یہ جرات کمان تنگار چکوا ای طوس سو دہوا تو کشتا بی کیا ب سخنا غریب ایک ہنگر اصفہان ہوا تبہ سالار عالی تبا نہین چکوا آہنگری سی ہی تہو میں کتا دلیر پھیند وہ کا وہ ہی طوسی زوش جو ہوا تہ میری جنگ زما تو میں تاج عت بشی کا سان میری تو ہی جل کا نہ بولو زیادہ بل بچپ سزاوار و شایستہ بر شہ کہ وہ تو میں کیساں کی بڑ کہ خوشنود راضی ہو جس بڑ سر کوہ زو یک یا ی نیل اوسی بادشاہی ایران زمین یہ سنکر فریزر بولا و دین سپہ کی طوس اسکی ہر گاہ ہوئی سوختہ دیان دست چاکو ہوئی فوج جنگی تہہ سر ہر کیا وہ چین کو کو حضرت	جوشہ شیر شانی ہی یا تو ہا نیریکو شاہی حضور سپر ہوا کشتہ ناحی و پچارہ کری یعنی خسر کو اب باد دلیر اندا یادہ عالی تبار دلیر ان بکلم شہر داوگر پیر سی کہ فوہ کا بی پور تو ہوا نجسی ستان یون ہی نہ سردار زادہ نہ فرزند شاہ ویا و دین در زلی چو آ کہ خوبی بشر کی ہی مرد کیا عہد صحا کا کاوسی کہ جیسا لیر میں ان گلی سوا کما طوس ای سرفراز پیر گران کہ ساگر ترا گز ہی ہوئی جبکہ باہم یہ گفتار یہ گودرز بولا کہ کجی طلب ولیدہ شاہ اوسی کیجئے کہ وہ میں زبنا بلند ایک یہ کہ کہ کیا شہ فی او کو طلب تھکتی ہی آتش پانی ام یہ کی جبکہ گفتا کا دس مجھی پہلی ای باد شہ حکم ہو وہ پہنچی جوز دیکھ حسین کیا بستہ کہنفتہ گر حصا فریزر اور طوس ہو تھکتہ جان سپاہ گران لیک ہی چوب	فریزر ہو بادشاہ جهان شہین پہنچی ز نہار کی ہوا سناستہ ہی کہ کاوش شاہ کہ ہی و کشتہ اور تاج کل کیا کہ خوف و خطر زینا ہوئی تاج خسر و نامور تو دیوانہ ہی اور وہ تہا شہ مگر آپکو یون گیا بھول نہ نہار تہا صاحب نہا کہ خاموشی طوسی چو آ پہر مندی و خلق و فوہ نہ لایا در ادل کہ خوف با مرا تیر و نیزہ ہی جوش گذر یہ گفتا تری نہیں دلہند مری تیغ سی آب الہر لگا کنی تب شاہ فریزر فریزر خسر کو پاس نہی بلندی و جاہ و شہر و تخت تو بہر دوسرا جیسی ہوئی وہ جبکہ ہی بان کما اوس اور اوس قلمی میں یو کا ہی کما تب گودرز اور طوس کہ جا کر کہ و ن فتح اوس تو دیکھی زمین سر ہر آشین تر وہ کیا خوب لیل و نہا پہر آئی حضور شہر شیر دان کینہی ملکہ کو کو وقت شب

تیا خواب میں اس عظمیٰ دیا
لگا کھنی یوں پہلوئی کر
جو کچھ اس کے خسر دنی فرما
بلند لک ہوئی مالک اس دھرم
کی کسب کاری تیرا دان کرد
نمایان ہوئی روشنی مہم
ہو واقعہ تیرا گنج و زر
پہر اک سال کی بعد خسر گیا
کیا فتح اوس قلعہ کو ہی ہون
سپر خلافت کا تیر ہی تو

خدا فی عرض رحم اوس کیا
سہر زو اب باندہ کر کوئی
وہی گویا کی فی اوس دھرم
کہ جی طرح سی رعد کا ہون
تو فتح کو اب راہ پر گزند
ہوئی رفع وہان کی کلیم
ہوئی ہرقین کی فتح و ظفر
حضور شہنشاہ کشور کشا
بفضل خدا فی جہاں دنیا

ہو ایک بیدار دہنا مجھ
تو رکھ اوسکو دیوار قلعہ کے
وہ کاغذ رکھا جب دیوار
شکستہ ہوا تب جادوئی
الگی ہوئی پہر بکاش تروان
در در نمایان ہوا تب میں
بنا ایک خسر دنی گنبد کیا
وہاں سی سپہا عالی جبا
ہو اشا کا دوسرے میکہ

رقم کر کی کاغذ اوس کم
کہ تاکا شکل ہوا انسان
ہو اظہار کا باریک تر
لگا کھنی تب خسر و بخت
ہزار دن ہوئی دیو خیر وہاں
گیا قلعہ میں خسر و پاک تون
کہ وقت سی وہ ہر طرح تھا
گیا جانب ملک فرسیا
لگا کھنی ای خسر و نامور
سزاوار اورنگ و افشانی

بر تخت نشاندن کاؤس خسر و و ممتاز ساختن کمر بستہ اور توران

جہاں دار کاؤس فرخ و بخت
بٹھایا جہاں دار فی تخت پر
یہ فرمان دیاج کہ کاؤس
سپہدار کچھ خوش نما
دل نامور دستم و زال زر
جو زو دیک پہنچی با صد طر
کہا یوں سیاوش کا تو دیشہ
بہم ملکی دوزو ہوئی شہکار
ہو زال سی پہر بھگتیر شاہ
گئی پیش کاؤس زور و گر
وزیر و امیر ان شہزادگان
یہ بولا کہ کین ہر جہت ملک
نہ سہر در میں تخت افشانی
کر دگی مدد اسکی تم وقت
اور اب سپہدار والا گھر
فریزر و گوزر و زو طوس گویو

رکھا سر خسر و کی دھرم
تو دھرم فریزر زور طوس
ہمیشہ تہا خسر و انصاف
ہوئی شاد و خرم سپہ گنبد
گئی پیشوائی کو سر وارب
ہمارا بزرگای گر نمایا
یہ کھنی لگا دستم نامور
لگا کر فی شفقت جہاں گنبد
بہم خسر و دستم و زال زر
گئی سب رگان ایران ہاں
نہ زو شاہ توران میں ملک
نیشادان گنبد و گویا ہون
یہ دستم فی پاخ دیامید
خدیو جہاں خسر و نامور
یعنی تھی گردان گنبد

کیا حکم پہر یہ کہ سب نامور
اطاعت سی خسر و کی سپہ
یہاں اس ارضی تہا لشکر تمام
دین بادل خرم شادمان
جب آیا توین دستم نامور
مدد گار سپہا شام و سحر
کہ یہ زمین تہا بندہ کترین
تہا حق فی خسر و کھنی دیشہ
کیا شاہ فی ختن تریب ایک
ملک سی یہ خیر و ناہور
نہیں مجبور نہا آرام خواہ
یہ نہراں دستم شنی گیا
شہا بشیر ملک فرسیا
کر فی قصد خیر توران کجب
شہنشاہ فی ہر ایک سی یون

جو سہا کار بیا بی خسر و بخت
اطاعت کرین اسکی لیل
الگی چاکری کر فی شام و سحر
رعیت تھی اسوہ شاد کام
ہوئی سیٹانی ادر کوڑاں
اوٹھا تخت سی خسر و ناہور
کہ لون جاکر کونسی خون پر
تو ہی شاد و شایان دنی میں
بہت پیشکش لعل گوہری
آبا میں فرخندہ و طور نیک
کہ تہا جھکو مطلق کین
نہر گزرتگیب قرار و ثواب
کہ ای پہلو انان کشور کشا
کیا مینی جا کر تباہ و خراب
کہ دن کو تھی جانفشانی ہون
کہ تو تم تہا ارادہ ہی کیا

سنگ لگانی بر پهلوان رفیقین کیخسرو عالی تبار با قیام که ساضمین بر جانفشانی	دیا الغزل و سکا لشکر تمام تایا اوله و کجا خسر و کونام	جوسالار ایران از روی زمین فریزر کو با صد ده جوان جوانم و گو در عالی و قار مقرر موی جانب دست اس جوسیلادی تپی نمیر و پسر نژاد تو ابد دلاوری سنه گرازه کی تپی کیصد فرخ تن و بهیزن که فرزند تها گویو کا یه تپی جقدر نامور پهلوان سوی ملک توران اینه	کیا قصد تخی توران زمین که تپی اوز با اوسکی پهلوان یل نامور گویو خلی سوا بچشم شنشاه جوهر شناس موی سانه گتم کی نمیر پچاسی جوان با نشاط و نهایت قوی جنگ و اوسی شاه کاوش دیون کیا براک سانه کمتا تها قیام معین مساعی زمانه هوا	کیا و مین تیب سنجی کو کیا شنه فی سرگرد و قیام نمیر و پسر کی بفتا و قوت و گتم بمانی جو تها طوس نژاد و شنگ دلاوری مان صد و هفت تن تهم گولاد مقرر موی قلب مین بقتل که ای پهلوان نر جنگ غرض موی خوت تها شنه تتمین بی لیکه پا گران	بایمین بچسب و طرز کیا سانه و طوس و قیام جوز گیلین کرین خونی دشمن کشت اوسی دست چسب کو مقرر کیا نیر و آزامی دست پهلوان کیا یک دست با قوت و زور تن بفرمان کاوش انجم ختم انه پهلوان گاه خسر و سی تو و بهیزن و اسشت و جابه کیا پهلوان و کما مران

روانشدن فریزر از راه دیگر طرف توران بکام شاه گیتی ستان و قیام طوس ایه کلات
و خرم و کشته شدن فرود پسر سیاوش که از بطن گلشتر متولد شده بود و شجور دن
پیران نشسته بر لشکر طغی یک طوس و معاتب شدن طوس باعث کشته شدن فرود

سپه اریخسر و پاک دین رفاقت مین استیجاری باجو ولیکن سیاوش کا پی اکی پسر و بان و فلست کیخسرو نمان یه سیمه کی طوس و فریزر کو فریزر و شجاع و دیر کیا متصل لشکر طوس حب نخل طوسی و مین و نامور یه که جالی اوس کی خنجرین	کیا جب که نزدیک توران مقرر کیا گویو و گو در کو فرود و جوانم و فرخ سیر که میرا بر دپی و ده نامور یهی بات که گویو و گو در کو روان موی صحران و شمشیر یه سیمه فرود و جوانم و هوا سدر طوس کا آنکه تری سانه زنه مار و مین	فریزر سی تبیه کنی لگا لو که تها و ملک کیخسر خراب کلات و خرم مین کی گران خیر و اری و خجاری و دور روانه هوا خسر و کما مگار ولی طوس موی کلات و خرم که میان بهر غلش آری طوس یه سنگه کما طوس فی ریو کو تویب جاسره ای ای جوان	سوی دست چسب کی لشکر و جابه پهنج تها تخت افر سیاب بنایابی اکی اوسنی حصن تمین کری و جانب سی لشکر گذر سوی راست با ستر نامور شتابان هوا و افران ختم بعزم و غافلج لایابی طوس اکی پیش فرود و شتابان تو که پهلوان سیانی لشکر و

نه کيا سرکشي زرينهار کيا طوس غم سي وکي بجا يه سکه هواطوس گر يه کنان نه بجا رکي تاب لايا فرود هوا آکي تخوار تب زرمجو هوئي فوج تخوار کي غري مقابل هواطوس کي شل شير گيا پهر دين گيو بهر دغا گيا ساسني کرکي گوزار دن قسم هي که گر نه به افشي پياده هوا بيزن جنگ جو که هي سانه تيري شتاب جنگ هوا بنده جوشن مين تير آن فرود دلاور کوزخي کيا افاست کي لايانه گز تو تاب کيا قلع سي تير باران کان سوي خيبر تب مافشي گيا پنهور دن کيو بئي ندوان هوئي سوخته سهر سردان که گر گنجي زير چرخ کبود نو کيا حاره شيش تضاد قدر وليري لگي کرني مردان کار هوا زرم ساز آکي مانده تير رباک کيا نهم او سهر دين که بيزن کوي زير گزگران فغان اک دها ز چرخ هوئي وکي تم مين گمان	نه هر که کيا اوسني کچه اعتبار غرض بود اباد و هواطوس کار پسر طوس کا هي سوخته ومان وليکن مقابل نه آيا فرود ليا طوس گير او قلع کو کيا طوس آخرا و کوز يون کل قلع سي پهر فرود و لير جو شته هوا باد و هواطوس کار پسر گيو کا بيزن پهلوان که جب بک اسکو کر و غري کيا کشته او تن في اسپ تو بک خطه ناخر کرادر گيا پهلوان کي سپر سي گذر وليري سي نيز که جولان يا که اک تن پيا ويني گاشته مقابل پهر يانه کوئي جوان پس که جب پهر وشن گيا کرون فتح اقل کويگان لگي اگل قلع مين گمان لگا کني گلشهر تيون فرود اگر مين کشته هون شل هوا حمله آور سوي حصار پرتيزه اوسدم فرود و لير فرود دلاور في زردوي دگر بار يه چايي تماوه جوا نو کشته هوا م و جنگي فرود غرض کي دن و شري کي با	جو پيغام تنها مفضل کما کيا ريو کوشته و باق نيك که لاوي فرود دلاور کار سپه لکي کيسر ملي کار زار گيا و داني پهر غري مين کر سوار دليرو و نرو آزار ما گيا بهاک قلع کي در مين فرود دلاور في مارا نند پياده هوا پهلوان لير بيزن في اوس وقت بلخ پهر تني مين آيا و سپر جود چکار ايا و سدم که ناني خندک لک پهر و رار اوزن بيزن سي پيچا و مان شل لگا کني تب بيزن پهلوان و رنج سي جود و جنگي سوا هوا خسته بيزن آن که حمله گمان کي تا صبح دم يه آيا نظر خواب معني که آب پسر سي کما قلع غري شل که هي سکه آخرا قنا بيلگان سپه لکي طون جود و تب گني و زمين کني چا شل هوا اوس غمدي رور و گيا تو شانه به حکم خدا ربا م دلاور في ماري جود جواني مين ته هوا به سپر	يه گفتار سن ريو و دين گيا هوا ريو کي سانه سهر جنگ پسر کوه و دين کسي پيچا گيا طوس آب هوا سوا شتابي سي بس چرخه گيا نو فرود دلاور کا خالو و ما گر نيزان او داني سوا جو شته بيزن طوس و شل لگا اسپ گيو کي لک تير کما گيو في يه که آگي سجا يه لک شتابان اده لير وليکن نه بديل هوا زرينهار فرود دلاور في زردوي جهان تها سوار دلاور فرود گيا قلع مين کي زرخي جود نه آئي تهي شرم کچر زرينهار سوا اسکي پيچا و شتاب لگا کني يون کما کرم پيچره گلشهر کوشه شل هوئي خواب سي چکيه ميدان نهين غم کچايي ماد مهر با هوا جلوه گر مهر تانده در و شخته هوا پهر دين دليرو بيزن جنگ جو از کچر جوشن مين گر گز کيا وليکن کچر نگاه سي سدر فغ که اي اي افسوس شل پير

پسر پاشا شکر کنی خنجر سی چاک
 پسته پی خنجرهای خسرو کویب
 ومانشی لصد شوکت و کز
 بکل که پلاسان اگر کمین
 نزاعه کو بهیجا بر ای نر
 پیرا که گزینش مارا کند
 یه چای تها نیز که بهیگی
 نزاعه کو ومانشی او تها ایگی
 هوا ومانشی بران میه وان
 سوی کاسه و داسی نور
 غرض مست بدوش غافل
 خطر ناک بیدل شو سبب
 گیایا نه خسرو نا مور
 بسوی کلات خسرو یه گیا
 بفرمان که خسرو نا مور
 رکما او سکوزند این شام چای
 اگر چی جواند تو بندنگ
 که نیگی بهم بعد یکاه جنگ
 او بر انداران ایران زمین

کیا آپ کو اوسنی و مدین ہلاک
خدا جانے کیا تجھ کو بھی
کیا طوس کوچ و ہر شہر
کیا کشمیر میں فی اوسکو ہون
پکارا وہ آوی جو ہو کوئی
رہی جنگ کی پڑا اوسکو مہر
کری تاکہ ہر خواہ کو اوس بند
تنگا و پر اوسکو ہٹا لیکن
پنی جنگ پر خاشاک انیان
کہ لشکر تہا ایرانیاں و ان
دلیران این زمین و شیب
روانہ ہوا طوس پھر صحران
بنام فریدرز عالی گہر
مری بہائی کو قتل ناق کیا
فریدرز فی طوس کہ باندہ کہ
ہو آپ سالار کیر سپاہ
دلیر و مکی آسانی بہر
مہیا پنی گزرتہ رفتہ

رومان کی ہرام فی موس کو
ہوا اٹھوس کن زیر چرخ کبود
پہر اک امین اور آجھا
روان دانیس اشک بخت
گیاسامنی نیز ان پہلوان
زادہ گراسپ سی ہوجدا
کہ آتشی مین مگر کدو کی دوان
ولیکن نہ چرخک کی لای ستا
سواران تکان لپی چلی آ
خطر گویسی بسکہ پیر کدو ستا
کہ پیر ان پدیک آبا ویا
فریزری کی شال ہوا
لکمانا کہ سی طعس نیر
غرض طعس کو قید کچھ
کما سخت دشنام دینی
لکما پیر پیر آنکو نامہ کان
فریزر کاجب کہ نامہ پیر
غرض جب پیر اک مینا گد

جنگ کردن فریزر با لشکر پیران و
خوردن آمدن نزد کبیر و در توران

ہو اغانہ اشتی سو خستہ
 تو ریایہوئی حشر اکالین
 جد ہر کو گنیا ایک سیخ مسکن
 جنان تما فیر زارچی ہا
 فریر زارچی ہا
 کہ گود زنی فوج مغلوب

مبارز لگی چایینی کیوہ خواہ
ہوا جسطرف گیند او کو فلک
ہوئی قتل مکان او ہر مشا
ہوئی حملہ آور ہوئی قلعہ گاہ
ہوا جب نیز جنگی شہوہ
دیکھو ہر گروہ

کھما کر کی نغزین کہ ای تند خو
 فراوان غم پور و درد و زور
 جوان کہ پلا سناں و داناں
 یہ سالار تو رانے سنکر خبر
 ہوا کار منجر بہ تیغ و سنان
 پریشان ہوا سفر بدخواہ کا
 سواران تو رانی آئی دہان
 گئی بہاگ کر پیش از آسیا
 نبرد از میان مردان کا
 تو ناپار بس قصہ شجون گیا
 ہزاروں کی قتل یہ انیا
 فزیر کا پرالم دل ہوا
 نہ لایا بجا حکم وہ ناکار
 خطا کی سزا او سزا کی بھو
 کیا انجمن میں ذیل اور آ
 کہ شجون نہیں کا چکا اور
 تو پرانے او سکویہ پانچ
 دو لشکر مقابل ہوئی آنکر
 او در لشکر نہ کہ جماعتی

دلیران جنگست درو کینه جو
 بودی گرم پیکار کینه سپا
 هزارون چو کشته بودی
 بیابان هوا خوشی لاله را
 کیا آنگی ایرانیا تکویر تیار
 گمراه وین سید انشی لاهی
 شکسته لونی ای همه فراتر

صفت آراجمی انکر پر دو
ہو فی آتش خاک فروخته
گئی گیو ویزن جو سید انین
جز آرمین پهلوان
ولی اور جانب سی رانیا
ولیران ہوئی کشتہ پنکام
شاجا تھی وہاںسی گوردر

تو ہی صاحب گز و تیر و زندگ تہا شہر ادیکہ وقت و غا کہ و ن قتل لشکر کو اکال چین یہ گو دوز و تہم جنگی بہم قدیم الغرض کی محکم و ہا یہ کہ اوس پنجاہ سال پہ بہلا کس طرح میں آؤں ہا فریز زنی یہ کہا اوس جی کہ و ن کیسیاں بجا رہی ستیز روان خن تہا مانند دیای آ ہا زہدہ گو دوز با بستن ہوئی شہیدہ انہیں چاکم رہی لکی تو را کی غالب پاہ ہو سکی خوش شاہ اور سیبا روان کیا اور یہ نامہ لکھا کہ کچھ سرور ستم بہلوان شب دروز کا مرانی کرو جہان میں نہ کون نشان زینہا غرض جب کہ لشکر ہوا پامال ہوا شہدہ کو نہما لشکر کا غم کئی دن تلک اوسنی نامہ لکھا شکیب جھوٹی تو کر اختیار چو را یا و بین قیدی طوس تھن فی دو بین نہر اکا ملاؤں میں اوسکو تہ خاک و خون تو کی عرض ستم فی امی شاہ جو اوگیالی فوج اور سیبا	جہا نہیں تونی کو کچی جنگ یہ پران نشہ تو ہی جز کیا نچوڑوں میں کڑی لکھیا لگی گہنی میدان میں کہا شرم ہوئی گرم پیکار جنگ ورا دور فوج اپنا پیچ ای ناچ کہ غالب میں اس وقت تو را ہوایزین جنگجو غضب کہ پرتما اکال دشت میں سرملوان تہا شل جاب ہوئی شہدہ ہفتاد شیر زن زمین خونی یکسیر ہوئی لکھ ہوئی فوج ایران سرستہ زرو غیاث شاپی شہا بڑا نام قہنی کیا مر جا ادھر لکی آویٹگی فوج کر بعیش محراب زندگانی کرو باقبال شاہ شہدہ نامہ فریز زب بادل پر ملال ہوا اوسکو مرگ برادر کا غم شب درانکو کو برغم کہا کہ چارہ قضاسی نہیں نہما لگا گہنی پھر خسرو ناچو ولی طوس خسرو سی گہنی تلا فی قصیر سابق کروں سزاوار چر و سرور کلاہ توین ہوگا ہم زرم و سکا	نہ چیکر پیر لگی کر و ر و اگر گوہ ہودی تو کندہ کر پہرانی میں ستم کیا دون کہ مر جانی کر کی اب کارزا یہ بزن ہی گو دوز گہنی لگا یہ بزن فی جت کی اوس نسب نہیں یہی ہی نامہ علمدار کو قتل کر کی وہاں سر حلق گردن جنگ تہا جوان قتل کا دوس ستم کی وہ خوش نشان ایران اور سیبا سوا اسکی ترکان ایران سوی خیمہ ترکان گہنی شاد پی سروران خلعت پر پراس فتح پر صرف قلعہ ملاؤں اوسدین خاک و خون خوشی ہی پیران باخ اودہ ترکان خوشخوار تہی شاد شتابی وان ہو کی پرخاں کہا یون کہ مثل پر پیکار بزرگان ایران و ستم ہم یہ کہ سوگ ہی پہاڑ تہا با کہ اسی ستم بہلوان جانتا کہ جھکو اجازت ہو پہر کی با یہ سنکر سوی ستم سلطنت اجازت ہو کافی ہی طویر یہ سن طوس کو شہ فی خدمت	رہی بھلا خاک پہر آرو سر بہلوان نکلندہ کروں ہوئی شہدہ لگی جنگی جوان نہ نہ موثری جنگ ہی زینہا کہ تو اب فریز زنی پس جا فریز زنی تب یہ پاسخ دیا کہ جھوٹاؤں پناہ دوش اب ہر علم لکی آیا وہ جنگی جوان نثار دم و خیر تیغ تہا بہت وقت پیکار مارجی بزار و دودھ مرد الا خطا ہوئی شہدہ جتنی کروں کیا ہوا بندہ غم کی آزاد دل برای سپہ شاہ فی کچھ وزر ذرا دلمین اپنی یہ ستم لو تو پراس جہان میں نفع و ظفر کہ خسرو کا اور ستم مرگ و کا ادھر اہل ایران شہدہ تمام کہ کچھ و نامور تہا جہان فرود دلاور ہو کشتہ آہ لگی اور کہا امی شہر با علم یہ بزم سرت بٹمایا اوس پی جنگ پیران خانہ خراب کہ و ن جاگی پیرانسی کارزا لگا دیکھنی سہ و راجن کہ گیا یہ پیران نشہ کو زہر دیا حکم گو دوز کو تو ہی جا

باردگر رفتن طوس بچنگ ایران و بارش برف بسازی ساحر زبون

شدن ایرانیان مقید شدن در قلعه

سپید یکی هر طوس جنگی جوان بهر مرد لشکر موی گزینم جدا موی لشکر سیاهی گیا که ما و بین گود زنی طوس کس گیا گیوه و در آکی شمشیر کو نه کوئی هوا کامران زمینها و مان جاکل شخص بر تو تیا و مان جاد و ایا تو کرایه بجا یک سنگ سر قلعه کو به سار اندر مانها ک قطر بهی و قطر پیرانی بین ایران و مان باز هر اک جانی برف و جانی آسی تو ک فضل و احسان شتاب کوئی غیب سی مرد فرخ سیر یه دیکه کو کوه طوسی و این جو اندر دنی جاکل از روی کیز هوا قید جدم ده خانه خراب هوا دن تمام اور دو نو سپاه ولی توی نه تاب فامیت از غرض بدل پر غم و محطرات سرمه من کوه طوس د لیر یه پیرانی و مان و سده کما بشدائی او سکونه یه کنگه خوشی دلیران ایران و یار	هوا سدی ایران پیشه رون ر سچان جنگ گزینم کیا هر مردان کی سر کوه جدا توقف در ک تو ای نا جو هوا سانه و مان کی بکار جو گئی پیر موی لشکر انجا کما که باز و رنه نام دشمن کما که به پیش برف باران سار و ده ساحر هوا جاکل شغول کما بستی توی لشکر ایران کما هوی حمله او ر فرج گران سواران ایران پیشه شنی گونا که تا دور و دور برف باران شتاب ر با هم دلاور کو آیا نظر پیاده گیا قلعه کوه پر پیشیت مانه و کی باندی از هوی دور و دور برف بکشتا گئی رزم گسی سوی جیگاه که کم توی بهت فوج ایرانیان گئی سوی کوه چایون شتاب هوا یکی لشکر کو آرام گیر که محصور کونی سیا فامده که تبار بر کینه و کینه جو اوسی صرف کونی توی لیل و	کیا کر کی یغایر ز دیکه جب هوا آسمان و جب آشکا بهت گز و ایران توی شتاب که ما گیوهی پیر که اسی شیرد گئی گز تها گاه تین و سنان دلیر و تین پیر تیر باران کیه نگاه کنی ایران کما و در ولی کچه نه ترک و نکو پی ضرر هوا ابر تیره نمایان دین هر اک خوش سر و سی تها کما بهت قتل ایرانیان کو کیا بصد زاری و غم پیر جوان قرن اجابت هوی یه دعا که انگشت می و حبه شمشیر و ده ساحر تها ز بسکه شغول کما پیر و یس کی که مان و او ترکوه سی پیر گیا پیش طور پیر آیا سحر موی سران زبون موی ناچار و توی حصار ایک تها کوه پیرانو دوان آئی ترکان بکار جو سر راه سد و دست خنجر بهت قلعه من غله و آب تها باندیش سی بهستان ملک	مقابل هوا کی سران شتاب تو میدان بین و مان و سوار کیا طوس فی قصد بکار شتاب تو هوا کاب جاکل موی غم و گزی خوب با هم ده و در جوان بهت پهلوان و نکو چایان یه سانی تو جاق قلعه کوه پر تبه و بین ایرانیان سر سهر هوی بارش برف باران هوی سکی بکار مان و سوار ضرر برف سی کچه پیر چایان گکی مانگنی یه دعا بر زمان کرم حق فی سحارگان پیر کیا کری بی شار توی کوه سار نه توی کچه خبر او سکونه مان تو اس برف باران و سوار اوسی قتل لاکر گیا پیش طور هوا آکی آماده کارزار و ده گزی هوی توی آتی غم کیا زخمی خوشستانی مان کیا آکی محصور و مان طور کو جده بر چایون جانی او و در تھا تها سان هر اک شتاب دلیرانه کونی توی سر و زبون

سید بنی ستم پهلوان قلعه هایون با ستم او استعانت طوس آمدن موس و
 و پهلوان قانچین با لشکر بیکران با عانت پیران جنگ بر ستم و کشته شدن
 اشکبوس کاموس از دست رستم و پیران شدن افراسیاب

سختی خسرو نامانی خبر یسکر و دین ستم پهلوان یگود زسی طوس کنی رجا جو که با جرات کیا سندان ده بولاکه خاطر کو آب در شهنش کی لونی کو آید بین بخت او کی ستم بگوئی یلان سرفراز ایران دیا بر اک کی تسلی شهنش کی لکما اوستی تماشای تو را که کو به جایون پی ده جسا سپهر تفران و پهلوان سرفراز گردان چین و چین روانه تو که اوستی کی سپاه نه تنها گئی فوج و خاقان شتابی سی پیرانی شامل و یون پیش کاموشی این که گاهی لگا بودی ده گرم تو بس لایق ستم کا ناک که گاهی ستم پهلوان تو پی یمان لکمه تورانیان تو بر قلب من با سپاه گران	که مخصوصی طوس را لک به واسوی کو به جایون که آیت شهنش تو جای پیش کما پیر که ای پهلوان جهان غم و فکر سی لکله آزاد کرد ملاجب تو بر عذر لایا بین گئی قلمی بین پر بر خاوش یه بولی که ای رستم تار بهائی و سکی آبی سی سکا جو که کی زبون فوج ایرانکو نه بین تاب جنگ نه بین کی سوسی کو به جایون توانا و دیل انگن و دیل تن کرمی تاکه ایرانکو تابه روانه بود آخاقان چین پی جنگ پر خاشاکل بود شتابان از رستم که که آکی مری تیغ او کی ملاون من سب ستمی خاوش بهواند سی نمکی آزاد دل تو پی ب مددگار یاری رستی قوی پشت جنگ را	شهنش کی طلبت گیا که کی یلیغ از رویک شتابی سی و سنی بر طو تو ایرانو نکاهی پشت بنا پیرانی به سوسی در پهلوان رما بین خفاقت کو در کی شهنش سخت یثنا و ی بهائی زندگی تری کی خبر لا و چون انکی لشکر کی کیا مینی مخصوص ای بادشاه جو فوج او و سجو تو او شکوشتا جو افرو و کاموس و شنگل دیر سوا اسکی خاقان چین لک به سبک دو نو عین اخلاص شهنش شی سلی پی پی غرض کی جب ستم پهلوان که رستم پی یسا سوار دیر تو که مای تو یثنا کیون جو سید پهلوان و پهلوان گیا پیرترین شین خاقان سحر کی بین که مازا جنگ لکما گئی پی خاوش	که یاد بود تو جاکل اطمینان بهوا خرم شاد و طوس شهنش سی جاکر ملاقات یمان تو نهایت ستم در و زنگ طوس جنگی جوان نه تک آسکا پیشتر سجون یه بین یسا و سکی سب پهلوان و گرنه ستمی چکا امید جان که زمین بیان کی احوال پر اک در بین سی و سنی که زمین لاک و سیر خرد دلیز کی پیشی کی خنده شیر که پیرانکی امداد کو خسرو کیا پاس خاقان خلاص که تورانیان خیرین جهان بهوا شامل فوج ایران مقابل نه بین جسکی غمده شیر مری سانی آدی میب انک که در شست کو سب ستم خرد که آسکی ای شاه دین که در فیه فوج ایران بی زرم کیدل بین خان

یوسف که چو دود و دین طرب او دهر آبی پیران قناری خوشان بی نیازی کنی ولی یاد و دین خدا کو کیا که بنماشکبوس دل و کانا گل کنی ده نیزه بازی بان هوئی کارگر کنی بی نیاز ولی اسقدر گر ز کار ی کا جو زخمی بود و دایم بل پیر هو انصره زن کی مانند شیر پیرا شکبوس نبرد آزما نه اک تیر بر سر هوا کارگر هو او سکی سنی پر کیا کارگر تو دیکها که بی غرق خونان تو ای گرد پیران کی تنها خطر سی نه آبا کوئی نامور کیا رات کو بستانم خواب لگا کنی لشکر خانی قناری تو تنی بی ایستایی روی کن کیا است سوی میدان دین شهنش کا شاگرد و او ای مل کیا ترک فی جب که نیزه و ان لگا کنی رستم سی ده پهلوان و ده بولا که جب سید آوی نظر تو تنی شتایی چو اسد گیا کیا ز و دایم رستم سی که شبنم پراپی بود که سوار	گیا اپنی دیرین چنگ شمشیر ایده رستم نطوس چنگ شمشیر هوئی گرم چنگ در آن فرادی نه اندیشی کو دین جا ولی دوجو اندر مشهور عام نه لیکن هوئی کارگر کرسنا پهلوس و جنگی نی چنگ شمشیر که قواری سپر سر کو شسته گیا تو او س کن فی یار ادا گیا لگا کنی دوش کتبی دین سوچی سلیق شیر باران گیا کمان لیکن رستم فی پیر و دوش کیا تیر فی شست بهی گذر هو شاه حیرت زده و دیکها که رستم سی مرد و دانا حیرت مقابل تهمتن کی با کوفه سحر گاه نکلا جو پیر خراب که ای ناداران کان چین که استنکی کاموس پیر دین ولی از جامی چکارا که بان که بی جنگ و شکر پرتی تی تو او ای جنگی فی بی نیازی مجی مت سحر شکبوس ای جوان تو کیونکر نغزنده پهلوان هو او س و استه سر نش کا شکسته بود و میانسی تب که زمین تهمتن سی چکار زرا	هو او شمشیر جنب جلوه گر هوئی لشکر آرا مقصد و غنا و ده انبوه لشکر چپ یا نظر نکل خیل کانی الگ کینه غور گیا پهلوانسی سو بام جنگی سو جو اندر جنگی فی زردی دین او شکار زمارا جو بالاسی کیا جب که گر زگران فی ستو طوفانی لشکر کی موئی غنا که تار که پنجا تراجم نبرد ولی تنی تهمتن دشت سلطین رستم سی دشمن کیا هو او شکبوس الغرض کان ک یو بولا که چون رستم سلطین نشین اپنی لشکر دین کی موئی نه با هم هوا پیر کوئی کینه غور تو سیدانین گردان چکارا که کو کونسا آج جنگ آزما که رستم سی تاهوین جنگی شتابان ای رستم ناما ولی از آسوی زرد گاه دوان کی سیدانین خوش درویشین بر گزری ستور ولی رستم سی پیر کند یک طلی تهمتن فی پیر کند هو او کاموس سی جدا تهمتن فی پیر جلد پیر کند	در دین کنی گیتی پنداری گیا نه ملک خان بون کا گیا سوچ مین رستم نامور شتابان هو اسوی نادور و گاه هو اچا کی آما ده کار زرا سهر ترک پر گز مارا دین تو او وقت و نام فی بی نیازی گیا دمانسی و نام پیر که انسی دین رستم پهلوان مقابل تهمتن کی با کوفه که لرزنده نهاد و شت و نکل مهر و مهر فی تب که امر جا طالعیم او سکا تیر غور و غنا نه دیکها کوئی بی نیازی و نکل که رستم سی سیدانین پیر گیتی بر دوشکری سیدی گاه صفت آرا هوئی آنکرم و دوش غرض شکبوس جو اندر کا یو مکدر شتابان هو اسید مهری سانه که گیتی کار زرا هو او کی کاموس سی کینه غور هو انصره زن رستم جنگ که دین چکارا و دین رما کی سوی رستم رستم هو بی رخ کی سر دین ولی او سنی پیر ادا گیا کیا مثل نجر اوسی پانی

هوا او سکا گموز او هانسی کیا قتل کا موس کہ میر بدن سنو آگی خاقان رستم کی جنگ	لیا فوج خاقان تین روئی تو سواران ایران از روی جنگ رستم با خاقان چین گرفتار	هوا جبکہ وہ ترک غلی اسیر کوئی لشکر ترک سی اک سوار کشان لیکبار رستم شہر گیر

آمدن خاقان و گریختہ رفتن تورانیان و فتحیاب بودن رستم پہلوان

ہوا جبکہ کاموس جنگی ہلاک یہ بستی عطف غنائ کچھ کردن صبح او سکا گموز تہمتن کی سنی کوہ جنگ تو بخشنون تھی سیم ویریشمار پہچا را کہ ای رستم سر فراز کردن شل کاموس جنگی ہلاک جو دیکھا کہ ہی تیر جوشن گرا حکم کر کی شمشیر کو بعد از ان پہنچا تہمتن فی کیا بارگے یہ پرتا ہتا تیغ برہنہ کھف ولی بعد دیرا گی ہومان ہان وہ کہتا تھا وقت دہم و سپہر نکرتی سیاوش کو گرتھ ہلاک وہ بولا کہ ای رستم دی شعور یہ سنکرو و ہریش پیران گیا وہ پہلی گیا پیش خاقان چین اوسی شہ خاقان چین گیا کہا سنکی ہومان اشچی چین جو صحر اور یامین ہو گرتھ جنگ نور زم ساز و س آفر سیاہ وگر پیران بھر و نیاز	تو پیران میشہ ہوا سہناک سوی خاند لشکر وان کچی تو بیدل نہا می بل ار چند کر و تین کر کہ نشان جنگ بہت دن تھی گوہر سیاہ میری ساتھ ہوا کی رزم ساز زمین کو کردن جسم کی پیر پاک سپر سپر پہ لایا و دہن نہا تہمتن ہوا سوی جنگش لونا جو کہینچی پرت کر دم بارگے بسان ہر تر زبان ہر طرف لگا کہنی رستم سی ای پہلوان کہ ہونا نہ کر و نسی تو کہم کہین تو ہوا مگر تہمتن کی سی باب کی طرح کہین سیاوش جو یہ ہومان فی ہر فوجی کر کہا کہا تو کہ اشچی پرتکان چین خروند ہوانسی پہر یون کتا تہمتن سی پکا لار نہمین مقابل نمون وکی تیر و جنگ کہ البرز ہی نام ہی سکی آب لگا کہنی یون ای شہر فراز	لگا کہنی خاقان سی ای جو ہمین تاب سکار رستم نہمین پہر آتی ہین لگا جنگش نام لگا کہنی خاقان کہ ای جنگجو غرض جنگش گرد و روز گر گیار رستم گرد خندہ کنان جو اندر جنگش فی لیک کمان و لیکن سپر گذر بند رنگ وہ بیت سی وکی گریز ہوا تو جنگش ہوا پشت سیم سکا نہ رستم سی کوئی مقابل ہوا نہ نہا نہ زکون کو بر باد کہ یہ سنکرو تہمتن فی پاشخ و ما سیاوش تہا سہر اب سب ہی غریز لگا کہنی رستم کہ پیران ہان تہمتن فی جنگی کیا سی طلب کہا تا ہی اب رستم پہلوان تو کیون پیش رستم گیا تھا کمان تاب ہی لشکر شاہ کو تہمتن ہی سی افکن پرتیز یہ سنکرو ہوا خاقان چین سخن پہلی رستم کا سنکرو نیچے	سپہ اپنی بیدل ہوا سپر کہا سنکی خاقان فی کوچہ نہمین یہ کہنی لگا اشچی شہر و انگرام کر سی قتل رستم کو میدان آفر دیر اندہ میدان ہین آن کر کہا تہمکو لائی ہی باب موت پنا کیا تہر سوی تہمتن دوران ہوا بند جوشن ہین جا کر جنگ عقب وکی رستم شتابان ہوا اوسی قتل رستم فی و دین کیا سوی جنگ ہر نہر نائل ہوا وصیت تو سہر ب کی یاد کہ سجلاس سخن کو جو کچ ہی دکا بجای ہی جو ہون تم ہی گرتھ تیز اگر آدی تو راز دل ہو عیا تو جا پاس وکی کہ بہتری آ جو ہو وی اجازت تو جانان تہی دل ہین ہی اوس سون کہ ہوا ساتھ رستم کی سکار جو سوا چا نگہر و لشکر شکن کیا دور ہومان کو ہوانی ہیز جو کہ پہر ہوا منظور سو کچھی

بهت دل میں اندیشہ کرنا ہو یہ غلصہ ہی ہی بندوباد وفا جو کہ شرط خدمت تھی لایعجا اسیر بلا اس سبب ہی تھی تو رہون تاج حکم شام و سحر تری بات کا ہی بھی اعجاز تو کہ شیشہ زہر مفسد دہر کہ روانہ گردن بہر پویش و نہیں جلیج منظور ہر گز شے یہ احوال خافاتی ظاہر کیا تہمت کی ہی بات کا گناہ بفضل خدیوان ہیں اسرار تو سب نامداروں کی تائید کے نہ دیتا اس بات کا کچھ جواب دلیرانہ ہو کر سوار اسپ پر گیا ستمی وہ گرد پویش جنگ کیا چاہی تھا پہر قلم و سکا ولی آن کر دشمن چھینا ان بجائے ہی کسی گریہ کیست لگا کنی یون کیا ہو چکا تو بہر جا کی رستم ہی ہونے خوا سوی زرم گدے کی لشکر گیا بیک تیغ وہ نیزہ کا تعلق کہ اس جنگ تھی ان میں کچھ سپہ چینیان رزہ در رزہ کر کہ جیہ طری تپک تپک ہنگام کہ سادہ فی دہی دہی جان	کیا پاس رستم کی در تار ہوا کہ کچھ رستم و نام بردار کا رہا قتل سہا و سکون ہی کیا و لیکن دروید ہی اسی تاجو کہ فرمان بری ہی تیرے ہون وہ بولا کامی مرد فرج نہاد جو یہ رزہ ہی بہم صلح ہو کہ کچھ رستم و نامور کی حضور تو یہ جانتا ہی تری شاہ سے تہمت ہی نصرت پریر گئی کہ ای نامداران کہ تو شہنشاہ بلاسی ہوئی گشتہ دھار گرد جو یہ بات شکل فی شہ ہی کہے ولی ان میں پیران کی تہا چھا غرض شکل گرد و روز گرد کہ یون میں تیرے ہی جنگ اوٹھا کر گایا اوسی خاک پر ہوا او کی بنال رستم دون کہ رستم کی آگے یون سب گزرد یہ سنکھ پویشا چین پر غصہ وہ بولا میری ساتھ ہو کر گیا و گر بارشہ کل بقصد و غا و لیکن رستم کو تھا کچھ ہی غم و تیرے قوسی کنی لگا پہلو ان بگڑ گران بستیزہ کر و پیانی تھی یون ضرب گئے گران خروشان ہوا لیکن گز گردان	تو جانی کی ہی شہ فی پیران کہا اوس پیران یون بعد ان فراوان ہی میری حق بند کہ خالی نہیں صدمہ ہی تیرے گردن میں تیرے ہی تہا نگر اس قدر فوج تو آتے تھے میری بات سن گشت جانی تہا زرومان ہی دی تھی جیسا تو خالی ہی کنی ہی دل شاہ کا پذیرائی صلح تھی در نہ دو لگا کنی گردان چہرے تیرے نہیں صلح منظور یہاں نہا کہ پیران رستم گرد کہ کہ پیران ہی پر جنگ کچھ پکا کہ مجلس کا وقت تھا اور پکا راکامی رستم پیل تن کیا بند رستم فی نیزہ و بین سوی لشکر چین شہنشاہان ہوا یہ شکل فی خافاتی جا کہ نہیں کوئی اوسکا یہاں نہا یہ ظاہر ہوا یہ گوی تو صفا سواران جنگی دی شمشیر ہوا ہوا گرم ہنگامہ کار تر اس اید ہر ہی ہی رستم کی ادا کو کہ کو شش ہنچ خوف و باک قیامت مان لک پیران تہمت ہی آکر تیرہ آکر ما	بہت چاہی تھی پیران فی کی ہوا رستم گرد کامی خوان بہت کی ہی تیری پرستند یہ سنکھ لگا کنی وہ پیل تن کہا پیران پیران فی اسی نام تو کہ صلح ہو تو نہ کر جنگ کیا چکا اوسو سطلی یہاں طلب حوالہ کری میری افرا سیاب جو خبر و کری سرکوا سکی جدا ولی پاس غلطی تیرا ضرور سنا جیکہ خاقان فی احوال کیا عرض شکل فی اسی شہ یقین ہی کہ کوئی مل کینہ جو یہ سنکھ خوشی ہی لگا کنی شاہ وہ بیٹھا تھا شوش عقل گیا سوی میدان ہوا اندون کہ میں مخالفت کی از رستم وہ اوٹہ کر پیا وہ گریزان ہوا سلامت ہا سی اوسی لگیا و لیکن کینا ہی وہ شیر مرد عبت تھی وہ مجلس میں لڑا شہنشاہ شکل کو انجام کار ہوئی گرد رستم کی کیسہ گئی پیران پیران پیران نہوا کی انہو ہی ہیناک یہ کیونکہ کہ یون کچھ پیران ہوا سادہ داماد کاموس کا

مقابل ہوا آئی بہر گال سال دوہن چلتا تار ستم کی گفت تہن کو از سکہ نہا جو تہن جہان پہلوان رستم کی تہن سواران چین بیکر شتی ہوں پیالہ دمی پہچا کر اسی ہوں تو بیل سفید اور وہیم زور غضبناک سنگر ہوا شاو جوئی بارش تیر ہر چند پر گرافیل سی خاک پر شاہین غرض لشکر چین گیزان ہوا نہیں ایک میری پیرو پر نہ پہل نہ اورنگ نہ کار تھا یہ بولاکہ کو کج جانی نہ گردان ہوئی شب تور تھا	ولی ستم خاں کو آزار دل کی شتی صد با گیا جہنم ہوا حاکم دور سی شاہین گیا جیکہ نزدیک قلب سیا تو صحرائیں تھوکی پشتی ہوا نہوگر پہا بس صلح کر مرصع وہ اورنگ گنج و گر سپہی یہ بولاکہ زور سی تہن کا ہر کام تہا پیشتر ایا باندہ ایران ہون فی ہون سوی کشو پیش تہا ہوا ہمیشہ شہر سی جہر جہر شہر چین پیادہ گرفتار تھا پوش کر کی ہر جا سونگہ ہوا	لگا کر جو ایک لای سہ وہ شگل کہ تہا گر چنگ آتا سواران ایران بیکہ زار ہوئی فوج خاقان کی حکم کن جو رستم کی دیکھی میری ہا یہ سنگر لکھنی وہ نا مجو پہان ہجری کہ تہا کہ وہ تیر باران سوی پہلوان پہنچا جو رستم فی ہینا کن ز و کشت و سدم ہوئی ا شہر چین بسانہ زمان جو زمانی کا ہر دم ہی نگہ کر اوسے طوس پاس لایا کن دیکھ کر نہ دیکھ نہ وقت شام	توس ہوئی سیدم گر افغان تہن کا تہنسی مار گیا گئی ہر دم رستم نامہ قیامت ہوئی ایک ہر ہا تو خاقان چین ہوا فوج جا جو خاقان کوئی صلح کی آرزو سزاوار کینہ و زود الکرام دلیرانہ ہوگر مرچکا یہاں تو خاقان کی سہن فی جانی بند کہ صحر ہوا ہجر خون سہر سواران ایران غارت کیا کبھی شام ہی اور کسی ہی سحر دلیر فوس ہر رستم پہلوان ہوا جاکے آسودہ لشکر تمام نہ ہرگز رما وہاں کینا نشا

روانہ شدن رستم از کوہ ہمایون

برای جنگ و ایام مدین پو لاد و ندر شاہ ختن بمقابلہ رستم و ظفر یا فتن
رستم پہلوان و بفتح و فیروزی مرحبت نمودن آمدن رستم بحضور کچھو و

ہوئی صبح تانہ جب تہا سواران تہا کو مرحبت یہ کہ کیا بال مغرورہ کو گیا ایک ہی دن اوگر کی جھو فرامز کو خلعت و زور دیا پی طوس گو دوز و گینو دیا روانہ ہوا سوی فرسیا کہ لشکر فی یکدم تہا	تو کوئی نہ تہا دیکھا سہ یہا بانشی پنج و غم راہ لے روان شیں کچھو و نا مجو فرامز رستم کا فخذہ پور اوسے نور و طعت احسان کہان تک میں ان انوئی تہن کہ تہا کو و سکو خراب کیا سہند و کور رستم فی	سپہی لکھنی رستم کردہ سلامت کی جیت نورانیا وہ پیل سفید اور وہ تہا ہوا شاہ کچھو و نا مار تہن کو ہی خلعت بر گہر وہ جتنی تہا گردان جنگ نا خصم سپہا نورانیا شہر چین کینا سیدانسی و زور	تہن شہر ہوا میل آسکا رہی خواب غفلت میں انیا فرادان روگو ہر گنج و نا شگفتہ ہوا دل نگہ بہا زور ہی غنا یا با گنج و زور ہر اک کی خلعت زور گیا کیا جاکے ہر ان ہون آ پکھ لکھ گیا رستم شہر مرد

همدان را که شکلی افرا سیاه گلی گمنی مردان جنگ آزما کورین رستم گریه جلی جنگ بهشت جنگ بین از مایا او غرض قتل بدخواه و تنویر ختن کا سپهبد را پو لادوند بهم شاه توران پو لادوند شهنشاهی هر روز تبار نو ده رستمی اگر بخواه کینه خوا سپهبد تورانی کی متصل جوشب گداری صبح بپوشا مبارز طلب آنکی جب کیا پیریا باکی بجا بی کینج کر هوشا شاه کانداز و سر هوشا سوری گردان جنگی دوان جو سپهبدان بپوشی هوی هر تن هوی مای شمی بپیره پسر کند آکی رستم فی جب ربا گیا اور مارا چاوس گز کو ولی در دوشی ز ناب استعد طاعت مجنی بخشش بی سچو نه جوشن بین لیکن اشکر کیا ولی کماکی به ضرب گزرا پلانی ای اس دکی جسم پر شهنشاهی شکر نپیرا کیا کری آکی بیجان و مدد آوا سپهبد توران گیا پیران	بهشت کلاوکی بود اضطرار کلاوکی حین نافع طلب کی ملاوین وی خاکدین بیدار کسینی فرایبی نه پایا او شهنشاهی سبل به کام ز غبار دلیر و خبر دانا زور مند سوری لشکر رستم ارجند توقف نکرتا تها و شکر میر عدم کولی اوسنی لی و دین هوشا خیمه زن رستم شیرل کورین کی رستمی بین کارزا بی جنگ تب گویو جنگی گیا که انشی بین حال کر کی نظر ولیکن کیا شنه فی نور کیا اوسنی زخمی و زمین آوا تو گودرز با خاطر پر محن شتابی سی قبا کی امداد کر توشا ختن چو رستم گیا تورنج پور رستم نامجو ربا جو کری زخم بدخواه گردان تا که بدخواه کو انبش به شاه ختن طلعین کنی لگا نه هر گز ملاوین شتی پهلوان فرایبی نه هر گز هوی کارگر ولیکن آوا سوخت و سنی کما که پنجهی مد کونه کوئی سوا شهنشاهی اوسن کیا پیران	کیا نامدار و نکو اوسنی طلب نه سمجها که بین مریدان اگر ده بود لاکر رستمی لشکر گن خدنگ سوسان کر تیغ تو پیراک نامده شاه ختن کما ختن بی ان کی پستی شتاب شتابان هوی با ساه گرا کسین اهرین ایک آهضا ده حصن متین فتح جدم توسالار تر کانی پو لادوند غرض و سوری زور و قوت ربا کر کی شاه ختن فی کند رستم اور پیران جاکر کند که و دین گویو و نو پشچیکر یک صفت شش پیران گیا پیش رستم و نه ناکر کن پشچیکر گیا شش پیران جو خالی گوی پهلوانکی کند هوشا ختن و ان سهر پورند خداسی شهنشاهی کی التجا پیرانی بین خواه فی آنکر که افسوس بیدار ده گزوی بری تیغ بزان شکار شکار پیراوسنی کیا سبیل شتی با که افرا سیاه لادور کو پیران غرض اس سخن شتی تبار شهابه پیران با هر نوکر	کیا نامدار و نکو اوسنی طلب نه سمجها که بین مریدان اگر ده بود لاکر رستمی لشکر گن خدنگ سوسان کر تیغ تو پیراک نامده شاه ختن کما ختن بی ان کی پستی شتاب شتابان هوی با ساه گرا کسین اهرین ایک آهضا ده حصن متین فتح جدم توسالار تر کانی پو لادوند غرض و سوری زور و قوت ربا کر کی شاه ختن فی کند رستم اور پیران جاکر کند که و دین گویو و نو پشچیکر یک صفت شش پیران گیا پیش رستم و نه ناکر کن پشچیکر گیا شش پیران جو خالی گوی پهلوانکی کند هوشا ختن و ان سهر پورند خداسی شهنشاهی کی التجا پیرانی بین خواه فی آنکر که افسوس بیدار ده گزوی بری تیغ بزان شکار شکار پیراوسنی کیا سبیل شتی با که افرا سیاه لادور کو پیران غرض اس سخن شتی تبار شهابه پیران با هر نوکر

سوی فاصلہ نیم فرسنگ کا لگا کنی شاہ خشن سی کیان رہا مانی تیری گر ہو دیگا ہوئی دو نو صوف گشتی ہم اوٹھا کر جو چکا اوس کی پر یہ بھما وہیں رستم از بند کما جاکل ای شاہ افرا سیاب رہائی بھی اوس سجھی تھی تھمن کی ہی فوج پنجی دین یہاں سی یون کی پھی مائلین لگا کنی ایران کہ شاہنشاہ مناسب نہیں ہی توفت ہما لگا مانی رستم کی سبیل رخ بفتح و ظفر نیکی پیر مال وز سوا اسکی سب مال خرودہ	مرد کو کوئی تہی کوئی دوسرا زمین پر گری جبکہ یہ پہلوان تو بہر کام دشوار تر ہو دیگا لگی کرنی ہر دم درستی ہم تعبیدم ہوا وہ شہر کی نہ کہ بس مر گیا شاہ پولاد دہ نہیں نہ مار آدمی کی تہا ہوا مگر چلی سی جان بینا ہوا اگر م بازار پر فاش کون بہلا کس بی ہوئی کر کین سپیلیکی شاہ خشن اوٹ گیا سوی خانہ بس ہو چکی اونا مبدل ہوا سارہ جہت کی رخ گفتایش کیخسرو نا مور تھمن کو غشا بفر ما خوش	پذیر کیا شاہ فی بہ سخن جو چاک اسکا عین کیجید کیا لکی افرا سیاب دلیر کیا زور رستم فی انجام کا ولی دم چورایا بر اندیش کیا یہ سوی خوش تا ہو ا کہ ہو رستم گری ہم نبرد عقب اسکی پنچا جو گر دیر لگا کنی لشکر سی پولاد دہ چلو بہر سوی دیار خشن ہوئی اس سبب ہی سیدان غرض شہر و ہاں ہی مضطر تھمن فی ہر اک کو با صہ ہوا شاہ کیخسرو نا محو کیا بیزن و گیو کو پر طلب	پہر ہستہ اگر شیر میل تن تو قف کو نم راہت کیجو فرود آئی گھوڑوں سی و شہر کہ دشمن قاتل رہا زینما کیا لکے بجواہ کی پیش نے گریزان ہوا اوٹ کی وہ شہر حضور اسکی ہی کوہ البر گرد تو گردان تو ران بیسی تیر کہ تخت زر و گنج و نام بلند یہ کہ لکے گیا شہر یار خشن نہیں جوی پیکار مال سپاہ گریزان ہوا شاہ افرا سیاب کیا ملک تو ران کو ہم سب دی گنج وزر رستم گرد کو وہ تو رانی آئی سید کی سب
جنگ تہا دیو گوان کشتہ شد نشان رستم			
لکھنؤ قصبہ باب وریا بک ہوا جشن آہستہ ایک روز امیران و گردان ایران ہا کین ان شہر سی اگیا تعبہ ہی جہت کا ہی مقام کہی ایک اگوان دیوین مناجب کہ یہ ماجرا دیو کا نہیں اور کوتاہ یہ زینما سوی گور جاکل کی پیکر کیا چاہی تہا زخم او سپر تا غرض اس طرح سی وہ دیو بلید بروز چارم سوار دلیر	حضور اسکی حاضر ہی ماب کئی اسب کو اوسنی ضائع کیا کہ اگر کیا گور خنی یہ کام شہر چہ صحرا میں مسکن گور تھمن ہی خشن فی تب یون یہ تکلف ہی تو ہی کر اختیار وہ غائب ہو اچہ نہ پنچا گز نفر سی وہ پوشیدہ پھر دیگا گہ تہا نمایان گہی نا پید ہوا اوس پیا بلین کیان گم	کیا ایک چوپان فی ہاں انگر یہ کنی لگا خسرو میل زور یہ سنگہ میں ہو بد ان کن ہوا دشت میں آشکارا اگر کہ ای پہلوان رستم میل تن وہیں لکی گز رو کند و شان پہر کہ دم میں پیدا ہوا وہ یہ بھما تھمن میل زور رہا تھمن تک تھمن آ کیا خواب بیزن جبکہ وہ پہلوان	سناؤن یون ان شہر سرخست خسرو تہا جلوہ روز کہ گلی میں سپان کی لگور نہیں زور میں سپر اپ کو لگی گنی یون پیش شاہ دین وہی دیوین صورت گور تہا کام ہی شہرین اہر من تھمن ہوا سوی صحرا دین یہ دوزا وہیں کیچکر تیگین کہ ہی جیکان فیو اگوان یہ کو نہ آرام تہا دین کوئی شکوہ توہر اسکی دیو اگوان فی دین

زمین کو شتابی بریده کیا کہ دریا بیچ بینکونین کوه گما دیو سی پینک کی کوه اگر ایچک دریا بینک بیدنگ زردی و لیری علم کی تیغ شنار و نیلک سستی پهلون سلاح و لباس اپنا کر کشا جوا نرو کا خوش چرنا تادان سپدار توران کا گلہ بان خبر یاکو چوان افروسیا یہ بولا کہ رستم مرانم ہے بھلا کس لی تم مقابل ہو یہ مردانگی دیکھ کر ان ہو ولی تہا و نزل نزل و ان گیا کہ کی یلغار بہر نبرد کی گزری شمشیر بہر بیدنگ وہ سر کردہ فوج توران آیا طرف سی تہا خبر کی کہ ادا روانہ ہو سی سیابان ہوا گما دیو کی سوگند گرتوی مرد دلیرانہ آیا مقابل وہ دیو یہ ستمگر تہمتن فی دانی کند جدا دیو کی جسم سی کر کی سر جو دیکھا سر دیو حیران ہوا پہر اک جشن ترتیب شہنی کیا رہی نرم عشرت شان چند روز مری نال میں ہی آرزو مٹن	اوٹھا کہ تہمتن کو بس لیگا جو ہوا ہوش ان کی محسوس کہ تہا استخوان ہون سر سوی رستم گرد و دوزخ ننگ لگا قتل کرنی او تہمتن تیغ بیست کر تہا ستیزہ کنان ہوا پر سوی دیو گوان ان ہوا پر ہوا را و سپد و پهلون کہین بنی گلی کو لایا تہا و ان سوی رستم گرد آیتا تہا نبرد آزمائی مر اکام ہے عبت سوی پیکار نال ہو وہ ناچار کیہ گریزان ہو کہ تہ کوئی ہنچھی سپد نگمان مقابل ہوا و کی کوشہ مرد چمک نادران ہنچھا جنگ ہوا جادہ پیمانی شست ذرا گیا پیش رو کی دھچکی سوا پی جنگ گوان شتابان ہوا توای دیو آسانی کر نبرد لگا کئی رستم کی کی غریب کہ کو کیا دیو گوان کی بند شتابی ہی فتر اک سی باندہ کہ تہمتن کا خسر و شتاخون ہوا مہیا تہا اسباب سبب شش کا ربا و در جام می و نفروز بھی کچی خصلت سیوی وطن	ہوا جبکہ سیدار وہ سلیتن سمیتا تہا یہ رستم شیر گیر اوسی یو نا پاک کی پر لوتن جوا نرو او وقت لایا پناہ بل سلیتن خوب شیر اک تہا بعون غنایت بلطف خدا یہا و بن چشمہ پر زقہ فریہ گیا جو چوپان تہا خسر کی مگر کا روان کی گلدہ ہوا پیل تن اوسی دیکھ کر رستم نامو تہمارا جو ہی شاہ فراسیا یہ کھرو وین کی ہنچکر تیغ تیز تہمتن ہوا پر ذرا ن شستہ خبر یاکو رستم کی اک تہا نہ دا کی شستہ گردان بہت تیز سواران کو یکدست کی تہا بفتح و ظفر رستم پهلون وہ گلہ ہی او چار پیل بلند پہنچ کر سر چشمہ وہ پهلون نہیں کار مردان پیکار جو کہ چنگ نہنگانی ہو کر رٹا یکضرب گز گران پر پڑن روان ہو کی پہنچ کر خسر گیا طلب کہ کی سیم و نشہ خا بہ خمر و رستم نامو کیا عرض رستم فی یون تہمتن کچھ فی نصرت کیا	لگا کئی تہا و س یون ان کہ عکس ہی کار دیکھو شہر دیا پینک دریا میں روتی سوی آفرینندہ مہر و ماہ دلیر جوا نرو دیباک تہا کناری پہنچا وہ جنگ آزا کہ گھوڑ ونگا یعنی چو اگاہ تہا وہاں اوسی گلی کو کرکما تہا سوی خسر و خسر و ان نزل خروشنندہ وہاں ہو کی پیل تن کیا مینی او سکوت تہا و خزا کیا قتل کتنون کو وقت تیز نگمان تہا گلی کا شام و خمر سپی اوسی پیل جنگی چار کیا قتل کتنو شمشیر سے لسی گردنی چار پیل سیاہ ہوا شستہ پهلون ہوا نسی روان سپر و اوسی کر کی دل آرمند خروشان ہوا مثل شہر زان کہ آزار دین خواب میں مرد کو پہر آریا ہمان تو برای و خا پریشان کیا بغیر دیو بعین شمشہ فی اعزاز او کا کیا کیا رستم پهلون پر شاہ چوئی نال عیش شام و خمر کہ ابی خسر و خسر و ان چان بہت نال و گنج او سکودا

دو منزل گیا او کی ہوا شاہ	تہن کا افروں کیا عرو	ابا کی بیان زم زم	کمنی کو تازگی ہی کمنی
کمنی کا سین ہی عجب ستا	رفیق بنیرن سپر کیو طرف ارمان	کمنی ہی ہون اہلک جنگی	
برای جنگ گرازان فحیاب شدن و رسیدن در مرغزاری و فریقہ شدن			
منیرہ و خست و سیاب بر جمال بنیرن ہملوان و ہمراہ بردش شبستان و خیریا			
افراسیاب انین با جہر و قید کردن چاہ تارکیت رہا کردن ستم از بند و فتن سوی ایران			
کہین آکی ارمانیان ایکو	حضور چاند رگیتی قروز	بسان غریبان بیچارگان	لکی کرنی فریاد و شور و فغان
کہ ارمان مین ای خضر سوز	تندی کنان بین دوز	چھو بنیرن ایش برنگ شجر	ستاتی بین دم کو شام و صبح
ستم سی گرا زو کی ہم ای ہوا	نظر کربحال سدیدگان	یہ خسر و فی سفا نظری بین	سوی ہملوانان ایران بین
او ہما بنیرن پور گیسو دیر	منیرہ صولت ہی بولادہ	مجھی حکم ہوا ی شہر نامو	کہ رون قتل خوگان خو خوا
ولی گیسو بولا کہ ای شہر یا	یہ کار از مودہ نہیں نہیا	یہ سنگ لگا کمنی گرد و دیا	جوان ہون لکین تبدیو
یہ مکہ و بین بنیرن ہملوا	ہوا شاہ سی ہوی کی خست	ولی او کی ہمراہ گگین گیا	بجھ جاندار کشور کشا
گرا زو کی شہی بین پہنچاؤ	گرازان مقابل ہوی اکی تب	گرا زو سی بنیرن ہوا ہمراہ	لگا کرنی شیر یل شیرد
نہ زہار گر گین مدد گارنما	فقط وہ جوان گر مہکارنما	گرا زو ایکسا یاسوی ہملوان	کہ بارہ کیا جوش پرینان
وہین کمنی کج خیر آب گون	دلہد فی اوسکو کیا غرق ہو	غرض سطر حسی بگرز و دنگ	ہزاروں کی کشتہ ہجھانچک
گرازان خو خوا کو قتل کر	کیا دشت کج بحر خون نہیں	لگادی بان گن ہی چارو	جلی سب گرازان بیچارو
بفتح و ظفر خرم و شادمان	رہا جاک ہی بہشت مین ہملوا	کمنی روز مشغول مشرت ہوا	پہر اک روز گگین اوس کما
کہ یہاں دشت ہی ایک شگفتا	ہراک لک کی گل شگفتہ ہون	منیرہ ہی اک دخت اوسکسا	نہیں دکش او کی شادقتا
وہ ہر سال آتی تھی بان نہ کو	یہی سائنہ اپنی کمنی شغلہ	یہ گگین قصہ کیا جیت گیا	لکی کمنی تب ہانکی باشندگان
کہ صحرا بین ہی اندونان بین	پہی سیر اوجا اقامت گین	ہراک فی منیرہ کی تعریف	بیان کمنی او کی توصیف
سنا و صفت جب ماہ رخسار کا	ہوا دل ہی شتوان دیدار کا	جو پہنچا دہان بنیرن نامو	قویہ دور سی اوسکو آبا نظر
کہ تھی ہوی ہی نیاز دادا	یہی سائنہ اپنی کمنی دلربا	کمنی ان بین پر امن بنیرن	ستاری ہونچن گن ہونچن
مہیا ہی مان بادہ چنگ و	گل و مرو وینا و جام و سرو	گیاب بنیرن گر جب متصل	ہوا شیفہ تب بنیرہ کا د
ہوا ہملوان عاشق لوتن	ہوی رستان عاشق ہملوا	لکی کمنی وہ غیرت مہتاب	کہ ہی استعداد خوف افراسیا
کہ کوئی نہیں آسکی ہی ہوا	عجب ہی کہ یہ پیشہ او جہا	چلا آیا سطر حسی بی خطر	نہ ہرگز کیا کچھ ہی آسکی
منیرہ فی دایہی ہی ہون	کہ تو اس کمنی ذرا پاس جا	شتاب سی حوالہ دیتا	کہ یہ آتی پہنچا ہی کینا دہا

شکتابان فی دایه خوش خصل
پنی جنگ خوخان بین آید او
همی متوق دیدار لایا بهان
کیا او دی او سکوا سیدوا
پسنگ گئی دایه با صد طرب
گئی دایه پیر پشمن نون
لگا کنی اگر کین بین نیرن سما
یه جانگه دیان نیرن پهلوان
بهین لیک نیرن کی شیدین
کیا پر محبت سی دیان چکنان
هوئی باده سچا بفرط طرب
هو استی باده کا بیکه چش
نهفته کیا قصر مین رات کو
بهت لکین پی پشیمان هوا
پڑی مجھ پر گر کین صدف
نیشرونی کی جمع خاطر کمال
خدا چون بین رنج پیران
اگر شاه تورانی پشی خور
یه کمال گئی پنی با هم شرب
نه تنها دخل ناخمو نکلوان
پیری گردش چرخ انجام کا
کیا دین دربان خاندان
هو شاه منگو بهت شکمین
شفید کا بر گزین اعتبار
وہ ہی لائق قتل و زندگان
کیا سواران پیکار جو
پسنگ چکر شیدین کین خواہ

ہوئی جنگی بیک پرسان مال
کیا وضع مئی اون مین سسر
بفرط غنا مین آید بہان
کیا پیر نیرن کرا کیا ر
کیا دستان چنی قیت سب
لگی کنی اوس کرا ای پهلوان
تری پاسبانی کو مین ای جوان
اسیر بلا ہو دیگا بیگان
روان سچی یران ہو کینہ
نیشرونی نیرن کو بی اختیار
ری عیش سی مان روز
رما کچہ نر نمار نیرن کوش
رکما سب پوشیدہ مان شک
نہایت دل رسکا پشیمان
سوئی راہ بدوہو اونون
کما یونکو دکنو نہ کہ پر مال
رضا جو تری بادل و جان
تو جان مری تری کی سپر
ہوئی دولت وصل کی سیار
کسی پندیر لڑتہ کچہ عیان
کیا کسان نہیں انمار و گان
کیا عرض موق مین فراسا
فراخان لار کوس دین
کوئی جاکی مان یکہ بی کیا
عقوبت ہی او سپر و گان
تو محصور کجا کی اب کاخ
کیا تاد کاخ لیکر سپاہ

یہ کنی دایہ دی وہ جوان
سنائی یہ خشتی خوب رو
یہ لیکر اوی دی وہ پهلوان
کہ دیکھون نیرن کی پاس کنگر
نیشرونی بولی کہ لاد او سے
نیشرونی شکو کیا ہی طلب
ہر اک طرح تہا گر چہ گشتن
کیا جب او سپر نیرن نادر
کیا جبکے نیرن تو وہ نازنین
ہو واجب تمام خوش آمد
بروز چارم ہو ابی خبر
عماری زرین مین پیران
ہو جبکہ بیدار اور پو شیار
لگا کنی ای کر دگار جان
اسیر بلا اوسنی محبو کیا
جو انوکو دکنو پشمن زرنگار
مری کہ کو تو اپنا چنی جان
تو اب شوق سی فوش کجا
شب و روزی لگی چکنان
کئی سال گزری شیش سرو
خبر دار دیان ہونا گمان
کہ شاہا گیا ناک ناموس
پلا کہ کما مصلحت اب ہی کیا
اگر کاخ مین غیر کو بارے
سخن شانی سکی سالار کا
شبستان مین دیکھی کیکو اگر
سنی بانگ تو ن چاک با

مر نام ہی نیرن پهلوان
ہوئی دکنی کی بھی آرزو
جی دیکھتین ہو جو ہر
تہا شای خشار شک فر
مری پاس لاکر پٹا او سے
کیا سناہ او کی وہ با صد طرب
ولی کینہ اور تہا پانڈر گ
یہ بکشین ہر اند پیر نیرن
گئی سوئی زنگا وہ شکو نون
میسر ہو اسر سیر کام دل
کیا غراب مین نیرن ناوہ
نیشرونی لیکنی اپنے گھر
گر قمار حیرت ہونا مدام
تو ہی عالم آشکار و نہان
عوض اوس کی بار پاسبان
کبھی شادی و عشرت بنگاہ
مری جان محبو نہ بنگاہ جان
کہ بر نہن جان اندر نہن ہی
نہ تہا کار جیش دیان نہن
قرین عیش و عشرت غم غم
ہوا او سکوا اندیشہ و غم جان
نیشرونی کا الکر دایر ان ہی
فراخان فی عرض شیشی کیا
تو پیر اسمین کیا جانی ارے
یہ کہ شیدین کینہ و سی کما
تو لی لکشان ہما اوس نیرن
لیا گمیر ہر اک طرف سی

در کج مسدود آیا نظر جو در یکما پنچک در خانه پر نیچک و در و نهما یون شده شاه توران کج یجک که به ساج نه نوین گز زده نمید کن فی اسدم مد و کار ولیرانه آیا در خانه پر مقابل چه یک کوئی جوان توئی کی کرمی جسی گر ایکبار جو در یکما کنیزن دلیر جوان کیا ساسه نیرن کی عمد آوا اوسی لیگیا سوسی اوسیا گیاهه گرفتار جت پیش تخت لگا کنی نیرن که ای تاجو بر ریا رگم جو گیا ناگمان یکایک بود اک بود کا گذر پری فی پیچ غضب کیا اثری فی و منی و درین جی نهیچ پیچ تخت گشته تنها تووه بی که با گز و تنغ و خد نمین است تیر سوخی نهما بر ابسته کرنا کچر سان تنها دلیران ترکان جنگی سوا رپی زنده تر کوسی لگا کوا لگا کنی کپیچ اسکول و اوه بر اوه تنها فی کوئی یار تنها یا نبوه در یکما تو حیران نهوا	شکسته کیا در کو پیر زود تر تو اک مرد بیگانه آیا نظر صدیو چه پرستند کان یهان لسطر حسی تو گتاج کز کس سطح ساسه دشمن کجک جهان آفرین بس نگمدا خودشان آلی جون شین تو کو موی سرینا و دین یگ چلون ساسه تیری سوسی شهرا کرمی شته لشکر کو انت گان لیا اوس سی وده خیر آوا کشان سر به به بحال خراب کما شاه توران ای شش بجنگ گز ان مین یا او سوسی وشت آوا نفس کن اوڑالی گئی جک و مان آنکر که جک عماری مین هملا دیا پریر و می لی گئی اپنی گهر که جسی کیا یون اسپر بلا گدا اسپر که تا تها سید زمین تو جان بر نو و یگا انجام ولی تیری دامادی کی دغا مقابل مری کر شما یکمرا نوست که چمی نیرن نامدا نگون تخت کو تو کونسا کر خدا لیکن سکا مد و کار تنها یه پیران و دیشه فی سنگر کما	کیا اندرون محل کینه خواه نیزه بی اور و جو ان یکنه یه دیکما تو کر شیور کینه جو هو اسکی نیرن کسب نظر هو سخت گشته انجام کار یه کمکر و دین لیک نام خدا که نیرن یونین پو کر و دیر مین اس خیر نیر سلی کون روا شاه و همی نر کی ستم گرفتار کر ناجی دشوار تر هو امانه سی جک خیر جدا نهو طالع نیک یا ورا کر تریا کو تها توران مین انا هو لگا کرمی صید لگنی یجک هو اتخته مین پیر نیر ورت نمودار پیر فوج توران هو عماری مین یجی ورت نمین اسمین نهار میر گناه لگا کنی پیر شاه توران یا اورا بست بسته شمال ننا سسی جت گفتار افر اسپا تو اک توسن گز اب جی جی تاشا تو پیر دیکه میدا هو ان غضب سکی افر اسپا اوسی لیگیا وده سوسی ورت سفر کار ساز کج حق کی یا اک یار و نه جلدی یهان اوه	کیا پیر او دهر تسی جهر شک بسم فی حجابانه بین با ده خوا هو انهر ورن یو کیم بی کون لگا کنی کمکر و دین پیچ ورت نیر گز موافق رمار و زکار لیا کپیچ خیر که موزی مین تنها شجاعت کی یجی کا کز و شیر بهت تار و دیکو مین غنی خون شفاعت کرمی تو مری کما که مری پیر اب اسنی باندی کمر گرفتار نیرن کو اوسدم کیا تو هر گز نه کیم کام آوی هنر شبهستان مین کسطح جانا هو خوشی سی تیر چرخ فر زده نیک هو بی خفته گویا مری نامخت عماری اک اسمین نمایان هو پیر با اوسپان و پری فی ورت نه آوه وده صیاسی یی شکاه که اخی تخت گشته مد و زکار یه گفتار سنا کما تها یهان دیامین پهلوان فی جی ورت که دکلان و اپنی دلیر جی کرون قتل سکو مین لگا کن یه کر شیور کینه جوسی شتاب کیا خلق فی آلی انبو تب که پیران و دهر گیا ناگمان هلاک جی ان کج بهی مست کرد

یہ کہکروہ سردار و الا خطاب	شستابی گیا پیش از سر سیاہ	گزارش تو کر اب ہی کیا عا
کما شہ فی ایشیای ہندو	نہیشا تو شہ فی ہندو کما	تو بولا کہ اسی شاہ عالی ہتم
اگر تاج چاہی تو بخشو تاج	جو پیران دیگا مایہ طبع	نہ شنوا ہوا جب شہ ارجمند
وزا میں کہ خوف نہ دانی	کئی بار تو ہی شہ ترینی ہند	دخت بلا کو نکہ یار و
ولی پھر میں کتا ہوں کتا	کہ کین سیاوش کو تازہ نکر	بہلا پھر میں ناچار اب کیا کر
تو پھر کیا اوٹھایا بہلا فائدہ	تو دنیا میں سوا و بزم نام	کما شاہ فی اپنی داماد سے
کہ کیسی گرفتار بند گران	یہ سنگرہ چور رہید اوست	بیابان میں ہینکا جوتا جی ان
ہر اگر طرحی سکھو پنچا گزند	اور اک دیو اکو ان کے سنگ	انگوسا ہشی بین شکا سے
نہ زنا میں تہن کے بنگ	غیرہ کو ہی یہاں سی بچا	کٹھن کی کمانہ پینگ
سنا جب تو اوس کینہ جوئی	کیا قید میں کو لیا جاکو دہان	اگر نہ اسکو ہینچائی ست شہا
کیا عرض ہوئی شیش از سیاہ	کہ حق پر انداز کیسی روا	ری جاکو نزدیک وں چاہ
کیا شہ فی دخت کو گہری بدر	سبب محبت کی وجاہ	کیا کہ وہیں آپی ہی کما سی
جو کچہ باتا تاتا اسکو طعام	وہ میں کو روزی پنچا جی	کہ گر گین گیا سوسو ایرن
ہوا آخر کار فریاد رس	سنو کا ساز جی ان آوین	یہ راز نہان ہر سر کر عیان
لگا چو پی گیدو گین تہ	کمان ہی بتا میں ہلو	پڑی جاجانی بریدہ شجر
کہ نزدیک رمان ہلمی ناچو	جو پنچ تو اک بیشہ آیا نظر	کیا دشت کو ہی خاکا شکی
ہوئی اوسی ہم گہر سکا کین	ملائی گہ از ان صفوں خاک	پسندیدہ خرم و خوب تر
طرب ساز و شادان کین	بیابان میں اک گور آیا نظر	خوشان جو شہ چون و نبل
شستابان ہوا میں زنا مجر	سوی میں آیا وہ مانقہ پیل	عقب و سکی تہا میں ہلو
کہ گئی رکی سر کو تا وچ میں	ولیکن ہوا گور ہانسی وان	نیکو کین صورت ہلو
شستابان ہوا میں قفص کین	نہ نہا میں کما پانسان	کئی دن ہوا و ان قفص کین
جو دیکھوں تو صحر میں ہی	ہوا اول مرا سخت نر گین	ہوا کیو بی اختیار اشکبا
یہ تو سن جو یا سولایا ہین	یہ سنگرہ خنمای فی اعتبار	کری خنجر تیزی سر جدا
گرفتار پنج و بلا ناگمان	یہ چاہا کہ گر گین بد کیش کا	تو جاکو ای پور غر شہا
کہ کین پنچ اسپر تو اب کین	اسی پیش کین خنجر و نامدا	کمان گم کیا تو فی ای کین
یہ گر گین ہی بولا باک کین	کہ تو ہی گیا تہا مری پور کو	بلا و ن ہی خاک میں کین
کیا چشم دل ہی مری خنجر	کری ہی تو اب کما کین شکو	

عجمی لچون کش خسر و
پیکر بال گزین کس پر بیدار
هوانیکون سر بر جسم
کیا عرض ای شاه گیتی کشا
اوس کی گم آپکے یا بیان
بجز تون نزن پهلوان
یہ سکر ہوا شاہ اندوین
پہر احوال گر گیش بوجہ تمام
کیا نشہ فی پر مہربان کو
کہ تور انین ہی زندہ تو چو
سوی ملک توران کین چون
یہ کہتا تو تماشہ و پاکین
کہا شاہ فی پر کہ ای نام
مبادا انہووی اگر تے گے
نظارہ کردن جام گیتی فنا
چہا سخن تو رہب تلک جی
روایتی کی گوی فی چار سو
جو نور و زفرخ ہوا جلوہ گر
جو خسر و فی دیکھا تو حقرا
ستاری جوین ساتہ افلاک
نشان نزن نامور کا کہین
کہ نزن کنوین میں گلو تہا
کیا نشہ فی پر گیتی نیا
نہ اندیشہ کہ کہ خبر پر نظر
کہ جاؤں چہر الاون ملک
مراسم لچا سوی ستان
اوس کی نامہ یا شاہ کا

اوس کی س حقیقت ہی من
اوس لچون ہانسی و کشا
ہوا اوس پر ہوش انجا کا
مری سر یہ آئی بیکار
یہ گر گین بدیش نکبت کشا
نہیں اور نزن کا ہر گز نشا
لگا گوی کہنی خسر و تون
وہ یہودہ کرنی لگا ہاکا
کہا دیکھو احوال نزن کا
وہی ہی گرفتار بندہ گر
وہان کی کوئی نئی کو بچہ
وہی گوی کہ تماشہ ہر گز نشین
چی جتو ہیچ ہر سو
تو تے کیو جیہ سر ہی تے
کہ دریافت احوال ہو کر
بصد شہر دولت و خوشا
کین تاکہ نزن و جان جو
تو پر ہوش کیخسر و نامو
پریشان دل و مضطربا
لگی تھی وہ دن جام نزن
پر بار ہو تاتما ہر گز نشین
بصد رخ و خوار کی گیتی
نزا پور زندہ ہی پهلوان
کہ آوی رہا ہو کی تیرا
لگا کہنی خسر کہ ای پهلوان
کہ آوی یہاں تیرم پهلوان
سب احوال نزن کی کما

شتابی سی پر تیغ کین چکا
وہ صد نازیا فی لگا ہی تون
گیا گوی کہ اوس پیش شا
مرامی تما ایک تو بصر
کری ہی یہ گفتار مکر و فر
پیش داو کو میری شہر
کہ گر گین فنجسی بیان کیا
شمنشہ فی گر گین دین لیا
نظر کی وہ علاج وقت
یہ سکر کما نشہ فی پر گوی کو
چہر الاون کین اب بندہ
کہ آخر شناسو کی گفتار کا
نفاق باوین و سکا تو ملو
تو نور و زکا کچھو انتظار
ہوا گویا شاو ان کی سکر
یہ کہ گویا پهلوان نئی کہ
ہوئی ہر طرف تو کھن کھن
گیا گویا باخاطر الم
طلب کر کی پر جام گیتی فنا
بہت غوری تما نظارہ
سوی کشور گر گسار گاہ
اوراک دخت و سکی ہی
مگر چاہ میں قید آور شہر
وہ بولا کہ ای خسر و نامو
ستہ پیل فلن و شیر
ہوا گوی نامہ شہر یا
زبان سخن اور تاتما

کرون میں تو خسر ہی تیری
کیا نشہ کہ گین کیم از و تون
بچشم برآب دل کینہ خواہ
کہ دل شاو تماشہ ہی نامو
کہ سکر اور اوس تر از و تون
کہ گر گین فی ملک کیا سو گوا
ستا تماشہ جوئی ہنہ ہی کما
کیا پر گرفتار بندہ گر
لگی کہنی پریش شد نامو
کہ کہ جمع خاطر تو ای نامو
ملاؤں تھی تیری فرزند ہی
اوس کچھ ہی زہار باو تہا
خبر دین میں انکر شاو
کہ جب آوی نور و زفرخ
وہادی کہ ای سرور جان
وہین پر سوران پر فاش
ولیکن کہین کچھ نیا نشا
دل زاریات اور چشم خم
لگا دیکھنی شاو کشور کشا
سوی ہیغت کشور خسر و
پڑی جب تو کیا دیکھا تھی
کہ نسل کیان ہی ہی دیکھا
سلاسل ہی میں شہر
شتابی تھی دلائی ملک
ہی گاہ کام اوس دین
شتا بان ہی رستم نامو
فغان کہ تماشہ اصد و دھم

یهانشی ز نمازشش کردن بهوشکی ای گویم کیل مری دیده زار کانوت رهی محفل آراهم تاسه تو و دین حکم شنه کا سکا و بان تخت زار یک بر کیا کما تو بی پشت پناه کین گوارا تو کج ای کج دعا و ثنا کر کنی مری حکم سی بین مودن یلان قوی جنگ تنی بین سپاه گران یکی جاوان اگر کرونی تیر ایسی بان مهیا کیا خرت سوداگران ده اشتره بر از گوشتی سخاوت هر قایم کی بی نظیر گیتی همه رستم نامدار یه گریه ای او وقت و سکا که صادر موی تنی ای خفا هوئی پور گریه کن زاری مری نه خست و سی و تنی تو جان بخشی اوکی بی بود هو اسانه رستم کی گریه کن چنانکارا داتسا پنهان اقامت گزین کی مری شمر حضور اوکی کج تنی لایشتا نهایت بی بران موشا	که آرام سی بطن مری ولی نیز نامور کا به حال مرابین پهلوان پور یه ککو چنگ می و لغوز جوز دیگ پنهان یل نامدار ده رشت جواهر مهیا کیا هو اسستم گرد کان خونا پنی نیز پور گویو دیر زمین بوسه دیکه و زار اگر سانی آوی تیر کسنا دکانی خسر و کای پهلوان تنم یه بولا که ای تاج شتابان لب مثل باران یه سکره و شاد شاه جهان گرانمایه شست و هم بادیا شتر با پر از پر نیان حریر یلان نبرد از یک نمر تنم فی جب قصه کان یه گریه کن کورستم فی باسخ کیا یه سخن گریه فی جب بیا که گریه کن آب شنه کجی که نیز نامور کی آوی اگر یه باضامن کات پهلوان تنم غرض مثل زار کان ولیکن یه اسستم شاد بهر جو رستم فی دیکه و تار یه شمشیر اوکی کج یه و با	که ای گویم میرا ارا و به تنها تنم چا پندول که چو و دین پنی کار نیز کمر بسته یون که لاون با کر کی و کشتا روانه هو اسستم سرفراز ده آیت و خسر هو اسنادان ده بیضا کو کشته و نامور به خصم افکنی گرم لیل و نه تنم جان ره گریه کان کج تیرا نه بین اک چاکر کتیر چو لاون نیز کج و نود روان یکی هو شکار جنگ کر قتل نیز کج افرا سیاه کلی دست افروز افرا سیاه تو رستم روانی تو رستم متاع گرانمایه پاکیزه تر پر از خنده و خوب و نوحه بنی سهر صورت ساربان بهی لی چل با پنی همراه تو تر نام پیش خدا و نود حضور شمشیر کیوان علم که یه عهدی بی دل مری ملاون تن و سکا و نود که شمشیر بجای پدر مقام او کج پیلتن و کجا سوغی و شمشیر کج و پیران که او کج تنم بهمانی کج	یه سکره تنم فی باسخ و دیا بهشت مری کجی پنی و نود مری در دین بکج خسته تو که جمع خاطر کج اضطرار بر روز چهارم بسا مان سار گئی اوکی لانی کج و نود بهما یا تنم کج و نود مددگار گردان ایران یا که تیری سوای یل نامدار که ای شاه شاهان و نود مری اس کج چست کج و نود او مری سار لیجا جنتی کج تو ایسانو کما کی و نود که آسان یه کار شکر شتاب جو تیرا یکدست مان هو پر از جامه های سید صدر هزار اشتره قصه سار ده پنی هوئی جامه کاروان رها کر کی ای کج و نود که لینا خطا بی باکی و نود کیا عرض رستم فی پیر لاجرم یه رستم کج و نود کردن و نود گریه کن و نود ولیکن یه قیاد و نود کوئی شهر پیران و نود هو اول کج و نود ده اسپ گرانمایه کج و نود

لیکن بخانیا کچہ زینمار یہ پیران کو رستم فی پانچ ہوا اگلی وار دیری شہن نہیں بال کا تجھ پہ تیار کچہ تب آنی حضور شہر نامو نیزونی جیب کہ پاٹی خبر کہا یونکہ ای مرد عالی گھر کہ اس بات کوئی ہوا چارہ ہوا غضب ستم نام جو کہ ہونہیں تو اک مرد بازار گان غیرہ لگی رونی پہ زار زار نہیں چاہی سردہ چٹے یہ آئین ایرانی ہی دور پڑا تجھ یکبارگی کیا غضب غیرہ لگی کنی کر کی فغان محبت سی بڑی کی ای ناہو کہوں کیا میں احوال بڑی کا بند ہی اوکی زنجیر میں ست دلا سہرت کی پہیل تن وہ طوارونی رستمی خاک ہا غیرہ فی جا کہ دیاجب طعام کیا قہما ویکہ انگشتی وہ بولا کہی راز کو گر نہان دلی اس بات کی تو ہی بول کیا یونہی رونی اوس بیان یقین ہی کہ ستم ہی کاروان کنی تجھی جو کچہ تو وہ کچھو	کہ یہ شخص ہی رستم نامدا کہ بازار گان ہونہیں ایران کا کہ تو صاحب ادبی دین کیا نہیں تجھی بچا کچہ خریدار دیا واسپ و گھر ہوئی تب شتابان روٹ گھر سچے کچہ ہی گور زیا کی خبر کسی فی نیچا رہ کی لی خبر کہا روروسی مری دور ہو نہ سردار ہونہیں کچہ پہلوان ہوئی دیدہ زاری شکبا نہر دور تک دبر و ہی جے کی بچا گان کی نہ پھین خبر ہوئی جو کہ قمار بچ تو سب کہ رون حال پناہیں کیا بک پڑی افسر تخت سی دور پڑا ناگمان دسکی سر غضب فغان کسی بچ ہی صبح و لگا کنی اوس کہ لگی بک یہ سکر تھن فی اوس کما ہوا بیزن پہلوان دکام لگی کنی وہ بیزن ہر شک پر تو اگی تری میں ہون ہر چا بڑا جیت ہی تجھی سی پہلوان کہ آیا ہی ایرانی اک کاروان رہائی کو میری تے یا بیان تفضل کو توراہ ست و جھو	لگا پوچھنی ہی جستہ جوان رکھوں ہونہیں ہی سوز وہ بولا کہ تو شہر میں جا کر رہ ہوئی جبکہ اگا ہر دوان ہوا گھر بازار سودا گرس سو ہی رستم گردائی دون خبر بیزن نامور کی کہیں وہ ہی فوجان گیو کا پورے نہیں جگہ دبر میں شکی نہیں گیو گورزی شگے لگی کنی یون کہیں کراکے کی بچا رہ ہون و رستم دیون سر رحم ہی بہ تھن دین بیان کہ کہ تو کون ہی ہی نام غیرہ ہون میں شتابان پھرن ہونہیں ہر سو جان وہ اک چاہہ تارک میں ہی کنو میں ہن پر ہی بک تو پہنچا سکی گی کچہ اسکا طعام کہ بچا تو میری بیان نان وہ خاتم جو رستم کی تھی نام کہ ہر روز کتب پختہ تھا تو غیرہ یہ بولی کہ میں فی کیا وہ بولا کہ ای گنج لافام طعام اوسنی تری ہی یہ یہ پوچھ اوس ای مرد کتا شتابان ہوئی وہاں ہی وہاں	تو ہی کون آیا کمانی بیان متاع گر انما یہ ودل پسند مری پاس بے شوق سی کی کہ ایرانی آیا ہی اک کاروان ہر اک ہنس کے تھی وہاں شیک دودیدہ گھر بارنا کہ کتان نہ پوچھی مگر سو ایرانی بیزن پڑا قید میں سخت مجبور ہے کسی شکی واقف نہیں نہا نہر تو میرا تو ناحق سے کی بچا گی پر مری کر گاہ پریشان دلش بخجہ ہون یہ بولا کہ یہ سپہر بیزن ہوا زرد کون حاضر لافام کیا گروش آسمان فی خراب کہا تھا تضا فی ہی سر پر آہ سجدیدہ چنچ پر کید ہے کیا سنگ کا ماجر اسٹان وہ پہنچا دی تھی جطر ہی ام کہی وہ میں اپنی انگوٹی نہان یکا یک جو ہاتھ اوس انکی لگے سبب کیا جواسد مکیا فہشہ تری عشق میں نا جان کمانی تو یہ لائی طعام سناحت بیزن فی تبت بیان تو بیزن گیو نہر گار تھن ہی پیغام بیزن کما

یہ مکر بفرمان رستم دمان ایسی ہفت گردان جنگ آزم پڑا سنگ جاکر سوی دشمن اگر تار زنجیر پایا دے کہ کینچنیست قونی رنج و کہ تا او سپہ معلوم ہو سخن وگر نہ کہین گی یہ تورانیان لگا کنی یون یون نامدا کیا منع ہر چند رستم فی پر زر وی دلیری شتابان سپہ سائہ او کی ہوئی گر کمین یہ آواز دی جاکی دینیز درا سوچ دل من کہ جو رہا یہ آواز شک صد خطر اب پہر اک نامزین پر چہرہ کو سو اسکی کنی پر چہرگان سپہ لیک آبی کارزار مبارز لگا کرنی رستم طلب گواہ کہ اسی شاہ تورانیان کئی بار ویکہا ہی قونی منے زبون سخت دین جستی ہی کامی نامداران تورانیان زبان برہون نہی انیشا سواران نام ایران ہو کی شہ تورانیان شتر گیا او کی دباں رستم دمان زر دمال کسبابا فورسیا	رہی وہ پری پیکر دستان سر چاہ پروہ دلاور گیا پلی او کی صدی ہی تورانیان گلی سی شتابی لگایا دے فیزہ کو تو لیک جابہا نسی آ کہ اگر یہاں رستم پہل تن کہ نامر دتہا رستم پہل نجاؤں تھی چہرہ کر نہ ہما گیا سائہ رستم کی وہ نامو مقابل ہان کسبابان دلیکن ہوئی کشتہ کسیر دین کہ سن لی تو اسی شاہ بیدار رو اکون کہ تہا ہی داماد پر گزیران ہوا شاہ فورسیا پہر او ہا نسی لیکر بل نامجو گنبدن آپ چہرہ ایرانیاں ہوا کنی رستم ہی وہ دین کہ ہو چہرہ او کی کوئی اب اگر چہ تری فوج ہی چہا کہ دی مینی تنہا ہر رستم تو آیا عبث یہاں فی کار یہ ہی رزم کہ جی شتر نہ ایران کا زندہ رہی کسوا ہوئی گرم پیکار باہم دمان رہی غالب ایرانیاں شتر دو فرسنگ مانند شیران گیا لیک یہر سو ملی رایش تہا	گئی نصف شتابان وین گنبد دین پر کینچن کرکات تہا کنین من جو وہ تہا گرفتار وہ زنجیر توری دوین شتر کہ دن ایک شہ خون رن شتاب اسی ہی یون کو کر کی رہا جو مانند دزدان یہاں آنکر چلون سائہ تیری یون شتر غرض رستم دین پہل کیا کسبابا نو کسیر دلاک ہوا پر و ان رستم نامدا کنین من جو یون گنبد تو فی کو یون کی آیا یون پہنچا رستم فی از روین ہر اک گرد و یک کینچن یلان فی کیا جاکی آراقم ہزار او کی چہرہ ہی پہل مقابل نہ آیا کوئی زینہا ولی سائہ میری نہین تہا دلیری مردی جوات شتر ہوا کنی شتر مندہ فورسیا دلیرانہم گرم پیکار ہو سنی چہار دن فی گنبد تہا فی لیکر دین گنبد ہوا جب سید انین کج کاتیا کئی کشتہ دختہ صد ہا سوا ستنا جبکہ یہ مردہ دلو	تہا من فی اوسوقت بانہی دیا پیکر دسکو او ہا بید مکالا اوسی ڈال کر دمان لگا کنی یون ہی پر نامو بسوی شہستان افرسیا دلیرانہ سائہ اپنی اب لگیا شباب شہر ہوا فوج ہی کسیر کہ دن چکی تورانیان ہی پر سوئی قلعہ ہا ہفت تہا کئی قلعہ دین پر و زنجیر سوئی خاٹہ شاہ تورانیان ہوا چندی کج باری رہا ہر نام ہی رستم پہل شتر اک گز مارا دین شہ تہا لیکر گیا تہا دلیکن ہم صبح افرسیا نیر دا زماں جنگ آورن تہا فی کینچنیست تہا کہ کچہ نہین ہی تہا بہت آزمائی سپہ فی تر سواران ہی دلاور کی تہا کہ یہ یون رستم جنگ جو ہوئی عداور سوئی رزم گاہ کئی قتل تہا بہت تہا گیا سوئی چین ہا نسی پہر آیا فتح و ظفر نامدا ہوا شاہ کسیر دلاور

گویی پیشوایان مداران تمام تهدید که با صد خوشی کی گویا سینه ز می اورین پهلوان هواد در خاطر سی ندوه و غم	هوشی دیکم او کو شایه گاه شناخون هو ارم گرو گاه گویی جب حضور شیشه خرون گویی رزمی سرور نرم هم	گیا چکه نزدیک گاه شاه دعا خوانی تهنی فی من هوا شا در خمر و پاک و من هوشی ختم بر کج این است	تو اگر جهاندار کشته شاه شسته کی لایعجا بسید هوشی گویا گور ز غمی خوش سبوقه بر روی پهلوان

جنگ کردن بر زو بارتم رسیدن فراسیاب ایران و رفتن کیخسرو مقابله با فوج گران و شکست خوردن فراسیاب و باز رفتن بطرف توران

چون نام بود که بعد از خط که ای باد شه بر زمین چنان هو آتکی و دطلب کار آب روانه هوای سانی بر هو	سوی چین گیشا افرا نمیدان تا یک نام پر پلایا اوسی اوسی پانی بکام خدایه هوشی بار و	تو کیا نظر راه بین کی جوان سناچی ملن سی که اگر زمین هوشی اوسی و چین غایب خدا جانی تا کون پهلوان	تو مند مانند میل و مان کسین اک سوار گیشا نگمان جوان گیشا او کو خنواب نمیدان کما معلوم نام نشان
جو پیدایه امین تو شانه شا مرایک دشمن هی رستم شا اگر نه هوشی تو جزا نشین سناجبت بر زونی تبت کین	مرانام مادر فی بر زو کما دلیری و مزو شین جو چاک که هو گرم کین فوج ایران که افسوس صدیف شانه شا	جو دیکما اوسی شاه فی جعی تخت لبا و شنی عاج کما گمان هی یچکو که چکام تو اک گدی هی بون سقد	روان تیا اوسی کیای سخن پراگنده خاطر بون صبح و تهدید هی تسی هوشی تری مانی ل بین خیم و خط
لکا کنی سالار عالی وقا نه او سپر جوگز و سنا کاک که میدانین جدم تنه کون نمین هی اگر رزم کی شکو تا	و دیک تن هی مانه کینه نه هرگز کری تیغ و ناوک توصد کو آهین کو ریزه کون رکمانا کیموشان افرا سیاب	تو انانی اوسی بیان کون پسندک هوا خنده کون جوان سپه تری و توهی نام و نمین شکو شایان نام شنه	کیا شاه سی اوسی پهلوان که دلش تهنی سی پر درد نمین شکو زینا کلاه تری مانی سی رستم پهلوان
پسندک هوا منفعل باد شاه تو دین شکو مین خرنه چین تهدید کو اوشا ایران کو هوا شا و سپه سی افرا سیاب	هو او سک خوابان ادا شاه کردن شکو سالار اقلین کردن مین هوشی بیجا سوی خانه بر زو کولایشتان	کما یونکه گشته هو اوجوان شم کما کی بر زونی تهنه لکا کون مین با گار ازان سر پرده فیل سپان زین	کما یونکه اسی شاه و خورشید جا کردن مین ان ایلستان دو صد نازنینان مایه چین جهان مین ان اغرض فی
تر و افسر و گنج و لشکر و یا ولی و کیان تری فی و یا تهدید سی همد بر آبی نمین	سرافراز بر زو کوشه فی کیا کیا اکی بر زو سی و سی بیان تجی تا چنگ مان فی نمین	هوا شا و بر زو کی گردن که هی دلت جا جی و یا و قاتل هی یوان خنخا	اژدها جا و دولت کما بیخی نکر قصد تو اوسی بیچاره

گیتی را دی دینی شکست ده بولا که ستمی چون من قوی کوهن محض از من نه لیکن ذرا لائق کار شست طلب کی مردان صاحب افسار جوانان زور آزما بنیر وی سپهر چه ده نام جو استادین سری نه بلام کدی رستی کاپوس فرخ درشت تنو من چیست دلیر هوا شاه دین کی از اسباب که نه نیکو شتابی به نام هوا شاه و شاه توران باد کما نامدار دینی به یونکه آ هوا شستی خصلت یل شمر عقبتی می بین بصد فرخ گیتی همه نه یوی نامدار گیتی سوی ایران چه بد نام تعجب که ابوی توران کیا شستی خصلت بصد فرخ عقب او کی شستی بصد فرخ هوئی اک شب و زنجار کلا فریر زاور طوس میدان هوا شاه و شاه توران باد هوا غنچه بستم به یون فریر زاور طوس کمر را گیتی نصف شب که به یون	کیا نامداران تورانکو سیت مری آگهی سیت پیل بند نیکو مفت جان عزیزانی موافق نه برزد کی زنده به بولا که برزد کو آب و در آگهی که فی تعلیم صحیح و سب زبون و زکریا تنها استاد کسی تو نه بین نه لاوون به گفتار بی یا سیرا یاد حضور و سکی اک پیشه یی دیان گنیز برزد کو بهر حساب سوی خضر و ستم به یون طلب کی پخت گنیز گنیز که واسکی فرمان بی و زب بهشت کی سامان جنگ نبرد به پختا به یون لیکه سپاه سواران جنگی می ده را تو بولا که خضر و نامور برای غاسوی میانی روانه هوئی هر دو نام آور همانا که خضر و نامور که جبهه اندین به سکی کچر یا جو آئی مقابل تو اک آفت هوا غمزده خضر و نامدار لگا کنی امی خضر و خضر تری پاس لاوون افضل خدا اسیران بند بلا شتی جهان	تو اوان مار و مکی به ستم و یا باغ او سنی که شمشیر به سنگ گنیز پیش فراسیا تنی اور تیار انجام کار به یون به یونانی کی سکلا او به علم و هنر ده یگان نه هوا غرض برزد وی به یونانی سنی شاه توران بیست ده بولی شهاب برزد وی شتاب برزد و کو بی سکی لگا کنی برزد که امی شاه نه خضر و ستم او نه ستم به بولا که ای برزد وی ده و بیست با جو بالائی به بولا که سپه دار توران دو سده دار جنگ و زور شتابان هو آیت بی که گردان ایران کرتی بی فریر زاور طوس کو بهر شتاب سواران جنگی مردان کا فریر زاور طوس فوج جب هوئی فوج ایرانکو فرست او همانا برزد و نامور طلب ستم نامور کو کیا تو که جمیع خاطر که با شتاب به ستم گنیز ستم جنگ به ستم که برزد وی خنجر	دیو به یونانی فرزند به یون به یونانی کی رکتا بی صلاح و سلب کی لایا شتاب متی کی بعد از این شهر که و کشتش به یون فرزند ستم دوران زمانه هوا لگا کنی امی شمشیر فرزند لگا به یونانی به یونانی همین آدمی لیک بی ستم غرض نرم کوه به ستم مری ستم کی به یونانی که و کشتش به یونانی تو با صد طرب بی لای تو که ستم به یونانی که به یونانی روز و شب که به یونانی اور باران کانام سپه دار با شتاب نهوتی قتی ترک کو به یونانی بی جنگ گردان فراسیا لیک ستم او کی ده و زور گیتی ستمی فوج برزد وی سواران توران بی ستم به یونانی و کلبه کیا به احوال خضر و ستم سوی به یونانی فراسیا دیو لیکه ستم ستم کو جو دیکه تو به یونانی شاه

سرخش برین بی از سیاه
فره زار و طوطی پیش
اسیران کو سپهر لگنی مردان
او طها ایک کو اپنی بپشت
و ده بندگران دوری منبر
سر ابروی بین شاه توران
که ده گرگ بود کا تهمین مگر
که یک یک سپه جاسوی ز رنگاه
سناجب که تهرونی شود و فنا
نظر کی بر زوی ترکیب کو
تری سر کو تو و دان که گزست
بجای که یک سینه خیمین تن
یکمکه دویین با تین لنگ
پسای بی هوئی بارش تیر پر
بست دینک ضرب پیر پیر
کیا زور تانک پیکر که کمر
تتمین فی جان پرا ایک کوه
ولی از ره عقل و فهم و ذکا
تتمین بی بر زویه کنی لگا
تری دست و سر کونه رنجه کیا
پیر زونی از نشه دل میں کیا
پیرا تین میں آخر هوار و تر
بهم چپ پذیرا هواریه سخن
جو بر زو گیا پیش از سیاه
مقابل هوارچی آج آن که
نمین او سپک پیکار حرمی فیم
یک گفتا که تا تها بر زو داد و

خوشی سی سی بی پانی شراب
کهری بین بندگی شتر
که منظر تها او نکور کمنجا
شتا بان هوارستم ناهو
شکسته کی یک طرف میله که
یه چپا هوار کوئی گردان
اسیر و نکو جولی گیا آنکر
دویین آنکر بر زوی کوینه
کما تب که ای ستم بهمان
قرین تیر هوار جنگ جو
سجیدو کم جک الوبر زست
مری سانه مست تها
خدیگ ایک الا سوسی هلو
نه اک تیر بر که هوار کارگر
اکتی قیامت تھی یا و تبه
که تها و دال کمر ستر
هوار ضرب سی گزری کس تها
تتمین فی کچه طور ایسا کیا
تعجب بی بی که در جاک ما
یه سکر تتمین فی اوس سی کیا
مبادا که که گزور و آزار ما
لگا کنی بر زوی ستم که آب
تو پیر بر زو ستم میل تن
تو بولاک ای شاه عالیجناب
که تها سنگ نولاد بیخت
مرا دل بی دین و بی دین
که جبکایان اب هوار ستر

چپ است با خاطر شادمان
یک کتابی ز کوه کجاست شاه
نگهبان جو غافل هوار تب
او تها و کمری که ستم میل
غرض با دل خرم و شادمان
و ده بندی جو تھی میان فیک
و دم صبح که کما است سحاب
خروشان هوسید غمگین کنی
تو بر زوی اب جاک گزگ
کما نعه زن بودی کمانه
لگا کنی بر زو که ای هلو
اگر تو بی آتش تو بین هلو
تتمین فی بی تیر مارا دویین
بهم پیر هوی لیلی گزگران
هوی گز بر پر خم شال کمان
طرح شیر غرنده کی که کی شود
هوار دست بکار تو بی سپر
نه بر زو پیر گز هوار آشکار
که گلسا مار گز که کوه پر
مجی رنج کیا هوی گزست
رهابا که بی خم گزگران
هوی اسپ با خبر هوار و تبه
گنی زرم که سخی خیمه گاه
نگهبان مجی نه دور پر است تها
تن سخت پرا وکی برنگ جنگ
نمین جک و معدوم نه بینما
ایده پیش خمر و جگر ستم گیا

شسته بین بران بر زو دها
کرون قتل مثل سیاه شکار
تتمین فی کمنجا تبه تنگین
سر ابروی دوری دویین کی کل
گنی پیش خمر و ده نام دوران
سپهر اسکر به کمنی لگا
لگا کنی بر زوی افرا سنا
که ای ستم اب سامنی ستر
یه سکر گیا سیتلن بید رنگ
که جاکی تتمین میں آیا لهر
تو بی پیر دیر بین بین جان
نمین بکی لگی آتش کوتا
هوی اسطر و دینک گزگین
نبرد از ما هر دو جنگ دوران
هوار میل کشتی او بین هوار
پیراک گز بر زونی مارا زور
هوار پیرالم ستم نامور
که خسته هوار دست جنگی سوار
تو بیس ریزه که ترا دوی ستر
که هون سخت تر کوه البرست
خطای اگر بی غافل بینما
رکمر و زور فدا پیر و تبه
هوی جاک آسوده یک سیرا
ولی طوقاک گزور و آزار ما
هوار کار که کچه گز و خد
ملی خاک میں کون انجم کام
تو با چشم ترشه سی کمنی لگا

مردی بانه کون چو بختی گشت	نه گز ز بازو ر بازو دوست	بجی بخت بزونی جابر کجا	نمین بکجو مقدمه در پیکار
نمین اورتا ناظر کوئی مرد	که پوزر و گر دکا پوزر	فرامر میر او لاو در پسر	یهان ای جهانوار پوتا اگر
توبر زوسی ورنه تیغ و منان	ولیکن بی سویی هندوستان	و ده جی بان نیندسی بی گزیم	یدل بیت ال گرد کو بندر
روانه کرون سویی هندوستان	بلالون فرامر کو آب یهان	نی پوچی فرامر زیهان چنگ	به خنک مو قوت پوزر
یسنکر نه کپشه نی باغ و دیا	تتمن کوبس و مین غصه کجا	گیجا جکه رستم توانفته بو	لگا کنی یون خسر و نا جو
جوتابان هوشید و دست پگاه	توبر زوسی مین جانی یون خور	سناسی کرون منفته او سنگ	ملاون تهاک تون زود
نمین بکجو زمار کوف جان	نمید ای موزون مین گون	کیا سنگی گود زنی تیخن	که ای خسر و خسر وان مین
همار قیاس مین جی بکجان	سوی جنگ کوشا لای عیان	سبارک هوشه کوشه روزم	که خاضه مین بندی بی جنگ
مقابل یون باغ و گر زود	کرون غرق خون مین بندر	کری جنگ بر زوسی گیو و	ستیزه مین هومانده
سوا اسکی جتی مین گون فر	ولیر نه سانه وکی یون س	یقین گه دران یان کین	کری جی بر زویر مین
وگر گون هوزنگ زمانه اگر	تو جودل مین وکی سی ناو	کما شته سی گود زنی طرح	که مینی کیا اب بیان چطرح
ولی رستم گر جنگ آتما	سر پرده مین جیکه بی گیا	زواره سی بولا که ای بی جان	اراده بی میر اسوی سستان
عماری تو اسوقت تیار	که هون صحر مین تیار	پنچر و مان ان رسی ملو	سروست کانی اپنی دایان
بولالون مین جان کی سنج	شبابی یون مین غسی چاره	زواره لی سبک گیا بی	که بی عزم رستم سویی
ولیر انیران یسنکر خبر	دوان مین رستم گئی سر	لگا کنی هر ایکه بی یلین	ری بی سبک بی بیچان
نه تیری یهان گرتوای	تو قاعده بی پتر کوئی جان	ذرا سانی خنیش نکر نه	یهان که تو بی شات آتما
تتمن نی پرباد دل درمند	که ایونکه زیر سپهر بلند	بسر بولگا بس مرا و	فلک نی کیا بکجو طافنی
جی صبح میدان مین	کری جب طلعت زو کینه	کرون جنگ دست شکسته	نی کام کیار نی خسته
هوانغم کاری سی بیکان	سوی خانه جاتا هون چار	یسنکر لگی ونی سب ناو	تتمن بی دوسه مین
پهانی مین پنی خبر مین	که آیا فرامر جنگی جوان	هواد در دل سی الم سر	هوا شاد رستم سویی
بغل مین لیا بیلین	دی بوسی بالایی چشم	فرامر بولا که ای پهلوان	هوا مین جو پند و ستایش
توپنچی بی راه مین خبر	که بر زو سپه لکی آیا اید	یسنکر و نانی هوا مین	غرض کرکی بلغا پنی
فرامر زی جب سنایه	لگا کنی تب رستم یلین	تو آرام کر جاسوی خیمه	که تاد و رهو سطر سنج
دم صبح پوزر و کی کینه	پکار اسوی رزمکه آن کر	که آوی مری سانی کوئی مرد	کیا سنگی گر گین بائی
فرامر زی رستم پیل تن	یه بولا که ای مرد لشکر	مرا سر لبه لکی ساز ویر	تو جاسوی میدان ای
یه بر زوسی کسکه مین	هوا تما جو کل تجی گرم	دیا سب نشان جنگ	سوا الفرض نش بر بولگا
جود که اکر گین بی بان	ولی دور نی اناسی خد	فرامر پز پز خسر و گیا	خوشی نی مین موس حاصل

کاشانه فی یون فرامرز کو روان کی توسن بنی نمند فرامرز تما بسک چون نیک سوی جنگ آیتو با صد نظر نری سائیکل کی مین کارا شسته او کی بر زونی آواز ولیکن در کوهن کین کی غوغا هوا کشته یا خسته شاید ده فرامرز بولا که دیوانه سب یکمکه دنی سب نشان ده بولا که چون ستم بپلوان سناج که نام مل اوجمند پسای جوتی ضرب بالای مونی جزه ریزه هوا کی اوسی کشته کر نامه دواتها هوا اگر چه بر زو اسپر کند هوی حمله آور جو تورانیان بدست دگر گز کو بایان و تصحنی از شیشه دل مین سوارون جبهه فراوان کیا کشی مین و شیر کی تها کشد بجهی دلی هوا جنگ هوا دشت مین قدر کشت بهنگام شست بشل زو سیاه هوا دشت و خنجر و نا مور هوا دشت خنجر و شفاعت سوی خانه ستم دمی لگیا	ششانی تو بر زوسی بود چنگ پیر بر زوسی بولا با ننگ دشت و دمنده جوت مگر سیهی جانسی پنی تو کیا جب هو ارات کو با ده لگا کنی چی مین کی غضب تو پانا هون آواز مکر ای که در بر زو تما جو مرا هم نه تیز و خردی تو یگانه پسنگه مین و نون جوت ده مقابل مین ستم شریان تو بر زو هوا سخت از شیشه تو هرگز نه خفت علی اسفند پریشان هوا خنجر سی ولی ریزه منظور نما تها ولی شاه توران هوا دشت تو پنی او هر سی سی ران چپ رست چون تنگ نگرا که بر زو مبادا مین پور بهت حمله بر زونی مین که دوتی میل فلک شریک تو کرافیه جای تر کو تنگ که دامان صحر اولا که گون که ایا کی پیران شاه شاست لگی تنیت مینی فتح و ظفر سرخونی گذراده شاه جان فرامرز سی پیر کی لگا	مبادا که گین پوشته و پان نمین چه بر زونی ان سوا هوا است بر زو دوسی مکر فرامرز بولا که ای کیه خوا کیا شکو با عیش و عشرت که سب برق لباس چون نمین گرد و بر زو پنی ده هرگز مین ولی تری دهی بون کجگو کیا تها دون لگا کنی پیر لون فرامرز کو مرا کام فل لکنی سی دم فرامرز نی لکی گز گران که بر زو کی زخم او سپر زمین پر گرا بر زوی زور پیر چا ما که لیجای مکی اسپر سوار نوسی بولا زو اسپر سغوز و دست یل جند پیرانی مین پینچا بماند ر باکر دین ستم چپ کند بهت سخت و آرمائی ستم زواره فی و مین فرامرز کو کند او کو دیگر ده مرد و غرض مهر تابان هوا جب تو پنا نسی لی ملک نکی نی قتل بر زو هوا حکم شاه لگا کنی ستم سی پیر پیر که لیجای اسی سوی زستان	پسنگه شتابان هوا پهلوان تو اب انگه محسی کو کار زار ولیکن بولا که ای کیه در ولیر و کوهی ریزه گز نگاه مجمعی رخشی کابی تنگ دهی سی جو دیر زو تها گیا تو بولا و مین بر زوی کین مقرر او کی کابی سب لب کر زنگار ستم مین غوغا بر انام کیا ای یل نا مجو بهر جنگ شیران مین کام کیا سخت بر زو کو عاجز و حفاظت مین پنی مهر شتاب فرامرز نی پیر لکی کند حضور خداوندی کوسر ولیرانه هوا حمله آور شتاب که کید ست سی کینچا تها سوی ریزه مگر ستم شیر زار کیا اوسنی بر زوی گردون نیز بر زوی لیکن مانی ستم که ایا نکه ای گرد و پیکار جو هوا اگر مپیکار مانده شیر لگی تب سوی خنجر جنگ و پسنگه وانه مونی سب پیر ولی پهلوان ستم نیکو که بر زو کو لیجای تو ای نادا ده بر زو کو لیکو هوا پیران

خبر یافتن شهر و مادر برزو از گرفتاری برزو

برهانندی پیرنه اگدم کیا	خبر یافتن شهر و مادر برزو از گرفتاری برزو	اگر تبار بخیر او سکو رکما
و آمدن در ایران برای ربائی برزو و اظهار گرفتاری برزو		
جو برزو کی مانع نشی پیش	تو ابراهیم آئی ده خسته جگر	پسر کی جدایی غمین ام
نیز برزو کو پایا جو ایران مین	تو دهانی گئی دشتان شین	رکی توی مان اوس باکون
طی مادر برزو س نامو	کیا او سکو راضی هستی کی	و نور اوس محبت کاتما وید
په شهر و نی اوس کما اکر د	که ای مهربان خواهر دلفروز	تو بهیچون طعام آج تیار کر
وه بولی کلا خواهر نیک نام	دیا اونی و دین کاکا طعام	که معلوم برزو کو چوین
و جب لیگنی پیش برزو	هو اویکه گشتی شاد کام	وه بولی کدای مرد صاحب
زن نیکوخت آئی اکر چوین	په سکر لک کنی برزو اوست	تجی دوست پناقص جان
کیا مینی یه راز پنهان عیان	ولیکن تو مینی مین کیه نهان	بریده کرون تاکه بر خیر پا
تو پهل لاسه رها راز بی سینه	بهنگام شب زیر کاخ بلند	که پهلوان و اندین بهی سوا
په آئی ده زن لانی باطن	کما آئی شهر و احوال ب	بهت اوسکو منوال جهان
گئی لیکی سوچون ده برزو کی پا	نه لانی ذرا دلمین بهم بر آ	که برزو نی اوسکو کمانها
جب آید اوان برزو نی دار	تو اسپان هوار بر پهلوان	شتابانی سوئی سوئی
سوی راه بیر هدی کره سپه	که کم تنها او هر مردمان کاند	پیشی جیکه برزو و لک نظر
لگی کرنی اوس دشت مین کار	بهم برزو و ستم نامدا	ولیکن هو ایک بهی کارگر
رکی جنگ موقوف انجام کار	لکا کنی برزو سی ده نامدا	سبب احوال برزو اوس کما
زن مطرب خانه پهلوان	یه بولی گندگار هون بیگان	که میچر بهی هر گونه ایدار و
په اسوقت ای ستم نیک نام	اگر سینه هون کچه محکوم طعم	کیا سوئی اکر گشت بهی سلین
کیا دمان طلب اونی ستار	یه بولی تخمین سی همایان	تو خسته و کویا توچی کاجو آب
تعلق یه بولا کدین کیا کرون	نهین محبتی نهایی برزو بول	ولی پیش برزو جو پنچا طعام
تو شهر و نی اوسکو کمانی د	نه زنه راپنی زبان پر کما	هوئی کما کی سوئی ستم
هو خوشگین برزو نی نامدا	لکا کنی ای ستم باوقار	نهین سینه او ابر نام اوان
سفیداب جاشن تیری ب	نهینش لیکن نهی غصیب	خجالت می هرگز او طمایا
نه هرگز ویا کچه جواب سخن	لکا کنی برزو کدانی سلین	په سکر او طما ستم شهر
دلیرانه دونیل سرفراز	هوئی لیکی گزگران س	هوئی ستم نازکی اوان
بهت جگر که کیا دقت کا	نه لیکن گزگران س	فر وای گور نی بهی

دوان جامه دندان و دندان همی پیروه اسپان بهم نرم تو برز و کاساگ دو بین دیا که دین که رام سپ کوز و چو با او یکی سینی به تاسیدین که سداب کا یوان بی سیر ده بول که باطل بی تر آخن یکمکه نکالی ده گمشده که یاپاون پر از سر نکسا کیا ایک برپا تهمین تخت بصد شادمانی هوا حکما	کمر سی کیاسته ز روی کین مشال و لیران گون فراز ده برز و کوبی کینچیر بچلا ولیکن برستم فی چو تری کر کری وکی سر کوه کینچین نیر و بی تیر ای ای نامور یو بولی که ای رستم پلین بگین فرزند چون شکر بفرط خوشی برزو نامدار که بی شادمان زو تخت کیا سر ایوکی هست ز شاد	لگی زور کرنی خوش خوش تسلی کنی تو سنج وقت سیز یستی خواشین زو زرم زمین پیرا برزو انجام کار دو بین و برزو پهلوان تو برز و کوه قتل کزینما که انما یخاتم ز نایب هوا دیکمکه شاد و نامجو پیرا تخی بهم بادل شادمان ملایا اوسی ال سی بعد از آن مسیا کیاسته عیش و طرب	بسیکام شمشیری بهی شمشیر روان جب کیا زخم دندان که چو تری ذرا رستم سر فراز ششابی سی پیر رستم نامدار لگی کین رستم سی کرکی فغان ذرا دلیمن کز خوف پرورگار نشانی مین کستی بهی چون بغل مین لیا برزو گنج دوان بهی مانیسی سی هوا دیکمکه زان ز شادمان نشاد و خوشی تخی مانی دزد

سید بن خنیاگر در ایران که بجا و گری طاق و دهر ملک آمدن فراسیاب کجاست

گیا شاه توران که گشت شب روز چون غنچه لکیرتها یو بولی که مین ای شنه نامجو تختن کی لگی که بی سیر ملاؤن فرام ز کوه خاک مین فنون بازی تخی کما کما و دهوشه سی شست شتابان و جب ملک مین پیرا مسافرو آتاها صبح و شام میامی میده و چنگی رود ذرا ما جاسینی اک روز کا و لیران ایران سیر تمام بهم طوس کوز در مین ای طوس کوز در مین	دیران ایران بهی چهره ست تخی مین تخیال تصویر تنها نمین صرف آشکاره نغمه نمین پیش جاناکر زور ست دیر کمالاؤن مین خنیاگر طوفان را دیکی لائی اوست روانه سوی ملک ایران تو رستی مین پیرا بستن تو سوس کمالاؤن تخی و سوس شراب کباب رباب سوز که رستم کی کهر چشمان مسیاسه و دوی رود و جام لگی کرنی دمان گنگوئی رستم ملاورنی او که کزین	هوا آتاها سیدان مین زور ست زن گلدان یک سنج مچی علم جا و گری بی بی یاد تو دیکاب کما شامی سحر کا پیرا کما تاتها افراسیاب زرومال اسباب جو کچما مین جنگی لگی او سکی چهره گیا بنائی سراسر ایک و قلع متراب مسافرو نازیکی مسافرو نازی تخی هرگز نه و مان گیو و گوز در جنگی سوار تخی آراسته محفل بستن زبان پیرا چو وقت گفتار کف طوس کچمین خنیا	تو اس غم سی فراسیاب لیر که رمشکیر مین تخی شمشیر زمانی مین اس فن کما کرون تن کی رستم کی بجا ولیکن زن ساحره فی شتابان سپهدار توران فی او سکود که تبا پلیم نام اوس گرد پسندیده و خوب و چشپ اداکر تی تخی ده ز راه طرب که نیرنگ ساری تخی ده گنگ دل یزن و طوس عالی تبا قرین سرت تخی پیرا سونا لائی وخت و خوار و مانی خنیا هوکی طوس لیر

که لازم می دهی و بگوئی بهمان هو کسکی گودرز و دیون دان بهم جوین کنی ہی گرم نیز ولی همزه گیو نیزن گیا که دیان طوس تنها بی نامی یه بولالکاب تو چای حاجی آن که شهنزاده اپنا بی طوس جان روانه هوزال فرخ نهاد سراسی زن ساحره کی جان لگا پیچی دیل نیک نام که کسی هی و خصلت غیب مسیاهی میان ده و درو جان صنوبر قد و گل رخ زمین مرایک عاشق تها مرد نکو بهت عجبو سر و شادان کیا مرامالی خوار عجبو کس رهون وکی خدمت کنان که تاحسن مجراو میرادمان کیننگاه سنی بستم کی تب هو اقاید مانند طوس جوان نه همان سرتاوه تها دایم یه بولی کدی مرفخ نصل چو که بودی مطلوب بوجو که افسونسی خالی نیدین بران کیی چارگردا سنی غائب که تنها چاکر زان فرخنده خو حقیقت کی اوسنی سب کز	تسین جان کیا تور هم بلان تو ایتکی لی آشتا بان بران سبادا که مان کینچی تیغ نیز یه کملر گیا گوز و راز ما روانه هوالی اجازت ادر فرامزی سستم پهلوان لگا کنی یون ال زویدان سوار اسپ پر کچ مانند باد روان کچو طوس پنجادمان پکائی یون و چیان مان زن تاجرانی ہی تورانی کسلاتی ہی نقل و شطمان جو دیکهی تویشی ہی کنا بین وه بولی که یونین ننگو بهت مان زارون جان کیا که اپنی پرستار عجبو کس پی خضر ناهو آئی بهمان اسی عجبو شش شاو چا هو اید خود دست بیخون گیاییش سوسن تو ده بی با هوئی چاکر پر گوز نیزن قی کسی لوگ سوسن کچو نیزن می و میری و غم چنگ یه سمجها که نرنگ سازی هی که نیزن ہی مکاری پهلوان هو اغضب ایک شخص گیادو گوز و نکو چان کر	یه پیر نیز و پهلوانی کما که طوس لادو کوی نامجو که گودرز و طوس یون تیغ که و نو کوجها کی لادون بهمان برادر تها طوس لادو کاجو سبادا که یون پهلوان کینچ یه سنگر گیا و دیل نامدا ملکزاده کوساته کی آوین لکمون حال طوس یون اوراک قلعه حکم ہی نوشته لگی کنی اوس کی پهلوان تو یه اوسکو آئین بخو اوست گیاد و نیزن گاهین پهلوان حقیقت زنی ذرا کربان رهون تیغ میران امهی اسکیر یه چا پهلوان توران تیغ سوی ملک پیران شتابان که خضر کی لایقی ہی دیار با لگاماته سلی وکی پی شتر پیرانی یون گودرز و رازنا رکما اوسنی ہی قید کین قیم هو افرمانسی ده پیران حال خداوند همان سالی حضور نه ساته اوسکی هرگز گیتین کسی نی کماکان میں آن کر یه سنگر و یون دیل ارچند خیز و بانگی دریافت ککی تولا	رطام دلاور پرخنده کیا که پیر سیر ستم کی گودرز کو لگا کنی گیو دیل نامجو نسب یی یون جادون تتمن ہی پستم نامجو خطر پیر سستم گرد کو تو یون فی نه جو بهم کار زان پسندیده یی که حاجتین پیران یون اب سوی غار کا یه دیکما که خیمه ہی افراخته که خیمه یک کتاب مردان گذر تها بی بو کوی اس اوست اور اسپ سنی دل شادمان لگا کنی اوس کی لایق که تمام و سوداگر خوش سیر جانشینی ان ییگیا خست حب خطر سینی وکی گریزان جوان لادونی دل میں کما غرض پیشه طوس عجبو پهلوان کو قلعه میں ییگیا جو آید و مان بعد از ان ستم جو پنجادمان و سنی زان تو چلی لب زدی نشا کادو پیران اوسنی کیا یی سخن پیرانی میں شیل نامجو که کسی قلعه میں اوسکی پانچون لگا کنی اس قلعه میں جلد

میر پوزال زرنی ماراد کیا
گیا گز لیکه بل کینه ج
یوقت دغا سوی دستان
یہ بولی فرامز سی مردان
کما زال سی تو کناری نو
سر شام تک بان بگی زرا
تتمن فی بیجا فرامز کو
در قلعه پر آکر بعد از ان
ہوئی بارشش دہان گد
ہوئی کیشیک تیغ پزیرم
گیا جب ہوی کوہ ہرنیر
ہوئی دور سی ایک دشا
کہ میں پلیس سی دکان زرا
ہوئی گرم کین رستم تو
ہوئی رستم زلال پزیران
ولی برز دور رستم زلال ز
یہ جنگام فرصت جو آناظر
پہر اتنی مین گنجر و نامور
سواران بیلان دہان گد
ہوا بیدل دسوقت فرامز
کئی بار کما فی جی فی
سر ایندہ زن شجی چکما
سپہدار فنی پانچ ویا
لگا کنی ہر انشیون شہر
کہ مکہ دوان کر کی گودا
مناسب میدان گن اگر
یہ سکر دہ شانشہ نامور

کہ دھجی ن سارہ کو سزا
وہان جانی تو زار و قلعه کو
کسی کو کیا زال زرنی دوا
کہ دروازہ قلعی کی جی
توین پلیس سی ہون خاش
ہوئی جنگ سو فوج نامور
شستابی سوسی خسرو ناجو
ہوا فرہ زن رستم پهلوان
زاک تیر گر دہوا کا برگ
غرض شام تک ہر دگر دن
ہوئی تب بیلان کی گرم گرم
ہوا یہ پیدار انجام کار
تو جاسوی سالار توران یا
بستان زہر ان جنگی ہم
سوی لشکر شاہ توران ان
جدید حاکم کر فی جی شہر
تو پز قلعی سی دہن جیکہ
سپہ لیکی پینچا بصد کرد
لیسی گنیر زکان مان سر
کہ ترک کو پیکار کی مٹی تاب
نمیدن سزنا ہی کچہ ورد
وہ افسوس قونی پزیرا کیا
کہ ہونا تھا جو کچہ پزیرا کیا
کہ ای مرد و دانشور و شہید
ہوا نعرہ زن شاہ افراسیاب
سپہدار گنجر و نامور
اور قیل سی سپ پزیرا

گریزان ہونی دہانسی جیکہ
مقابل ہوا زال کچی سپہ
کہ پینچاوی رستم کو بیدنی
ولیر اندہ دوگر دین ہم نزد
لگی کرنی پزیر دین ہم نزد
سحر برز دور رستم پهلوان
شستابان ہوا دہ بل نامور
کہ انی پلیس کی ہو گرم جنگ
ہوئی نیرہ بازی ہر نامور
رہی گرم پیکار مانند شہر
سحر پلیس سی ہوا ہم نزد
کہ آکسیہ لیکی افراسیاب
بہی جنگ برز و گیا پزیر شتاب
تتمن کچہ پزیرا سی بیدرنگ
تو اگر دانی سواران تک
تو ملتی ہی صد نامور خون
گریزان ہو لشکر دین افراسیاب
جب یا جماند افراسیاب نہاد
برسی لگی ہر طرف سی جنگ
درشتی سی پیران مین ہون
ترا ملک بر باد کیسہ ہوا
کیا جان کو اپنی بر باد کیا
وہ ہوا انہین بکھو تاب ستر
کہا تک بیج جنگ گریزان
کہ ضائع کیو اعلی اب پیاہ
مری ساتہ جو انکی زرخوار
شستابان سولی افراسیاب

کچی قلعی مین بادل پزیر
لگی چینی گر زگر ان دین
وہین پزیرا فرامز پینچا دوا
پہر سکر گیا وہین شیر مرد
فرامز را و پلیس ہم مرد مرد
شستابان ہونا بل پزیرا
کہ پینچاوی جا کہ سپہ کو خبر
وہ پینچا دین لیکی گر زرد
لگی چینی پزیرا بگر زگر
نہ آیا ولی اسپ کو فی زرد
ولیر جوان برز و کی شیر مرد
تتمن یہ برز و سی بولاشتا
سوی لشکر شاہ افراسیاب
ہوا پلیس شہر پینچا جنگ
لگی ڈانسی تیر گردان تک
بہت ترک ہوئی تھی سپہ
رہائی اوسی غم سی حاصل ہو
ہوئی برز دور رستم زلال شاد
سواران ہونی سخت جنگ
یہ بولا کہ ای شاہ توران
نہ میرا سخن کچہ موثر ہوا
ہوئی عقل گشتہ یکدست
لگا کچی اسی جنگ گز
حالہ ن
یہ بہتر ہی میدان گن
کہین خلق کو کس لی ہم تباہ
خدا فتح دی جسکو ہوا باد
ولی نامور ان فی اکر شتاب

پسران تورانی جنگ یه سکر لگانی ده نامور مقابل بود ایکی گرز و خد اوسی دایمی بندید اینک تومید انجمن تا نه بودی ز مناسب نهیاش که کونک دلیر و جواد صاحب که دایمی برانی دریای آب کیا عرض پر جوگر کین پراتی من بر روی میادین مرا خون گردن پر تیری شها که بدون شاه تورانی من تو بخاری پرشته ذوالکرام که ای نادران ایران زمین بغیر هی ترتم کابیشک میر دین هوکی توسی بر سو تو سالار توران کنین که آه کیا نادر و نسی بر زنج بود آنکی محبی پیکار سر جو هو غالب سک و خطر جان نهون خسر و ان پنی جو بایز ستمکار پیمان شکن بدیر که پیمان شکن هی عدوی خدا که هی هفت کشور کافر ماروا او ظهار گز مانند پیل دمان بری الکی تو پیشه شهنش گردن قتل که رم ستمکار	نهین صلحت یو جو مید انجمن که لیتا بون ای چکی خون کنی سکی منی ساید اوکی ولی که سکا من ای ساید اگر آب ده که سنجی هر چنگ چه چکی سواران این چنگ یه بولاسیوش که یونین اگر که آه بن هو افرا ساید تهمتن فی مضبوط کیدی هو اندر ستم پر شاه جهان که سر که و ن ای تن چکی ذرا اب تماشا مرادیکه تو جو مید انجمن هو کار سر تما لگا کنی تب خسر و پاک بر می قش خشم کی اسی سرد بفرمان شاهنشده نادر جو برزو کو دیکما کنی کون کیا پرورش منی کیو کنه که اب یون لیر اندر نهین که شیر مرد و نسی ده در گیا که نادر و ابکی جو کریم و لیکن قوی شاه بید او رو قتل هی تجسی بدیر او را ب هون نگوار او یه که که مراده دلار و دان لگا کنی جون پیل سنی هزار آردین تجسی اگر پهلوان	که ای شاه شایان کشور کشا تهمتن بی شد فی کیا بیان فنون هنرین نهایت در ر با غالب سپهر فضل خدا را میر غی سنجی سحر گویا فرامرز و زوی چکی سوا هو سکنی خسر و همت شکنین نهون شنجی سحر میری را که توس کچی و انجمن دوران سپ کو بداران چکی لگا کنی خنجر وین کینچک و کمانا هی هر که پراپنا نکر عزم پیکار تو زینهار هو از تمب خسر و نامور خنجر و ش سیرت خوش که سالار تورانی هو کینه خروشنده مانند دریای آب نهین هی لکه تجکوبیات یا نهین شرم آتی تجی تجیب که ایانه اسدم فی کار زرا تو پر جایمانی نکر عزم که هون که پر پرده تیر شها اوسی قتل قونی کیا یگناه ادا حق نمک کیا تنک تو بی دشمن خسر و دین خروشنده هو مثل غر و نه رنیکانه مید انجمن تو پاندا	که ای شاه شایان کشور کشا پراتی من سنجی تهمتن که هی ده تنو مندر جالان بهت جد و کوشش سحر زود بیاری آخره زور آزما سوار سکی نورین مندر نهیا که باندی که سحر پیکار کن نجان به بون کان چکی یه که که شاه فی دین که پیل محبی قتل همت شکن سر اپنا که شاه کی پان دلیران چکی بون چنقد می تن من هی تجکوبان کیا عجز بر زونی جب شد نهایت سحر شیرین چکی لگا کنی بر روی پر شاه شتابان هو اسوی فراساید لگا کنی بر روی سحر سکما می پر پهلوانی کی کمان اب گیا خسر و نادر جمعی هی تری جنگ سحر یه بر زونی او وقت پان سیادش بان یگیا تهاپنا نکر اتر تیر راجب تنک تری ساید که نکر نهون سپه دار و فراساید لیر که اک زخم سحر اب نهیا

کمان یکی پیرشاه فی پند ولی دویین سپا و جنگی جوان پیشی جب یکبار بر ضرب گز ولی شست سجده کلان آتانه مقابل هوایکی گز گران نموا تو عهد بر اگر ز سر که بی دشمن تار و پیر پهلوان مبادا اگر تجو پیچی گزند یه لشکر کوشی کما پیر که آب هوئی حمله آور ز ران جوان یه احوال دیکما تو آئی دوان باو از شمشیر و گز گران پهرستی بین کینه و شمشیر جهان را بر سپا جو زو کی پاک یه چاهی تناسخ و نامدار یهی آرزو و تمنای دل هو پهر و ان سوی دستان کیا پیشکش مال و سپاه گنج ز روی عنایت هو فدان یه بولا که لب شوق سی رویه پنهان کما یونکه بان که یزد روی او بجاده و خشم پهلوی شنگاه	روان سی برز و کیا اکند کری تار ما زخم گز گران تو بر زنی موقوف کی حزن پهلوه پیتی تپی و نو دیر یه دیکما تو موکاج اگر دوان که بر زمین کمری البرز کیا سکی هو مان پیر بیان خرابی هو پیرای شنه ار چند ولی زنه حمله کمان هو کی سب ایا گیر برز و کو انجام کار فرامرز و ستم لغوج گران هو اوشت بازار آهنگران شنه نامور شمسوار دیر تو یکدست ترکان هو چو سوار که دنبال سالار توران دیا که ز بلستان کیانی سی متصل جهان را خضر و صدف و شان تمتحن فی خضر و کو پیر و رنج تو بین چند مدت هو ان پی دیکمن لغو بر وقت آنا و مان تو ملک و رعیت کو آبا و دشا روانه هو از بلستان سی شانه	گذر کر گیا او سکی خوش تی سپه دار توران ز منته نما هوئی زنده جو یکبار بر و کمان هو ابجه که ترکش تپی شب بین کما شاه سی یونکه بان ز نهیا وه بولا که لب بلین کینمرد که سید انجمن گشته هو سیو آ جو کچه گرد هو مان فی ظاهر کر و قتل بدخواه کو یا اسیر سیا پی کی زخم او سپهر را بسم گرم کمن هر دو لشکر روان هر طرف ستم خون حکمل قلب سی شل شیر بیان گزیان هو او دین او کما سی شنتابان هو سپهر سی پهلوان و مان آس شمشیر سی پهلوان رما جاکلی که مقتدر ستم کی گمر گزارش کیا پیر کای بادشا فرامرز و برز و دین هر کاب باطلف و کرم برز و گردو فرامرز و کی بند و ستم بصد غمی و خرمی و ستم	هو خسته پهلوی مرد دیر هنر سی و ضربین بجانی لکا وه شاه دلاور سی جنگی جوان ولی زنه سالار توران ز من نه قصد کرای شنه نامدار فر و ن نهی خسروی برز و کمان تو نام آوری کچه بین ز نهیا هو جف پیران فی شنه سی کما رما فی بنای سی پیر گرد دیر ولی زین بر قایم دلاور را روان نه دلاور و خرمی که در یای خون جمله مامون کیا بهر ادا و برز و دین هو اخر و نامور و فتح باب لکا کنی ای باد شاه جهان سفر از بند و کلاهی که و هو اشادمان کس ستم نامور هو اچار صد ساله سینه کجوا یه سکر جهان را گرد و ن جتاب و یا شنه فی غور و دهری شاد هو کیا خرم و خوشدل شادمان هو او رفتی از ای کاخ شمی

فرستادن کینه و گودرز را بجانب توران جنگ افراسیاب آمدن پیران
و هو مان با فوج گران مقابل پهلوانان ایران و شته شدن پیران
و هو مان و شکست یافتن فوج توران و فتح باب شدن گودرز
طلب کی گودرز کو ایکرد و
لکا کنی کینه و نیک و
کدیکه سپهر ستم نامدار
سوی ملک توران کجا

کیا نامداران تورانکو دست بازنشینی کی ہی پرچم فوج فراموشی یوں کہا بعد از ان که تورانمیں گج در جنت بھی سپہیلی گودرز جنگی سوار سنہ شاہ توران نے جنت خبر دو لشکر مقابل ہوئی کی تب مقابل ہوا نیز نامدار سواران ترکان پریشان کہ ہومان اگر جو کی جنتی آب تابی پیران بعد فروشا جہاندا خضر دنی پیر اور فوج ایہ ہر گرو گودرز پیران اور بہت جنگ و قتل ہوئیں تاج پال کہ ایران تورانسی بہرہ و کئی فوج توران بحال آ	پیر اشاہ تورانکو دست پہنچا شتابی سی مانند مین کہ توجا کی ابسی ہندوستان بہم ہوئی ملحق فوج گران روانہ ہوا سوسو توران پاک سپہیلی ہومان کو جنت و تر ہوا گرم بازار پیکار تب ہوئی گرم پیکار و نو سوار سوی فوج پیران گران توسید انکسنت ہوا پیکار ایسی سایہ جنگی سپاہ گران روان بہرہ داد کی شل فوج مقابل و لشکر ہوئی آنکر ہوا سخت باہم جدال و قتال پہنچتا تھا دیان لشکر پیچند حضور سپہدار افراسیاب	اور اب بھی نوبت ہی پہنچا پراگندہ کر کیسرا انہو کو تصرف میں لانا ہوا ملک بتدیر شایستہ و دلندہ یل نیز ملوس گپوچون روان بھی گودرز جنگی گیا گیا آپ ہومان کی رز گنا ہوا آخر کار ہومان ہلاک ہوا شاہ گودرز جنگ گزما ہوئی فوج او کی تباہ خرا تصحق اگر پیچی امداد کو لکھا یہ تھمن کو ای نا جو ہوئی گرم پیکار از روی بہت قتل ہوئی تھی پر پڑو ہوا کشتہ پیران پیر خا میسر ہوئی فوج گودرز کو	سپاہ گران کی توجا و بان کہ ناقصہ کشور میں پر پانہو رہ چوندی سوسو چین آئو سپہدار تورانکو کچھ اسپر گئی او کی ہمراہ با فروشا عقب و کی پیران و شکیا کہ گردان ایرانی ہو کیخرا ملا ترانگی تیغ و خاک شد نامور کو یہ اوسنی لکھا دلیران غازی ہوئی فوج تو بہتری ہی خسر و نا جو مددگار گودرز کا جاکی ہو دلیران بیان توران زمین نہو ماتھا کم کشک جنگ جو ہوئی قتل و جان و زنی مدد ہوا شاہ و خرم مل نا جو

باز لشکر کشیدن افراسیاب رسیدن کیخسرو توران آمدن شہدای افراسیاب

برہم سالت باخسرو تہادخواست جنگ کردن کشته شدن شہدای از دست و

و بعد از ان با ہر و لشکر مجاہدین میان آمدن تباہ شدن کشته شدن افراسیاب

سنی شاہ توران نے جنت خبر یہ ہوا سپہدار کشور و حال دل زاری کیسرا آہ سرد ہوا غم سی پیران کی میں گوا مجھ کا دم بیا ہی چین سی گیا غرض اپنی مجلس میں کانٹا	کہ پیران دیشہر مل نامور کہ دولت کا میری لکھا زوال لگا کہنی یون شاہ بارخ و در خوش آتی نہیں رنگی زینما زرہ اور جوشن ہی حاجی قبا قسم کھائی و جنت باندہی	ہوا کشتہ میدان زمین و زبرد غم دل ہو چشم گریان ہوئے کہ پیران جہانما پشست نہیں خواہش تاج و درناست نہ لون جب ملک دایرہ زمین مگر فوج کی جمع کرنی پیش	ہوا شاہ کی دل کو تب سخت درد بہت غم سی خاطر پریشان سپہدار سالار توران سپاہ کلیہ خود او سخت بی رنگ مجھ کی آہ نام پر گزشتہ ہوا دل ہی مصروف شام بکا

خوشی سی هوا سوسوی ران تو هوئی قبضی بین شاه پارس هو افنج چشیدن سی ملخی شتاب فراهم کیا لشکر بحساب عقب او سکی پراپرا سنا سپاه گران بر روان او بر بی جنگ سالار توران سپه دار هر اسپ خور تو به شاه توران فی نامه که پیران نهاد ایه تر خور که می لشکر بیکران سپه که ناقه هونوزیری مردان که پیمان شکسته هنوز نیار تری اسطی هوجون نامور رهی تیری خدمت بین بصر تو هوجمی تنها تو پیکار غلامی کرین تیری روز و شب نه زنهار کچه فعل بین با کون ستیزنده هوا شمشیر و کرام ز ر نعمت گنج و ملک و سیاه که شاه توران شیدا می دل جهان به نین تیر شای که کشیده گوجو مرد و مین شهر نامور کو به پی خبر نه لایا ستیزه کنی زنهار تاب میری دلمین بین دما کن جب با حضور شسته نامدا	گذر آن چو سی شاه جهان کنی او بی شهر توران بجاده چشم خسر و کامیاب بهت گنج رکتا تنها او روانه کیا سوسوی خسر شتاب شومند شاه فی جب سنی خور شتابان به آپ یعنی از لکا کنی ای گردن خنجر دولشکر بین جب فاصلم نه به چور نه اسپه بر گرد خبر دار جنگو نین کچه بر ولیکن نهتن تنها بین جو با هم به قول و شمشیر در گنج و دهم به او گون سوا اسکی دهم مرا ایک تو اگر صلح نیکو نه منظور میری پور بهون حکوم که هر اسپ کوشا ایران تو میری سپهری که شیدا نیام دور و گور تخت و تاج و کلاه هوا نامه شاه تیار جب به کی عرض شیدا فی نامی که در قتل بین کنی بیکر وه لیکر وانه به اس افور به بولا سپه دار افور سیاه وغا و سکی سنی بین بچ غرض بولا سالار توران یا	هو اختر و نامور شاه تصرت کیا جاکلی با صبر هو ملک بین حکم شه کاردا که خسر وی کچی دیر اندر اوسی شاه توران دیکر سیاه سواران شالیسته کاردا اوسی شنه فی سالار لشکر کیا هو شاه دمان خسر و پاک خبر واره اوس هر روز ولی قتل پیرانکو نافع کیا نه آبا شمی رحم زنهار پاشکان شیران کچه بین که با خلق آسوده به قلم جو چاچی و نین بچ کون که چن کری تری لیل نه نمین سنی بین آن ملک تو اقلیم توران سار کشته تو جان آفرین کی قسم بچ که رکتا بهون به شمشیر و زور تو گوشت نشین به نین بیکر نه پیران کاره گز کون دیرانه کچه سوال به جواب تو خسر و کو محفل بین لای دیانا شیدا کلا و سنی شتاب بجلا لای پیر شکر پرور و گاه ولیکن بهی نگاره خصل نه کیسج و ش سی سینر به ویا	سنا فزده نصرت و متعجب سمرقند بین رنجار این به نای شمشه فی حاکم و نام که شاه توران فی پیران جو افر و شیدا که به پیر شاه شتابان هوا لیکلی بیکر خردمند شهزاده هر اسپ تهمن نهی ایل سی به نین اتایق بهو جاکلی اوسکا کوا اگر تری تو میری طاعت سی کیا پوروش سنی شکر و نام دیران مری شمشیر غنچه به بهتری اب کشتی به نین تو اقلیم رانی بوسه نین دیران گردان توران یا بهی سپه قالیان جنگ که کشیده سپه نین گوجو جو روز و غایتی مارا میری جنگ سی گنجی به خط اگر شیدا کشته به نین جنگ بهی جبهه شکر و کون که با تو اقلیم خسر و شتاب جو قابو ملا کچه به نین به شکر به شاه افور سیاه هو اختر و زنه خسر و نامدا هو اصلح جو بهو کی عکال که درون ملک بین سلا

تولا یا جاداب و رسم نیاز سنی جبکہ گفتار شیدا تمام سکان الگ بتا یا برائی فرو ہوا ہر بان مجیدہ دشمن ہر وہ میر جم مطلق تیرہ گاہ پہ کچھ جی کر دیا کہ تھکد از زم جو میر لاکھ کو خست نکرتاؤں دلیران یہ بولی کہ افرا سیما لکھنا نامہ مکہ تا بید رنگ کہ اک نامور ناظر نوی گر تیرہ ہو وین کید ست پیرا کہا پر یہ رسم فی اسی تاجو کما شہ فی شیدا کو روز و گر وہ بولا کہ ہی دلیں آہ زو یہ گفتار سسک ہو اشاد کام لکھنا یونکہ ابائی شہ کینہ جو جہان آفرین گر ہر ایا رب تو ہی مثل شیر زبان کو لیر تیری شیدا فی جی چاہی ہر ہو اپنا سچ نامہ تیرا جب ولیکن شیدہ اسی کہتاؤں وہیں قارن گرد آبا و پان کہا سسکی شیدا فی اسی ہو مری ساتھ اگر تو کہو جو ہر سحر گاہ شیدا دلاور سوار لگا کئی یون شیدہ نہاد کیا زور ہر چند شیدہ انی پ	ٹیہا یا اوسی شہ فی باقیما لگا کئی تب خسر و ذوالکرام کیا شیدا پر سوئی فی فرو زر و ملک گوہر کری ہی عطا سسکار ہی مردم آزار ہے نہ لیکن دیکھا کہ کئی فی عزم تو کرتا رواں چھپتہ کین مرد و رہی شاہ گروں جنا تو غیرت ہی شیدا ہی گرم ہوا کہ تو ہر گز نہیں کچھ خطر قیامت ہو ہر لکت پان سحر گاہ شیدا کو خست تو کہ خست کیا تجھ کو ہی ناو کہ ای شاہ تو مجھی ہو زرم کیا شیدا و بان ہر جان تھا رہا کچھ نہیں درجہ گفتگو اور اقبال دولت دگا تو میں ہون پر افکن گھر نہیں ہون نام و گردوی کہا شاہ فی گرد و قارن تب کہ اب اپنے تیری ہی شہ کہا تہا جوشہ فی کیا وہ بیان تو کل جاؤ و دیکھا کارزا مرد کو نہ پہنچی کوئی اور جو سید انہیں آبا پی کارزا مجھی سب کشتی ہی شہ نہ ہر گز ہلا خسر و نامور	دلیرانہ شیدا ہی کو لی ترنا کہ میں آخر زرد و دنگا جو کیا نامدار و نکو شہ فی طلب ولی او سکی اس مافی ہر خاک اوسی خواہش صلح تہا میں غرض شیدا کی تہا میں خوشم یخسر و فی لکھنا ارادہ کیا نہیں کئی خالی اسکا سخن اگر شیدا سید انہیں ہو ہر سبا و خسر و کونہی گزند نہ زہنا تو شہ کشت ہو تیز عقب لکھی نامی لکھنا جو کہا تو فی جو کچھ سوا کا خوا کہا شہ فی آجہا تو رہی ہر سپہدار تو ان کی پیغام کا تو دیتا ہی جو گنج و تو ان تو اورنگ و ہر قلعہ و زر خدا کی قسم میں تجھی بیدار سحر وہ ہی میں ان رتہ تیز کہ شیدا اسی لیکہ کسی شخص کو نہ ہر جات ہی یہاں ہی پیا سحر و لکھنا تو تماشا ذرا یہ پہنچا تو خسر و کو میرا پیا لگا کئی قارن کہ چنگام تو کچھ نہ نامو ہی میں اور آپ پر و نو و نو جہاندار فی لاکھنا زور	پیام پر دو ہاں سب یہ لکھنا کیا او سکو خست لگا کئی اوسی یخسر و کہ کہ ہر گز نہیں سب کشتی یہ ہر پیام اوسی زور نہاں چاہی انا ختم کہ ہر سہ شیدا کی جنگ بجای شہ ہی مثل چرخ تو او سکی بلا ہی نہاں کو خرابی ہو ہر زیر چرخ نہ سہ شیدا کی ہر گز تیز روان کچھ ہو ہی افرا سیما عقب ہی لانا ہی ران کہ وں تجھی پیکار کل ہی شہ شہ فی پاخ ہو گیا کیا نہیں چاہی کچھ ہی زہنا جو کہتا ہی تو میرا ہی شہ کہ وں شہ سید انہیں چنگ کہ وں تو او سکی میں تہا میں سو ہی شاہ تو ران شہاں یہ چاہا کہ ہو کام تیرا تمام کہ وں ہو کین و کین کہ وقت سحر ای شہ و کرام لکھ سب شہ شہ کو ہی کیا سانی مثل شیر غریب بہم گرم کشتی ہوئی مثل شیر یہ وں ران و شہ شہاں

کیا چاک خجری و سکا جگر که و پاک تم لیک شاک گل جهاندار کانه او سکودیا سپه دار فی حب سنی یخبر نه هرگز که نامنه کا کچر جواب سوی شاه ایران بهر افرا بهت جمد تورانیان کیا هو باخر خون عرصه زرنگاه چپا که دهجی دلیرانه جان منظر بهد خسر و نا مجو	هو غرق خون شیده نانو مرتب کرد قمر بهی شتاب زبان فی احوال ظاهر کیا که شته بهوشیده نامور کیا اگر دقار که خجست شتاب روانه بهو لیک لشکر شتاب که دلمین بهر اکینه تها شیده کا بهو لشکر ترک آخر تها بزو را و سکی مردم موثری	کیا حکم خسر مونی به بلوزان روان هو کی بهر قارن بد گبی و دین شیده کی بهر لیا جهانسی هو ایک قلم فایده کیا دلمین بهر گزنده و قرا ستیزنده لشکر سی لشکر هوا ثری ترک خونخوار دل که دلم نه مید انمین که گزنده و قرا کیا آخر کار افرا سیاب	که شیده کی لب تن که می دنا کیا پیش سالار توران یا کیا باجر اجنگ کاسب یا سعادت نظری هو بی ناپا که حبست بانه بی پی کار دنا نمایان مان در محشر هوا نه هرگز که جان کا کچر خطر جبهه سپه دار توران رما سوی ریک آمو حاح که ما فردوخ کا و س که

گرفزار آوردن شهرزاده بهم افرا سیاب

را پیش کیخسرو گشته شدن افرا سیاب مراجعت کیخسرو از توران بایران

کیا ریک آمو سی افرا سیاب بصد عجز خاقان فی بهیجا که تاب به خجری خاقان فرستاده به پیش خاقان کیا کیا پیش به روی مکران جهان جای تها شاه افرا سیاب تلف فوج ترکان هو فی شمر لکا بهر فی تها بصد خطر آ ر به جاک فی مان شاک گشته فرید و نکی تها نسل سی که ع سنی شب کوا و از افرا سیاب سنای که کو فی بتر کی زبان که مان ده لیری جابه دشمن یقین و سنی جاناک افرا سیاب بی انتقام او سنی بانه بی	گزیان سی کشو پیش شتاب زرد گوهر گنج و تاج و نگین که ری شاه توران که پیش پیام شسته فصل کما عقب او سکی بهیجا شیده کا بهیجا تها و مان شمر کاسیا گرفزار سی بهت نامور پیشان تها و بخو و خو آ نه لشکر نه شور نه افسر نه ملک و ادو بهم صاحب تها او تر که سی بهم آباشتاب به کتای با چشم تر بر زبان فلک فی کیا خجبه جور و ستم کری بی فغان باد و خجبه کیا صبر تا صبح بهر جلوه گر	زمان بهی خسر و تها و نگین فرستاده پیشکش لیک ج تو بهر بی ورنه ده هو گتاب یه گفتار شکر هوا خط و مانسی بی لی اه دشت نیا پی کمین و سنی جانی نیک تن شاه توران کی سوی شهر برو کو فی خجبه ستم سنی بانی کی ناشاد سر و ان کوزه نزدیک غا جد بهر سی که آتی سنی بهم که اسی شاه توران تها که تها بیابان مین آیا تها یه تها او سکی سید و سنی دند بهو فی صبح بانه جیب شاک	شکای سی بهیجا بقیع گر کیا پیش خسر و بغیر طوط ریگان ملک سر بر و کلاه کیا شاه توران که و دین که ناب قامت نه سنی زینا که تها سبک خوف شته ناما نه جدم تها کو فی خجبه که تار یک شل شب تها شب روز سر گرم فریاد اقامت گین تها لیل و نهار او د بهر کو فی کان بی سنی که مان بی ترخت تاج و نگین سوی غارتار یک لایان که بهیجا تها که و سکو و س تو آید و دین بهم و س

چکارا که ای شاه و افراسیاب تو آغاز تاریک سی باهراب هوادو سر اسیمه و پرالم نه هر که گویا پیش کچر و در دست زمانی کا هرگز نهین اعتبار تقصیر کنان هوکی بولادو جهاندار نو دوشتر نامدار مری سبک رگان فرزند تری جوری مین گزیران هوا ر با آکی بالای کوه بلند رسی که پتیر نشان دین دور که حقیقت تو اونی عیان شستابان هوا هم فرزند پذیرانه اوسنی کیایه سخن سوز اسباب چغاپیشه کا کیا کشته خنجر آبدار جو خنجر سبک تو اونی علی انا که شوکت شان جهاندار کا اوس کشور کشا که ایون باداد و طبع کیم	دعای تیری کیسه بوئی سنجاب یسه سکرده کلا بفرطرب لگی هوئی کشتی و بان بهرم کیا چرخ پر زور فی ثانی کسی کا نهین گزنده یاب مری سبک باز کوی سبک یون سیا و سبک سپه دار عالی تبا که تری نامدار و فریدون ترا سوی کوه و صحرا شتابان که تا جگر پیچی نه چسی گزند که تا جاکلی آبا و جون شتر که کیو نکرتیه هوکی آبا یسان سوی تاجور لیلی بدخواه کو کشان لیکیا پیش شاه دین کیا تیغ بران سی شنه فی جاد اوا پر کیاست کس پروردگار تو خنجر و فی پر قصد ایران کیا بدان پیش چون دور تو را ز روی مسرت گیا پیشوا یسه بوئی حکم فتح عظیم	خدای تیری پاس نهی چاکی اوسی هو م فی خوب بهی انگر کیا شاه توران فی گو زور اوهما هو م فی و سکو چاکی کری نامدار و نکو دم بین تبا بهلا چسی کیاست چاکی بهی خنجر جوا فرود اعریزت پهلو ان اونین قتل تو فی کیایه گنا و گزنده مچی ہی تو که تا پلاک دعای مین کر تا نهی چاکی جو چاکیون تها جگر خدای بیان با جوا اوسنی کیسه کیا و ده بولاک تو جگر ویدان قتل هوا شاه کیسه و ار جمند سکه کار که شیور کینه و ر که تیری عنایت سی فی و لگام هوا حکم دین کسرم گرو کو بفتح و ظفر پریش پاک دین خوشی سی بغلگیر با هم بو مخالفت سی کین سبک یون	که بر لاون مقصد کرون شمشیر لگایا زور ایک مشت انگر ولی نهانه زنه نار و نوبخت کیا پر که قنار از روی کین کری سبک بلند و نکو یون کهما هو م فی تویی سبک دار سوا انکی شنه و شنه اودگان نه ایاجی رحم زنه ار آه که هر گزنده کا نه تها جگر که بر باد و تیر اجا و حشم تجی اب که قنار سیرا کیا نشان خنجر و نامور کا دیا نه ایاجی حضور شنه نامور کیا لطف سی هو م کونین که تها فید مین و سکو بوئی دو لیا بد گالونی اب انتقام که توران مین توای مل ناجو هوا رونق افزای ایران برنگ گل تازه خرم بوئی هوئی جمع خاطر بفضل خدا

حالت نمودن کیکاوس از جهان فانی بملک دوانی و تحت شستن کینچه و

جهان مین بجز ذات پروردگار جهاندار کا اوسل خنجر سخت شانه شمی بعد از ان هوا بهفت اقدیم پر حکمران ندی مانی سی شاه فی زینما	نهین ہی سیکو بقا زینما شستابان هوا سکو ملک م هوا شل خورشید جلوه کنان هوا اوسکی شمشیر خنجر کهما عدل سی کام لیل نهما	کهما هو دی بابا د شاه و رید چهل روز کینچه و نامدار کیا تازه اورنگ چرخ رعیت تواری جهان یسه بوئی خلق کولین	کسیکونین فی قضای گزیده ر با غم سی کاوش گدا تو جامل ملک فی کیا پای حقایق شمشیر سی گزیده هوئی شکی دولت سی دیم

سوی حق پستی ده مال بود عبادت میں مشغول لیل و نهار کیا چاہی سلطنت کی امور نہیں کچھ تنہا کی تاج کو کہ باطل نہیں ال دہر نہ ہوا مفصل یہ احوال اونکو لکھا کہ اسی پہلو انان کشور کشا شب و روز رہتا چرخ سرو ہوا ہو اس قدر زلال کو پنج شب کیا اور کجا عین نہیں پایا دوان آئی ہم با دل عالم عبادت میں مشغول ہوں روز و رات جو ہی خواہش توشہ را دوا توجہ ہی لازم سوی مردان ہوتا توکر ساز ہنگام مرگ کہ میں ہوں شاہت ساز خود کرون یاد دوزخ جہاں آفرین ہوئی غیب شب اچھ طرح لگی کرنی فریاد و شور و فغا کہا یہ تو کہ غم سی کردل سے جہاں گئی ہم جی دین جادوان شبستان سی سو بیابان گیا	عبادت پر صرف پرتل ہوا ہو جبکہ تماشا نہ نامدا نہ کیا بار بہ تخت شاہی دو لگا کھنسی خسرو ہوا بین کرون سلطنت کا میں کار کا طلب ستم و زلال نہ کو کیا بیان نادر رون پر لویں مقرر کیا ہی جدا اک مکان ہوئی اس وقت سی گاہ جب شمنشہ فی آواز سنگشتا ترجی سخی غفلت ہوا بگویم بھی قصہ ز دانی سنی بجای یہ پانچ دیا پر کای بادشاہ عبادت سی بہتر ہی جہاں کہ نزدیک مائی ایام مرگ ولیکن کھنسی لگا زلال گرد ترجی تہ نہیں ہوں گونشیں کرون حق کو توفیق جان اسطرح اونہیں کیلکہ جملہ ایرانیاں ہر اک کو شمنشہ فی کی دیکھا بہ ملا اب بہن ہاں ششین کھا	رہا حکمران شاہ فرج خصل کیا اہلکار و نکو ملک تمام یہ بولی کہ اسی خسرو دین ستا کہ دکار دنیا بوقت سحر کہ دار الفنا سی زمین سفر ہوئی سخی دلگیر اندھین گئی پیشہ اجملہ نام آوران کہ اورنگ شاہی سی تنہا ہوا نہیں اسکو سی سو گار کیا آئی بیرون پردہ فغا وہ لی کہ آئی بادشاہ جہاں ہو امین قو دنیا و دولت سی	پس از مرگ کاس نافت سال اسو خلافت سی کما نہ کام بزرگان ایران گئی پیشہ کہ وہ حق پستی میں شکو بہر یہ ہی تر زو میری شام و سحر دلیران گردان ایران زمین یہ سنکر وہ پراخیں آجی دین خدا جانی خسرو کو اب کیا ہوا اسیوں اس مکان میں نہیں شتابان ہوئی ہوئی جہاں یہ پوچھا کہ سطح آئی ہوا کہا شہ فی یون کی بلانق غرض ہمد و کوشش پتی مبد تو خیرات ہر روز و شب کچھ وہ بولا کہ موم سی نفرت سی اصیحت ہوئی جب کچھ کار یہ کہی روجی ہی یون ہوا شمنشہ فی سنکر یہ پانچ یہ سنکر وہ دونوں نامور یہ زار سی فریاد و سنکر چون نہیں جانی اس قدر در دوزخ یہ کہنہ وہیں خیمہ باہر کیا

شکل کردن خیمہ دولت و دنیا را قوتاج

تخت شاہی بہر پیرن و خود در یک چشمہ رفتن و از انجا غائب شدن

جہاں از خسرو فی رفود گرد نہیں اسکوین تھی نہیں کیا شہ فی بہر ترک جاہ و شہ	کیی جمع ایران کی سب نامور کیا اونکو شہ فی غنی و پیرن رہا کچھ دنیا و دولت کا غم	عطا کی اونہیں نعمت بیکر بدا و دوش شاہ گیتی فروز ہو اسبہ خارج شہنا محو	ہر اک کو جہاں میں کیا کام رہا دل سی مصر و ماہفت روز و یا تاج و اونگ لہر اسپ

هوا کرد و دوز او سکا و زید کیا ملک تقسیم پر سر تتمه را ہی لہر اپا پاشا ہوئی کبیر آشفہ ایرانیان جو موجود ہی پور فرخندہ کہ خسرو فی حبکو کیا باد کہ خاک کو تو کی سر فرا شجاع و کریم و خلایق نو کیا ہی سچہ کر اوسی شہریار پرستاری شاد عالی تبار مجھی خواب تین شہرہ ای نظر جب کی گیا خسرو نامجو ولی بزم گویو دوزخ سرچشمہ جہدم کہ خسرو گیا سوخی نہیانی ان ہوشیار یہ کہ کہ گیا چشمہ آب مین پہری ہانی ناچار گریان مگر گرد و دوزخ سیر نمایان ہوا ابر تاریک تر فریزر گستم و طوس جوان تیر برف یکبارگی وقت گئے تو پہراو سنی بہجاسکیو ایک یہ ہی رسم و آئین چرخ بلند اب تارہو تین ہی لہر اپا	کہ تہا دانش آگاہ و مد پر ہوا صاحب ملک ہر نامو اطاعت کر و سکی شام و گاہ یہ گفتار لای زبان کہ بان تو پھنجی نہ دانا کو کی و یہ لازم ہی ہلکو کہ شام و گاہ تو ہم سر جو کافین و بی بند سزاوار شای ہی ہی دہ سزا کہ ہی باذل عادل پوشیا دیران کہ دامن کی ختیا شستابند ہوتا ہون سنی تو رخصت کیا ستم زان وہ گستم و طوس فریزر ہی تو دیاں غسل شام چکان کہ ہوگی یہاں تشریف دین نشان پیر شہرہ کمال و آ فریزر فی ہر کما یونکہ بان روان و سکا نستی ہوا ہوئی بارش و فہر سقا دل گیا و بزم بیلوان بسوی جہان علم سب گئے کہ لہجائی کم دوران کی خبر کہ گاہ ہی کہی شاد و گرد	کیا گویو کوشہ فی سالار تو لگا کمنی پیر خسرو یا کدن فریزر ہی ہی پیشہ کما فریزر ہی پور کاوس کے سنی جت گفتار ایرانیان کرین گی اوسکی جون کما کہا شہ فی جو کوئی ہوا یہ لہر اسپ و لاد و گاہی یہ تعریف لہر پشہ نہا لگا کمنی خسرو یہ لہر اسپ وہاں کی دو گاہین کما ہوئی وقت رخصت گہ کین تو رخصت ہوئی اوسی نہا کہا سب وقت ائی ہی پلی با و صر بہت بند و ہوا جبکہ خسرو بان ناپید توقف ذرا کہ کی کما وین طعام الغرض سب کما بان کہ کبیر ہوا کوہ و صحر اسفید سوا انکی ہی اور دیاں مو کسین نظر گرد و دوز تہا وہ آیا تو کیا دیکتا ہی بان کسیکو نہیں ہی جہان حقیر	کہ دیکھا اوسی لای کما وین کہ اسی سر فزان لہر اپا کہ فرمانیری تو بھی کچھ سدا سپہدار لہر اسپ اما کما کیا یہ سخن زان فی تین پیا یہ کہ کہ کیا پیش خسرو بان خو مند و دانا و صاحب جو انر و باداد و فرہنگ بزرگان ایرانی ہی شام کہ جابا سنی شہر ای نامجو یہ کہ کہ روانہ ہوا وین ہوا پیشہ و ہا شہر و دین گئی ہر خسرو نامدا خدا اسی مجھی آشتی ہی ہوئی سخن ہی کندی کما تو سب مداران ہی ناپید خود دای پیر تارہاں کما گئی خواب تین و گردن کما ہوا بلکہ دوی زمین ناپید گئی ہر شاہ تہی جہد نہ نہا کوئی و ہاں جت کہ مردہ ہیں بزم فرہنگ پہری ہی سدا گردن و گاہ کندی بند ہی جسکو تاج و کلا
جلوس لہر اپا شہ تخت شاہی			
رکما سہرہ لہر اسپ تاج ندی ماتہ سی رسم کچھ و ہما ندر کی چار فرزند	رکما خلق کو خوش نصیب کوئی دیر و شجاع و خرد مند	کیا بسکہ لطف کرم د ملکہ آوہ شہر اسپ ار دشر	سریشی ہر ہوا جلوہ گر بزرگان ان ہوئی شاد و ہر مند و دانا شجاع و دل

یہ دونوں تہی دختر کی دوسری ملکہ اگشتاسپ مرد ویر وہ تھا لالہ لایق تاج فرمانی موانق تھا شاہ سی ہنما زیریر دلاور کوشنی کما جدہر کوشنا بندہ گشتاسپ سمند غریب کی پیہر عنان کری ہی وہ تو قیر کاوسیان وگر نہ کہین پیر محل جانوں پہری پیر و بانسی ہر دو جوان جو آیا نظر شاہ نامہربان زیریر دلاور بفرمان شاہ سوی خانہ ناکام آیا زیریر متاع دلاور مال جب ہو چکا کہا اہل فخر فی یون عی ان وہ رکشا تھا قوت اک و زکا وہین ہتر ساربان فی نظام ہو اجب گشتاسپ ہانگیا کسی نے اوسمی و ہین شہلا کی ہیا غضبناک ونگار اوس ہی ہوا غرض ہانسی گشتاسپ لایا گیا کہلا باطعام اونی لیجا کی سیر کہ نسل فریدوسی ہون یون جوان لگا کمنی یہ سہ ورا دہند یہ کہکشا لگا رنی دہقان کی گہر یہی رسم تہی قیصر روم کے فراموش ہون تہی شاد و شاد	کہ لہر سپک سائے منسوب تہی دلاور جوان شاہ ہزادہ زری نمایان تھا چو سی فرشتہ رکشی تھا اوسی شاہ ناچار کہ لیجا سواران جنگ آرا اودہر کو تخص کنان گیا یہاں ہی اب سوی یون ان نہین جھیل و تھپہ کچہ ہر پا نہ نہ ہا پیش پدر آون گا خوشی سی سوی خانہ لایا گیا تو ناچا گشتاسپ جنگی جوان گیا اوسکی دنبال لیکر سپاہ سوی روم پہنچا دہ مرد ویر تو پھر سوی یون قیصر گیا نہین ہی نویسنده دکارا گیا سوی خانہ ساربانان گیا کہلا کہ کیا خرم و شاد کام گیا سوی ہنگار ان پھر شاد حوالہ کیا تنک آہنگ ان کہ نقصان اوس کا سر ہو سوی شت با شہر گریان گیا لگا کمنی دہقانسی مرد ویر افاست گزین بن مین تہی تو اور مین کچھ بجای ہو وہ بان دنی کی ایک تہی کہ دختر شہر شور روم کے جوانان خوش و می فرخ نہا	دو فرزند تہی اور خاتون سے ولیکن تھا ہشیار ہر کاثرن دلیہ و زبردست و مغرور تھا خفا ہوئی اک روز مرد ویر تو گشتاسپ لاشتابی ہنما ملا اوسکو گشتاسپ انجام لگا کمنی گشتاسپ سی ناچو ولی عہد پنا کری مجھو گر زیریر دلاور فی یون دا سنی شہ فی گشتاسپ چکا سوی روم تھا گزینان گیا دور تک و تخص کنان غریبانہ کوشی مین کی قیام کہا مین فیرو سیندہ ہون کری کر توقف پھر تیری نام بسان غریبان و سیجا رگان کہا پھر گشتاسپ یون جوان کہا جاکی اوسی کہ فر دور ہون بزر و اوسنی مارا دہر سٹونک ہست و یکی کوشنا از روی کیا روم دہقان فی پھلک کہ تو کون ہی کیا ہی تیری کیا کار دہقانان اختیار کہ پھونک نسل سی یون ہون پہری آتش گردش زکا جو ہوئی تہی بانع لطف جسی چاہتی دختر ناخون	خبر دار آداب قانون سے جو اندر گشتاسپ ہر چارون دل شاہ سی اس لی دور تھا گزینان ہوا سوی ہندو شتابان ہوا پھر زری جوان زیریر اوس سی بولا کہ لایا نہین میری پیش پدر آون تو حاضر ہون مین چکا کی شین کہ ہون مین کفیل کپ کی کام نہ ہر گز کیا اوس کچہ التفات شتابندہ طرف بیابان جوان ولیکن نہا یا کہین کوشنا لگا صرف و قات کرنی دہام یہاں چاکر کیا مین جیندہ ہون مقرر کوئی رفتہ رفتہ ہو کام ارادہ کیا چاکر کیا دہان بھین ہی نہین خود ہنسان ہر اک کام مین غیب محنت و کہ سندان شکستہ ہوئی اوتھک کیا دود و دکان سی اپنی دین و گشتاسپ لیگیا اپنی گہر یہ بولا دہقان فرخ نہا نہین کچہ غم گردش روزگار ولی ہون تہی دہقان دون ہوا یا دہقانان انجام کا مہیا دہر تہا ہنشن طرب اوسی شوہر پنا دہ کرنی تہن

کتابت یک دفتر شهریار	هوئی چکیده بالغ بت گلفند	شهر دوم فی تب بعد اساط	مسیا کیا ایک شش نشا
بولای جوانان عالی کمر	ملکز اوگان خسته سپهر	جو دیکھی کتابوں کے سبب کیا	نہ آیا پسند و سکو اک نامدار
اوی خواجہ بایا تماشیکو نظر	کہ یک مرد خوش وی بارو	غریبانه آیا تری شهر میں	نہیں انکی روش کو کی دیت
نصیب بنی وکی ریخت	ترا جفت ہو گادہ فرخنده	شهر دوم فی پہر ہی وز درگر	و کمائی کتابوں کے سبب نامور
نیکما جوان کی اوس شکل کا	کہ چکا تھو کتابوں کو تہا	و گر بار پرات کو وقت خوا	نظر او سکو آیا وہ عالی جنا
اوی رخت فی دستہ گل دیا	سحر گاہ پہر یسادی کیا	کہ ٹان شش میں آج آوین	مسافر ہی درم و درم شہر
وہ دہقان کشتاب فرخ	بہم ہر بین کی تھی ناگمان	سنادی کی دہقان شش سکندر	جوانر کشتاب یون کیا
کہ مجلس میں قیصر کی آو جلو	کہ شایہ نصیب اپنی وہ رخت	رخ شہاد دولت دی نظر	میسر ہر جمعیت و گرد فر
گئی الغرض بائیں دہ و دوزخ	کہ وہ ہم ارستہ تھی جان	سوی شاکستاب فرخ	پڑی جگہ اوس نازنین کی نظر
لگی کنی وادی سی وہ ماہر و	کہ تھی اس جوان کی تجھی سحر	یہ کمکر دہن و خروستان	ہوئی پیش کشتاب یون
اوی دستہ گل حوالہ کیا	گئی ہر بستان میں بے نقار	غضبناک سکر ہوا بانشاہ	لگا کنی یون کہینچہ عمری
خدا جانی کیا اس جوان کی ہی	نہیں حکمو معلوم ات جفا	یہ چا ما کہ دفتر کو کچی ہلاک	ولیکن اسیر و بے خوف واک
کما یونکہ کسی خدا پر نظر	جو چاہی کری داور داور	مناسب نہیں عہد کا تو تہا	نہیں خوب آئین سے منہ مونا
لگا کنی بہر قیصر نامو	کہ خوب تحقیق کہ بات کو	کہ یہ کوئی ذات ہی اسکی کیا	فخصص میں مردمان کی کیا
گئی پیش کشتاب فرخ خاصا	ہوئی جاکی اوس دہر جان	دہ بولاکہ ہر سب کا ہون سہر	خفا پ سی ہو کی آیا ایہ
یہ احوال سکر گئی مردمان	کیا پیش قیصر فصل بیان	نہ نہما قیصر فی باور کیا	کما تھو دفتر فی بہر خواب
کیا عرض بہر مردمان کی	عیان اوسکی رخ سے فرستے	کہ چہ خدیر یہاں پیش ہرگز کیا	بند با عقد کشتاب شش
نہ ہرگز دیا شہ فی کچاں نر	کیا بلکہ دوزو کو کہر سے بد	کتابوں کشتاب فرخ	لگی رخی دیر اندہ میں لاجرم
گذر کر کی دریا کشتاب	شکار ایک گور خ کا چکا	گذر بانگو اک حصہ یکدم	سوی خانہ لانا تہا دوزو
عرض قوت ہر روزہ خ تہا	پراگندہ خاطر تہا د لگیہ تہا	دو دفتر شہر دوم آو زمین	پڑ پھر دھو شہید و جہنم
ہوئی دہ جوان اوسکی ہی خوا	کہ تھی اقربا ہی شہر نامدار	جوانو کامرین ہر ن تہا نام	یہ مہون سی بولاشہ نو لکرام
کہ پیش میں الگ الگ خوشوار	رساندہ رنج و آزار ست	کیا ملک کو اوسنی یکسر تہا	کیا میں کئی بار لیکر سہا
ہوا اوس سی ہرگز نہ عہد ہوا	تلا فی تہر کچہ کر کامرین را	کری تو اوس قتل گر آجوان	تو بہر دین تجھی دفتر و ستا
کیا سکی حیرت میں نہ ناخو	کہ کیونکر کہ قتل و قتل کو	گذر بیان اک روز اوس کیا	کہ کشتاب مناسب ما و سلطان
کہ تہا دلیرانہ بہر صبح دم	سوی دشت ناہی ہر رخ دم	کری ہی شکار ایک گھنگلا	دلیر و بخونندی بہر جوان
کہ اوس تو خواہان اورا تہ	ملاوی تہ خاک خون گر گر	ہوا شاد و مرین پیکر سخن	کیا پیش نام آو قیل تن
گذر بیان ہمراہ اوسکی گیا	یہ کشتاب جاکی اوسکی	کہ اسی نامور گر مر تو ہوا	تو چو شہر ہر عا ہنگنا

نزد نهاد و لعلین سان هوا تو دیکه که بی شریک می کلان دو پارو کیا گرگ کو سیرت تو نام نیاست کیجیو کسان کها گرگ کو قتل منی کیا کیا سوسو صحرایه نامدا و ده دشت پرچهره مرین دی تو صحرای پکا تبری مدعا بیان میش ابرن مفصل کیا کری اثر دها کو بی مرین پاک که یک خنجر نیزه ندانه دوا یه کمکر گیا سوسو کوهرین خندنگ افکنان تیا پر مرچون سرسر گشتا پ باندکر نشان اثر دها کانهرگز را کیا باجر اثر دها کا بیان کیا جانب کوهر کوهر کسوان نزد کیا نیسی یو یا کو بی بیما نزد نهاد تو اب پو چانگان هوا قیصر ورم ناچار تب یادس گل گنی و ده چمن گل گنی یون فزوان کسوان تو پر مدعا و کجا کیسه هوا کیا عرض میش شرف و کلام نهنیم کو بی مرگز دلاور بصد جاده شوکت رودی فزون مرتبه پای برتر کیا	سوی گرگ جنگی شتابان کیا ساسنی گرگ کی جوان دلاور جوان بیک خنجر کها پر به سرچ ای نامدا حضور شرف ورم مرین گیا نه باور کیا شاه فی زنیما پهر انضای عه کیا باجو اگر کشته جوشی و ده اثر دها گند بیان احوال شتاب قیصر گشتا شتاب پاک لکا کندی گشتا پالی تب کیا اور لایا و ده خنجرین دهرج و ده ورم آتش شتاب دین خنجر نیزه زود تر کیا خسته مغر سر اثر دها دورین شیش ابرن آیدوا خداور کیا پرچهره نیما که یه کام می یو کیا پیکان و ده دلاور کاسی سرورین بیان یک گشتا ابرن خنجر گنا بو کی نهی و ستادین گنی ده کتا بو کی مکی حضور جو مرین ابرن کا یادوا گنا بو کی مان خنجر تمام که ز سر پرچهره مرین کیا کیا شتابی گشتا پ طلب	دلیله اندر روز دگر بیک تن ولی اوین خنجر منی کنه و مرین خنجر باجر افرود بهت دلیله سر و شتابان که اپنا کر دنگ ابرین نام مجموعی بوی خنجر شتاب تو حیران با قیصر نامدا کری کوهر میش دها می مان کو کیه کر کشی و ده کوهر پاک کیا کشته گشتا پ گزگر بیان ورس اپنا کیا عا که تا قتل مو اثر دها می مان مقابل هوا انکر اثر دها هوا اثر دها خسته تیا و مرین بیک پر یک سنگ خوشی می دها برن کمال کرد تعجب مرین آباشه نا جو تو اهرنسی کندی لکا باجو تو مرگز نهین قابل اثر دها شتابی می تو بی مدعا کیا کتخا و خنجر خد کو ملکه زده گشتا پ عروجا شجاع و دلاور بهادور کیا اگر اور اثر دها کوهر پاک مجموعی و ز اهل بیعلوم تها پیکان شتابان گزگر اثر دها	نزد کیا مر دنی به سخن گند بیان سرچ بره گنی طرح شیر کی گرگ فی دور گند بیان مرین شتابان و ده کندی لکا کشته تها پاک او اهرنسی کی شتابانی رشا و دهان گرگ کشته جوا باجو کها شتاب فی اهرنسی اثر دها هوا اول مرین و ده اندیشه که تها دلیله نه به جنگ جو یکه کشته حضور و مکی ابرن گیا تو لاکر کی تبار اب می مان هوا نعره زن مرگز شتاب کیی جیت بمل تیراوستی با و مرین مرین کیا اثر دها کی مان و ده دندان تیراوستی کندی و ده دندان بی قیصر ورم کو جو ده اثر دها کشته ایا نظر که جی می به کار نمایان کیا که شتابی به جوی کندی و ده عرض به مره ابرن نا جو کری قابل گرگ و مکی سیاه گشتا پ تها و تیرا اکلان عرض اوس دلاور فی خوف په سنگ شرف ورم کندی نهنیم جنگی شکل گنی بی سپه دار سالار لشکر کیا

جنگ کردن گشتا پ با الیاس

والی خمرزو گرفتار کرده آوردن الیاس را از میدان پیش قیصر روم

بود اجب که تناسپ لاریج کله پهرینه نامه شیر خمر کو شکر خمر الیاس سپلیکی آیا سوس ملک هم سوسی لشکر خمر آیا دوان بود آشت خون شست بین پکار ایه میدان بین آنکر دلیرانه الیاس آیا دین تو الیاس گز نه قاهره بود اقیه میدان الیاس غرض ملک قهر کیم کیا دهان کی از روی قهر سپهر گشت تناسپ ایکن یسکر قهرین سلطان روم نهین ب لهر اسپ ساروم کپی شاه لهر اسپ میرا دلیران ایران کو یار اکمل که شیر ایران بین کار کرون سوسی ولهر اسپ نامه کله اگر نصف ایران تاج کلاه بود الیاس قابوس نامه دوان یه کنی لک پهر شنه نامور که ایلان شتاده سی بولدن یسکر کیا نامه برنی بیان که پیشی بین لکر که خوشتر	بودی تاج حکم در افروغ که اب خمر خنی ست در افروغ که رگستار نامه ایچی کنی سپیه که فرلا دوشن روم بودی گرم پیکار جنگ دوان که صحر اوجا جرحان شنه که الیاس گشتا جی که بود اسات گشتا سپی که زمین گرازین سپهر کیم گریزان بود لشکر خمر بهت گنج قهر نهی کیا زیاده کیارت گشتا سپی که شاه سی شنه نیکو لگی کنی یون نادران روم مناسب نهین ملک لاریج عیان سکا احوال بی شنه که یون تیر میری تیر کون جی صاحب تخت افروغ یه ضمون قوم او بین کنی مجدی قهر صدامی شاه کیا جیکه دوشن شاه جهان که شیر کی قهر خمر کو حقیقت جنگ کی کر کیا که قهر دامادی که چون که راک که دوشن لاریج	نه محکوم نه نامتی او کی سپا میا تو کرد نه نامان جنگ حقیقت سپیکی بودا کلین اید بر بی گشتا سپی سروسکو و نه تها و تها سپهر گشتا سپی تو دوشن تیر بی بیان روم گشتا سپی تیر کیم گرفتار کر کی دوشن جی چون کیا خمر تک پهر تها کمان پهر خمری پهر بفتح و ظفر کیا بلکه خمار کیم روم تک تازاب سکا ایلان روم که لهر اسپ بنی دوشن کیم جوان لاور بودا کلین مری جنگ کی تیر کیم لهر اسپ بین روم کی دوشن که جیکه گشتا سپی که بی تیر جی غرض جنگ که وون نه ایرانکو کیم خمر بجا لکی داب نامه دیا بود اقیصر روم ست غرض که الیاس ملک کیم کر کیا دلیر و نه تها گشتا سپی دلیرانه دوشن که خمر کو	شنه روم سبجی شنه ایش جو شطر خاطر بود کر سید کیا تصدیر پکار از روی کن بفرمان قیصر بودا کیم خوا شاعر و دوشن جنگ دوان کی گشتا سپی نه بر گز کر جنگ بین که بین کیا بند الیاس اوسی لیکیا پیش قیصر شنه روم باشکوت فروشا سوسی روم آیا بصد کرد جو اندر کو باشکوت و سوس تیر دوشن شاه ایرانی بود که تها بی گنج و سوس شنه روم سی پهر لاریج که تها بی طاعت جی کیم تو شاه بود جی لاریج تو شاهان جی کیم نهین جنگی بین گز تو بودی گرفتار خمر هسنا پره کی لهر اسپ بود اقیصر دوشن سی کیم اوسی قید قیصری کیم کر کیا بنامانه اوسی سی کیم کیا اوس دوشن جی کیم

پهلایان خنجر زنی بکام مشابهی کسکی و جنگ یه جانا جهاندار لهر اسپ نکراناک پهلوان پرغور نمین جزایران لایان هم یه نامه نویسنده جبک چکا	او نهان است لایا جان که جسی بیکار نمایان کیا که بر پا کیا فتنه کشا که بیات هی عمل دوش تواند از سی رکه نیا قدم	یه پوچا جهاندار نی بکر نظر کر کی اوستی بونی شهر روم کونای کا هر هزارون بینان و شیر پرستور پهنیا شتابی خراج	یه پیشی بون منی یلان کها اسکی مشکلی ده لهر لکه مایون کای شاه الا نیر داز مایان لشکر شکن رپی و رتیرا یه و رنگ تاج تو فابوس کوشلی خست

طلبیدن لهر اسپ گشتاسپ

از روم و تفویض تخت و تاج به گشتاسپ خود بیا د خدا مصرف بودن

برادر گشتاسپ گناز تو کر صلح جسی نهو کین خوا که منی تری قدر جانی نه نظامیری ب سرب سر کرم هوا سیر مین فسر تختی که کون سیر پیری کلاه کها جبکه قیصر سی پیغام دگر و مصر هی پرخاش کیا پیش گشتاسپ تخت کنا بون کونیکه شتابان گیجا جبکه لهر اسپ کی روبر و چون پهر جهاندار فرخت و به پیشاد و جان بوناب جهاندار لهر اسپ فی فضل نچ کام کچ سلطان هی نیز نهار دین شجرت جا کسی چو من بون صاف بوم مشکف جبکه لهر اسپ شمنت فضل خدای کی	کها اوس لهر اسپ فی که رنگی نهو خورش تاج ولی پوچین جان که ورت سی کر آینه دلکا تو فر و زو باری تخت مبارک تخی تخت تاج لکا کنی تب قیصر کین خوا میا هی تیغ و سنان کها اوس پیغام لهر اسپ روان می اقلیم ایران او نهان تخت سی تب یه چا ایک تخت پانی بونی بکام شمشاه عالی تار جهان مین یکصد سال تو هی ملک تخت تاج گیجا پوسی بلخ لهر اسپ	تو جایش قیصر ستاده تو پهر پارس گشتاسپ تری مایان کیا پشیمان روانه جواب سو ایران اراده هی مشکف هوکی بکام شمشاه آفاق گیر مچی شاه دی نصف ایران شهر روم فی جت پانچ پیام پر سکی پو شاد جز و دیک پهنیا و هلا پسر او پر پوکی پهر کنا لکا کنی گشتاسپ هوکی و سکی محکوم فرمان کها شفی گشتاسپ یه لکه قبا ی شوی دور کسین و نون بینان	یه کجاکی اوس کای شهر بخوبی یه پیغام پهنیا بست لیسین پنی لشیان کپی شوق دیدار لیل نه کرون یازدهان مین سوی دوم ایرانی آیار تو پهر صلح البته دو هر و نه خست پونی مکا لکا گشتاسپ گمی پیشی انامداران شهر هوکی شل اربهار کها تو اس تخت زرین پهر جلوه دلیران گردان سیر و وزیر کیا منی اب ک کار جهان لباس فقیری کیا زب پیشش گر خلق تما کین بیر و ان سنی پوا تو پیشا شت گشتاسپ حضور خدا و دوزانک تاج

گشتاسپ تخت پیدایش

جهان مین پو باد شاه عظیم	شمانان پهنیا تخی خراج

ولی چین با چین فرما زود غرض فوج پرانی مغرور جهان گذشت با سپه تها کتابوسی پیدا هوی و دبیر هوی و دلو شهر آید پرورد مشکاکر گیاهی بیابان پیش و بی گرد وین تن اسفندیار یکهستی فر دوسی نامدا مکمون جنگ اسفندیار	که از جاسپ تها نام و شکار بهشت اپنی نزدیک دور تھا کام جز دوا و شام و صبح تو مندی زور و رشک فر سکامی شهر شاه لی و کوی اوسی یک دین الی و کوی میدین و شامشده نامدا کمی پنی اشعار آشتی برادر	یکه تها ز نهار فرمان بر سوا اسکی ست جدار و تها یکانه بعد و کر گم سو رکمان نام اسفندیار یک جوابا سپه و شکار و تها بشایا اسفندیار وین بهشت زور وین و جوا و تها هو و شام و شام و احوال نرم	که حکومتی او کی و دیو و پسر همیشه تھی حکومت شاه جهان شب و روز و صفت وین و کر طفل کا نام بشوین کما و ده علم و صفت وین مشهور تھا کجس و ده وین برین گی جهان وین و دانی خود تھا میں ل کوی و تها کردن کا نام وین کابیان

رسیدن ز رشت آتش پرست و رشت
گشتا سپ شاه و خود را به پیغمبری آشکار کردن آمدن گشتا سپ در دین
و شکار کشیدن جاسپ ه ماچین و چین بطرف ایران و مجاری عظیم رود اونی از
دست اسفندیار کار نمایان بطور رسیدن و فتح یافتن گشتا سپ رواج داد

کوی گره تها یک دشت نام و ده آید حضور شہ دین پناه کیا ایکدن بر عمل آن کے خواص و شجر گیاهی بوشا و شتاب و فرخ تها یہ ز رشت و لاکا ایدیشہ کیا هو او و شین لی و سکام و کمان تھی و مجرب وین اگرین کسی بر ہون تها مری پاس کی وین اکثر ملک تو گرا و کی آئین کسی اختیار کیا تها جز رشت لی و شکار کیا بمانسی بالایی آسمان	بیان شکی کی اپنی تها گشتا سپ کی اکی ایران کہ گرن تها و کجا کجا تها زیادہ و او و سی اعتقاد کردن کی وین چارہ لاکا عقیدت کا ہر روز و شکار عیان و شجر ہی راز و شکار تو و فرخ نصیب کی وین عیان و شجر کہ تھی وین تو مقبول و پیش پروردگار وہی و سکام و شکار خدا کو ہی وین و لاکا وین	کیا راز آتش پستی عیان ہو ایک پیدا و شکار نصیب اسکی ہوی و شکار پر آئی و شکار گشتا سپ غرض و شکار آج و شکار کما شہی ز رشت لی و لاکا جستی و شکار و شکار جهان و شکار باطمان مری و شکار و شکار غرض و شکار و شکار کسی و شکار و شکار کبھی و شکار و شکار	خبردار علم فلک سی تمام ہو معتقد اسکا شاہ جهان خردار و مطبوع و شکار فرد وین تھی و شکار کہ ہی سخت و شکار تو پورہ و شکار رسول خدا وین لی و شکار سوی گشتا سپ نظرین مری و شکار ہوئی و شکار تو و شکار و شکار و شکار

لکها ایکن و سنی می لکها شاه فی نامه سبک پیر پاشا گشت سبک کانه مناسبتی شایا تو بیدین تجی اوسنی گراه اگر کیا پیر باب پند از زردان که بیدینی تو بی کی ختیا سپه ور نه کین چون وزا پند نامی کوچه غور پیر بابا جیکه مضمون نامه سجده ای کی سبکی زیر دلاوری شایان هوشا دمان شاه کشور که دین چندی شمشیر پیر بابا جو پند از زردان جهان لشکر چین پند سبک جبر شایان سواران جنگی شمشیر خود مند جامه سبک که بی فتح کسکی بر زور دلیل این است هون صفه ارسته از زردان پیر شاه هر یک ار و شیر کیی قتل اوسنی کئی نام هوا جیکه ده شمشیر گیا پر دین جنگجوی هوا جیکه شمشیر جنگی	تراهی مرد و گار پروردگار که سبک تو است برادر سپه دار جاسپ سبک پند زنده نازده آئین تیه کار تر اسر کیا اورا فوس تو بود شیطا نه گره بود خدازینها کردن ملک آنکو کیست تو آماز رسم و بطور تو دشت گشت سبک نه پند از زردان که جنگ از موزه نین لکها پاشا جاسپ نه تو بود لشکر هوا پند کی مضمون زین تها برک شو کاشان که کینچی ایدر فوج نبرد از میان خنجر سطراب فی مین دین یکمکه دینی پیر آخر باطاف دان بهر مزم جنگی که تها دشت کاوس هوا شمشیر گیا پور جاسپ جوانم دشت پور زیر دلاوری	کراستنی سنی و گره ملاوات خون خاک کز دشت فی شمشیر تری پاشا جاسپ کیا کیش دین فی اپنا پی پاس سنی تراهی جو پند لکها دشت روان بودی پیر بابا لکها شاه تعیینات اورا دشت غرض نامه سپه دین نکر تها تسک یا سپاه ولی لشکر لکها که خوش میسر دلیل دلیل برادر کیی کیی روان	تو بود سنی کرون تیغ کین دین سنی که بی سخت پس موش مناسبت اوسنی که حاصل شستایی که شکی مجموع که موش شستایی تو پند روان جلالت دلیل سواران سطراب بهر گر زنده هوا سواران سوی هوا نه جان هوا

گئی پہلوان اور گئی دیوزاد
 شتابان ہوا پھر حار دلیر
 ہوا تب خبر شنید سلطان
 اسی صاحب کشت و کشت
 کیا دیوئی زخم و وہیں رہا
 دلیران یہ اسی سہنے لگا
 وہیں سکی بولایا اسفندیار
 اگر دیو خوشوار کو کر کیست
 بہر اتنی دین لشکر میں غوغا و
 یہ سکہ ملکا زده اسفندیار
 کہا بہرین دین تن اسفندیار
 روان کی دیوین کشتی
 کیا زخم تیرہ رہا دیو پر
 جدا کر کی جسم ناپاک سے
 مرد و گئی سوی اسفندیار
 یہ کہکے سپہدار اسفندیار
 ہوا حملہ اور بغیر گران
 گریزان ہوا و اسی سلطان
 کہ جان بخشی اسی شہر کی تو اگر
 پڑا رہا جان شہر جنگی زرد
 ہوئی تلخ آب زندگانی
 لگا گئی دستوری شہر یا
 ہوئی کشتہ ایرانیاں ہی
 ہوئی قتل میدان جان کشتہ
 دیا وین روش کو پھر راج
 افسرانی تخت افسر دیا
 جہان میں بائیں و طرز کو

مقابل ہوئی اکی مانند بار
 سوی شاہ مار جا پانچ
 اگر انی مار مارن نہ کاچ
 بہت گنج زر و دی کاوان
 ہو اقل مہر و جنگ آزمایا
 کہ ہی کوئی مرد نہ در آرمایا
 کہ روں جا کی میں ہو سکی زار
 تو دی لشکر سپہ کی کھسکت
 کہ اس میں یونی جسر پر کیا
 و بین آپ ہزار و پڑھو
 نہیں تاج یوں کو نہیں
 سوی نادر ارجان بیدار
 سنان کی کیا جس گس گس
 جو ان کی باندہ فرما کہ سے
 یہ کہنی لگا اوسلی ہی نادر
 عقب و سکی و نوڑہ جنگ
 زد و کشت ہر مہر و جگر
 ہوئی شب کندہ بر خان
 تو آتش پستی کریں سیر
 اور اسے شاہ افغان کہ
 در ہنگام کو کشتہ پاکو
 کہ میدان میں کشتہ کا
 از ان حملہ تہی نہ تصد نادر
 ہزار و صد و شش نادر
 جہان دارنی از سر بہ تاج
 خوشی ہی لیعد اپنا کیا
 مریج تو کر دین و رشت کو

جو افروزی کہیں چرتیج کہیں
صفت فرج کو چیر کر منہ سر
دیر ازہ ابگر بیکار ہو
وہیں بید رنگ یک مرد
زیر دلاور ہو کشتہ جب
جواس دیو سیالی ہو جنگجو
جہانگیر گشتا سپہ ہو کشتا
توسر پرتی فسر ز رگون
نزار وں کی شتہ ایرانیان
دیر ازہ آیا دوان سودیو
جو ہون تہ میری خبر از ما
دیر سی تیغ جنگجو
ہو کار گزیر تہ آب گون
شتا بان تہی زمین یوزیر
کہ او چلو ہو یار جاب شاہ
شتا بان ہو سہلا پلا
کیا قافیہ شک جین کا
اگر قناری بہت کشتان
کیا رحم گشتا سپہ فی زمین
ہو انوش پریسی نو کشتان
اوسے کہ کی تابو تہین
شمار اوسے جیت بکا ک کیا
جب یا سوسی فوش کان
میر ہوئی جبکہ فتح و ظفر
دیر نی مردی اسفندیار
کہا پد کہ اسی پور عالی گھر
ہو شاہ سی خست اسفندیار

گیتی مثل دیوان مرزا کاں مہین
 گیا جیکہ نزدیک وہ نامور
 کری جو کوئی قتل اس گر کو
 ہوا انکی ہر ہر زرد زرد
 ہوا پڑا انکے شاہ شہناش
 ملاوی تھا کہ خون دیو کو
 کہا یونکہ ای پور فرخ نہاد
 تجھی تخت شاہی حوالی کرو
 نہدین ہی تیا فاست ہما
 دیسان ہر بڑ بیاں کر غر
 کشندہ ہوں یوان خوشخوار
 پکشتی دلاورنی در دیر
 گر خاک پر دیو کشر گون
 اور اگر دوشیدہ در دیر
 کرواوسکی لشکر کو کیر تباہ
 جہاندار گشتا سب پیر
 رہی پیر نزار جا سب تاب
 یہ کہنی لگی ہوئی نرانی
 پیر آباد مان راہ روی
 کہا یونکہ اس سرفراز کیا
 شہنشاہ ہوا سبھی رو
 ہوا آشکارا کہ وقت و غا
 قوت ہر ہوا یہ اگر دے
 ہوا شاہ دشا ہشتہ نامور
 ہوا دیکہ کشا دمان شہیار
 چہ ملک گیری تو باند و جا
 سہی روم پہلی گمان

شهر دوم محکوم و دین هوا	پنیرنده دین آیین هوا	رکمازند و سکا بایا	اطاعت مین بهبودانی نظر
گیاه پرستی هند اسفندیا	و بان هی یائین کیا کشکا	پهر آیا بسوی مین پهلوان	هوئی لوگ نامکی پیش کنان
گیاجن ولایت مین اسفندیا	گیاجسوف نامه نامدا	هوئی سب ل جانسی نان	رعایا شاه و امیر و وزیر
گهی بر طرف زند و سکا کشا	نه آئی کسیکه ییز نه نارتاب	کوئی حکم سی وکی جو آخر	کسی فی نه هرگز کیا پهر خلافت
سپهرانی پهریه نامه لکما	سوی شاه گشتا سب کشا	که خرد و کالان ز روی طر	پذیرا کیا دین فرشت سب
هر اک ملک مین دم خاص	هوئی گرم تش سستی تمام	یستکه به شاه گشتا سب	که حاصل هوئی جان ل کی

قید کردن گشتا پسنفندیا را با غوای گزرم پهلوان شریف و دین سیستان

جهاندار فی ایک کی انجمن	هوئی آئی حاضر سران برن	کوئی ایک تنه گزرم پهلوان	ندیم شمشاد گیتی سیستان
ولی تماده بدخواه اسفندیا	لگا کنی شته سی که ای شهریار	سناهی اسفندیا چون	رکمی سانه اپنی بی فوج گران
غور و اسکوئی زور سر پنجه	که هر پنجه او سکا نهین شیر	رکمی بی ده و ملین خیال تبار	اراده یار و سکا بی شام چاه
که شجاکو کوی آنگاه همان آید	ترا چین لی ملک شایخ و	سنا متا جو مینی ده ظاهر کیا	جو بهتر بهیسی ده کیچه شما
هوا سکی آزد و گشتا سب	نه مائل هوا پرستی زنگاه	گیایک قلم صبر آرام و جوا	رماناسه روز و شب شطراپ
طلب کی پهرانی دستور کو	لگا کنی شاهنشاه نامجو	که جلدی تو جابیش اسفندیا	یهان لاشتاب و سکوئی نامدا
ده جاما سب دستور شاه جهان	کیا پیش اسفندیا چون	دیا پهر پیرام شمر نامدا	لگا کنی پهر و دین اسفندیا
مجمعی کل کی شتاب یک ناظر	که بی خشکین مجسمی میرا پد	ده بولاکه بی رست تیرا غوا	جوانمرونی تب کیا یوش شتاب
که کیا واسطه میری تقصیر کا	هوا غرضب شاه کشور کشا	کیا مینی بر اک کو آتش پرست	کیا به بلند ان عالم کوست
هوئی میری ششیر سی کشا	پرستنده باد شاه جهان	انکی میری خدمت پیرا نظر	هوا خشکین آه یون تاجو
سجستانهون اپنا تنجی دستار	جو کچه صلیت هو سوکر کشکا	ده بولایه بهتر هی امی نامو	که حاضر هو جلکر حضور پد
لگا کنی سیکلی اسفندیا	که آزار دیگا مجی شهریار	ده بولاکه بهتر هی جو پد	نه پیر او سکی فرامی نه کار
ملکه اده رکنا تمافز نیچا	بزرگ دون مین تها مین نامدا	دوم پور مهر پوش نامور	سوم آذر گرد فرخ سیر
چهارم تها نوشا ورنامجو	هنر مند و دانا و فرخنده خو	غرض گزرم مین اسفندیا	بجاء و ششم کی مختار کا
روانه هوا سکی گشتا سب	سفر زنده کو سانه لیکلی سپا	گیاجب حضور شمر نامدا	هوا تب گردنار اسفندیا
اه سی قید کر کی کیا پهلوان	شهنشاه فی هوئی دگر گندیا	ستونهای تخت تها بی لاکلی چا	ستونهای باند نا اوی ستودا
سنا بجایه مین فی یه جارا	بصبر بخ و غمخ مین گنج	و ناسی هوئی دگر گندیا	هوا بهایونکو و لیکر و
گیاه الغرض پیش اسفندیا	هوا باب کانوس و عکسا	گد جیب گیا روزگار و راز	تو گشتا سب شهنشاه سزاف
هوا بلخ سی عازم سیستان	که آئین تازه کرئی مانا	جو ز دیکت پنجاه و هزاره	تو آیا تها مین دین شپا

کیا اختیار اوستی آئین شاه
کیا بعد از آن شاه کو جهان

مرح کیا ملک بین در شاه
رکما زنده و تالو مالکی

کیا اوستو راج و ملکی در
رکما زنده و تالو مالکی

رسیدن کرم پسر جاسپ با فوج

شکین بلخ و لهر اسپ را کشتن و بلخ را فتح کردن آمدن کشتایستان و آن

ار جاسپ پسر اوستی او پسر شکست خوردن کشتای

سختی شاه را جاسپ پیخ
بفرمان کشتایستان فانی گیر
پسندید و اوشادمان شاهین
سوی بلخ اوستی روانه کیا
کما یونک ای بادشاه جهان
په کشتی لگاوه شنه نیکنام
بهشت عذر لایاوه و خنده
سپه شاه کی ساهه تی مکنه
جولهر اسپ ایا سوی کارزا
سپه دار کرم بود آشکین
ولیکن نهایت تعجب بی بیان
لایا گیر لهر اسپ کس بین
هوا جاک لهر اسپ زین سی جدا
شکست کی کشته آشکده
ولی بهال کراک زن وستان
هوا سکی غمناک شاه جهان
که بالفصل شاه با تو کریم جنگ
سپه دار را جاسپ لیک می
جوار جاسپ با بلخ و گران
مقصود چون خست سی لاجم
سپه لگا کشتی پرتا جور
سپه لیک ایا سوی زنگاه

سیان در گنبدان بی آیه
کیا پسر دوین مخمر جاسپ
و همان اسقدر کوئی هر گز نشتا
نمین مخمری سر را شکست
که جاکو بی زدن تی گام
ولی عذر هر گز کیا که نشت
فزون سی هر گز نشتا
کشتی کشته ترکان جاسپ
لگا کشتی ای نامداران
که پرتی بین لب نظر بنیان
هوا کرم بازار پر جاشن
تو چه بنیون فی دو پار کیا
کیا زنده و تالو مالکی زده
شکستایان فی جانبستان
پسندید سی بولا که اسی
عقب تیری پرتا کشتن
روانه هوا جاسپ ماند موج
هر اسان هوئی فوج اریا
جکی کشتی معذور با کرم
بلای سی زدن آیه تهن اگر
که تاشک کشتن سی جو کشته

که اسفندیار بل نامور
نمین بلخ کی شهرت کج سپه
اوستی با سپاه گران آن کر
گشتی مردان پیش لهر اسپ
که زبنده بی نمک و لشکر
جکی ام سر لشکری سی نمین
کیا لاجم جانب زنگاه
ولیکن پرتا جنگ با هم بود
کیا قافیه رنگ بدخواه کا
او دیر کمر اراد و صبر
بسوی سواران لهر اسپ
زمین پر گرا خضر و درین
کیا بلخ و تالو مالکی
هوا جاسپ کشته حال مباح
کما با جاسپ کاسه بر
شکست کشته سی پرتا
سوی بلخ پرتا و اوستی
هوا اینی اگر معین پسر
که کچ کام و دیش بی
نه کیا اوستی عذر بیجا پسند
په کشته هوا شاه ایران
مقابل هوا آشک کشتن

هونی پر صفتار هسته در دوزخ هو اگر هم صحرایین باز جنگ هو لشکر چینیان چیده غرض شاه شتاب تبا سطرلاب دین یکدینی مو تو حاصل بخت و غلظت که اسفندیار جهانگیر کو بحکم جهاندار آفاق گیر	دو لایه جنگی هوئی جنگ هزار و بیست و یک سوار بید دلیران را نکوهش جنگست هو اجاکی قانم سر کوه ساء که هر کس طر حسی میسر طفر تبه هو دین یکدست گان مرانامه لیاکی امی ناچو	خروشان آو کوس و جنگ هو ادر و دشت دریا خون گریزان هوئی جنگ را نیا ده جامه شتاب شاه جو دو گزارش کیا اوئی می غم ین طاهر کیا جنگ با ساء در گفندیسی بهمان لاش	که لرزه در جوی هو کوه درفش سواران ایران کو تقاضا کوه دینی گنجینان لکاکه کنی دوس می شربی جو بهر گرم پیکار اسفندیار که تابه دوی شاه شتاب توفع کومت اوی شتاب روانه هو ایکلی نام و زیر

که پانی یافتن اسفندیار از بند گران حکم
 گشتا شتاب آمدن همراه جامه ساز در گنبدان محض و بد و بنایات شایع مران و
 و فرستادن گشتا شتاب اسفندیار را جنگ را سبب فتحیاب و دن اسفندیار و گنجینه

کیا جب وزیر شته ناما دیا نامه شاه شاه دوی کو اگر قنار وزیر خیر است کی کیا تو اب دل و دین کر کنش ده بهمانک گشتا آیرین تها تو جامه سبب او سکوا کو فر پهلانی جراتم کا هو غنچه تهمینه سوپ و تخت ایران پهل اسفندیار جوان کج روان بی جنگ جم چاه اسفندیار هو اسانسی و سکی مرد و ولی جسم او سکا سلامت گراشت سکی سبک گرسا بسوی کین کصد و بستن پهلوس جاگر عزم اسفندیار	لکاکه کنی شته او جنگ رکما مجبه سید اناخ و یز نهما وقت شکایت و مخلص او سکوش گکیا مع چار فرزند و الا گهر لکاکه کنی ای پهلوان و که چون طلع جان و کیا سوبی اعدا افروز گران او را ک پهلوان نام نهما ده و تهمینه مثل غنچه که روئین و نه جو افرو تها اوی کین کصد اسفندیار هوئی کشته از باز و لکاکه کنی شته سبک	که بی گزرم پهلوان و دیکسکی جامه سبب یه غرض کی جامه سبب او سکوا جسته ده پر هوش و دلف گاکا دیا لای گشتا شتاب سبب مری ملک سبب کوه و یه فرما کی او کر کی گزرم توار جامه سبب سبب سبب معالین معنی و صفت کازا کوی کر گسار دلاوری تیر شتاب سبب سبب سبب کیا اپنی لشکر مین لاکه کیا دانه سبب گزرم و وقت تیر کبی تیغ سبب کینه و تیغ	حضور ملکه ده اسفندیار که کنی سبب سبب سبب کدای نامدار شتاب کبی دور یکدست کین او را و سکی هو ادر و جرم بهت بهر بان شاه او فر المسمی چو اجماع و کیا قتل او سکوا و روانه کیا گزرم اسفندیار بی جنگ آنا کل کر گسار هوئی پا چو کین کینه کیا گزرم و کینه پهلانی جنگ با تیغ و نیز دیکر جامه سبب گزرم جلد اسفندیار و کینه

هوئی جنگی ویرکان برون ظفر باب گردان این سو بفرمان اسفندیار جوان کیا ستمین کونین پر گناه بصد شکت شربت عروجا تبریزی بنو کولیگیا شاپور قسم از دیاک کی ای سپر حوالی که درون تاجکوت تیرامون مین کنبه جهان نه توان چون رن سپهرین که شاه فی آفرین مر جیا که به خطی قیدی محکوم جهاندارنی او کمر طلب حضور چو انور اسفندیار	وه میدان بین گیا برون گردان این اران کان برون هوئی گردان این تیرکان حضور چو انور دلائی براه هواداخل بلخ گشت تاب تو بهلوس چو کی بکین که اوی تو جسم فتنه و ظفر زرد گنج و دیم و فرما نه خواننده افسر زنگار که درون هارچا کس شوخ شب و زیا در بهر تیر خدا تو خدمت کون شب و دم که بایون وی نشاط و طر تو بهر شب و زرد گنج	هوئی فوج ارجاسی کتا ربری جت تابش تیرا بهست ترک کنبه چو تیر هوادامه بایون اسفندیار لگا کندی سپر و فرخ تیرا چو را که نه بین لایه که درون کنبه و دلائی یه سکندر لاورنی با سنخ بفرمان شایسته دین براه چو لادون چو اهر کون شتاب لگا کندی شمس اسفندیار جهان قصه چو مین تیرا کیا قیدی محکوم برون پهر ناما برون سپر فخری	گردان این چو برون زنگار شبه چین هوادور و فر هوئی لادون کونین تیرا پهر آیا حضور شمس نامدار که ای مردور دین براه نه تاخیر کشتی بیرون عبادت که درون کونین مسار کنبه شتاب شستابی هوئی با سنج باقابل شاه و تیرا جناب که یون عرض کتا سبک بجای لادون شمس برون اودا کنبه قیدی برون اورا ناما برون سپر فخری

رفتن اسفندیار جانب در دین براه مفتوحان ای رمانی همشیره های خود

که با جوی افسیدی اگر گسار که با یونیک صدق را دوت کی چند ملک کونسی لک ملک که درون صدق دل سی کنبه تیا کون سی نه چو دین سه ماه سیاف کنبه چو دو ماه سیاف کنبه چو اوداوس هکانام سیاف کنبه چو دین برون گذاردن سیاف دین برون خستایه برون برون	تو بهر مردور دین برون ربری قوبری پاشام و رتیری تیرا و زرد گنج بجای لادون شمس برون که به چو مین برون چو کی کنبه چو مین نه چو مین برون کسی قیدی برون نه چو مین برون که به گام برون که درون دین برون	اوسی لک برون برون که کی است کونین برون وه بولا که جز استی برون لگا کندی اوس برون وه بولا که اک اهری برون کم آبادی و کی راه و سوم برون برون هر اک نزل و کی برون زین حرد و برون یه بولا چو دین برون یه کنبه برون برون	کیا اوس برون برون تو بهر مردور دین برون نه چو مین برون که سوسی دین برون که به کی برون ولی میوه آب برون ولی سخت هادی برون جهان برون برون بیابان برون برون که به چو مین برون بهست برون برون

تو کمنی لگا یو کلاسی پهلوان یه گفتار هرگز خوش آنی که مانی جو کچه سو باطل زمین که تله سی تو گریزان نه یه کما گیش شاه زن غرض که پشت کمالا فرج گئی اینی سر صدی حیدم گز	رو به خورشیدی نموت برون یک سینه پر دست باز برون هری قید کزنی حاصل زمین هری تو کمنی شکست زرد هوا شده سی خصلت پهلوان روانه بود وین مانند بوج تو را کشت پر بول یا نظر	ولید و تو یی زردی گوهر ده کمنی لگا یو کی که کمان ده بولانه بین چینه ششم و که کیا کیا دلیری هو موسی سواران جنگی ای دس ترا کشت و کشت بسته جوتها که ده می لیدن منزل حق تعالی	تو جان بر نهو گادلی زینها که میری خطا کیا بی بی پهلوان تجلی اس ای بی بی بانه باری بخوبی که درون طر رفعت بولان خزان بهی شستی دیامیشا که کما ساداتی اسپت کسوا که درون حقیقت اب کی بیا
احوال منزل اول اهفت خوان			
دو و صحرای و کما تو افندی بلا آوری آن در شش کیا دو و گرگان جنگی ستمکاران سوار قوی ترین آن سفندی یه کما ز روی دلیری و در لگی اسفند زخم پیکان نیز ولید اندک مقابل بول جوانم دتی پیرایه س کما نمین آن کچه و خوف و خطر هوئی بعد از آن مانع آب	تو بی بکل سخت خفا پین یه بولا که جب گ بول کما هوا دشت پر خوف و ترس که خسته هوئی گز و رفت نیز سوی جنگ پیکار ناگهان که باقی کوئی او برسی بی بلا بعیش طرب کجی شش	که هنگام پیکار خوف واک تو پیر بایش تر تم کجی نمایان هوئی گز و خوف وین کجی تیغ زیر آبا کیا قتل گز و کما انجام ده بولا که ایست بی گز غرض مان و دوا هنگام	لگا یو چینی یو کما ای گر گسا ده بولا که ای مرد زور آزا که درن پهلوانی لگ تو لک ز نهما فرصت زرا و بجه کیا تیر باران درون شب پشتون جوان و در سفند یار هوا دیکه حیت زرد گر گسا سو توئی کی قتل ای خشک لگی بی صبا یی لگ و کما جام بیر کی بخوبی و آرام شب تو و نانی وانه هوئی شش
احوال منزل دوم راه هفت خوان			
دلاوری یون به سی کما که برین میل سی سطر بلند پشتون لگا کمنی هم تم هم ولید اندک پیکار تیغ کمن ولی اوس دلاوری بخوبی افاقت گزین کی با صدمه ده بولا که اک اثر دماهی مان هوا ستمی بی بات اندیشه نما خیر کو دخل هرگز دیا	که پی ا همین آن کیا کیا بلا مبادا تجلی و نسی سنجی گز کرین حمله شمشیر کی علم دو پاره کیا شیر ز کوهین کیا تیغ برانسی سکو دهم می خوشگوار کوئی مان مقابل تری آیکایا بولان لگا کمنی پیر سرور و چند شبا شب هرگز و تر کیا	یه بولا و وین گسا بولان نمایان می جب به شیر غز ولیکن هو ا و سکو مانع جوان هوا کشت جب تو پیر مادم منظره و احبکه سفند یار طلب کی پیراه بر کو کما در از و سطر و دشت دهم که وایک تیار گرد وین کی تعبیر تیر و تیغ و سنان	تو و نانی وانه هوئی شش دوشیران خوشنور رتی بین تب سفند یا جو نسی وین کیا آب سوی هر باران هوئی هم نرد جوان دلیر تو لایا بجا شکر بروردگار که زود اجوی شیش کیا وین آتش فشان هم که هو دی بسان را پیر وین که کما ایک صند و نانی ازا

احوال منزل سوم از راه هفت خوان

کیمی بستن سپان بازی خزا

و صبح گردون چو کوسو
کیا در کوخند و کج وین
و ده گردون صندقی است
زبون بگو در دلو و گلا
کیا زخم شمشیر بران رها
بفضل آتی هوا تندست
می لعل گون نوش کی بعد
زن سحر ساز ایک هتی بی

روانه هوا گرد اسفند یار
که ناز و دای بی پیچی گویند
لیا کینچ او ش دانی بوم
رہی پیر شفت جو گویند
دو پاره هوا ده سید اردو
توانا و خرم دل جانمستی
لکا کنی چون اسیر کسی بان
اورا کنول سائو کی بچی

ولی تها و صندق طلیح
و ده آیا جو مانند ابر سیاه
هوی کار گر چک تیغ و سن
مکل و چین و کی ده دیر
هوا ایک بهوش جنگی جوان
سپاس خدا و جان آمین
تو کیفیت منزل چارمین
لکا کنی بفسکریه اسفندیار

که تری تیز رفتار مانند باد

پراثر دهای درم چنظر
قوبای سی تیره هوا تا ماه
تو عاجز هوا اثر دای بان
خروشان و اشل غرند شیر
تو کی نوشدار و دوشین شجا
و ده لایا باخمی سی بین
بیان کرد اورا و سی کما بین
علاج او سکا آسان بی دو

احوال منزل چهارم از راه هفت خوان

هوا پیشتر روز چارم رون

کسین آه مین کیشا شیراز
زن خور و ایکه آتی و بان
تو اب غول کی بندی کرنا
و ده بولی گیاهی برای شکار
وین کر کی او سکو آهیر کند
کیا کینچ تیغ او سکو و تهم
سوی فوج اسفندیار جوان
کیا غول فی زور و خند
منظم جوان دلاور هوا
کیا غول کو مین کیو کر ملاک
که حسن کافی هو و شوارز
دو پی بی بین او کی دین و مند
و ده بولابا سید زردان پاک

اقامت گزین مان اجار
کیا آکی یون و چین بیان
خصه پانی که بچکو صبح و سا
ولی جلد آتایی و ده نابکار
کیا بسته محکم زنجیر و بند
نمایان هوا پیر غبار عظیم
وین هوا و دین آتش فشا
نه غالب هوا اوس تهمند
سعدین سخت و اقبال یاور
زمین که کیا جسم او سکی پاک
نجان بر بهور گز توای نامو
درشت قوی باز و دیند

غرض کر کی ترتیب خوش
که چون خراک شکسته ای انداز
یه گفتار سکر دلاور جوان
یه بجا یقین جوان پهلوا
و ده جادوسی پیر و کی پیر
جهان جس تنی ریکس راهوا
شتابان هوا کینچ تیغ خرد
و ده غول سید سخت انجام کا
دلاورنی پرا ده بسی کما
و ده بولا که ای آفرین چرا
غرض یک سیم غوغا و آرا
شجی و زیری بی تنی بی

و ده اسفندیار جهان پهلوا

خوشی سی هوا گرم باده کشه
بیا با نمین لایا بجی دیو سا
یه بولا که و ده غول بی بی کما
که بی ساحره یه زن جوان
هوا غضب مرد و شیرین
سیه غول پیر آشکارا هوا
هوا غول بیکش سی تهمند
هوا شسته تیغ زبر آید ابر
که دیکما تها شامری جنگ کا
ولی پیش او کی کل و ده بلا
سکان او سکا بالای کسار
که گیاه و سیم چ سکوت با
کرون تیغ زانسی سکوت با

احوال منزل پنجم از راه هفت خوان

روانه هوا صبح اسفندیار
تبکیا و ده سیم چ گردان
ولی اوس سیم تنی تیغ و
هوی کار گر چک تیغ و سن

دیرانه گردون به هوا کوسو
کیا اوسنی چکان چکان
هوا او کی چکان چکان
هوی باره منقار چکان

و دهان جبکه بهنچا دلاور جوان
که گرد و دلو کجا از روی کین
هوا خسته چکل جو بلور است
هوا او کی تن سی وان و خرد

که سیم مرغ سکن گزین جهان
هر قلعه کو سار برین
تو بیکه او سی و سنی منقار
زمین پر گر اهو پست زبون

محل و صحنه و قوت و قوت چو دیکما تو بچی بر آسان بود لگا کنی یون بعد از آن گستا بهت با شرف و با کمال و لگی کنی مردم که ای نامدا و ده کنی لگامین هرگز پود نمین فوج در کار که زیندا نمودین آهنگی هم زیندا	هوا نعره زن بیلوان و دیر و دین آشیان کو گریزان بود ششم منزل ای سرور نامدا چلی با قندای جوان بیلوان خدا سی نمین کر سکی کارزا رهنه قحطان طنی بخت کرد مد و کار میرای پرور و کار کرین جان تن بخت بخت شاد	یکی خشم ششیر نهان بخت جو اندر کی باز و دوست بود کهون که پر سرچ بخت تیه سپه بخت پنچ گوند مناسب که پس بخت مگر پدانی پر باز و شوش پسنگه سران سپاه دیر و ده بولال پران که بخت و طفر	که سپهر کوس و دیار کیا هوئی آفرین جهان سپهر گذرنا و دانی بی و دشتار پسنگه هوئی فوج اندیشه تن جان و سر پشان بر باد شتابان غای نه بخت لگی کنی ای شاه آفاق گیر تو بختون نمین ملک گنج گیر
بر در ششم سرور نامدا هوار و زجب فتنه زفته تمام هوئی با شرف و با کمال و سپاه و سپهر اسفندیا شتابانی بند و قوت بجای لگی سپهر پرور پشان مشن و لگی اب کیا زمین که چمن قوت و قوت غرض خرابی ای ناسی کرد نه منصوبه و نه زیندا تو هرگز نه که اب خدمت	کیا متصل کوه کی تفتان رهی تیرن لگام گشتان ره و عجز سی هوئی با شرف که هوئی بلا و قوت سپهر بولال که ای کر گستا و دین آهنگی پر پاشخ و دیا نمین بخت بخت بخت سوار اسکی اشک و گردون دیران لیران توران با	لگی چلی بخت با و دشت نهان بخت بخت بخت لگی ناگنی بخت بخت کیا لطف بخت بخت بفضل خدای جهان بخت که بی آهنگی بخت بخت نه هرگز غای که سپهر جا دیر و دین آهنگی بخت میر نه و غای و عطف و کار	و دانی هوا عازم بخت که عاجز و لشکر بود تر و دوی ناچار لشکر بود که ای خالق آسمان زمین هوئی بخت بخت بخت رهی تی اب بخت بخت هو اگر چون شعله بخت نه طار و دین بخت که دین بخت بخت سپاه و گران سپهر و آهنگی سوی خانه عطف و عطف
دیر و جو افرو اسفندیا و دین آهنگی پر بولال بخت بخت بخت بخت هو بخت بخت بخت عجت تو بی بخت بخت که با بخت بخت بخت کرین تا عطف و عطف تو قوت قوت قوت	نظر کرکی سوی خدا و دیر نمین بخت بخت بخت اثر بخت کاس زمین بود که با بخت بخت بخت کیا فوج میری کو اندیشه گرفتار بخت بخت برادری بخت بخت معاف بخت بخت	هو عازم منزل بخت سپهر بخت بخت بخت و دانی بخت بخت تو کاسته بخت بخت خجل هوئی کنی لگا کر گستا سخن لگی تیر بخت رهای بخت بخت پشان سپهر و عطف	هر اک گام سپهر و پانی پسنگه و ده بولال که ای نا تو ان بخت بخت بخت جلا و لگی بخت بخت که هوئی بخت بخت کیا بخت بخت بخت غرض بخت بخت اوسی بخت بخت

گنجه نزاری بعد از آن سپید رخساری بر بوی او بین اگر تو هم صد سال خوش کردن به جانشان و جاک چاک یک بود اندوه و شوق بیک شمشیر زهر آرد بنایا و در زمین آهنی کوئی چاره و دیکمانه تخیل او تنها که بیت پنج آید غرض بودی مایوس بمانی که کیفیت در ذرا کریان سد غلبه پدید آمدن جاک گذر مردم غیر کو و مان زمین پسنگر بودا و اسفند یا تور سناخ و در شام چاه تو او وقت لیکر سپه خطر	کیا خیمه باشکوه فروشان که تدبیر تخیل حصین نه هرگز و حصین فتح ولیرانه لون کینه لبر کسی آوینی شوقی سی گفتا فلک کی وین گردن لگسا نمین نام نهادان گل نیا و مان کام تدبیر درینا که سنت گلی ایجان غمین خاطر و دل پر اکنده و در ویش بولا کاتی هلا ردان بین بهشت شمره ولی یون هی حکم سپندان کیا آتشون سی یون که تیری حوالی هی یکسپا ولیرانه ناما در قلعه پیر	و بانسی ده در یک سنگ بتاز و در بجوای گسا و ده بولا گردن فتح اک زن دختر و غم ابر شاهین چو اغضب سنگی سالار کیا شکو لیکر کی پهلوان سه فرشت لا و پنا چل یه بولا که کستاناس گسا میسر بودی کچه زرت هو ایک ویش وین ویا سپاه گران درون حصا نشینان کوئی چیز مطلق که آوی کین سجود بازگان که جانا به زمین سنگی بازگان ننه ناما تو ز نهار اندیشه زد و کشت مان آنکه کجیو	که تخیل کاجکی آهنگ و یا آوینی باخ که باغی مین گور یکود و راکی کر وین گمنان از روی هوئی شعله خیز آتش شمع سوی قلعه سفند یار چا هو او یکم حیران افرویل که پیر در نه تخیل بود نه هوئی آخر فصل زرت یه کنی لگا اوس سی سفند نبر و از مایان خنجر گدا مسیا ای اس در زمین ایک تو آتی دوا و سکودمان در وین در زمین اعی ولی جکبه هو در زمین جدا تن سی ترکوی سر کجیو

فتن سفند یا لباس اگران در زمین و کشتن بر جاسپ کرم پیش از فتح یافتن

مسیا وین کی یکصد شتر و ده شتا و شتر که باقی هوئی ساربان صید کشته سنا شاه جاسپ ناگمان جو پنجاه قلعه پر کاروان یه ار جاسپ کجای به جاسپ پیری خواش بنده خاک سناح گران کشتن کی وین	کیا جاسپ کاروان سپهر سوپر اک چند و دو نبر و از مایان بجاش که آما ای بانسی که کاروان نه هرگز مزاحم هوئی سپا که لاشی نام او رود و لک که آوی حضور شته ناما هو آخر و شتا و سالار وین	و ده شتر پیر اصل یا تو کبی مر و چکی فی وین کیا مر و زمین سی سفند که ز نهار اس سی فراخ نم خوشی سی در وین حصا مسافت کو طی کر کی با کیا پیش جاسپ بار بار که جزا و بی نام میرا شتا	و ده شتر سی سیاهی می صد و شتر گردان کرا غرض اسطرحی هو حصا اکبا جاسپ گزبان کو کیا پیر و اگر رحمت ره و دوسی با سناح گران و یا شاه فی حکم آوی سپان که نام کیا آوینی باخ ویا

سیر چو چاکلای مرد بازارگان
یل گر گسار نبرد آزار ما
که ایرانی عازم بود این
که اودی ره مفتوح آنسی اود
و جز اخست بود این
غرض یکی بازارین که
ولاور کی دو خواهر هر دو
سوی روانه شتابان
و ده بولاکه چون مرد بازارگان
ولی دو دین یافتند این
انگی کنی اوس که ای نامور
نهار می نانی کوی آیین
اکیا ایدن چو آن شش
که شتی تبلی سی نکلی اگر
ییر جی مین بی ابند کچی ادا
که ماشه سی چو اونی بعد از آن
بلندی پرهون قلعه کی خیمه
و مان پسر ابرده کرکی
هوار ولی افزای بریم طر
شوپر یکدست ترکان شتاب
پشتون فی کیا تو یکسپا
خروشنده پیر هوکی مانند
و ده مجلس مین ابیکه شتاب
که یکسپا داران تو پنج هزار
سواران چین اور پنج هزار
تو یک شخصیت مهران کا
بهت شتخته ترکان

خوارانگی مسی خبر کریان
سلامت بی قتل و سکوا
نهیست و نانی مجبی کچه خبر
هنساشاه ترکان سیکه خبر
کیا شته فی حکام رست بیا
لگانی و کاهنین شتابان
شته پیرین طبع مین تکیان
ییر چو اودی کی پیرمان چین
نهیست یافت مال شاه یلان
لیدا اوسکو پیران و اوس
کرین که چو عیان از خلوت
کسی سی نیر از کچه عیان
لگا کنی ای شاه گیتی پناه
کرون جن شرب مین
غرض شته مجلس مین
که مسکن مین جهان مکان
کرون ایک شرب مین
خوشی سی هودا اگر اوجند
گئی نادران سله وکی
هوئی ست و خموی پیکر آرا
در دژ پیرا که هوا کی نه خواه
که مین مین اسفندیار
یکسپا کی سوغی نه شتاب
کرات کی بر خواهی کارزار
تعیین بجانمی مردن خصما
چو افرورد مین تن اسفندیار
چو باقی بری گر زبان

که کس صلحت مین مین لیل
و یا اوسنی پاسخ کلانی شاه
و لیکن نه راه مین شتاب
که یانیکه کیا باب اسفندیار
که میان کیو چای حقیقت
لگی آفی هر خیس کی شتاب
سنی ییر خبر جیکه دونون فی
که احوال گشت اسفندیار
ییر مکره و اوند او شتاب
بهنگام شب پیش اسفندیار
چو آن کی پیران و نیکو لیا
و ده پیران شتاب و خرم
تبا بی مین آیتا میراجان
عنایت سی پیران و پاک
ییر سکر لگا کنی ار جاسپ
نهایت بی تنگ لای نادا
کرون شش آتش نهر و اوج
هو محفل آرای عیش و نشاط
طعام لطیف می در دوجا
هوئی شش آتش مان ادا
و مان چو سکویا اودی سید
هو شاه ار جاسپ شتاب
پسدا که م که فرزند تنها
سپاه گران کی کرم گیا
سپیش ار جاسپ کتر
اکیا وقت شتی ایوان
گسین مین مین چو آن

جماند شتاب اسفندیار
هوئی مفتحه رت پنج ماه
که ییر عزم رستای اسفندیار
ره مفتوح آنسی کری جوگدا
مراحم نهو دیگا دربان
هو اگر م بازار سوداگر
که آییای ایرانی بازارگان
شچی گری معلوم که شتاب
و ده پیران فی پیران
گسین پیرده مین و عدا
طلب کی خلوت مین اونی
گسین پیرده و مطبخ شتاب
قبول رست کی کی تهرانی
کناری کشتی مقصد لگی
که محفل مین و نیکو صبحگاه
ییر طبع شتی سی هوان سید
شته پیران و نیکو و سکود
و ده صبح شته ار جاسپ
مسیا تها سامان شتاب
که فرنگها جسا پیران
کیا که پیکر قتل برنده شتاب
که کیا در دژ پیر اسفندیار
اوشی ار جاسپ یون
هو ایا پشتون سی جنگ ادا
هوئی جب لاور کوی لگی
و لیران چین سی هوار زخا
و یا اوسکو مشکو شتاب

سوی خوابگاه و شمعین گیا سپهبدار از جاسپه سفند یار منظمه بود اگر د اسفند یار بسوی در قلعه آید و آن کیا کشته است شاه ار جاسپ کو وین جانب در شتابان هوا هو اگر م بازار بر فاشش کا پری نقش بر رخسار دیدار دلیرانه میدان من قاهر را یستکر مقابل هو آشیر مرد ولاوری بر نگار و می بین کردن او سپه طغ کرشمه شش هو ملک چین مسر تو قیاس او کو کیا یا اسیر دلاوری گنج فراوان دیا هراک پوری کی جوار وین کر ای نادر بر د آ زما کر ای تاجدار زریا جت مجمعی بی شب ز شام و بگاه پیشاهان تی تبه کما آید هو تی جهان بخت خند تو وین بکر خنده مهور فضل گیر سو کر فخر خوشه بی جام می از زه انبساط بیان کرد از اقصی غایت خوان کمون کیا می ای شاه کردن سخت زین هوا جلوه گر	دلیله ده مرد جنگ آزما لگی کرنی با هم وین کارزار هو اشته ار جاسپه یار پروان سی هر ده لاو چو که بدخواه تی هو کی بر فاشش سنی جب یار از حیران هوا و ده بنون بی خیال گریم در دهم و اعرق خون سر بر و لیکن زندها گریم هست مری سانه هو کی گریم مرد یکر گریم گریم و بین که جو کو فی حاضر هو میان بست من با قلعه من نامو هو او بان جو کو فی ز فاشش سپه کو لصله طغ جو و عطا ولی دختر خواهر شاه چین یه سفند یار جوان کو لکما سپهبدار تی پهر لکما یه جو سرب آرزوی قدیمش شاه	سوی منزل گرد اسفند یار ادبها خواب سی تبه فاشش ر با زخم با هم کی بیدار گرفتار سانه او کی وین بین یکایک و بان یه هو آشکار که تناسا تبه بنون کی جنگ آزما سو اگر جنگ اوس سی سفند یار هو ی بسکه و بان کشته تی کبر سر اسیر و بانسی گریزان جو که لکما یی ای گریم نادر هو ی گریم بیکار مانده شیر خوشی سی و بان حکم پیر نیا نوبه مهور و طغ آسان جو هو ی آکی محکوم سفند یار نه توران من کو لی باشد یار ر چین تی شکو من با جو و ج هو اشنا و ده شاه فرخنده خو نقش من لکما یه چین یهان بیم اندیشه گریم بین	یه لکگر گین هر د لاله عذار خوشان هوا جاکلی مانده گمی خواب گون گاه تیغ زن و دختر خواهر چین کی تی فل گردان چین شمشیر و ده گریم بشیر شاه ار جاسپ کیا جب که گریم در چین دلیران توران گردان چین زبون آخر کار ترکان هو لکما کنی گریم سی سفند یار و ده مرد توانا و چست و دلیر کیا تیغ سی پهر سر و جاسپ حضور او کی حاضر تو کان سلان نواحی توران دیا نکو تی بر چین من ک نادر زنان بر روی ار جاسپ شاه لکما نانه تیغ گشتاب کو تو بالفعل و بان هو اقامت یار سخر کیا ملک توران چین و گریزه جب نامه پهلون
روانده هو سوی ایران دیا تی برن کی دگیا تها بول و بان سی جوتر دیک ایوان گیا که عالمستان در صبح مسا کمی آب بی باوشه فی کو که جمعی سی تامل اشنا جو سحر که فصل کردن آشکار	و بان چیکه بیخا و ده فرخنده کیا جب کر دیک شخصه بدر تو آیا جهاندار گشتاب کیا ایک تریب جشن نشا کما شاه تی پهر که ای پهلون و ده لولا که اسد مهور شمشیر جهاندار گشتاب موز و گر	ره هفت خوشی پهر سفند یار تو لب وین با تمام و جمال جزگان ایران گشته میشوا کیا آفرین اور کی یه دعا اوسی با نته سی بی پهر کی کیا کشته جسطح ار جاسپ کو گفتارستان سی بی شتاب	

برابر تہا کسی اپنے دنیا
 بظاہر ہو خوش شاہ چند
 جو دیکھی پیہری شہر ہا
 کو مینی کیا قتل راجا
 اور تہا بہت سخت
 گتا اون نے پینا از روی
 مبادا کری ہرگز قناوند
 کہ محکوم تہا سیر در افواج
 کر گیا تو شاہی میں گر شاہ
 کہا ایک دن قسطنطنیہ
 جو کچھ کام جان نشان کیا
 بظاہر ہو جو کوئی پہلوان
 طلب کی جا سکتا ہے
 کہ کسی طرح مرگے بغداد
 زبردست ہی مرد و شاہ
 ولی پہلوان ستر نامہ
 بہت کر کی تو دینا
 یہ کہکریو کی سرائی
 کہا مینی یہ ستر گم کو
 اطاعت پیر کی آغوش
 تہا فی القصدیل نہا
 مری ملین گیت ہی سہا
 جو ان کا شاہ فی بغداد
 وہ دہلا کرین اخی شاہ
 عوش کی کریم کنی
 کہ وہ نہ تھو خان یاد
 زن سراج و دعو کہ
 کہ وہ نہ تھو خان یاد

چوان فی حضورش نایاب
ولیکن بر او بدین اندیشه
هواخت از روزه سفندی
بفرمان شاهنشاه نامه
که تا شامی می تاج و تخت
کمایو نکند ای سزوار
روا که بی پناه و تکیه
تو بی صاحب حکم و سلطنت
که بی اثر تخت تاج کلا
که سارخی را می گویند
نه بر کشتی سهندان ز کیا
هو او وین پرتو شاه جهان
کمایو نکند ای روانه
سینک خزند فی اکیبار
کسیکونین قشک زار
که گداوی شسته انجاک
لکا کنی او ش که لکا کنی
که که کی بولاشه دین نیا
که اب حلی میراد دگا
یک کتا شخت می روزه
شنا گوی کخسر و نایاب
نهایت تروبی صبح و
که جالیک لشکر سوسان
هو شاه جاسک کینه
کیا قید بکمال تبا
تو بر اثر هون کن
که کشته می فیضل که

مفصل کنایه صفت
نه برگزیدیا سوخت و
کتا چون تنی مادر صرا
گر قمار تنی نامی شای
پرایفا می خندین
تویات برگز زبان
پدر کی تنی کارک پی
نکر اضطرار بی بی
خوش آئی نه نیند و
کیا قتل دشمن کی باد
ولی جیفایفا می
ولی دلمین ناخوش
فراد که احوال
نظر کروی گش
جهان خیر طفر
هو شاه شادان
سبارک تنی تحت
که گشته هو شاه
نه آیا مرغی
که کجای زابل
براه طاعت
مناسبت آن
تحت کون
شبه چین
کیا شسته
ده گران
ده سیر

کیا ماجراجنگ سب سے
 کہ تماشاہ کو اوس محبت
 حضور اوسکی جا کر یہ بولاجو
 رہا کہ کی لایا میں منگو ہوا
 تو کہ جا کی انصاف سے دیو
 کہ ہو بیگانہ شاکہ نہ کشا
 ولی فی حقیقت ہی تجکو
 کہ آخر ہوا شاہ نشا ہے
 اوٹھا ہو دی گئے سفندی
 کہ مائنی ناموسنہ انجا
 نہ تو فی کیا اشی شہر نیکو
 یہ گستاخ فی بہت ناگوا
 تو کہ محبی را وفلاک شاکا
 کہا یونکہ اشی گدتی پنا
 مسخر کری ہفت تعلیم کو
 وہیں ایک تیب کی سخن
 کہ نہ یہاں ہی تجکو کلاہ سے
 ہو میں خزانہ نمان شہ
 نہ فی اتنی رشتہ میں سرخ
 عطا کہ وہ خسر و خیمہ
 بھی کہ یہی خاطر میں
 کری رسم گردی کا زرا
 تو بہر آ کی فی محبی تاج و تہ
 لیا ملک کیل روی کی
 کہ شادان ہوشا ہنسا ہوج
 وہ کافر ملا اثر و عائی
 تو کہینہا اونی ترغیر

ده طغیان در جوشن بایستی شمشاد کا حکم لایا بجا شهاب فلک قدر عالی تیا پر زنی تیری ز سر بهنج بزرگی مجی آج بایسته که گفتا تیری هی کیسه بجا یل ال در رستم پهلوان که بونا مو تو فیر و خنک سر خلافت کا دعوا کرین که در جنگ رستم بی چنگان تهنش بی جاکلی ای پیر خوا بداندیش کی که جلدی تو که تو بی جهانمین یل و دژ روین آید لایانک چشمه بهرین و گلایانک که رستم که هر که نهیست تیا همارخی رگو کار پرورده زبون و دران ان کیسه که ایسی لادو کوچی هلاک بهلا یی بی با کوئی خورده بهر که نشه قول که بودر نکوئی مرخی ته کی انسی کیا گرفتار رستم که کجایان نه کوئی که رستی خنیا رنجون ز نما تیری حضور شتابان اسدی زبون یسکرده و تهر و دانا کیا	که در بیان تو هر یک بهای گوشت کام و شمشاد بهلا رستم بی شمشاد کی بی ای رای کلان مناسب اید و لاوتی ولی سخت غم می که چو شام اورب کشتی که سی تیا تری الی اسطخ شام و لگا کنی یون و افغان و ده لاکه تیرای بهریم گرفتار که رستم زلال کو ز که بهر لاکه نام و نشان کیا بهشتخوان فتح توئی تمام نندین تا بهریم چو بهریم قسم زنده بستی ای یل و جو محبی که رستی که بهریم سناهی که بهریم نادر نه ایرانیان که رستی و مخالف ترا تا اگر بود مجی بهریم سستی سستان گشتا سستی لاکه لایان نه لادریان ای نامو پیاده وی لایان کی بند و ده لاکه ای دشا جهان مبارک اید رنگ انفسر لگا کنی جا بهریم شمشاد بهواجی که بهریم سستان	ده سختی سرا و باران گذر تا بهریم سختی و که سناهی هر تی نهیست حوالی کیا بهریم سختی اگر دین و ن فرخا سستی شمشاد نی بهریم سختی که سستی حاکم تی سستان براجیت سختی بی رو تصرفین انصاف ایان شتابان بهریم سختی شتابان تو لکی گنج و زواره فرامز که بهریم چو نهیست تیا زنده بهریم کی قتل ارجا سستی زور که گاتا که رستم یل و کو دلا و درخان دیا جو آب بهلا کادلی بیت که رومی بهریم و بی گرنایان زبون تیری که دانا که تیر که زنده بهریم نهیست شمشاد سستان بزرگوئی خدایتان ضرر روستان ای انفسر گرن که عبرت بود و کو بهریم یقصدی تیرا که بهریم یک که جهان کی چینی چن خبر لاکه و سارا حاجی کیا

جو کجیہ مصیحت ہو وہ مجھ سے تیا وہ بولا کہ بہتر بھران شاہ کہ اسی ہی زمین تن سفید کتابوں ہی بولاشہ نام تو رضامندی گریہ وہ نام تو کتابوں ہی کی سنگی اند گھین نہ جا اس طرف ہر گز ای شہید دلی قصہ پکاراوس سی نہتا پنہ پر کیا مینی اس بات کو	خردمند فی تیب بہ باسح دیا سو ہی سیان ہون و انچکا جنگ بل ستم نامدار کہ اسفند یار جوان مرد کو ولیکن لی ذرا تو ہی کر جو انسی کہا جاکی اسی کو دراگوش جان ہی تو سن پڑا آہی وہ کو خواہ سرکار کا اگر بعد تیرا را بخار ہو	بجی لاشانی سی حکم بدر حصہ شہنشاہ کشہ ستان ہوا شادمان شاہ گردون جہا کرون ہون میں حصہ کین کہ ستم کو جب لاوی کر کی ہر در بست ہی ستم نامدار کتابوں ہی بولایہ سفیدیا کرون کیا کر لجن کوشا تو پھر مردی سی جہا بہت ہو	نہ پر بہتر بھران شاہ کیا جاکی جا سکتی یہ بیان کیا بہتر وہ پیش کتابوں شاہ بی جنگ ستم بھج کران تو بخشون میں بہر ہون تیا جو نہ کر قصہ مذموس ہی تو نہتا کہ ستم سی در نہا نہیں نہتا کہ ہون ستم گز دسی کینہ خوا بجی لاشانی سی حکم بدر

رفیق سفندیار طربستان بغیر مرقی کردن ستم و بیان سوال و جواب

سحر گاہ سفید یار جوان وہ آشتی روان تما جو تیا لگی گھنی مردم ہوئی فال بد وہ بولایہ موقع ہی او نہی کجا کیا تھیلستان کی وجہ تو پھر زوال فی باقروان شہر کیا ہی طلب ستم گرد کو وہ بولا کہ یہ ستم سی پہلو اوس سی لگ شمشیر لابی گہ وہ چچی بخاری بہ دیا کی جب یکہ کہ گھنی بہمن نامدار خبر شکی آن کی تیری بیان اوس شمس ہی ستم پہلو کرای ارث تخت تیا جہا وہ ہی نیک طالع جو تیری حضور بہیش جہاں میں تیا تو زہو	ہوا شہ سی نصرت کو سیدنا کیا مینہ دہان او نہی کجا سبا داکیش آدمی کچھان ولیکن جہاں دار کشور کشا روانہ کیا اوسی بہر کج تب ادب سی جہا کا لور کی حضور یہ نہیں سی سنکر بل مجھو رہی ہم کہ ستم پیش کین تخلت سی مہانی او کی فکر لگا گھنی بہمن تھمت سی تب کہا جا کے یون پیش سفیدیا مری ساندہ آبا ہی پہلو جہا کہ سر عجز جوان کجا نہر فرزان کیتی ستان پیش کین ہو بفرط مدھر طرح مہر کی عالم فر دہو	دیا شہ فی لشکر و گنج و زور نہوا انسی اوٹھا اوس لاکڑ تیا مناسب ہی سی کہ لب کیا کہیگا کہ لایا بسا نہ ہون کہ لی آدی یہاں ترکم گرد کو لگا گھنی یون بہمن نامدار کیا پیش ستم کہا جہا تو جاشوق سی پیش سفیدیا کیا جیکہ یہ زال زری عیا توقف کیناں جو تو آئی ہو کہ ستم دلیر جوان مردی کیا یہ سپہدار سفیدیا جو کہ شہ طاعت تیا لایا تری قد بہ زیبا تیا سی کری کشی تیا سی جو تیری بہ آئین و رسم او جیکہ	ہوا وہ شتابان لہکد و فر کیا قتل و سکوز و غضب سو ہی خانہ پر طبعی انی نامدار یہ کہ کردانہ ہوا پہلو کیا جب کہ وہاں بہمن نام جو کہ آیا ہی روین تن سفیدیا لگا گھنی وہ مصیحت آبی کجا بجی لاکہ ستم وہ کجا کیا ساندہ بہر کج وہ پہلو کرون باپ سی اپنی جا کر مرگت میں او غلق میں خود جریہ سو ہی ستم نامدار پہر آغاز کی یہ دعا شہ تری سہر پشایان کلاہ شہابی گرفتار خوار سی ہو ہوا شادمان سرور نامو

فرو دانی گوی سخی افندی سلف از تحسین صد آفرین ده بولاکه چمکوسه افراز کر بهین رستم گرد کولیگ بس اب توبی رخی هو اشتاب نه اکدم کسی نه گرفتار بند که چنی من بی اگر بند بر بسان شمشاه فرخنده خو ده بولاکه لایتهایمان شریا اگر سیری فزان سخی جای تو تجبهی سکر کی نه لجا و نگر سپهدار بی بهر دیار به جواب شتمن به بولاکه خست بول جوان لملیون که ناشتا کما اکی پیدار کاف گیسر لکا کخی یون اوس سخی افندی یاب مصلحت بی کرای نامدار هو اس سخن بی هاندیشه کما زال بی یون کرای نامدار بسو سخی پیدار عالی گهر ده بولاکه بی منتظر زال زر مری سابه پیش شمع از چمند که مین کامتری بهت آونگا جهانید س از افراز دان برون مردت سی کرتا هون انجی یه چا باز روی غضبید یغ مشقت بهت قونی کی شیه	هوا رستم گرد سخی بکنت جهانین تو چسکا هوایو زمین تور و فز چکلکی بو سیری گهر و بان جاکلی رستم سخی افندی که و بان لیلون تخمک پاید کر یه سپنجادی هرگز تخی بکیر گزند توس بر کی خست تو چا اکر مری که تور همان در چکلکی هو بطور در کرای ستوده شعا سجنگ از روی کین کی تو تو کیا قدر با و ن حضورید که بی اور دی چمکوسه سبانا که و ن ال سخی جاکلی حوال یه مان یجنا صاف مر نه جوا کی کیون رستم کونی ای که پیر و چکار رستم نامدار نه سانه اوکی هوزم چوینا گیاسو چمین سرور از چمند ملک زاده اینا بی افندی شتابان هوا گرد و روز در قدم رنج فانی افندی روان هو تو هو کارا سیر کند سداتیری خدمت بکا آونگا سگندار شایان ایران برون نهید و رنج به خطره دنیا شتمن کیچی باز خرم شخ بس اس ام سی بیله می فو نزل	لکا کونی رستم کی بهر یون شتا قوی اوکی بویت لیل مندا پیر و زان اوسنی کیا نیت یه بی حکمت تاشا و دیلر سپنجار خست کوشک کامکار رهایشکه خاموش نه بولون یه لایا زبان بران سلین جو کچه به سیری و ما و ن لیل ولیکن مین آیا لغرم در توین سطح کما کی نانی شخ ده بولاکه زنده ازین سیمان طلب کی بهر جامه دنیا و ن جو کچه مصلحت رنجی ال سوی خانه رستم خست هوا نهایت بون خست بجا کیا لکا کخی لستون که شخی گهر مبادا که بهر کار دشوار هو گیار رستم گرد جیایی گهر سحر اوکی خدمت مین چوینا اوسی لی گیا اکی افندی کیا اوسنی انکار یون کما کما اوسنی ای گرد فز شخ کی بی کار نمایان مدام کیا شمنو نه چان سنی پاک یلن یل تن سخی سیکر کن ولیکن محمل کیا اور سبنا کما بهر سوسی دست چیه	کما اکی نامور گرد و روز از س نمودی اوی کچه غم روزگار ولی اینی لشکر مین عقند یار که رستم کولی اکر کی سیر کرون مین با چمکوسه نامدار کیا سپهدار بی بی بیان که اکبار اسی سرور انجمن بیالان فزان آای حوال بهلا کینکه همان چان سبنا کردن سخی پیکار زیر فلک سجنا و گامین ای سپهدار کیی خوشن نام کی سالیگین اگر ازین کورین میان آنکو تو سون اندیشه اوسم کیا که دشمن کیون با خانی طار زبردست بی ده سوار دیلر سوی ای گرد دور دوار هو یه قصه کما زال سی سب نه و سوسن ل مین فو لایو کیا خوب ستم کاغذ و قار کرای بولون توبی پنهانی بجا تور که بهر بیصرف لطف کر کیی است گردن فزان نام کیا کشتان جهان کوماک هو انجمن سرور انجمن یه بهر ستمن سستی لکا چمنکر لکا کیننه اسی نامجو

سوی استیستی تیرین سنایینی ای رسم نامو رکهارال کو پیر یوا تان جونا پاک شگل کما او وهر وار کما کوه بخت بزگوئی بر جی کی چاکر یه سنکده پوتند و پلتن نیشی یه گفتارای نامو بزگان تخی نفت تری زیجان جلی تها پوتنگ مری مان هی تخی جگر شا ولیران بران سن چند با پزیران زنده مارینی کیا ولیری په اپنی نه غور و کشی شاه پینچی تر تیغ تر وهر دیو سپید اورا کوان چو پرایه شمشاد کوان کشی باروی تخی و سکوت کله جگوهی جو کچه هی تمیز یه چاپی اوسم که نامان ستم گیره ارکیمی جهان فلک تهری چو تو یکست تو کر تار مار و ز شب چاکر کیا ایست که کوانش سبت غضب بلا تها تر متحون برادران کوئی درگاه تها ترستی تهموتی اگر دهرار	یه کما گیاره بی بی خر و غم کدی سل جی یو کی ال وین چو تار یا سیایان توسیر غنی بی کما او سب یاد وهر چا زبستان تو حاصل هو از تبه سیر زبان پر تبه تندیسی لایان سنه وار شایان عالی گهر اورا گاه تخی ب تیرا پیر زبون تیر جملی تها جنگ خداوند تکلیف غراز و جابه کیا چا تخی تخی جی شریا نه خواهان هو از تفت کا کیا تونی کشت تاجا سب کیا قتل یو و کوه و دست که تها گر وصال تین جگوهی یل گیو و تهم و رطوس کیا پیش امساکه پیر و دوست کله و اکان اپنی جان تخم کون کپه پینچی تر تیغ تو لطف و کشتی تخی و پستند بارشاهان شمنی کی بلکه پیچید کیا مینی گردان از و کوه کمان بقدر تها تر متحون تقدیر خوش گزرگان تها ولیران جنگی مهران کار	هو پسر پسر پسرین جبین سیر جوده وهر وهری که کما جانین کونین جانور وین تان جونی وهر کی کیا پسر ایک بی هم کشتا تو پیدا هو ازال سی بجان که حرف پر اگنده و تها سیر تو بی طفس بی عقل و تها که هی پست ستم گم در سجده سپهر از تهم حشم کضی اک تها او کما پیر یک تخی تخی که سر تیغ جی وگر نه پینچی تهمین کب تو مانند میری دلاورین شکسته کیانی وهر متحون ملای وهر تهم تیغ خون خاک سپهر توران تها او پیر کیا مینی خان حسین کسیر سپهر جنگ رو کینه جو ولیک تهم سوا که هی سیمان یه بو لاکه مینی کی حرف نم جو کی بندگی تونی شام چاه که ایرانی تهم تو او جان بسان شروین ای نادرا وهر بولا سوتی متحون وهر یوان خوش جنگ و تها نه ساهه اوکی هوئی تخی	خضا هو کی رسم تخی لایان هو او کما کما ستم وهری هو او ایک ستم کاهان کله تها تها مرد و جیح و سا اوسی لاجرم پیر پیر کیا که اب فخر کونای تها سیمان تو زنده تها پنی زبان پزیر نشین جگوهی تها کوه زیجان هی تها ستم فضا که وین یعنی یکت تهم و تهم جهانگیر شاد و تها نامو تو کر ملک تها تهمین شاد یسر تاتی یه فرمانده ولیری وگر دی مین تهمین نه گذری جاق مل و تهمین کیا شاد و تها زنده ران کلاک کسیکو تهمی جنگ کجی تها مری تیغ تها تها افق کمر هو غضب ستمی انات کو یه گرداب سی یعنی آب پیمان تو کیون شاد تهمین تهم تو حاصل هو تها کوه عیز و جابه مرح کیا تها زده آمین وین نه تها حصن تها زنده ران گشی تهمی تهمی تهمی سوا که مینی کی کشته تها و تها گریزنده هو تها تهمین

کرد و کاین ای بی باستان دلیران هرگز رضا ندیده و بین من حقول سبکو کیا موت ناز که کج لهر است به مقدور هرگز کسیک این کسی می شوی بی باستان سخنانی شوار که کما او مری کی و کجی انجام سپهر فی من کجا جوب جوی مقدر قوت زور جود کما میر ولی سفند سپهرانی به کما بلند سوار در معلوم تر است کون که شوی بی بی خطا توی گرچه در آورده میر توکل دیکنا گوشه کار کروخت ز کار بر جلوه چلون تری سانه دیدگاه سخن بر زبان به لایا جان طلب کی خان چکه کی کما که اس حرم می سپهر تانین بوئی ام حرم تانین جو بود بند بر اضی ای مصاحبه تری ای بی چلون تری سانه دیدگاه ده بود لاکه جسط کما به لاکس کی کما کون	که بی حقیقت می افتد بزرگان این خوشدست در زهار بر خاشخونی نکر خراشین کما است که میر طری کی ای بی قیامت که بیرون تری هوایه در مقدور اک گرد فروغ کما شفی می او که ای رستم تان کما رکشی کما شاکه کون تو حیران بار ستم نام که ای دقاج صمان پیکر لاون کل یکدم که زمین تری بند می ولی جوی هرگز نه که او چ می این کما رکون تری سانه دیدگاه دلاون تری شاکه کون کما تان کما کما تو رستم فی کما رکما لاک طاس مرخص تان کما تو جان تری کما به هم طکی اب تری حضور همانا کما پذیر امین تان که اس حرم تان	که کج حرم کسری بی بی تان کما بوئی چکه هم یاد که بی بند کما که مجلس می کما غرض سانه سیر نه تان کما به کما و تری به ستم کما خوشی سانه سوری ای جان مری مری کما کما تری کما تو دیش تری که تری کما جوین کما کما کما بلاتی تری که اتی تری لاک کما و کما کما پذیر کما و کما کما به فرما کما نه تری کما	رکما سیر لهر کما خیر زهوا و شاه جهان بهو شاه لهر است بی بی باب کی و لیکر خنمای کما کما کما اگر چه کما به تری تری مری زهوا کما فشرده کما که زهوا کما شتابان تری به سنا کما ده بود لاک کما به سنا کما سوزی لرون به لاون کما نه دنیا کما کما کما تو دیش تری پای کما که مصلحت کما دیا کما قدم کما نه لاون کما نه پانده کما که بی کما

یوسف که گشتی جنگه سواد تر می زد می کینه می خنجه سمجمل بین ای فتح سفید ترا دشمن جان بی تابور نهو کا فر راجه ای کو تو وه بو لا که دیتا بی کو کجا یکو برادر کو اور باب کو لکا کنی ستم کات کجی کجا یه لکمر سوسی خاره ستم کجا کمی ال نی پهر خنهای پند نمین صبر کی تاباب زیندا کی سی تو فی دیدی بر آب جو بهوشه اسفند یار چون فکر اینی خاطر ای ازو شیه دو لکا کنی شکمر ده مرد کن زبون کجی اگی بغضو چهر یه بی عقل سی دورای مرد کرد	که دیوان خوشخوار مردان ولیکن بی اید شیه می بر زبان که حب صلح بهتر می یا کارزار بختی اس لپی اوستی بهیجا نه که بهلولی مری سوبرو نظر بین بی مری فانی شوب تو اکی میدان بین ای کینه جو نمین چاره گر آئی تیری خضا حضور بد ریون گرارش کجا لکا کنی تب ستم ار جند کرون جنگ سدا که ای نا ای دیا زال زنی اوسی بیو آ تو هونام پیش ایل چها که حیتا کلا لاون تیری خضو که هرگز زبان پز لایه سخن جهان بین کو فی اوسی بنیر	جوشی کی گشته بهنگ کین که بهوشه گروقت بچار کو هواسا خور و تو گشت شاه که گوشه بودی مری شیه گر ندانی جان پر تو کجی حضور بد ریچ لاون بده کر که کوشی یچمین حال نار بوقت غنائی گایطه که بی بر سر کینه اسفند یا که لالای وخت کمر مجه یوسف که گشتی کوشی تر که گوشه بودی تو بهنگ که کین بر کجان مری کینه سدا که زین کش اوسی بهنگ دوز وه اسفند یار جهان بهلول که کوشی میدان جی حیا غیر جنگ ستم و اسفند یار و شیه تشن اسفند یا	تو زنه را و کنی بر لکین تو بهوشی شیان مرار درو تو بی ارش تحت قناج و کلاه نمین اگی بهنگو سبات نه بزمان کر محبو بهر خدا کرون یا بختی قبل وقت سحر کین غمی مایه ده لیل و نهار که بهون کمر گر کسل پور و پدر نمین اور چاره بیک کارزار که کجی دیو اوستی بنیر لکا پو چینه تب یل نامور تو خانه خرابی هو بهر بیگ تو من لکمر بهنگ دیا اطاعت سی بهن نه زنده ولیکر همان گیر دگشترستان اوسی اشته نین سی مایه لاون سمجمل بین ای تو بی ناخورد تو بهر زال فی اوسی کجی کو تغافل کو دوان راهت بهنگو سواتیری کون اب دگاری روانه هوا سوسی اسفند یار که ستم سی صلح انی نامدار که بی ستم کی غم نبرد خدا جانی پهر غرق خون کون یهیجا بیام ای یل مجو که تنها بی اب ستم نامار که ستم سی جانی کون خور	تو بهر زال فی اوسی کجی کو تغافل کو دوان راهت بهنگو سواتیری کون اب دگاری روانه هوا سوسی اسفند یار که ستم سی صلح انی نامدار که بی ستم کی غم نبرد خدا جانی پهر غرق خون کون یهیجا بیام ای یل مجو که تنها بی اب ستم نامار که ستم سی جانی کون خور

ولی میکنا جگر می تفتنگ دلیرانه شبنم بر پیر و سوار بهست بزم سواران ایران که جوهر بر هر یک کا آشکار مدد کونای کوی نرس شکسته هوی نهی بر سر بلخ کیا به دلیران کی گزگران بیکر کرد و ال که بعد از آن پراگنده دل شیر مردان جدا هوی کوی دلون فی نهی ملیا بسوی دلیران ایران گیا پیشکروین پور سفید یا که به جو کوی مرد جنگه سوا دلیرانه اوس سی هو اگر جنگ نه ایوانم هر گز بهمناسجه جوان مرد مهر پوشش پهلوان فرامرز او کی مقابل هود و بهین پیش سفید یار جوان دو فرزند تری هوی کشته اش بزرگ یک نام کردان مرن که سوگند جان مستهیر کیا جسمی اب جنگ بین کجا او نهین شو قسمی شل کوی نهان یکم کوی هوی پرده شوق جنگ ولی تیرا سفید یار جوان اگر چه کوی جواد خوش ش زواره هود یکم کرد و بند	اگر دین ارشاد تو بهر جود جنگ گیا جانب رستم سفید یا ولی چاه تاهوین خون بجای پیر ستمی بولا بهر عقید یا هو احمد پیمان بهم شوا اگر گری با هم بهر خرم تیغ هوی نرم جو شل سیل آن اگر زور کوی و جنگ لار ز لوان سخت سیان کوان نیکه نه در بان پیش هر گز و بان کی کمنی لکان سوا جوان مرد نو شاد و نامدار و ده مجسمی کوی آن که کز ولی خاک خون بین ملایک کردن غرق خون یکم مین و گر پور سفید یار جوان فرامرز قتل و سکوک یا کیا جاکلی بهمن فی بجایان سپه دار شکر هود بهر غضب سزا و رخصت بی جان کن نهین بی محبی اگر نهی نرس کردن او سکوت او را سیر خراب که تیری گند گاوین بیجان دلیرانه یکم کمان و خدنگ که آبی سیاهی سوی پهلوان سوار و لا و رتب آیا و تر گیا و بهین پیش بل احمد	مددیری هم کجیو آن کر تحتن فی اوس سی پای پان اگر ایرانی او سیستانی بهم که هون کشته کیون لشکر و دو هوی گرم کمن برده و شیرین شکسته هوی تیغ بی بر گری گز بهی تندی سجا کیا زور گز بهی کمن س زواره پاره او چاک کمنون زواره کونما جنگ کمن سجا که ای مار و اگر مرد هود بی کینه خوی شتابان هود و بهین گرد او اوم زور آنا زواره بهر اتی کیدون پیراک گز زار او بالای دوان کر کی شد یو کونیک نه کشته هوی صفت نو نامدار که لشکر فی نابل کی خوند تحتن سی بولا کلامی نشا هوساکی غلگین مشند سخت بی جنگ مینی نهین کجیو کما برادر کوا و پور کوا بانه کر و ده بولا بفرمان یوان ک خدا کیل ستم نامدار هو اوس سی مجروح و ک هو از ش پیر سوخی طایر یکم که شمس تهی پهلوان	یه کمر زده کر کی پیر که کتری میری سپه بجوان کرین جنگ گردانیر خ و غم فقط هونیم هم هم زور هو اکار خجسته تیغ جوان زاک خرم هر گز هود اکار سی کما سی است مردان ک ولیکن کوی ملازم س هوی سست گردان جنگ و ن خروشان جو مثل غر زده ابر تو هود فوج نابل سی بجای طرح شیر خرویشان هود که شکار دهنار ستم گرد ک لکا کمنی مین کمن کمن بر کشته نو شاد و نامدار شتابان هو اوس می پهلوان هوی قتل ایرانیا شیدا کیا اکی ایرانیا کولاک نهین بی تیر کمن کمن لکا کمنی بهر ستم تیغ سخت نهین بهر رخاش میری خنا هو اگر دن تیری ای نامور که دنگا عوض او کمن کمن نمواتها کجیو کمن کمن تن خوش جسم و لا و سوار بیاده ر با ستم پهلوان بج ستم کمن کمن کمن

بسوی بستی گیانامدار
 جهانین نئی در کاتناو
 ترازو بازو گیار کما
 پیاده بود آب مانند شیر
 یہ چابی تمام غنای چون
 کہ رکتا بدن پر غم چکار
 کہ احوال معلوم ہی ترا
 وہ بولا کیاری گرتی خون
 عرض زدگئی جگمگون
 کیا ازکی تابوت کو پروان
 ولیکن تمام اوج آج کا
 شربت کی ہی آہن کی
 ولیکن کوئی ہوا کا گر
 یقین ہی کہ جان نہ دیت
 گیا جبکہ ایوان میں گینا
 کہا یہ کہ نگاہ پری یہ غم
 کیا بستہ زخموں کو دم نگا
 قوی بازو دخت بی رون
 مرا تیرندی کرتا گذر
 اگر زور کرتا میں سار پر
 نہ وہ جگمگشت میں ہی ملا
 ہوئی جگمگو تو تو جگمگاشا
 کہ پہلا تیرا آہنی سیراز شا
 تو پہر کی ایو غنیا سفندیا
 جہو نہا یہاں آج کو شیر مرد
 بلاؤں میں ناچا پیسہ کو
 تو یہ کہ مری تو جلا نافرود

لگا کھنٹی تہ منسکی سفیدیا
 تیری تیج پائسی گئی تہاؤ
 کمان ہی ترا اب دگر گردا
 گیا بہر چنگ آزمائی دلیر
 زواری ہوو ستیر کوکنا
 نہیں تھی کہ پست بڑوٹن
 سراپا ہی نمی بدن سدا
 ولینک نہیں تن کچھ پون
 ہوئی کم کو سوی غازیون
 سوئی آتش تپ کشتن
 خدا جانی کن پیش کیا سکا
 مجھی امسکی اندیشہ ہی جنگ
 کسی ہی نہ عاجز ہوا ماور
 سباد اور ہی نہ گریہ کھنٹ
 اور اسوی نہمتن کا دیکھا چلا
 ہمارے نصیب نہیں تہا ہی تم
 متعن فی پیر ال تلون
 تنو مند مانند تلون
 نہہر گز ہوا اسو کچھ کار
 تو بربندہ کرتا دوسری ٹیڈ
 کہوں کیا اس قسرت زور کا
 دگر نہر کام کرتا تمام
 کر ہی تجو گرج چنگی جوان
 کر ہی ہما کو کسر کرتا دوا
 تو بربخدا کی سادہ تہا زور
 تیری اسلی دس ہون
 کہ فی انصو ہنچو گایہ جی

که افسوس می گرد و خاک زنا
کمان بختی تیغ زهر آید
زواره فی گهواره غنای مجامع
کمایه نکه ای گرد و سفند یا
که اتنی بین ستم فی دس کما
مجی کیا تصد کیا تو فی آب
اگر آب بهی اضی بهیو تو بنید
هوار و زار آخاب بی نام
هوا غم سی بهیو بی کی سفند
کمایه نکه ای خسرو پاکد
لگا کنی پیش پیچ پیوید زان
بهت نه خم شمشیر و گرز زان
کیا تیر سی و سکو آرزو زان
او بر تها رد و امین سفند یا
که مخرج خسته بهی سرباب یا
برادر پدر و مادر و پور و زن
که رو بین تن سفند یا در دهر
مری تیغ زبان خشیار شنگ
نه مغلوب باید اندیش کا
پکر که کر بنید سفند یا
کوئی دیو او کوئی خلی سوا
بس کتاب پیکا محبتون
کما زال زنی سینکد سخن
کردن کیا کنی زنون بی
نه اینقدر نصرت ای علی
کیا اوئی سندی محبتی کما
بلندی پر که آتش افروخته

زبون فی سید ای کجاست
 کهان ہی تتر تیر پہلو گذار
 کیا رستم نامور کو سوار
 تری ساری تکر تہا ہوں کا نوا
 زوار دی رت ہو خبر آواز
 تھن ہی بولا سپہدار
 تو بہتر ہی ای رستم نامو
 کروں جنگ پر تیر جی کج
 نہایت پشیمان ل بقرار
 تری حکم ہی جھک جاو نہین
 کہ آدم نہین رستم پہلوان
 رہا مینی او سپہ کبی ای جوان
 ہو اجڑ سن کا لبر غرق خون
 او ہر پہلوان رستم نامو
 جرات پر دوسکی تاشف کیا
 لگی و نی سب مرد مہجن
 مقابل نہین جکی غفرت
 سنان تو تری تہی کو تہی
 نہ کچھ در بازو گیا پیش پا
 کیا زور ہر چند پر نہینا
 کہین مینی ویکہا نہین نہینا
 بکل جان چارہا نہین
 کہ گرو بکل جان ہی بیل تن
 بیل نامور زور سل زور
 کہ او سپہلوان کو تہا تہا
 چریش آو کج کل کوئی گما
 جو سیرغ کا پر کیا سوختہ

توسیر غصه بود آن ستم که بخت سفید بودی که میسکه را بخاک یوسف غم بود که بی خطر پایان کور و طایفه لگا کنی سیر سی نامجو ده بود که بی دل اجند سوی بختخوان جوان کیا تو گزینان بی بی و تر که بین بجای سفید ده بود که ای رستم نامدا عرض نخل که درستان مها تو که در شاه خد که بی جو که گشته او ولی کور کنی سی و کی و مان تریشی حکم خدا و یوسف غصه بود آن لگای و پیکان بر آبر که مید انمین کی سوار ذرا خواب بوشین بی موی ل بین وقت شب ذرا دیکه احوال سکا بی بسوی تهن پشوتن گیا سوا سکی که در کار دلیه ای کی می بی خطر خفا بوشوتن پی سفید نمین خرم کباب زینها	گواش کیا بود که بی هوا آکی بخلش کلاه بهر ستم که در سفید که قون را سکا بیل بودی ز خرم ای بی که اش و مرغان در گار توانا که در بخش زور مر اجبتان یک ستم تو بهتری کی ستم نامو که یکا همین زنده بخت مری ستم جل خرم بود تتمن کی ستم غنی بود سحر جاک سید انمین ده خرم و بلا سی با پر بهر ستم که در سفید یوسف غم بود آن کیا ستم سی شیمان هوا فتح و نصرت کا یل نامور ستم شیر که آیا پر اب ستم که جان نهو گیا به مکه ستمی خرم کوه تو ستم به بود که پشوتن کی جا که مناسب یون که کیا و بین انمین ترا باب شاید که بی	مجموعی کی بی بی نیا ز اوس بستی هوا ستم خرم مجروح طلبش ستم کور کن هوا ستم خرم بهر یقین بی که تو مجموعی و جمعی بی مقابل جم ستم کور یوسف غم بود آن تو با کوی تدبیر گذر که کی ریاستی که کشان احوال پیران کوی یل نمین بی بی یه صیانت بی پیران و نو جوان و ستم بی نه تابان است هوا انورن او شمسکی که کور کار و بی خرم بی که کورن که دیر و تو پخش کور تتمن بی بود کیا اوستی	ده بود که ای بی نه آیا ستم بلای وقت بی جو دیکه توانا و در تو بودی بون که بون ستم تو ستم که ای ستم تو دایم که ای ستم استی ستم ر با کوی خرابی قاتل تسا بوناد هوا زان مرتب کیا حریف جفا که ای ستم پشوتن بی تعب که بی شبابی ستم که هر خرم نمین خرم تتمن کی هوا تها که آیا

کردن آج خسته بختی سجد	که بودم که زان زرد بیک	ده بود که می بین کشته بخت	او دما خیال بی لوسی سجد
مری جسم پر ای مل نامو	نه هرگز می تیر ترا اثر	کردن کا بختی شسته آنجا کا	اگر کش بر کرتا هون بین با
کست ز مجو بر صلیح آ	تو بخش از بر طفت خیطا	مری که ذرا جل کی صفا	که ایوان مرار شکستان هو
قسمی نه بر غدر که کردن	تری همت پیش شسته جان	کری طفت یان که بکو بند	چو چاهی کری خمر و احمد
ده بود که آب شتی دوری	اگر زدی که بکو منظور	تو پابند بودی مری پاس آ	شمتن فی او سکوید پنج دیا
مری خدیگری سیان گذر	عوض اسکی ای مجوسی تو کز	دلی بهانج کوه کله	کثیران مطلق و گلزار
بختی پیشش دلی روی بار	لکه در حم ای سر در سر فراز	که او سنی بهیوه کوفی نگر	نمین چایی مجکوید گنج زر
خدا کی بی فرامی بی کشته	دیده ترا می ستم کینه خور	بختی لچیلان ست پابند	که بخشی مجبی سخت و فریاد
ده بود که ای گردافغان	نه جان می بهید تاج ویر	هو او غضب می در کینه جو	که ایوان نه کر او کچه گفتگو
تو هو که مریای بی لول	ای که کوه این کی تر و کان	کیا سوسی ستم روان لک	بطر ز پندیده و دل بید
شمتن ستم او ستم بی	که تا هون بین با جزئی خیر	رود که هر توج و کینه	خوشی سی بین تیان کینه
بیرایه که نه بین نه	کیا چایا بی محبت خوا	تو یاد بودی که هون بیک	مخالفت کی که بین نشان
عقوبت ز که نه تو مجوید	که مجوید بخت گناه خول	یکه که کی تیر که روان	سوی چشم اسفند یار جوان
ر که مری سر کوزین برنگ	روان او کی که سنی بی خج	بکار اتمن که بهنگا جنگ	صد شصت که می تی بی
ولیک نه هرگز که ای جوان	هو این نه ز نه زان که کان	تو اک تیر که که بود و دست	که مازین بهر شوی نای اجند
یه دیکه او ستم و هم بین	هو لی سخت غمناک و دلیون	کیا بی انگون کوه می پاد	او کی لگی سوی نیمه شب
کیا چاره چشم اسفند یار	هو که چینه بین فامع ز دنیا	تتمن کیا بهر حضور پیر	دیازال ز که کو و طلف
نه تنها هو از ان رشاد کام	هو می خرم و شاد و مرقم	ولی ال بود که ای ناور	یا ختر شاسون دی بی خبر
که دنیا بین خور ز اسفند یار	نه زنده بری دینک دنیا	تری غنا بی خطا اب مجی	ر کی پنج سی دور این بختی
جهان فرین هر زمان یار	شست روز تیرا که داریو	ده بود که میری بین کخطا	کیا جو کچه و س که نه جونی
بروز که پیش اسفند یار	کیا زال در ستم نامدار	هو می دو نو جا که مان غر خور	ده بود که نه بین کچه تمارا گن
که مریای کلک تقدیر کا	مٹی کیو که لو چید کا کها	مر او بری هون نو جوان	اوسی اب تو ای ستم پلوا
سکما پهلوانی کی ساری نر	بتا ستم دولت و سی نر	شمتن فی دغین بندر کیا	ز روی نشا طاق و سرت کها
که مریای سکی تار کچه تار	کردن او کی بو کشته شتاب	یتسین سی بود لایه بر غنیا	که گور کون کا هون پنج شکار
روان هو تو سنی شتاب	یکه که چاک ای سرورین تار	مجی تو بی بیجای قتل میان	هو تی تیر می قتل سی با دیا
هو تی باری تیری صلیح	لکه که سلطنت شومنی شتاب	ولیک بر روز جزای گمان	کری دوری و او بر داودان
مری مان سی کتا که بودی	کری لی سی ای غم و خور	نمین فاده که سی خوسا	قضایه که نه بین استیا

کما پیر وین کیسے پھر دم لگی رونی تسوین ہمیں پان ادھر آئی ہمیں کولی ایسی گہ کیا باپ کو اسکی لونی ہلاک مناسبت تریست اسکی پینا جو تسوین چھوڑے نہ نامدار نہ ستم نہ سیمیں فی زل نہ خجالت سی تہا بادشہ فرخ لکھنا نہ ستم فی پرتشاہ کو بہت او سکوتی تہا مہین خیز نہیں چارہ تقدیر سی زینہا جو کچھ کہہ ہو جھک لاون بجا کہ یہ باجر اگر مفصل بیان اوسی پند کی مینی بھی چند با اجل فی اوسی سخت جال کیا یہاں آئیہ وجوب کو غلط ہوا دیکھ کر شاہ فرمان وا	اگر گشتا سچ بھکاو پنچا ستم ہوئی ستم و زل گرم فغان یہاں مور ستم و زل زل دل در کا نہ چکا گنہ سی کیا کہ خواہ اپنا ہی یہ بیگان گیا لیکے تابوت ہفتدیار کشندہ ہی تو پور کا ای بد کہ نفیرن تھی ہر طرشی شاہ کو کہ ہوں چھٹا ای شہ نامجو یہ کہتا تھا ہر دم کہ ای نامو ہوا وہ جو ہونا تھا ایچہ کا کہ ہوں بہہ شاہ کشندہ وہ بولا کہ ای بادشاہ چھٹا اگر کچھ نہ ہر گز ہوا زینہا یہ کہتا تھا کہ نامہ لکھا روان کر تو ہمیں کو بھلا ولیعہ ہمیں کو شہ فی کیا	لیا طار جان فی پروا پیر او دہر لیکے تابوت ہفتدیار زوارہ یہ بولا کہ ای مدا برادر ہی اسکی ہوتی تل دو زوارہ کو ستم فی پانچ دیا ہوا شاہ گشتا سچ لکھنا روا کہی جان پیر ستم پیشیاں ہوا شاہ عالی تھا حسن و سپہ مدار ہفتدیار چلوں شیش سلطان گشتا کیا تریست پور کو اسکی آ جو نامہ پرتشاہ فی لہر تہمتن ہی اس امر میں غلط نہ آیا وہ ہر گز جہالت ہی نہ کہ کہتا تھا خا طو ای مدا تہمتن فی ہمیں کو با صفا یہ قصہ تو میں کہ چکا اب پنا	ہونا نہ دگر یہ آغاز پیر وہ تسوین کیسیوی ایران یا یہ ہمیں ہی فرزند اسفندیار عجب کیا جو پتہ سی ہو گنہ کہ لاوین جھیت کیو نہ کوجا لگین کسے دور کی لونی ہلاک عجب ہی یہ پتہ ہو کلا نہ وہم کیا بخش کو دفن انجام کار کیا مینی جون بن گان کھار نہ ہر گز جوان فی پذیر کیا ہنر اور آداب سکھایا تو تسوین ہی کہنی لکھا جور درست ہو بجای جو اونی لکھا لکھا کہنی پرتشاہ گردن از نہیں تیری قصہ کیو نہ پنا روا نہ کیا سوی ایران یا شفا دلعین کے لکھوں کشتا

تو لشدن شفا دیر زل طرین کنیز و کشندہ ستم از دست و خوشہ خانمان

لکھی ہی یہ فردوسی بی نظیر اوسی قصہ سوران یاد تھا کہی بعد از ان دستاں شفا کہ زل لکھتے کہ یہ ناکل ہوا طفل لکھن سخت جب ہو چلا بہی اسکی طہیت ہی ہو دور وہاں کا جو تہا شاہ کیو نہ اوسی ایک ہی خیر و شفا	کہ ازاد سر و ایک تہا دور کما اوسی مجھسی ہی بجا کہ تھی سرو آزا کو خوب یاد اور کلاوس ستم فرزند جلال کہی خانان سب تہ بیگان بسوی نکو فی تو ہوا راہ بر وہاں کہتا تھا تہا زل کیا تھا او سکوتی باغ و شفا	یہ کہتا تھا وہ پیر و ترنگ کہ ستم ہی ہفتدیار چلا پہاوس قصہ کو نظر مینی کیا کہا زل فی نام و شفا مناسبات کی زل لکھی پین ہوا طفل القصد ستم چلا ہوا جبکہ کابل میں داخل شفا حسن و پیر ستم کہنے خوا	کہ سام در میان تھی میری ہوا اس طرح سی ستم و زل غرض اس طرح سی یہی تھا خونجی یہ بولی کلاوی شفا کہا کہ دگر جہاں کون کیا زل فی سوی کابل دلا لکھا شفا فی بجا سہا راج بھی تہا کابل کشتا

سپهبدار کابل سی بولا شفا
قربت پیری نیکو کی نظر
ده بولا که بجو درایه بنا
کردن کالی رستمی تیرا کلا
دیوان کلمی تیغ و سنان تبر
غرض شاکابل سی تخت
سپهبدار کابل بون اندو کم
کسی بی رستم شیزه
برادرین عزیز دارا
کما یونکه نالاکون و ناسزا
چلون شهر کابل میو کرسا
سوی شهر کابل شایان بوا
برهنه سر و پا هوگر کینان
سر رستم کابل نامدار
شفا و نگون تخت فی لعلوان
لگا کرنی تعریف خنجر گاه
زواره کوسا تانی لیکر گاه
سوی چپ کپا رستم نامو
نی خاک کئی بان کچی باقی بو
هوا گرم پیر خورشید
دوباره که آیا جوهر بادیا
ولی خورشید و شمس
هوا پاره که سر ابادین
بوئی دشمنان دی جفا
تری گم کی خاطر آیا بهان
ده بولا که تیری سزا
نماین بولا که اسی حیلید گر

که ای باد شمس خسته نماند
کما او کونی بس کما کپا
که بی قتل کی و کی تیر کپا
غضبناک بود که بهان لیکر
سر چاقوش کش کر سر
لگا کرنی اگر در کفایت
یه بولا که اتی نمون کوش
که میرا باد نصین بی شفا
تجی چاکر نوی ستمی بین
سپهبدار کابل فی حکم کما
کردن قتل و کوبجالتا
سپهبدار کابل برسان بوا
یه بولا که اسی نامدار جهان
کما شاه کابل اندون
کما یونکه بون کنده جهان
کما پیر که اسی گرد باغ و چا
شفا و سپهبدار سی تها
که خورشید خنجر کنده جده
هوا شنبه خورشید صا کلام کو
ولیکر گم اچا بهین کر کی
توس و سر چاقو وین چا
نه یا نظر پیر پیری
هوا سخت مانده و بلیتن
دعا بی قتل مجکو کما
که بودی وین خورشید
بهت تونی خنجر تیری
پیک شدار و کونانی سر

هوا امین ستم سی شاداب
یه جیش رستمی کون کپا
کما او کونی بون شیزه
تو بهان کپا کرمید کما
نگون تخت فی جسطح کما
که بین سپهبدار علی کما
نماین با در تاجی زان
نماین نسل سی مرل کما
هوا کما لکیر بر جوش شفا
دیا او سی بوسه سر و چشم
کردن کجا کابل کپا شیزه
هوا آکی حاضر روی نیان
هوئی جیشی بین صا
اوسی شاه کابل فی جهان
دیوان لیچلو رستم گرد کو
توشغول حیلید کئی کما
هوئی حیلید اوسی کما
غرض چاه کی پاش جدم کما
هوا رستم بیلوان شریکین
هوا خسته ویش خورشید بوا
دیوان بی لگی خنجر تیغ و تبر
کنوین ستمی کما
یه سبها ستم کچی شتابه
لگا کئی ستم کچی شتابه
مری تیر کون کچی یه غا
سپهبدار کابل فی پیر کما
سدا کون قلمی کچی غلک

که ای باد شمس کچی خنجر
کردن قتل و کوبجالتا
دل اندر ده بون کچی کما
اوراوس بون کچی کما
سپهبدار فی اوس حسی کما
تیری خنجر جیشی نماین
نماین پوچستا گاه تیری
نماین کچی خنجر نیان
حضور ستم کچی بون
کما او کونی بون کچی
یه امکر وین رستم نامدار
پیاد حضور بیل سدا
تو کعفو از روی لطف و عطا
بجانبه لگاکی شادان کما
غرض لیکر و شیزه کچی
یه ستم وین رستم نامدار
سوی است و شفا و شفا
تو پیر خورشید بان توقف کما
جرا خورشید پانزانه بون
کچی چاه بون خنجر ابدار
هوا چاک خنجر بدین
کما کو داخره بونا توان
سنگ شفا و کابل کما
که تها بهانی تیر ستم کچی
جمعی کسلی های ضائع کما
کداب نوشدار و تیری وین
جها نماین بون کچی

که کاوس لیکن در کیشاد جود چو نوینان بادی شفا و نگوخت سی بر کما تو به خادی خندان کن پس نخل که چو چای نهاده تهدن سی چرخ خست ولیکن اریکاتی ربا لگی رونی ستم مان از آ فرامزنی سخت ماتم کیا فرامزنگی بوا پررون فرامز کجبت بی سنگ بیان کچی کیا صورت سنگ زواره کی در ستم کرد هوا که چو چای کابل کاشا فرامزنی او سکو از روی	گهی بادشایان فرخ نهاده بس ای پیمانگی ناچون هوا ده که چای چو کف قضا که اینچون نوینان بادی هوا سفته لیکن سخت قضا تو قوت کی که ستم خست سو ده ستمانین کابی یه بولی که دنیا سی خام غرض زالی و ستم پهلوان سوی شهر کابل بفرج گران که شاهی شهر کابل تیغ نه تنها نام که گوشت جزا و ده لیکن گایا خوان هونی فوج کابل سر آریا کیا بانه سی قتل از روی	دیران گردش نام جو فرامزنگی لاد جران ولی تاب بخشیدن و یا اوستی ستم کلمان کیا و بین ستم فی شکوذا زواره بولی و ستمی آ کما اوستی به با جرم ستم نزار و صد ستم زده مار که جاسوی کابل قویکیه ولی شاه کابل بر اسان کیا لاجرم جانب صیدگاه تو دودام کمانی تیغ کیی فخر بل بین کردین گرتا بر شاه کابل هوا سوی گشتا پهلوان	گهی چنانسی مری روبرو بر اکیندی تجبی اگر بهمان در زندون چو زاهد کمان وین و سنی مارا اوستی که بخواد سی پنا کینه لیا هونی چاهیش خرد کلان یه ستم بوازالی روه کیا اوراتی بهار چو درد سپهر کابل سی به کینه سوی کوته وین که زبان جهان بولان به ستمی بیابان بین گشتا و کمان پرتا و ده کابل بین منظر سپهر زابل هوا خبر شاه ایران لاد جران

رحلت شاه گشتا پهلوانی مجنون ستم فرزند یا تجت سلطان و لشکر کشیدن طرف بیستان بعد جنگ بسیار فرامز را قتل نمودن

که شاه گشتا پهلوانی هوا گشتا اسکا پر بی گناه کیا پهلوانی که او سکا زده جهان بین شاه جادون لگاری واد و دوش چرخ لیا چای بی کین اسفندیا یه پیغام به جاسوی فرستاده فی جالی جت	که یه نامور بین نیک و اسی چای تیغ ناچکار که تها و فخر فخر بین ر با حکم آن ستم و ستم هونی خرم شاه و مان سواران خرم لیکن کینه که آریا بین بین پهلوان کما یه تو ستم بوا بر ملال	کلاه می کی ستم و ستم یه کما تها یا او تیغ هوا پهلوان سی حکم جهان بین ستم ناو اراده کیا پهلوان تیغ هوا عازم بیستان بیابان بین ستم کما زالی فی جت	سوار سی شاهی جت ر کما ستم بین کی ستم شمن شاه گشتا پهلوان هوا تیغ شای چای بلو که زالی فرامز سی جلی چیز و دیک باکی تیغ که زون خون کین که ستم کی قتل

هو اب جو دوقی فراتاجور ایه لکمریت مال او سکودیا که جز طاعت خسرو نامدار هو اجانب شهر بهمن و دان به پوچها فرامرز بی اب کمان کیا پیر و بهمن نال ز کو اسیر نمین زنده اب ستم نامدار که من اچون کجترین جنگا هو کج بانشی شکستین سواران ایران ز رایتان بروز چهارم جلی باد سخت دلیران ایران شوی فیروز شای ولیکن سرامر جنگ آزما اوشا یلدا کا و رسوخ سیلگاه پیای بسوی سوار لیسر دلیرانه سپهر کینج کر تیج کین بر باهوش او سکودا چینه نینا کیا حکم به یون و غیض نمین دم سیتانکی خطا بجای لای شکر پروردگار به تور پیر او سکودا غرضیتان شبتان من یکدن تان کو پژا تان کدین راه من از دوا به سجاده بین بهمن نامدار و دهی حسن بین شکست قمر غرض اوس پیچره کو حشمتا وصیت یه که کی بسوی علم	کز دشمن کشی او کی گنج و گهر فرستاده بهر کی خجرت کیا نمین کچله ادها وی زینا دوین پیشوا زال آید و دان و ده لاکه ای بادشاه جهنا لگا عاجزی کرنی و ده چری که تو جس کی کین سفند یا پیاده هو اتیری کی گوی و دان رکما زال کو بند از روی هو ی از سپهر کین پیاده کنان هو ی تیره گردان ابل گشت که او کی پس پشت تپی تند باد دلیرانه میدان من قائم با که تاشاه بهمن شوی کینه نوا دلیران ایران کی بر سنج کچی قتل گردان ایران شین هو با پر گرفت از کام کار که و دم شمر کو قتل اب روار کده ز رخسار او چرخا که حسل هو ی فتح شای شریا لیا شاه فی حکا کسیتان	فرست منتظر هی با بگر بهوش بهمن شای خوان ابل هو ی آتش قدر شای فرود گیانال کی گهر شینا مار گیای هی فرامرز بهر شکار که ای شاه میری پیچ خجرت کیا برای خدا به پیلاب حم کر روار کده نیدار ادها کن یو سکودا فرامرز چینه سوا رهای من گرو با جهنگ هو ی چشم تیره پیری نه پیر هو ی حمله او جو ایرانیان هو اشیخ جنگی نذر و به مزاج ولی به یلوان کی تپی چیتیا به خسته تو من سرامر کا فرامرز ستم هو بعد از ان سرامر کینیا او ی بهر وین و ده یون که و تور تاشاه کا ر با زال کو بهی تو کینه نوا یه گفتا ستم ز روی عطا بفتح و ظفر خسروین بناه	تو حاضر بهمن پیروان زند سفصل کیا شاه هی عرض حال که کشتن پایا دز ازال کو ز رو گنج و مان بی لیا شینا هو اشیخ غضب منکی به شمر اگر ی تو ستم کی کینه بی خطا مری عاجزی پیر ز کلف که ستم فی چنگو سکمانی سپه لیکه آبی کار زار بشیشیر و گرد و نشان جنگ هو ی به یلوان جنگی ملک که زان هو ی فوج و کسیتان یه سجده که بس و از خجرتی دلیری نه کام کی کینه نینا پیاده هو ادها بهر و از دوا پیمان تان اخون شین شهنشاه بهمن فی از روی شینه ناموسی به کینه لگا که کینه تاشاه ستم کی فرزند ر با بند سنی ان ز گو گیب کیا سیتان بی سوخی نگاه
کیا تاشاه بهمن نامجو نزد زنده ادها هو اکا گر دیلا و سکودا و گنج شین که به خواب کرتی تپی از خجرتی کله شای او کی بهر وین شینی شاه بهمن فی بهشت	شهنشاه کونا کا و سنی که اینا اب خنر هو روزگار تصرف بهمن لایا تاشاه او سکودا بهاندا بهمن فی یون کینا ششایان هو ادها چهر شمر	شون فی نه هر که کینا بهنا او کی ستم خرد و مندی که رسم آتش سیتی تپی که جیاس بی بهایه کو کونی بهانمین ادها غرضیتا و جلا	کیا تاشاه بهمن نامجو نزد زنده ادها هو اکا گر دیلا و سکودا و گنج شین که به خواب کرتی تپی از خجرتی کله شای او کی بهر وین شینی شاه بهمن فی بهشت

ارادو چنین کارگی بودین دمان چکد داراب رخ گیا تو کنی لگی ملین اینی جا کما یونکه اسکوتر رکو شتابان بی جاکت مصر جو داراب کی پشختا که اعی طاق میوز را پود سبزه آئی آواز دماهی کما آکی پیر لک نی نمد نزه نهار تی مرقان صدا جو داراب شکو دمانی گیا که دریا گلی فرکی تیر کرد نه صندوق حین پشختا اوی غلعت و پشختا سپدارنی قصه داراب کا کما دلیک که بی لکین جو روز در قیصر کیخسرو تو قیصری جاکت با جرم شام میبندی و تاجو بهشت فرین کی جو فرو هوا پر هم گرم باز کنین کیا نرزه لیک جوان حریف هر اسان می سر بر میا صد بر حمله آورده کینه جو سوی هم چو پانی چار مفضل نه افش با نیکو می هوئی کی سید اندین هم	تو حاضر شادی می چون بجان تو دوه لی گیا اسکوشین جا که بی عیش کشت شان کا چوب بی سکا زیاده فرو داک بیبا نین بجا تو یز طاق شکسته گیا که خفته بی ان ایران یا سختی شغوا و لاوری تلی طاق کی خفته بی کوا یقین کچی توی غیب نیا تو دوه طاق تو با نوا گریا لکا ایک صندوق نی کرد که اعلی یاقوت تی بی با کیا او سپهر و ناطق جو پچا نوا و می فصل کما پیشا بهرین کا یز جو سپه لکی یا سومی زنگاه پیشک گیاره آن رنگ سوی همک یا بفتح خضر هو جلوه گریکه روز در گلستان غازی نویسن سبان او دونه کی صفت لگی کنی با هم بیرون پیشان کیا لشکر دم کو که بر گزینین تاجیکار تصرفین ملک و لکی هم هو فی لک پادشاهان خنجر	هو سکنی داراب هر رعد که کشتی شمی جاگر بهما بیک عیان سکی رخ شمی در گیا هو اوجیکه لشکر فراسم بان هو انازال وین زماران کیا خواب چک داراب بان نگهدار اسکا توریه بان یه مرد می لولا که لاو خبر که دوطاق شکسته بی سر وه بولا که لاو جوان کیران حقیقت لکا پود بی شغور جو کولا و دیک پانچ کیا ما جاسب فصل بیان کما پیر که کادر کولا و بان رکشی سرده یاقوت پیش نظر فردن کیا رتبه داراب کا تو بولا یز داراب سی شغور هو ار میوه سی نبرد آما دیری یز داراب کی شغور تو لیک سپاه گران پیر گیا جو افرو داراب بر چارو سر شام نیکان کی زرا عجب جو آن آج تها خمر وه بی چیل یک شیر ز لکا کنی قیصر که بیدل نهو هو اوج سحر هر جلوه کنان جما گداراب مرد و لیر	روانه هوا پر می شغور پیشی جیکه کو سپه جاکت نظر نزا و کسان کی یز جو تو پیر شغور و لاو جوان کیا هر کوئی نمی کی در میان تو آئی نرزه سیس ناگمان که بهرین فرزند می یز جو لگی مردان بس چون کرد جینی لیکه دلیک کنی خط اوسکی کی تب لیک می مردان لکا کنی داراب رخ نمد خوشی می که اینی لاک می سپدار سکر جو امر بان اوسکی کی آئی پیر مردان سپدارنی و سکو بجان وه رتبه کشتایان داراب تها که لیک سپاه می خسته نمد بهشت فوج کو قتل اوسکی کیا هو دیکه ملین سرور سوی رزگره مرد جنگ ما طش شیر زکی هو از م لگی پیر می خیمه انجام کا مقابل نین سکی بیان کی کما پیر قیصر می ای تها سحر حله کبار کی تم کرد تو پیر و میان رار انسان ستیزنده سید اندین تها شل

هزاران لیلین کی غزل کیہاں آئی تھیں میان غرض صلح کر کی ہون ہما کو لکھا قصہ داراب کا کیا طلب ایسی داراب کو جہاں بید جاہشت تھا	ہوا لشکر روم آخزون پریشان ہوا تخت ایران سوی روم فرما زوارم کا وہ یاقوت ہیا جاحضو حضور اسکی آیا جو نہ جو	بناروین کا نہ زنا کام جو کچھ پاپی محلی بھیجے منظفر ہوا راب فرخ نہما ہمانی یہ ہما کا لگان تو روین ہمانی جلیج	یہ ناچا قیصر فی ہیا پام نہ پرکشش بہر خدایہ جب یا تو شاوان ہوا مہر و دیدہ ہی یہ فوجان حوالی کیا تخت زین کج ری می و سال فرمانروا
جلوس داراب پسر ہمن تخت ایران			
ہوا بعد ان جلوس گشت بہت خلق لطیف جوان کہا پیرایستی بلطف نظر شعبہ لاو سپہد تہا ہوا وین لیکر سیاہ گران رہی جنگ باہم درویش ہوا لشکر تازیان سب آ سپہ کی یا شہر فیلقوس دلیران ان ہی تخت کوش نہ تنہا ہوی کشم تیغ ویر پذیرا کیا اوسنی بنانج کینے کما ہی شہر و لکرام گیا و درین مقام شاہ چہا جہاں گیتی ستان ازان	ساجدیت کوشاوان کیا تو کمر بستہ گاڑی ک آ سپاہ عربیہ لار تہا شتابان ہی لشکر تازیان بروز چہا شہر عرب دلیران ایران ہی تخت خروشان ہی روم و شوش کی و میو کی راگد ہوش زن بھی ہی دلی آشی کہ قاتل ہی ملک و گنج شہ روم کی خست نایم کہ قہجی بھی خروستان	ملک کی گاڑ کو نہر و یہا یک سپاہ گران کین سواران ہی کھنجر ستیزندہ بہر درویش ہوا کشتہ سید ہمن و شوش شتابان داراب فی لک بہر درویش کو ہی تیغ شہر فیلقوس کی سپاہ ہوا فیلقوس کی قلعہ دیا شاہ داراب کو شہا پہر درویش و غیرت ماہ شہ روم کی بادل چھٹا	جہاں داراب فرخ سپہ عنایت کیا خلعت آ شتابان ہی لکھی ان یہا جہاں راگد و شوش نیا روم و شوش کین سب باب لشکر کاغذ کیا جانتہ روم و لشکر ہوئی ہجرت کفر و گناہ گریزان ہی بی قواد کلا کہ سید انہاں کو کچھ زر و گنج و دراز و کبار سزاوار ہمن ہی شاہ کیا خست کوشا ہی تخت ہوا و شوش ہی ایران
دہن نامید دختر والی روم و فرستادن خاتہ بدش و سید اشکان			
ہوا شہ جہا سید ہی کشتا ہوا اس نامشاہ داراب غرض حال ہی ہر طرف ہوا جبکہ دختر ہی پیدایہ سکندر رہا نامہر و لکیر ہزار و سکاں بیکہ شہی بابا	تو آئی نہ بوی ہوشنگ ہوا پسر نہا و خواشاہ دلیکن داراب ہی خیر کیا او کو قیصر فی شہر جو افر و زور و کاف وہ علم و ہوش و آستان	ہوئی چارہ راوی آستان شہستان ہمن نہ ہر کرا شہ روم و فرزند کشتا سپاہ خد و نداد لایجا حکیم و کادہ بیت دہ ارسطو ہی نامی فرخ سپہ	ہوئی دلیکن بوی ہا سوی فیلقوس و شوش عیان جل و سکاں کرا سکندر رکما نامہر و شوش کوئی علم باقی و شوش لقو ماجس نامہر و کرا

که تنها عقل و دانش منی بودم	سکندر که همدین شاه ششم	به قصد بیان کاهیان چو	سمند قلم کی عنان بود
بسایب کی میان سیای	جلالت ایشاد و جهان و جلوس در ابرجرت سلطنت		
کیا شاه لی جب کنا هید کو	هونی وه هماند اسی ارد	غرض اومینی کی جب کدر	مخص سوی قصیر نام جو
لوا و رایک چا پی کی گنج	لکا اوی کانا م دارا کما	دایو و خروست دارا هوا	هو ابلطن سی وکی پید اید
هواشاد و دل شاه دارا کما	روانده هوا سوی ارا بقا	ر با چاره سال و چار	ولی جب ه باره بر کما هوا
تو پید شاه دارا کما کوشا	سخت بینما بجای پیر	قرون جاه تمام اهر کما	نخبان عالم شیه دین پنا
ر کما سره دارا پی پرتاج	دیا او کما پرتاج و خراج	سوی شاه سکندر انا پرتاج	بستور دارا کما هر شاه سی
لیا خسر و نامور لی خراج			اوی تحت یارب انا پرتاج
تقسیم ایشاد و روم بجای فیلقوس و لشکر شیدن سوی ایران بجهنگ دارا			
کیا فیلقوس این جهان سی	سکندر لی سر بر کما تاج	نقطه روم من کچند انا کما	سکندر ره هوا باد شاه جهان
ارسطوی دانشور فی نظیر	هوا شاه کوشور ستا کما	از طوطی فلاطون کما کما	خروستد انا و صاحب کما
بافونی انا و ملک مال	سکندر جهان بین تها و خند	فرستاده دارای ایران کیا	یه پیغام لایا که باعث پی کیا
جواب کما بین تونی بجهنگ	مناسب یه جلد پی خراج	ندی با تهم سی و و سر وید	هماری طاعت سی مت پیر
سکندر فی سکره یا سخر دیا	فیلقوس اب جهنگی کیا	جو دیتا تها هر سال بجهنگ	ولی بجهنگی مت هو تو خوا تاج
خدانی دیا بجهنگ جاده و ش	سرخ پی پنا و کما من علم	مری پاس پی لشکر ایران	زور و زور و شمشیر گیتی سقا
مجبی غم پی کی اسی نا جو	مسخر کون و غت اقم کما	یه لازم پی بجهنگ و پی خراج	ره پی نه تیر ایه و رنگ تاج
خبر و اکر کما بون کما خیر	سپه کی انا بصد کما و فر	هوا ایلی کی نامه و ن	سکندر اده پی سپاه گران
چلا کی اقصای ارا کی	جلی شمشیر پی تانکی مت	یه دارا کما و غت پی خیر	و ده جاده پی فوج کما جمع کما
سکندر بهماند ایتدی شان	پن کما لباس فرستادگان	کیا پیش ارای فرخ تبار	کما جاک و ارای سی شهر
سکندر پی بیجا پی بجهنگ و	که بجهنگ بین ملک سی پیر کما	اراده یه پی سپه نیا کون	مه و مه هر سان گرد عالم پیر
تو ایا کما بین ارا کی سان م	سند پی بجهنگ پی خراج	از ملک سی اپنی پی بجهنگ	که کد و تانکی سی لیکر سپاه
اگر خواه نا خواه پی غم جنگ	تو بمان پی موجود پی خراج	جوش پی سی پیام اوسی کما	تو حیرت بین ارای ایران کیا
لکا کما پی ارای فرخ نند	ترانم کما و کما پی	یه جاده قیامت شویک تبار	جهان بین کی کون پی کما
لکا پی تو بجهنگ و نامو	کما پی میان کی پی پنا	و ده بولا که میر اوان کیا	بست مجسمی بین جاکر شهر بار
سکندر زمین پی خروستد	که اسطوخ اوی مخالفت کما	طلب پی یه جام و دنیا کیا	فرستاده کما بهر کی ساغر دیا
پیا اوسی صبا کما کما	ولی پاس پی کما جاکو	یه دارا پی بجهنگ و پی	متی کی کی ساغر جوق پی کما
و ده بولا که پی سر و نیکام	پی ملک بین اپنی پنا	که هر بار بین اس کما	فرستاده کما و پی پیر ساکین

لکا کشتی هسنگر شترنا محو رکمالاکی خوان جبهه بر او چشم دلی و دهرین اسکندر نام دار عقب و مکی دارانی پی اسکندری چادون به جام طلا کیا مینی معلوم به جاکلی و بان که میراجان آفرین یاری	کران جام تر لکاکی این د اسکندر به بی لکاکی و بان یه سجما که را به بر او انگا دلی این بر خاش جو کینار نویون کو دکمالاکی و بان کر و لکاکی پی بلخ کران شب و ز دولت درو کار	عزمن و سنی دانی ای چا کسی شکند کو سپان کر شانی سی او شکند و بان شب تره سنی او که گرگی که حق بین سی و سنی کی فال ولی سانه سیری نهین چنگ عزمن چنگ پیگاریانی قرا	هر اک جام زرتما جام بر کار جنگ یا طرقت گوش داراکی طربانی لشکر کی ایا و بان و دکام و ناچار کینار عین سی که داراکی و بان میر محمی فتح به سیدنگ سیری بهیم شتی زینتا

جنگ کردن در ابا اسکندر سرتیبه و شکست خوردن سربا و مظفر فین سکندر

هوامه رخشان جو روز دگر خروشان بهی نامی کی بهی سیه وقت خفاک سنا بهو آتوین و ز دارا شفا اکی و میان سنی حلقه کمان و گردا که کی فرا هم سپاه ولیکن آقبال دیر هوا	دو لشکر مقابل هوئی ک کیا بون کا آسمان فغان هوئی تی خون بهی کینار پیشانی هوئی او کی سپاه هزارون هوئی کشته ایران سکندری دارا هو کیه خوا تبا و دیرا گنده شکر هوا	او هر تو سکندر صفت را هوا هوئی زرم جو کینه و بان باشان کی گرم باز کین گزیان و داراکی و بان میر و فین فتح و نصرت هوا سپه کی آیا سوم بار پیر هو آکی هر بار دارا خراب	او هر گرم پیگار دارا هوا کی تیخ ترنده فی سرقلم اکی تیخ خون بهی خیرین کیا تاب و دبار فرات تو حال سکندر کو زوت هوا هو آکی گرم پیگار پیر سکندر تواری بهی خوا

واج دادن سکندر که خود در ایران سیدن و امر به پیام برای جنگ و باز تبا شدن

هو ابا سکندر جهان را کشت بصد گوشت لطف کر خا و کام که بیگانه تر مت بهی کینار جو اند چون او جوخت بهی شب زرم چون سنان کی اکی جانی هر روز ایران سینس که و شتی غمی کینار و دگر که کینا عین سنجت خوا ییرا سنی او سوت کشتی	هو اما اک تحت قناج کین نیز کینا تبا و ارا لطف حلا تتمار هوا شتر او می مان بهی شتر جمع خاطر هوا یه سکر حصار هوا گیرش یه و لاکه ای مردان شتر بهی کینا سنی بهی کینا زن و بچه جوگی گرفتار بند که هم و سنی سنی بهی خوا	کیا سکندر ایران مین ایان و بان سکندر فی سانه او کی جو کینا که خوش شتر او سنی بهی کینار اطاعت سنی جان لوی کرد هو اکی حصار کینا زبون سنی سنی و میان پیر جو کینا سنی سکندر کینا بهی کینا سنی کینا کینا بهی شتر او سنی	هو ابا مظفر فضل خدا کیا شدنی ایرانیون کو تمام سکندر کینا تبا بهی کینار نمین خیرین ارا شتی کینار تبه لطف شتر او کینار جو دارا سنی ایران فی کینا اورا سنی سنی کینا ویرا سنی کینا سنی دو مرد و سنی بهی کینا

جس اندر دارا پیر ایا ادا
 ہوئی تیج رانی مان
 سواران کے وقت
 نصیب پر بھی پست
 سکندر جو دنبال او کی گیا
 جو آتا تپا پیش شد دایس
 تو دون ملک ان کے
 بزرگان گردان ان یا
 وہ بولا نصیب لائق سکندر
 لکھا فور بندگی یوں از ا
 یہ اسرا کو سنی لکھا یہ جو آ
 جو پہنچ کر خورشید و جهان
 کی بندہ چار سو گنڈر
 کہ نام ایک لکھتا ہا بسیار
 کوئی دن کہ ہو گا کوئی بند
 کہ ہوشا و سکندر نامدا
 کہین دین تہ کو اکیلا
 یہ ہنگام صفت جو ایا نظر
 لگی زخم کاری تو پناہ چور
 گیا پششاد و عالی خاب
 سکندر فی گوشتی دن
 سکندر کو دیکھا باہر یقین
 کہ دیکھو ان طرح ستر
 کہ وہ چار ہائی تھی خم
 سنائیں ہانسی کہ ہستی ہم
 کشند و کھوتری دن میں
 سکندر داریا رہی لگا

بی جنگ اسکندر نامور
 که صحرای او بخون نسیم
 دلیرانه جعفر راوان کیا
 قرن موج ایرانی شاست
 تو و پادشاهان زنهار دارا
 زن بختی می او بس
 مبارک که تخت از سر
 به دارا نشی لی که اشهر
 کروچ اسکندر کی فرمان
 که یونان محمد در آسمان

سواران جنگ زما بیجک
اور اوس سکا تھا جانور
کہ اب پر گیا اس خنجر
فزون تر ہمارا نہ وہ و کا
جدا اپنی لشکر تھی شریا
تو ہر ایک فی شاہ کی سنی
گرا پست سین میں خاک
سوی مقتل شاہ دارشاہ
رکھا اپنی اونچا راکا
تو سینی سی کی آہ ارا نی
تن خستہ سر تابا غریب
جو حاصل شہادت تو با حد
پسراک پر کی ہرین نور
ملاؤن ہراک کو نہ خون
کہ نہ مرنے کی سی کیا فائد

سکندری بهی یا بشعیر کرد
 بشمشیر فروخته و کارشها
 ولیکن تنی را از کی بسته
 گریزنده بود کج حال خرا
 زن بچو طفل ایرایان
 سکندری را ز کوه کربسنگها
 یهانی میان کوهین قطره
 سکندری کا ملاقات کرد
 غم جان نهین مجبور نهان
 کوئی باره اهما نهین

سپہدار دارا کی تھی دوزخ
لگی کہنی پر ہم اقبال شاہ
یہی صلحت ہی پہنچنے
رکھا الفضل امون روا
نتہا ہیں اس کی کوئی سوا
روان نیز خنجر کیا سید
خبر کی سکند کو یہ بعد از
ہنوز اس کی سب سے تھی
کبھی چشم سی ہی افروان
سکند یہ بولا کہ اسی جدا
یہاں سی لیجائے اور انہی
بشاخ جو ایران کی شہر پر
جی اس ایسی دو غم ہی بڑا
یہ کہو نگارونی پر ازرا
گزار ب گیا چارہ زندگام

موعی که میباید حاکم را
 قیامت که و آن کس که
 به او در پند و خوار
 گلیا سومی اصطلاح را
 موعی قید سرچرخ و بران
 که اگر تو بوی پس دل شتا
 که درون ملک شیرینی
 که هر ملک غم بری سبب
 ولی طاعت و میان علی
 تو بهر خدا و محمد و معین
 که بهینجا بیان که چون
 که دارا کو بی غم نه بدو
 ستم پرور و بد نهاد و شوره
 گلیا او را شکر به حساب تباه
 شهنشاه که کجایی زیر تن
 خداوند نعمت به چو رجاء
 فقط تسی و بی تعیین با
 رها و سوری فی کیا رخ
 که در او کو نهی کیا قفل به
 که بهینجا جهان را گیتی
 به او در دای و کی که گمان
 نه تسی تنها جمی ز دنیا
 شجی محمد ترین بین که
 شتابان نشیانی در
 که تو بی حقیقی برادر مرا
 به او در دو غم سی بهشت قمار
 مرا کام موعی جواب غم

مجلس و خطبات

خدا فی کیا شجوا به جهان بباراهم تا بهرین می عدم سکندر به بولاز روی صفا مری خراک روشنگر نامست نوا سفند یار و سکار تو نام که قائم می بین امر شاه ر که اپنی بن پسند کا نام هونی چشم در اکی جوقش پیاده بهوشین بو ش شاه بزرگان ایران تا خوان سوی مادر و شوکت از روان و سنی و ش کوکبا جاندار بطین آیین وین	نور بادشاهی بصدر وین تور وین نهین به چشم که لا وین ترا حکم کبیر بجا پیر بهر و هوش گل از امر مری سوخ کو کبیر شاه کام ره و رسم آیین گشت شاه لگا کنی ارای فرخ صفا نگار و فی اسکندر ار چند کیا لاک مدقون می فک دل جانسی محکوم سلطان کیا نامه میکی نامه ان حضور جهان در کشور کشا هوا کنده اسات و کی وین	شهابی گشتا شیرین وصیت وین کجا اگر لگا کنی ارا که ای بادشاه اوی نقد آیین لانا و نه به هم کوئی رسم بهرین سکندر می ارای جو کجا که نصرت به فی صفا خیرین کیا چاک جالبه بو انور سر دار کینیا لیز روی سکندر فی مرهون کجا لکار و شک کو نهان پستار ساسه اوکی تکیه ر با شتر اری اندک چند	غم و در و دل می اود پذیرنده بودی می اوی مراتک ناموس کسان اگر لطن می وکی بیدار به ملو طر کسان لیل وین سکندر فی کبیر زریا کجا نگهدار تیر ابرو جان خیرین اوی همد زین بن اکر کشد دنگه اراکی شیرین باطلش که سکو شادان که چون شمع و ش کزنی ز رو گوهر و لعل تنی سوی بند پیر با شتی

رفتن اسکندر طرف هند وستان حاضر شدن کید هند

شیر هند نه تاکید ان نام که امر و مان که در وین حضور او کی بهر کبیر شدی که ایوان بلند و زری کلان دو و شت و کیمیا که جلوه اوی کبیر می بین بهر مرد تو بهر کبیر می جلوه شب نیم شهر آیا نظر ششم در و سوا بهر شام سوار و ده جانی بن لیل شب نیم می بر مرد نه چشم شت و کبیر	اوی خواب بر و آل باظر خروند صاحب دل و شکر کیا او که انا یکدشت اوراک خروار می می کوئی نوجوان سیر می ولی پاره و نه اندین گرزان بود او سکودیک که بین و مان و مان نظر ایکه یا جی شرب شب در و شام نظر سب یا کبیر وین دو پرک بهر ان می	حکیم و بی جوی و تو بیابان بین بهرین کیا یونانی سیر اوراک پیل است اکی بهو شت و جی ابا باظر شب نیم شمس عقب او بنی و کبیر بسان بصرین وین که خروارین بقل سکان او بهرین یکدشت و ده که نامی و کبیر تمی که بهرین وین	کسی می کبیر است یا جاب کیا گاه و قیس با تمام شب و آل یا بهر نظر کیا بهر کبیر و کبیر که که پاس بهی خیمه و ده آیا کناری می روانه بودی با نسی نهین غم می کبیر او راچی بهی وین خبر لیلی می و کبیر و کبیر نهین می و کبیر

نه که آب به قاضی نکازد
و ده که مانی بی قیصری است
بیان کجی محمد سی نصیر خوب
تور نه دامت به جوهر گوشت
خردمند دانا و عاقل طلب
پیری گرمی آتش آفتاب
تو دنیا اسکندر کو به هر جا
دیامرود ویش فی بی جوت
و ده هاشمی بی اسکندر نام
پیمان سفدک با و نه انگ
اوستی کجی پیری این جوهر مروی
جوهر وایک انگ میان ابرو
حکیمون کاذهب کری
و ده تشنه جو یا نظر پیر
گزیده خلق اوس بی بیان
زمانه که آوی که شود زبان
ششم شب جو جو را می نظر
زمانه که همین سخت چیران
که آوی زمانه آب اس طو
دین من هر که چو کجی
زمانه کوئی آوی اسطو
تسلیت کو تو بی سیر
حریف اسر تنه دنیا به یون
سکندر کا نامه بیجا وین
که کا کید بهندی فی بهر جا
کوین کش تیر باب چای
تیری پس آون روی گیا

نہم شب نظر مجھ کو چہرہ پڑا
 ولی فریہ گوسا لکھای ہی دن
 کہ لہی مری دور سے خط آ
 غرض شہتی کیجیو یہیدنگ
 قح ایک تھنہ جو غضب
 رہی سہر دہر گز نہو گرم آ
 تھی ملک بخش گیا دوا جہا
 کہ ہی پہلی دن کی یقین خوا
 تری شہری جو کر گیا گذر
 خرابی تری ملک میں لایا
 گردن و سکی تعبیر میں آکا
 کری گا وہ یگن ہو سی دن
 کرین او سکا آئین سب خطیا
 گزیندہ ماہی سی اور آسے
 یہ خواب چہارم کی تعبیر
 نہ نہ نہ نہ کہ نہیں نام و نام
 کہ جو چین تہی چہی لو کی خبر
 متسخہ ہر سوری نادان کی
 کہ لطف مہاراد نہو فی را
 نیک جہ محتاج کو پیچھے
 روحہ کو گروہوں یعنی شہا
 قرون جو خوشیست بہت کو
 کہ مسکین سے خواہش کن ہر آن
 کہ جو انکی مورد فرستہ
 کرای بادشاہ شہریا جہا
 تو کہ نا انہی جان لکھی
 تری لطف تہی کہ ہوں فرما

اثر اک گام اوادهی گوستا ادا
 دهم شب کو اک شترکه نظر
 وه لولا که اسکندر نامدار
 وه دخت پر پچه دار که دیز
 که گراو سکو که لب اشد جو
 غرض تیری پاس هر چرخ
 که اکیتندی نی یه بعدا
 که ده خانه دنیا ای نامو
 یه پرتو نی ویکها چور و زگر
 سوم شب که کاس ای نظر
 که دهقان آتش پرست بگا
 پهلوس ملک مین اولی میو
 پهلوس ملک مین اولی میو
 رسول خدا ایک ایگه پهلوس
 شب حرم ای جو کوران نظر
 کری کو چشم کسان و نگار
 زانه اکوی که دشور
 جو ویکها شمشیر و سپهر
 و چندان جو ایک که صراز
 جو ویکها شمشیر و سپهر
 تیدت یک جندوی جهان
 نهم شب کو ویکها جوتونی زها
 دهم شب جو ایک که صراز
 کیا مینی هندو تا مین گذر
 اراده مین او جریا کری
 که هر ایکه نیا مین بی خیال
 غرض حای چهرین که تهرین نظر

اگر گوسا کا شیریں دل تھا
 کہ لب اسکی میں شکر و طراوت
 تری ملک میں آئی گا ایک بار
 کہ اختر شناسی میں ہی بنی نظیر
 تو زہنا آبِ بقیہ کج کم نہو
 کہ میں طرفِ اسی شاہِ دولت
 کہ تعبیرِ چرخِ آبِ کجی میں
 اور او میں وہ سوانحِ ہی تار
 کہ اک مر و بیکار ہی تخت پر
 سمجھدہ تو خدا و سکوائی ہو
 رواج او سکوائی ملیا میں
 حکیمِ خرمندہ یونانی ایک
 رہ حق پرستی وہ پہلدا رنگ
 کہ بیکارِ ایت بلب تشنگان
 کہ مخطوطا کو ری ہی ہی بربرس
 نہ فہمیدہ ہو کچھ اذیت میں
 سطر میں چون محتاجِ سید انشان
 یہ تعبیر اسکی ہی اسی نامور
 یہ چاہی کہ سبست کی را
 کہ پزیرین و خرم اور خالی ہی ایک
 زرد سیم بر سہای اگر آسان
 کہ کما تین دہ شیر گوسا کا
 کہ اک چشمِ بدی جنگ کہ اولی آب
 ملاقات بہتری ای تاج
 کون میں دل جاتی نہا ہی
 نہیں دوسری ای شیرِ شکر
 قدح اور دستِ طیب و وزیر

سوسا بہیچون خوشی تھی	ہوا شادمان شاہ عالی جانب	سکندر فی دیکھی جو وہ دلرا	کیا ساتھ اپنی اوسی کھڑا
پیام تہی دلرا کی دہ جام	ہوا وصل سی دیکھی دل شاکم	کیا کید پتہا جو کی حضو	شہر بار دیکھی باجہ سرود
ویا جب سکندر کو گنج و گھر	سکندر فی بختا اوسی ہر	سکندر سی پھر کید رخصت ہوا	قرین نشا طو دست ہوا
سوی فور ہندی ہوا بہر	رفتن سکندر در قنوج و لشکر کشیدن		

سکندر فی نام لکھا فورو	کہ تو اکی حاضر مری پان	لکھا باغ اوسی کما تی جو	کیا کشتہ دار کو تو نے زگر
تو پیر کیا ہوا کیا ہی تناؤ	تو مت اکیو تقدیر کینچ دو	نہ کہتا تھا مری مری	اطاعت تھی کید ہندی کی
نہیں تجسی مجھ کو خطر نہا	مری پس ہی لشکر پیشا	نہو مجھ سی خواہاں جانبر	کہ کہتا ہوں میں غم جنگ
دولت رسیدان میں ہور خوا	کردن لشکر در میان کوتاہ	یہ سنکیر ہوا پر غصہ بادشا	کیا سوسی قنوج لیکر سپاہ
سواران جنگی تھی آہی ہرا	از ان جملہ ایرانیاں تھی ہرا	دلیران ہر و سواران دم	کہ فورا دھوئی ہیبت محوم
سکندر کی ہرہ تھی چل ہرا	نہر دازایان خنجر گزار	سوا اسکی تھی ہندی قنوج	شہنشاہ عالی جاگری
غرض تھی حضور شہر نامہ	سواران ہندوستان دہ	نخل غوہندی ہی قنوج	مقابل ہوا شاہ کی قنوج
سواران جنگی تھی شہر کا	جوانان جنگی مردان کا	پی لکینہ خواہی تھی یکلی	نہر دازایان جویا ہی نام
نہ ہرہ تھی صرت جنگی ہوا	کہ پیلان جنگی ہی تھی ہرا	یہ پیلان جنگی جویا نظر	تو قنوج سکندر تھوئی نی خطر
سکندر سی مردم یوئی ہون	کہ پیلان ہر کا جنگی نہیں	مخالفت کی ہاتھی جنگی نہ	یہا کس طرح جنگ کی نہا
ارسطو کو کہی طلب نہو	ہوا چارہ جو خسر و نامو	ہنر اوسی دھوئی کیا شکا	بنایا اک آہر کا سپہ ہوا
شکر او کا کید نہا کی کما	سر سر اوسی لفظ سی کیا	وزیر خرد مندی بعد از ان	کیا ایک تیار گردون کلا
وہ سپہ سوار اوسی قانم کیا	کیا کید گردن ہی بہر بادیا	ہوا جبکہ میدان گردون ان	ارسطو یہو لاجوسی کہان
نواب خوب سی سہین تھی	ارسطو کا وہ کمر لایا بجا	وہ آتش لگی و جین بجر	خروش غفلت اک اوٹھا ناگما
سوسی بہر بہرین ایک با	اوڑا وہر کچ و لایا سپہ	ہوا تیرہ روی سپہ بلند	ہوا دیکھا کہ خوش شہر احمد
بنامی پہر و طرح کی لکھزار	نہ تاخیر کی جنگ میں نہا	ہوا اگر مایا پیگار دمان	لگی کشتہ تھو سپہ بولی جوان
جو دیکھا وہ گردون سپہ ہوا	ہوا بس میں فور حیران کار	خیر لانی والونسی پوچھ لکھ	یہ کیا ہی کرومیری لگی سیان
دین مردمان کی کیا آشکار	کہ تھو پتہ نہ ہی ای نامہ	مجھ سمون او سکومہا کیا	یہ سباب ہی از مر مجھ کا
حقیقت سی دیکھی ذرا نہا	نہ واقف تھی انیسکند سوا	ہوی ہوی گردون چاکر	نہر گر کیا دل میں کچھ نہا
وہ ہر سی جوانوں کی لیکار	عقب سے جو گردون وہاں	جو سپہ سر لفظ روشن ہو	زمین بکھیر تھو لکھن سون
سواران ہندی پیلان	گریزان ہوی کما کی کیر	فرا ہم ولی کر کی بہر قنوج کو	سپہ ہندی ہوا زرم

رمانشام تک گرم بازار جنگ سحرگاه پهلوان جنگی سوار او دهر تو بی جنگ روی پهلوان جو پهلوان جگر گرم بازار کین مناسب بدی ای شمشیر فرو سپه دار هندی بی بیجا چو به او دهر سی سکندر غرض مثل شیر نیکیکن هروی کارگر ز بهادر دوباره هو اکنت سی تا کم جو تی نامداران هندستان کردن تو هندی سی بی بی شتر یسنکده هوی سر سبز مدد در گنج و عمل و گمرا و کیا سورگ ایک سروا کانا تم	سرو سینه تها و قتیغ و خنجر سیدی کی ایایی کارزار او دهر ترین هون و دلیر جوان تو به وی هلاک ایک علم و دین که هر تم هون تنها بهم زرم ساز که به تر هی ای شاه عالی جناب او دهر سی گیا نور هندی لهر اگه دار تها شاه کار و کار گرا نور هندی گون خلک پر طلشت فی او کو کیا بعد از مرا عا و طلا هر ایک بر شنا خوان شاهنشاه کا مگاه نشان خسرو وادر کو دیا که سالار تها فور کی فوج کا	هروی جنگ و قوت و بیجا شمشیر سکندر فی او سکوی بیجا بیام هزارون سواران بیجا جو بس بیجوی دین ای بی دوا گری جسکو میدان بی بی بیخت جدا هوی لشکر سی ای بی وین کیسینکده نور هندی فی تها کیا شاه فی جبکه وقت سینه مظفر هوا خضر و جبرند والا ساهت بی کی او سی کما حوالی متین کر کی بی بیستان سخنهای شیرین سی سرور ز روی گرم شاه فی سر بر بشایا اوسی تخت زار کار	دلیران گئی پهلوانی خیمه سب که تو بی شجاعت بی شمع و عام هروی کشته و خسته کل و زو سو که ضایع هون کین بندگان خدا و ده هون مالک شور و تاج و تخت که نه تنها هون بی بی جنگ با رودان کی هوی باد شمشیر پیش ر یا فور بر زخم شمشیر تیز که تها یار اقبال و بیخت بلند که اندیشه مست کجیو تم زور بسوی و گریه بی بی بیستان وین کی گئی قطعه من شاه کو حیات کیا او کو و ده گنج دوا کیا یعنی قوت و جاکا تا جو ر

رفتن سکندر زیارت که معظه آمدن مصر از مصر طرف ملک اندلس رفتن

سکندر جهاندار عالم پناه که عبیدی ام او سکاه شوم سما عیل مرو و جسته سیر سکندر جو پنچا تو با صد و زیارت کو پهلوان و سی کیا لیا چین بیسی حجاز وین سما عیلان کو حجاز وین سکندر ر یا مصرین انجیل زن هوشند ایک قید و نام فردان تها او سکاه شوم و سکندر سی بولی زینگی شیا	ر یا شهر قوت وین تا دو ماه پرستش که خلق بی بی محرم که گذر ای بی بی بیست و ده قصر قتیب سی کیا خیمه بیاده جهاندار کوشور کشا تو به وادرس ز چرخ چین دیا اور وین باد شاه وین هو لشکر شاه او دوا پر بچره و رشک ماه تمام گیا ایچی بکی دوان باد شاه تو بی شاه اسکندر نام	کسی فی کیا شاه بی بی بیان زیارت کی سکندر هوی آرزو بیرا تها اسکا جو نصر قتیب سکندر فی ندر وینا ز او کو سما عیلان پهلوان و دوا شهنشاه عالم فی پهلوان و دوا سوی کشور مصر و نامی گیا روانه هوا مصر سی بعد از سپه دار قتیلم آمدن مست گیا جبکه اسکندر بی بی مزی جنگ سی اب و بی بیان	بنایا غلیل اندلسی که مکان روانه هوا خضر و نا مجو شریف امین کا تها و دین بست او سی تعظیم و کرم کی که نسل جبراعه فی ای باد شاه جبراعه کی اولاد کو قتل کر ملا آن کی باد شمشیر کا سوی ملک اندلس ایاد وین که سی سر بی بی تاج و پناه بی تو بیجان اوسی لیا شاه کو شهنشاه با سخنیه بولاد وین

سکندر بنده شاه آزاد بود سکندر ره بود یکسر سبکین کین اور سطح دست جانو مگر خاطر بنی تو که جرح هیا اگر کینه بود که دل نمی دو لکا کندی پر شاد و یکوان علم نرون ماته می سحر لره وفا سکندر ره بود اوس سنی صفت وین سی غرض بادل شان	سکندر بنین بن و ستادین هو ازنگ چهر یکا پزانین بلا سر به اپنی قومت لایو نه هرگز کرون راز تیر اعیان توسو کند کرایه میری خضو که دین اورایسان کی کجاکوتم کرون کجکومرون لطف عطا رما و مانن نمار بهنگام شب	شعبه جهاندار کی طلب دلا سبستی کی بهم تن که نهان هرگز هوا آفتاب نه سبب پنچاؤن مین کچو که هرگز نه مجسمی کری کچو ترامین بداندیش هرگز نین په قید افه بولی که ای تاجو بهت مخی اوس ماهش نی بی	سکندر کی غمی تیرین سستی یه بولی که ای بادشاه نین رخ بادشاهان علی جناب تو فرمان بر اینا سحاب مجبی پنچوژی تو رسم وره نیکوئی تو که جمع خاطر کوی جبین مری که تو کراچ شکست سحر سکندر کی میکسر پیرا کبی پیرایا سوسی خیمه شاه جهان

داستان قصد نمودن سکندر

برای سیر جهان و رفته رفته رسیدن در ظلمات محرم گردیدن از اینجا

و تیار نمودن سد سکندری

یه تنها بسکه قصد شیشه نامور کیا خوب شاه سکندری گیاه صدف شاه کشتو کشتا ملاقات مجسمی کرون کر بهت قطع کی راه پست بون پیراهنت اقلیم مین بادشاه کناره تنها عالم کای جی جهان کری نوش جو کوئی شبنمی کاب سپاه عدد و سوز سی و دهنار خضر سوی ظلمات تنها تنها عیان کرون دوسری لعل رکما و دوسری لعل کویانی پس دور و زو و شب تکی بهم ربه سنی پر کسی نی نه هرگز صدا اند میری مین برگشته تنها کینین اومین اک سیه کوه تها	بهت کیمی موه و کوه و دوت یهی و مانکی فوانر واکو لکها که مطلق کسی کوینه پنچی ضر کیمی جا هو الله کویم و کوند که تنها یا ورا قبال فضل اک کیا مردمان نی یه اگر بیان تو عمر ابد سی هو و ه کامیاب لیی ساهته اپنی دلا و بودا خضر سی شنه نامورنی کما تو پیرمار و کزدوم گریزند هو هو اگر دهم و ماری سیر اس سوم روز آیا و در همه نظر خضر پیر سوی چشمه تنها گیا یکایک هوئی روشنی آشکار سیه کوهی ومان یه ای صفا	هر اک ملک نشوین هر شهرین که هرگز نه مین کجکونک زم بهت شاه حاضر سوی شیشه تبه شنه کاشکده هویشتر جو ملی کچکاسب خشک تر پس کوه ظلمات یه سیر سیر شنه نامورنی سنی جب بیت سیر انجام مل دوزه کاتو شکر مری پاسن و لعل مین جی خضر دیا خضر کول عمل انجام کار خضر نهانی کنان پرتین جد اهو کیمی خضر سی ناگمان و مان جالی آیتا نوش کر پیرانی مین ظلمت نمایان که افاده مین شکر نین جهان	که سیر جهان کیمی سیر کیا سکه اینار و ان دین هر اک سی یه صلح و مدارا کاع جو کوئی نایا هو اوه تها عجائب غرائب یه ای نظر تو پنچا و مان خیمه و ناور و مان چشمه یه ای شنه تو کیا پیر و مین قصد آب حیات روانه هو اخضر و نامور که هو ایک سی روشنی جلوه که اک نور جیسی هو آشکار عقلی سکی تنها شاه و خنده یکار بهت خضرنی گچان پیرایا سوسی لشکر شنه خضر بهت خاطر شنه پیرایشان هوئی نیکوین تو پنچا وین پیر مردان

او را و نکو او شما وی بهی کنی که
 پیر آتش دین شاه لیکن بین
 منین بجای جگوب آب بقا
 سوخی سنگریزه پری جی بنظر
 زهی تپی جو محرومی دی ده یو
 بهوسی کن شهر حیرت نام
 یهان آئی کنس راه سی سیاه
 که رونق بهوی تیری کی یهان
 ده لولی که اسی شاه فیضت
 سمجتها منین کوئی اوکی زبان
 ده دونون جوین برگریه
 یه سنگر طلب کی دانای شهر
 تو اس از کو مجسمه کی کشاکش
 ولی چاره سالان تاج تخت
 لکاکنی مل بین کز ریفک
 هوا شاه حیرت سی گردن
 جو پو چا تو دیان سی آبا بجا
 کربانی سی مکر تر شمس
 سکندریه لولا که اسی بهوش
 خرومندنی مد عاشاه کا
 نه خوشی کن دیکهی غدا کو تو
 بتائی جوتی آن خون زلی ماه
 حضور سکندر بهوی اوخو
 ده برالائی بین لشکر در
 سکندریه لولا که اسی بهوش
 زبان تیز دندان بین شعل از
 جو سوین و اک گوش تیش

نو دهی پیمان بچویشتر
 لکای چشمه بچویشتر
 رهایی بچو غفلت سی باغدا
 تو با قوت گوهر تری بچو
 لگی کسی بچو بیرون
 یه لک بزرگان بچو پیشگاه
 جهان بین تو بچو جنگ
 عجا بچو سبیل اس شهر
 حل بچو خردمند و عا
 او دنون بین بچو
 گیا و مان بچو
 وه بچو لایه
 رهی بچو
 هوی بچو
 یه عالم بچو
 فلان بچو
 شب بچو
 یل بین بچو
 درختون بچو
 برآوی بچو
 روانه بچو
 لگی بچو
 بهت بچو
 بیان بچو
 قد و خاس بچو
 وه گوش بچو

کسی نی ایی سگدر نی او
 ہو سخت حیران خاک حال
 نوین دن ہوئی و شانی عیان
 لگی کہنے ہو کر پشیمان ہم
 جبا وں شوخی میں گچی شتر
 کہ ایک نہ یاد ہو از مینا
 غرض شہر اخلاص کی لاکر جا
 لگا کہنے یوں شاہ کوشا
 کہیں لایب کی سب خبر
 وہ سمجھیں درختوں کی آواز کو
 سخنور سحری ہو زنا شام
 درختوں سی جا کر سنی کہ صد
 کہ ہی یہ سگدر شیر نامو
 کری پیر سفر موی ملک لقا
 کہ جھکویسیر ہی تخت شہ
 کہ لوچہ پان درختوں سی ڈھن
 ولی میں سیر جهان اب نہ کر
 سنا تھا جو عالمی وہ سیر
 کہ اقلیم میں دم کی جابی
 یہ آواز کی کہ لای شہر یار
 کیان کی تو شویسیر پا
 جوا کہ شہر میں جا کی پنچا
 دو دیوان میں پانچ پانچ
 بزرگا و دم در میں ان کی خور
 کہ چون چہرہ قدر بان ہی
 چشم ان کی بین قیل لاکو
 کری کوئی طرح اوخا شہا

کسی فی کما دل میں کیا فدا
لگا کنی تب شاد و خرم دل
ہوئی شاد و خرم دل مردان
کہ افسوس سہی اڑتا ہی گم
تب اک شہر کہا و آنا نظر
کبھی فوج سیکا کہ کایا گدا
لگی کر فی یکسر عاوش
عجائب ہی اس شہر میں چلیا
اور احوال بندہ کا سرس
کرین آتکار اوہیں راز کو
جو مادہ ہی کہ تابی سکھام
سکند فی وانا ہی پہون
پہر اگر دہ عالم بعد کفر
ہو اپرا کم سنکے فرمان
کرون اور دہ سال فرماند
کی پیچون گاشکر میں پانین
بس اک گوشہ میں نہ کی کسر
کیا عیش شیش شہر نامور
غرض حاجی وہاں ناکو دیکھا
نہو وی گذر روم میں نہا
ہو اسنے غلبہ شیش نکدا
تو باشندہ شہر آری دن
کے تحت انوی غلبہ میں تمام
غرض اک جہان کو کرین ملک
درازا کی کی شریکی میں مو
نزد اور چیشی جہم خون
کہ جنتی ہی ہر بادہ بھی ہزار

ایک کنگی گشتی ای بادشاه که تاج وین هم اس بلاسی بخت پس سکه بود او بان اقامت پند برنا ایک نه یوار کجی بلند بسی هر دو سوسه ایک اوت وه سد سکندر بنا جب هو شتابی سی خاقان گنیشوا جو یونان مین بنی شمشک گیر حکومت تی اوس شخصکی نیکند نه بگز نه بود بان وقت یان بیابان مین تها ایک کو بلند سوا کی تی کان نون کل لگا کنی مپیش شاه جهان شدنشا که خیر خوش سیر کهنی اونی صورت تی یوار که مین مردم کی امی شیدان وه جتی مین پانی مین لیل نه حضور شید شاه گیت نه سکندر تی کی مهربانی کمال یک خیر فرام در کاهی شهر عمارت کو سماریک سربا وه حجه پهر و پاشی کی کلا سکندر جهان کیستی فرو که پیش درختان گیتا مین که بعد از ان اس جهان سحر رهانیت مین باقی ایچیا شدنشا فرزند رکنشانتها	نوشته جهان بهی فضل هماری مانی بی اس تری سکندر جهان ارکان گیر که مراه یا جوج با جوج بند وز اهر تی کار گیران دیا خلاقن کو تهنوگی تب هو زرو مال و لغت بهت لیکیا کنی ان هو او بان پیشیر که تها فخر کالجشین مین مین سی هو سو سی مین وه بان جیکیا وه شتر ارمند یک لای او سو مین دیا که اگر شتر کتبه تی نزدیک وه افرا سیاب شتر نامو پس سکندر لگا پوجینی تاج و ولایتی مین صرح مهابین ولی روزا قیقین ان ایک بار که رفتار ای وه هشیا مین دیا او کمواز روی الطاف ما که محکوم تی سبکی شایان در و لعل و خجینه زر کب وه بان او سکندر کرده عکرا وفات یافتن سکندر بادشاه پهانی شنی همکوندا مپیش که هو وی خلن نم می ورتر قرین تی دولت کامیروا په ناچار شنی اراده کیا	نویچا رگان کا سواب چاره وگر نه هم اس شکر چو کر حکیم لوسی تدبیر و چیدن په بان کی تهنکر ان سخت کو ویا پهنک پهر کوه کوشه په اوس شتر سی شاه و مین کنی ان کو شاه کوبی کهر په ریا سو سی بنده شاه جهان بهت پیشین ال اونی کیا هو اوش تابل مین خیر کهر کو تی مرداک پیر آیا نظر سکندر تی اوس شخصکی عجائب مین یوان گیتا ولایت شان شتر مین که ده شتر آباد سی مین پیکانی مین اس شتر مین سکندر تی حجبی سوار گیر وه تی ساخو ده شتر که یه کهر ما جبر اشتر کا شتر هر مکان گنج و زر تی نه لگا اسقدر مانه سبک ما سکندر تی دست کرم و کیا که شاهی کون چار مین گیتی سیزده سال انبک گذ حضور شید شاه عالم شان که جتی مین شتر اومای کین	برای خدا کونی تدبیر کر چلین هر دو خسر و ناسور وه بولی کرای شاه و مین کهر صحت یوا و لغت جوج هو تی بنیاد جوج کی سکندر روان کی مپیش اسکو کین روانه هو او پاشی وه جوج گیامیشوا سنده کا حکم ان سو سی مین پهر سکندر گب وه بان سی مپیش شاه و مین سفید او کی تی تن مین سیان که حقیقت مینا کی فرا که هر اک مکان مین نقش و نگار سوا کی گذری جهان نامو په باخ وه لایان بان بر دیا اوسی کها کی تی مین کرتن کی سطح او فکوسیر حقیقت مپیش بانکی جوج وه بولی که ای شاه نشو په سکندر شید شاه تی کلا که تها بر تر از هر مین و مین کیا گنج شکر کو یک عطر لگا کنی مطرح سی اکیر پهون شاد و با جاده و اقبال رهادر مین خوش گنج و کهر بهت تی عکرا دمای کین که کچ کها بادشاه جهان

دلی کشی اور سبکو مالک ارسطوی پڑھ کر گمائی جواب تو ہر ایک کو ملک تقسیم کر ارادہ نہ کوئی کری روم کا جد اگانہ ہر اک کو سلطان کیا نہ باہم پرین قصہ کین و شاد ہو اجد از ان گمان گسیند وزیروں سی اپنی دہم پسین پشمانا اوسی روم میں تخت پا کیا فی ملک زادون کو دیکھو سپاہ و حکم و سپر و وزیر نہیں جاودانی سراسی تیغ سکندر کی آخر ہوئی دستان	کہ غرضی سہی لم ہی صاف ناک کر ہی تاجدار شریا خباب کہ تا ملک میں اپنی شام و سحر رہی بی خلل روم و مساح پہر اک عہد نامہ رقم ہاں کیا برین ملک میں اپنی آبا و جہاندار است سگد رار جہند یہ بولاشہ شاد و روی میں اطاعت سی ت پتہ لکھی اوسی باوشہ روم کا جیو ہوئی نو جہر گمبہ خیم و گیسر نہیں ہی وفادار اور گیش	سکندر کو جو کہہ کر کر رہا تھا میں میں قتل شہزادگان رہی ہر چہ ہند ارشغول کا کیا ملک تقسیم شد فی مقام کہ جسکو ملا ملک اب جعفر ہوئی باوشہ نامداران تمام ہو ا جبکہ بیمار شاہ جہان کہ ہی ہستہ اندون و شنگ تو لک ہو کر خستہ ناز میں یہ لک ہو رہ نور و غم بہت گرید و شور و طالع کیا گذا یا شہنشاہ عیالی تبار	ارسطوی وانا کو کسیر گما اونین اعلیٰ ووقت کی شاد نہ ہنگامہ ہر د از ہوزینار ہو ا گمانہ کی فرمان ہر اک کی نام رہی اوسہ قانع ہر اک نامور لوک طوائف رکما او کمانام ارسطوی وانا ہی آبا و مان جو سپاہ سپر ہو تو لی شہنشاہ تو ہر اوسکو بر طبع میں سکندر جہاندار اب ختم حتم چیل روز نامہ رکما شاہ کا جہان میں نہ و اعظم ہی ہند اب آتا ہوں میں ہی شکانیان

نور سلطنت اشکانیان

ملک زادہ مای نجستہ نہاد سکندر ری او کو دیا ملک جب کہیں او کو اشکانیان غاص کسی ہی کہ جز نام اشکانیان کہ یعنی دو صد سال باج تخت کیا او کو ساسانیوں فی تباہ	گلی رہی دیان بنایان و سب ملوک طوائف ہی ہی او کمانا نہیں ہی تیغ میں کچہ بیان رہی اس جہان میں نہ تخت لیا جید رنگ و تاج و کلاہ	رکما سہر ہر اک کی تاج مہی ولی پیر مردی نجستہ نہاد نہ احوال ہر گز شنگ کا پہر اقبال کا او کی یازدال ہوئی ناک ملک ساسانیان	کہ ختم گیان ہی تیغ کی نژاد ہوئی جلوہ افروز تخت شہی سرخ فرود ہی پاک نژاد بہن اتنا ہی شہنای میں ہی نہ ہر گز رہا سخت فی ملک مال کرون کی احوال و کمانیان

دستان بیان احوال ساسانیان ولایت اردشیر بابکان و نرمد ساسان

کوئی پور واری ذوال حرم گریزان سو ہی ہند ساسان وہ از بسکہ مسکین و بیچار و تبا سپہدار کا بل شہنادر خوشی ہی ہی بل مان پر تو گکا پوجنی بابک ہو شہنادر	پرستار زادہ نمد ساسانیان بہت بل میں اپنی ہر اسان شہان فی اوسی و ہر اک رکما جو افروز بابک نجستہ شہار یہ کہتا ہی شہنہ کی ہی شہنادر کہ کہتا ہی کیا نام نہ نامدار	سکندر رہو اگر ہم بکار جب وان سی ہو اسو کی بل و چہ دانی لکا بکران ہر بہنگام شہنہ کی کما ہی خواہ مبارک ہو او رنگ شہنہ کی اوسی مردمان فی یہ پاشخ یا	جہاندار و دارا ہو اگشتہ تب کیا شہر کا بل میں پیش شہان لکا کرنی اوقات ساسان کہ اک مردوسی شان عالیجاہ ہمایون کی تاج فرماندے کہ ساسان ہی نام اسع اندو کا

وگر روز پیر خواب آید نظر که میری زگرگان آیدین سپیدار باک نی پیر کیا که سنگین بین جوان بی کهان شبان کی جو پیراه ساساکیا خطری ساسان نی بیخیا کونی کون بین بی سالتاب جو نام و نژاد آشکار کیا هوئی حاله دختر سپهر قضا آئی ساسان کی پیر کیا سپیدار باک نی با صد طرا دیبر و قوی نام بی از دیبر سپیدار باک کو اوسنی لکها خداوند غفار بی و میان لکها یون کالی ندر اجهان کیا جبین رو شیر جوان شه اردوان کسیر تپی چکا یه بولا که مینی بیار اشکا تو حامی هو اپنی فرزندا بصیرت و اندوه و غم نگر گل گلشن حسن گلزار نام گئی وقت شب پیش نوجوان بست احزان او حق این گما هو اوس بی خواب انجام گئی کئی کلان که ای ناچ هواد که مکرشاد و نه اندا سحر اردوان تی سنی یه خبر	که آتش بی افر و خسته سحر بی ای رسم دره وین بی که بی اس جوانه دکانا کیا و نه بولی که کابل بین پیشان تو ساسان کو پشیمان نی لیا بلون کون نه بگر و نان کیا تو اظهار کرمی احوال سب تو باک نی لطف ندر کیا هو اوس بی ای پیر شین هو اوس بی ملک عدوه و ان پهنر بی شایانه سکندری که دارائی بی نسل شی دیبر که بی اشتیاق اسکی ندر کا که بی جبین کون شادان و نه کیجو که مولای خندان تو شادان و بیکم کار و دان و نه جاناتها سالتا و کی بکار خیانت لکار نی و نه اشکا هو اوس بی ان پرنیایت خفا طویلی بین بی لکها از دیبر حوالی تها اوسکی خزانه تها کیا باجر عشق کاس بیان ولی باز آئی نه و نه دلربا بر آئی مراد دل بیقرار جمی میان بی کیکر ندر دو اسپ صبا کام بیو چکا هو اوسین اند و مین بیخیر	و بی شخص کنایه بی سب کمان یسکر ز روی نشاط و طرب لکی گئی مردم که ساسان باهم هو اقصه کوتاه بیدار جب بی خلوت مین بولاشه ذوالکرام لکها گئی باک که ز نهاریان و نه بولا که دارا کا هو مین اوس بی اپنی دخت پر چهره می هو اوشاه باک بهت شاد کا جوان طفل با کینه پیکر هو شه ملک بی ایک تار و دان اقامت گزین شهر کابل مین میان بیجیدی تو جوانی ملو جو باک نی نه ناله و سکار نا تو رکنا اوسجی شدل از جنبه رکما اوسکو متناوشل سحر سخا راک با جوان نی مان غرض بحث باهم هو بی شین کیا میرا خور سپان اوس پیرتار که کشتا تا کارد و ان نظر اوسکو آیا کینش رود بصیرت و رشک و چوری سخنا می که و فرب پند و نه گلزار س طرحی چند یه لک ز رو سیم لعل و گهر و نه بی و نوگزینان لکی پهلوانان چکی جوان	کرد آئی آتش پرستی جوان هوئی گرم آتش پرستی سب لکها جو جینی پر شده ذوالکرام کیا شاد باک نی اوسکو طلب تری دلت کیا بی تر لکها بی نه اندیشه کوراه دی جوان مراد نام ساسان بی نامی مور کیا کنجا اوسکو بهم خدشی رکما با بیان رو شیر سکانام خردمند و دانا و دلا و جوان خراسکو پنهانی که اک نوجوان هو سکی شتاق سلطان سحر کون بیت و سکی شام و سحر سوسی ری جوان کو ندر کیا کسی طرح اوسکو پنهانی کرد لکها کونی الطاف شام سحر تو مین و مین و پیر شاد و دان اکین اردوان نی جوانی خبر کیا سخت بقدر و حیران سحر بت ناز مین لبر و نوجوان هوئی دام الفت مین سکی سپهر هوئی اوس خوا بان بیخیر و نه لالی زمان پر که نه هو حضور اوسکی آئی بعین و طرب خزان بی لالی و رشک پر غرض مثل صرشتا بان جوان لکی اوکی نال وین جوان

دراود پیرین طهر جاسی و بان اگیو جلد بیجا و تر گسی تب یا و نکو هوا استخار طاعت می او نکو که بیون که کیا جاک احوال کیسیران ده بولی که شامایه مردود هو سکنه عکین بهت ناجو شتاب و سکولی آبی کرکی ولی و جهنگلیه و دارانژد انصیر و سکی بجی تحت و تاج منادی سکی شهر من و توی که او تر کسان بی و حال اطاعت گزین خلق هو قیلم هو تخی تمام و سکی فرمان ده کیا حضور او سکی اصد کمایون ک طاعت که و سکی که چاکرین هم تو بی فرمان بهت اولن بی شادان و بی	یه چابین تخی یان یا زیاده سوی شهر و طرخ جابو تر شهر جیب و دانی سوار هو می تخی جود زنده و پهلوان گسی جدم پیر و یار و ده که بهین سطح طالع و شیر کری منقطع و تخی لاس کو که و نی نیای قوی ار شیر هو و ار داک مرد فرخ نهاد کری ملک ایران من ماند هو و اسب صبح بیدار خبر و سکی پنچا و کوه شتاب کری و سکی تو قی و قیلم و بان جبهه تخی صغیر و کبر خبر و سکی جاک حکام و سکی بزرگان اصد و سکی که طلب غرض ار و شیر و سکی کما تو بی ارش ملک تاج و سکی	که ریزه و پنچ تخی اکیه یه بولی توقف نه میان کم گسی سوی و طرخ پارس و ده روان اس مکان تخی می شیر بازده و غم زات کی تان یه شیر شتاب و سکی و چارین بجی ماته و سکی سکی خضر کیا سوی و طرخ او سکون هو یو و سکی و سکی کما سزوار و سکی و سکی بهت و سکی و سکی غریب و سکی و سکی انصیر و سکی و سکی بتایا تها هر اک کونام و سکی بتایا هر اک فی نشان و سکی بهت و سکی و سکی کری و سکی و سکی بی جانفشان و سکی	شتابنده و سکی و سکی خیالان و سکی و سکی یه سکنه و سکی و سکی که شیر تخی میان و سکی فرود می ناچار و سکی هو و روان سخت اند و سکی شتابنده و سکی و سکی سپهدار و سکی و سکی سپهدار و سکی و سکی جوان و سکی و سکی تولان و سکی و سکی کری و سکی و سکی خدای و سکی و سکی سرای و سکی و سکی منادی و سکی و سکی جو و سکی و سکی ده بولی و سکی و سکی جبه و سکی و سکی

جلوس ار و شیر با بیکان بن ساسان بر تخت سلطنت اصد و سکی

که او سیر و سکی و سکی یه شیر و سکی و سکی تو و سکی و سکی که بهین و سکی و سکی روان و سکی و سکی او و سکی و سکی هو و سکی و سکی	مسیا کیا اکیه و سکی هو و سکی و سکی شهر و سکی و سکی یه تانی و سکی و سکی یه سکنه و سکی و سکی او و سکی و سکی و سکی و سکی	که هو و سکی و سکی که سیر و سکی و سکی و بان و سکی و سکی تقر و سکی و سکی ار و سکی و سکی سیر و سکی و سکی نه و سکی و سکی	هو و سکی و سکی که سیر و سکی و سکی سوی و سکی و سکی نه و سکی و سکی او و سکی و سکی او و سکی و سکی صد و سکی و سکی

یه سمن کو جو بخت بختی شستابان بواپری نگار سوی گرمین جیکه فوج جنگ پیراوسکی سلو سران پناه جهانی ارغازم هو البت جوانان جنگی مردان مرد هوا یا بخت شتر اند سپه روانی گریزان جونی ولیک جنگ شتر کا سکا هوی دو گر خوار و درو جوا	تو نگین جوا بهمن نام ور سوی لشکر شاه عالی قار هوی بشتی فوج بهمن ملاک هوی چاکر شاه گیتی پناه سوی شهر می بسا مگر رستی پهل روز گرم نبرد غرض جنگجویان فیروزند خراب تنباه در پیشان هو همو شتر تنه زهر آبدار گریزان هوی هوی هندو پنا	کهار و روان گنایه طرب بناک دلاور بفرمان شاه خندگ یکت گاه اگر لگا انهدین شنی هر هوش سار شتر اردوان جمع کردی پناه لگی جلای پیر باد صر و ن هوی حمله او سوی دون شتر اردوان زنده آیا سپر پس چار او سکی کر تسی ناچو منظور هو خشر و دالکرام	کیا سپر امداد لشکر طلب مقابل هوا او سکی لیکر سپاه که سمن کو صیدین نجی کیا زرو سیم و گنج جوا پرویا هوا لشکر شاه سی کینه خواه بسوی رخ شکار اردوان کیتی قتل گردان جنگ آردان نه لشکر باور شتاج و سپر سپه دار جنگ آور و دیکینه جو سفر کیا ملک ایمان تمام

بیان نام ساسانیان و بالاجمال ذکر سلطنت آنها

جهان بن نصیب شتر اند دوسال و دسال فرمان روا پیر تها و سلطان شاپور کا پیر شاه بهرام کا بعد از ان از ان بعد بهرام فوج جوان هوا بعد از ان تسی ایکا پیر پیراوسکا پسر او مرد دیلر از ان بعد شاپور او مرد و نام پیر که بهائی سلطان او کا پیر شاه شاپور کا بعد از ان هوا پیر شاپور بهرام شاه پیراوسکا پسر او مرد و نام هوا باد شتر پیر بهرام کو پیراوسکا پسر او مرد و نام دوسال و تسی کی سلطنت او	چهل سال تها تاج و وزیر سپاه رعیت کو رضی رکنا که کیسالی و شاه حاکم نا هوا مالک تخت با و توان که تها جینی ده بن بهرامین خداوند او رنگ با کو فر هوا مالک ملک شتاج و سپر جهان سکی اهدا شتی دگام شتر او شیر ملکو کار تها که شاپور تها نام مرد و جوان جهان دار بهرام باغ و جوا هوا سندا آرا بعد فر و شتا خداوندیکت خداوند زو اشماره پسر تنکس با حکمران برادر او شاه کا حکمران	هوا مالک ایران کلینر باجو شتر او فرزند جوان بعد از ان پیراوسکا پسر بهرام شاه دلی نام او سکا بهی بهرام تها باقبال دولت هوا با شاه نصیب او سکی شانی نهای یه نسال حاکم بهرام اردوان سرخ ت بهرام باجه و جلای هوا ازیت او زای تخت هوا مالک فر ملک مال جهانین جهان از فرزند بخت سرخ خلافت بهرام و جلای ر بهرام سالی نام و زوا هوا بعد از ان شانی پیر سپه دار سلطان فرزند نام	سپه دار شاپور او سکا پسر هوا وونی او فرزند کین ر با حکمران ناسه سال و دوماه ر با نوزده سال فرمان روا دلی سلطنت او سکی کی پناه به نروزی اقبال دولت شتر بهرام شاپور خورشید سمان ر با نریب او رنگ و نغدا و سا ر کا سیر ده سال تاج و سپر نصیب او سکی شانی خجی خیال ر با چارده سال تاج و تخت میرا او سکو بخت و دوسا ر کا کام عدل او گرم سیرا دیلر جوان بهرام نام و در چو نوزده خنده خود و دالکرام

فہرست مضامین و مضامین

۲	دیار	۵۳	گرفاری کاوشی مادران آگاه شدن رسم	۱۲۷	گرفتار کردن مهم از بهار کشته شدن او
۱۱	مناجات برجگاه من سجاده نما	۵۴	جنگ رسم بنامه مادران در فتح یافتن	۱۲۵	وفات کیکاؤکس سلطنت کیخسرو
	فوت بنابر ربات کتاب ۲	۱۱	رسیدن گوس بایران جنگ رسم بافراسیا	۱۲۶	زک نمودن ملک شاد و شکرستان
	بنام پادشاه	۵۴	رفتن کاوش سپهرستان افغانان و چین	۱۲۷	بیکوس لمر اسپ شاه بر تخت بادشا
	بنام ایلیم کتاب	۱۱	فوت شدن سهراب پسر رسم	۱۳۱	جنگ کشاسب بالباس الی غیر
	ت کیورث و جنگ با دیون	۵۹	جنگ سهراب مع پیمان بارادر ایران	۱۳۲	مصرف شدن کشاسب و دفن او در ملک
	احوال سلطنت پوشنگ	۵۹	رفتن رسم و کاوش جنگ سهراب	۱۳۳	ذکر سلطنت کشاسب پیداشدن افتخا
	بیان سلطنت طهورث	۱۱	تحبس نمودن سهراب رسم را	۱۳۶	ذکر زرتشت انش پرست
۵	بیان احوال سلطنت جمشید	۶۲	زیر شدن رسم از سهراب در کشتی	۱۳۷	قید کردن کشاسب اسفندیار را
۶	احوال سلطنت ضحاک	۶۳	کشته شدن سهراب از دست رسم	۱۳۸	نشستن خوردن کشاسب از ارغاسب
۵	بیان آوارگی جمشید رسیدنش فریب	۶۵	رفتن رسم با نابوت سهراب رسیدن	۱۳۹	فتحیاب شدن اسفندیار بر ارغاسب
	گرفتار شدن جمشید پرست ضحاک	۶۶	پیدا شدن فرامرزد وفات همینه	۱۴۰	رفتن اسفندیار بر ذر وین بیان بخوان
۱	خواب دیدن ضحاک در سینان او	۱۱	پیدا شدن سیاوش از دوزخ قاره بلغار	۱۴۲	کشفتن اسفندیار از ارغاسب و پیشش را
۱۶	داستان تولد فریدون	۶۶	ملقات سیاوش از کاوش پدر خود	۱۴۵	آمدن اسفندیار و ملاقات نمودن با پدر
۱۸	سختی	۷۰	جنگ سیاوش با فراسیاب حکم پدر	۱۴۸	رفتن یمنند یار اعظم قید نمودن رسم
۱۹	و جنگ ضحاک	۱۱	صلح نمودن سیاوش از فراسیاب	۱۵۲	کشته شدن اسفندیار از دست رسم
۲۱	باشیدن ضحاک	۷۲	برنجیدن سیاوش از پدر رفتن نزد فراسیا	۱۵۷	تولد شدن شاد و کشته شدن رسم
۲۳	پیدا شدن خود	۷۴	کشته شدن سیاوش از دست فراسیا	۱۵۹	ذکر وفات کشاسب جلوس بین قتل فرامرز
۲۵	مسلم و تور	۷۷	ولادت کیخسرو پسر سیاوش	۱۶۰	وفات یاقن سن پسر اسفندیار
۲۶	پرارج	۷۸	خبر یافتن کاوش از کشته شدن پسر خود	۱۶۱	ذکر بادشاهی همدان خرمین
۲۸	هم طور وفات فریدون	۸۱	جنگ گیو با گلداد آوردن کیخسرو را	۱۶۳	بیکوس ارباب پسر پیمان بر تخت ایران
۳۰	بدل پسر سام زیبان	۸۵	جنگ کیخسرو بر قلعه دژ پیمان فتح یافتن	۱۱	آوردن اسفندیار ارباب زوی و زن نامید
۳۷	چهاردهمینیت نمودن به نوزاد	۸۸	برخت نشان دادن کاوش خسرو را	۱۶۴	سلطنت ارباب و یکوس دارا بر تخت
۳۵	دس نوزاد بر تخت ایران	۸۹	جنگ خسرو با فراسیاب	۱۱	جنگ کردن سکندر با دارا
۱۱	جنگ فراسیاب با نوزاد	۱۱	روانه شدن فیروز برای جنگ تورانیان	۱۶۵	ظفر یافتن سکندر بر دارا استمبار
۳۷	کشته شدن نوزاد و اغریث بجنگ فراسیاب	۹۱	شکست یافتن فیروز از ایرانیان	۱۱	جنگ دارا لبکندر و باز تربیت یافتن
۳۹	ذکر سلطنت زود پسر طراسپ	۹۳	جنگ طوس با پیران گرفتاری بر ایران	۱۶۶	کشته شدن دارا و نکاح دختر ابلیکندر
۱۱	ذکر سلطنت کشاسب پادشاه ایران	۹۴	جنگ رسم با گردان چین در فتح یافتن	۱۶۷	رفتن سکندر به هندوستان
۱۶۰	آوردن رسم کیکاؤ و اخراج نشاندن	۹۶	گرفتار شدن شاه چین بدست رسم	۱۶۹	کشته شدن حاکم فوج حکم سکندر
۱۶۲	صلح خواستن پشنگ از کیکاؤ	۹۸	جنگ رسم شاه وقتن و از فراسیاب	۱۷۰	رفتن سکندر زیارت مکه معظمه
۱۱	ذکر سلطنت کیکاؤکس	۱۰۰	فتح یافتن رسم بر دیو اکوان	۱۷۱	رفتن سکندر بطلمات و بنای سد سکندر
۱۶۳	گرفتار شدن کاوش بدست دیون	۱۰۲	ماشتن شدن فیروزه دختر فراسیاب بریزن	۱۷۲	وفات یافتن سکندر
۱۶۴	خلاص شدن کاوش سی رسمی رسم	۱۱۰	جنگ بروز با رسم و جنگ خسرو با فراسیا	۱۷۴	ذکر سلطنت اشکانیان
۱۶۵	بیان شده اندر زمانهای فتوحان رسم	۱۱۵	آگاه شدن رسم که بر وزیر حسن است	۱۱	بیان احوال ساسانیان
۱۱	ذکر کشفین کاوش بر تخت مازندران	۱۱۶	آمدن ساحوی برای سردار فراسیاب	۱۶۶	ذکر سلطنت اردشیر
	کشته شدن شاه مازندران از دست رسم	۱۲۰	کشته شدن ایران هومان از دست گودرز	۱۶۷	بیان نامه ساسانیان

[illegible]

RULES :-

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1/- per volume per day shall be charged for text-books and 10 P. per vol. per day for general books kept over-due.